

Danh Dự Hạng Hoàng

HONOR'S SPLENDOUR

Tác giả: Julie Garwood
Người dịch: Hapi

Ebook: Nishan
Graphic: Hapi & Eric

DANH DỰ HUY HOÀNG

Honor's Splendour

Tác giả: **JULIE GARWOOD**

Thể loại: lịch sử, lãng mạn, chiến tranh

Nhà xuất bản: Pocket Books (04/1991)

Độ dài: 24 chương - 384 trang

Người dịch: **Hapi**

Nguồn: ficland.info 🌸 hficland.wordpress.com

Tình yêu là thứ kết nối con tim, thoát khỏi mọi vùng đất tối tăm và đau khổ; xóa bỏ những ranh giới, khoảng cách trong gia đình. Và vì tình yêu mà danh dự được lựa chọn và vì danh dự mà tình yêu được nảy mầm.

Madelyne là cô tiểu thư với đôi mắt xanh sâu thẳm như đại dương và mái tóc nâu đỏ hấp dẫn. Nàng lạc quan sống trong sự lãng mạn và niềm tin vào thiên thần bảo vệ thẳm lặng của mình là anh hùng Odysseus. Mang trên mình nỗi sợ suốt nhiều năm, nàng nấu mình sau lớp mặt nạ bình thản.

Cho đến khi... Mỗi thù hận giữa hai vị Nam tước: một gian ngoan xảo hoạt và một huyền thoại đáng kính đã lôi kéo những nạn nhân vô tội vào vòng xoáy không thể rút ra.

Một đêm đông lạnh giá, cuộc sống của nàng bắt đầu rẽ sang bước ngoặt khi nàng quyết định cứu Sói - chiến binh huyền thoại, Nam tước Duncan của vùng Wexton vì danh dự đã lọt vào bẫy kế hoạch độc ác của anh trai nàng. Không biết rằng, chính hành động cao cả của nàng đã biến đổi cuộc đời nàng sau này.

Quá khứ với những nỗi lo sợ dần được đẩy lùi. Từ vị trí một tù nhân, với sự thông minh và can đảm, dịu dàng và thơ ngây, Madelyne đã chiếm lĩnh trái tim và tâm hồn của Duncan.

Và rồi, tất cả họ khám phá ra ‘*Tình yêu và danh dự*’ chính là những kho báu vượt trên tất cả...

Lời người dịch:

Không cầu kỳ, kịch tính, có lẽ chính vì thế mà Julie Garwood là tác giả đầu tiên Hapi yêu thích và chọn dịch ngay từ quyển truyện đầu tiên. Hapi yêu sự nhẹ nhàng, hài hước, dễ thương và nồng nhiệt trong truyện của bà. Thích màu sắc không gian trong truyện trải ra trước mắt người đọc, từ

những màu u ám xám xịt của khung cảnh đen tối của chiến tranh, âm mưu đến những sắc màu tươi sáng rực rỡ của niềm vui, hạnh phúc và đam mê sâu lắng. Thích sự đơn giản mộc mạc nhưng tràn đầy sức sống của các nhân vật. Và quyển *Honor's Splendour - Danh dự huy hoàng* có thể được xem là sự tổng hợp đầy đủ những đặc trưng trong ngòi bút của Julie Garwood.

Hapi xin gửi lời cảm ơn bạn **Leo289** đã nhiệt tình giúp đỡ tìm kiếm các câu trích trong Thánh Kinh. Cảm ơn **se sẻ nâu** giải thích điển cố 'vợ Lot'. Cảm ơn **Nishan** giúp Hapi thực hiện ebook. Và cảm ơn những bạn đọc đã yêu thích bản dịch này.

Mời các bạn đọc bản dịch hoàn chỉnh của ***Honor's Splendour - Danh dự huy hoàng***.

18:00

28/08/2011

Hapi

MỤC LỤC

Chương Một

Chương Hai

Chương Ba

Chương Bốn

Chương Năm

Chương Sáu

Chương Bảy

Chương Tám

Chương Chín

Chương Mười

Chương Mười Một

Chương Mười Hai

Chương Mười Ba

Chương Mười Bốn

Chương Mười Lăm

Chương Mười Sáu

Chương Mười Bảy

Chương Mười Tám

Chương Mười Chín

Chương Hai Mươi

Chương Hai Mươi Một

Chương Hai Mươi Hai

Chương Hai Mươi Ba

Chương Hai Mươi Bốn

Chương Một

“Phàm điều chi chân thật, điều chi đáng tôn, điều chi công bình, điều chi thanh sạch, điều chi đáng yêu chuộng, điều chi có tiếng tốt, điều chi có nhân đức đáng khen, thì anh em phải nghĩ đến.”

Thánh Kinh Tân Ước, Philip, 4:8

Nước Anh, năm 1099

Họ có ý định giết hắn.

Người chiến binh đứng giữa cái sân nhỏ đổ nát, đôi tay bị trói chặt vào nhau bằng dây thừng và bẻ ngoặt ra sau lưng. Vẻ mặt hắn hoàn toàn không cảm xúc khi hắn ngẩng cao đầu, không để ý đến kẻ thù của mình.

Hắn không chống đối, không hề có một nắm đấm hay một lời phản đối nào. Chiếc áo choàng mùa đông dày có đường viền bằng lông thú, áo giáp nặng, áo somi vải lanh, quần ôm dài và đôi ủng bằng da của hắn bị lột sạch. Hắn đứng đó, trên nền đất lạnh cứng. Ý định của kẻ thù đã rõ. Hắn sẽ chết, nhưng không có thêm vết tích nào mới trên cơ thể đầy những vết sẹo có được từ những cuộc chiến. Trong khi những khán giả của hắn háo hức nhìn hắn từ từ chết còng thì hắn dõi mắt theo đồ đạc của mình.

Mười hai người đàn ông vây quanh hắn. Những thanh gươm rút khỏi vỏ trao cho họ can đảm, họ đứng thành vòng tròn và chế giễu, những tiếng cười lảng mạn và tục tĩu cùng lúc đậm mạnh gót ủng xuống mặt đất như thể để tránh nhiệt độ lạnh giá. Lại thêm một người nữa và tất cả giữ một khoảng cách an toàn vì sợ rằng sự ngoan ngoãn của tù binh có thể thay đổi và tấn công họ. Họ có chút nghi ngờ với việc hắn có khả năng lập nhiều chiến công như họ đã

từng nghe về những câu chuyện chứa đầy sức mạnh phi thường giống Herculean của hắn. Một vài người thậm chí đã chứng kiến sự dũng cảm, thành thạo hơn người của hắn trên chiến trường một hoặc hai lần. Và nếu hắn giật đứt dây trói thì họ sẽ sử dụng những thanh gươm, nhưng không phải là trước khi hắn gửi ba, thậm chí bốn người của họ đến chỗ thần chết.

Thủ lĩnh của mười hai người đàn ông không thể tin vào vận may của mình. Họ đã bắt được Sói và sẽ sớm chứng kiến cái chết của hắn.

Tù binh của họ đã phạm sai lầm là cực kỳ khinh suất. Phải, Duncan, vị Nam tước của vùng Wexton hùng mạnh cưới ngựa một mình vào pháo đài của kẻ thù mà không đem theo vũ khí nào để tự vệ. Hắn đã ngu xuẩn tin Louddon, một Nam tước của vùng đất bằng, sẽ tôn trọng thỏa thuận ngừng chiến tạm thời.

Hắn ta chắc hẳn tin vào danh tiếng của mình, người thủ lĩnh nghĩ. Hắn ta ắt hẳn thực sự nghĩ bản thân càng ngày càng không thể bị đánh bại như những câu chuyện kể về các cuộc chiến lớn. Những câu chuyện đều được phóng đại. Chắc chắn đó là lý do hắn dường như quá lãnh đạm với tình thế tuyệt vọng hiện thời.

Một cảm giác bất an dấy lên trong tâm trí người thủ lĩnh khi anh ta tiếp tục nhìn tù binh của mình. Họ đã tước hết những gì có ý nghĩa của hắn, chòm lông mày trên chiếc mũ sắt có màu trắng và xanh, đại diện cho tước vị và giá trị của hắn đã bị xé vụn, đảm bảo rằng không còn bất cứ vật gì có thể cho thấy hắn vẫn còn là một nhà quý tộc danh giá. Nam tước Louddon muốn hắn chết trong sự xấu hổ và nhục nhã. Nhưng người chiến binh gần như ở trần vẫn đứng đầy kiêu hãnh trước họ, không tuân theo ước muốn của Louddon chút nào. Hắn không phản ứng như người sắp chết. Hơn thế, hắn cũng không cầu xin cho sự sống của hắn và cũng không rên rỉ cho cái kết thúc đến nhanh hơn. Trông hắn cũng không giống người đang hấp hối. Làn da hắn không nhợt nhạt, không sần gai ốc, đó là

làn da màu đồng được tôi luyện bởi ánh nắng mặt trời và sự khắc nghiệt của thời tiết. Chết tiệt, thậm chí hắc cũng không run rẩy. Phải, họ đã lột sạch hắc, nhưng ngoài dáng đứng tự hào của một vị lãnh chúa, trông hắc thô sơ và chẳng đáng sợ như những câu chuyện truyền miệng khoác lác. Trước mắt họ, Sói đã bị khám phá.

Những lời nhạo báng dừng lại. Giờ chỉ nghe thấy tiếng gió hú xuyên qua sân. Người thủ lĩnh chuyển sự chú ý vào những người lính của anh ta, họ đang đứng tùm lại, cách nhau một khoảng ngắn. Mỗi người trong bọn họ đều nhìn xuống mặt đất. Anh ta biết họ tránh nhìn vào người tù binh. Anh ta cũng không thể đổ lỗi cho họ cho cảnh tượng hèn nhát vừa rồi, quả thật là một nhiệm vụ khó khăn để nhìn trực diện vào đôi mắt người chiến binh ấy.

Nam tước Duncan của vùng Wexton cao hơn người lính bảo vệ cao nhất trong bọn họ ít nhất cũng cả một cái đầu. Hắc có thân hình to lớn nhưng cân đối và mạnh mẽ, đôi vai và cặp đùi cơ bắp vạm vỡ, đôi chân dài chắc nịch đầy sức mạnh vững chãi đứng trên mặt đất, tư thế ấy cho biết hắc có đủ khả năng giết tất cả bọn họ... nếu hắc có ý sẵn sàng.

Bóng tối dần buông xuống, đi cùng một màn tuyết mỏng nhẹ. Rồi những người lính bắt đầu kêu ca về thời tiết một cách nghiêm túc. “Không cần thiết để chúng ta chết công ở đây cùng với hắc,” một người lầm bầm.

“Hắc ta sẽ chưa chết trong vài giờ nữa,” một người khác phản nản. “Nam tước Louddon đã ra ngoài hơn một giờ rồi. Ông ấy sẽ không biết chúng ta có ở ngoài hay không đâu.”

Những người khác tán thành bằng cái gật đầu mạnh mẽ và làu bàu với người thủ lĩnh. Cái lạnh cũng bắt đầu làm rát da anh ta. Sự khó chịu trong người cũng tăng lên như vậy, và anh ta tin Nam tước Wexton không khác gì những người đàn ông khác. Hắc chắc hắc sẽ

kiệt sức và kêu gào trong sự khỗ sở. Nhưng sự ngạo mạn của hắn làm anh ta tức điên. Có Chúa mới biết, hắn trông như thể chán tất cả bọn họ. Người thủ lĩnh bị buộc phải thừa nhận rằng anh ta đã đánh giá thấp đối thủ của mình. Đó không phải là một sự thừa nhận dễ dàng và vì vậy nó đẩy anh ta vào cơn giận dữ. Đôi chân anh ta, được bảo vệ khỏi thời tiết khắc nghiệt bằng một đôi ủng dày, tuy nhiên giờ đây cũng đã nhức buốt như ngàn mũi kim châm đau đớn. Thế mà Nam tước Duncan vẫn đứng yên trên đôi chân trần, không di chuyển cũng không một lần nhấc lên để giữ thăng bằng từ lúc bị bắt giữ. Rốt cuộc thì có lẽ tất cả những câu chuyện huyền thoại về hắn đều là sự thật.

Người thủ lĩnh nguyên rửa cái tính mê tín của mình và ra lệnh rút lui vào bên trong. Khi người cuối cùng rời khỏi, anh ta kiểm tra lại dây trói cho an toàn và rồi đứng đối diện trước mặt người tù binh. “Họ nói rằng ngươi xảo quyệt như một con sói, nhưng ngươi chỉ là một con người, và sẽ sớm chết như người khác thôi. Louddon không muốn đung dao vào người ngươi. Khi sáng mai đến, bọn ta sẽ kéo thi thể ngươi ra khỏi đây cách xa hàng dặm. Sẽ không ai biết và chứng tỏ được Louddon đứng sau hành động này.” Người thủ lĩnh nói với vẻ khinh miệt, hung dữ, nhưng tù binh của anh ta thậm chí không thèm nhìn xuống anh ta. “Nếu được làm theo ý ta thì ta sẽ cắt trái tim ngươi ra và chơi đùa với nó.” Anh ta giữ nước bọt trong miệng để nhổ vào mặt người chiến binh, hy vọng sự sỉ nhục mới này sẽ đạt được như ý.

Người tù binh từ từ hạ thấp tầm mắt. Đôi mắt hắn giao với ánh mắt của đối thủ. Những gì mà anh ta thấy được trong đôi mắt hắn khiến anh ta nuốt ực một cái thật to. Anh ta quay đi trong sự sợ hãi, vội làm dấu thánh, một nỗ lực yếu ớt để đề phòng lời hứa hẹn đen tối mà anh ta đọc trong đôi mắt xám của người chiến binh, anh ta thì thầm rằng anh ta chỉ làm theo lệnh của Nam tước của mình mà thôi. Và sau đó anh ta chạy về phía an toàn của tòa lâu đài.

Từ trong bóng khuất của bức tường, Madelyne nhìn ra sân. Nàng đợi thêm vài phút để chắc là không còn người lính nào của anh trai nàng quay lại, nàng cầu nguyện có thêm can đảm để hoàn thành kế hoạch của mình.

Nàng mạo hiểm với mọi thứ. Tận sâu trong thâm tâm nàng biết mình không còn sự lựa chọn nào khác. Nàng là người duy nhất có thể cứu hấn lúc này. Madelyne chấp nhận mọi trách nhiệm và hậu quả, biết rất rõ nếu hành động của nàng bị phát giác, điều đó chắc chắn đồng nghĩa với cái chết của nàng.

Đôi tay nàng run rẩy nhưng những bước chân vẫn nhanh chóng. Kế hoạch càng được hoàn thành sớm, nàng sẽ càng cảm thấy yên tâm hơn. Sẽ có nhiều thời gian hơn để lo lắng cho hành động của nàng một khi người tù binh ngu ngốc được nàng phóng thích.

Chiếc áo choàng dài màu đen che phủ nàng từ đầu đến chân, và Nam tước không nhận thấy nàng cho đến khi nàng đứng trước mặt hấn. Con gió thổi ào ào giật dữ giật cái nón trùm đầu của nàng xuống, những lọn tóc nâu vàng rơi xuống tràn qua đôi vai thon. Nàng hất một món tóc đang lòa xòa trước mặt ra sau và nhìn lên người tù binh.

Trong chốc lát, hấn nghĩ tâm trí hấn đang giờ trò bịp bợm với hấn. Duncan lắc đầu phủ nhận. Rồi giọng của nàng vang lên và hấn biết những gì hấn thấy không phải là một sản phẩm của trí tượng tưởng. “Tôi sẽ gỡ dây trói cho anh chỉ trong vài giây. Xin đừng gây ra tiếng động nào cho đến khi chúng ta rời khỏi đây.”

Hấn không thể tin nổi những gì hấn đang nghe. Giọng nói của vị cứu tinh của hấn trong vắt như tiếng đàn hạc và êm ái như sức nóng ấm áp của ngày hè. Duncan nhắm mắt lại, cố cưỡng lại cái ham muốn bật cười ha hả vì sự kiện xoắn xuýt kỳ lạ này, nghĩ đến việc bật ra tiếng hô xung trận bây giờ và hoàn thành trò lừa gạt, nhưng

ngay lập tức hắn quyết định chống lại ý tưởng đó. Tính hiếu kỳ của hắn quá mạnh. Hắn xác định sẽ chờ thêm chút nữa, cho đến khi vị cứu tinh của hắn để lộ ra ý đồ thật sự của nàng.

Về mặt hắn giữ nguyên sự bí hiểm. Hắn giữ im lặng khi thấy nàng di chuyển con dao găm nhỏ bên dưới chiếc áo choàng của nàng. Nàng đứng gần hắn đủ để hắn có thể bắt được nàng bằng đôi chân không bị trói, và nếu như lời nói của nàng không thành thật hoặc giả con dao găm của nàng hướng về phía tim hắn thì hắn buộc phải đề nghị nàng.

Tiểu thư Madelyne không hình dung được sự nguy hiểm. Chỉ có ý định duy nhất là trả tự do cho hắn, nàng đến sát bên hắn và bắt đầu nhiệm vụ cắt sợi dây thừng dày cộp. Duncan cảm thấy đôi tay nàng đang run rẩy. Hắn không thể biết chắc liệu có phải do thời tiết khắc nghiệt hay nỗi sợ hãi gây ra điều đó hay không.

Mùi hương hoa hồng thoảng tới mũi hắn. Khi hắn hít hương thơm dịu nhẹ, hắn cho là nhiệt độ lạnh giá chắc chắn đã làm rối tung tâm trí hắn. Hoa hồng giữa mùa đông, một thiên thần bên trong pháo đài này của nơi đau khổ này... chẳng điều gì có ý nghĩa với hắn, nhưng nàng có mùi của của những bông hoa mùa xuân và trông như một ảo ảnh từ tầm nhìn phía trên của hắn.

Hắn lại lắc đầu. Phần suy luận hợp lý còn lại trong tâm trí hắn mách bảo hắn chính xác nàng là ai. Những mô tả được đưa cho hắn chính xác đến từng chi tiết, nhưng cũng có cả sai lạc.

Hắn đã được báo là em gái của Louddon có chiều cao trung bình, mái tóc nâu và đôi mắt xanh. Và sự dễ chịu khi nhìn thấy những điều đó, hắn nhớ lại những gì được nghe. A, có sự sai lầm ở đây, hắn quyết định vậy. Em gái của quý dữ không dễ chịu cũng không xinh đẹp. Nàng hoàn toàn lộng lẫy.

Sợi dây thừng cuối cùng cũng rời ra, và bàn tay hắn được giải phóng. Hắn đứng yên tại chỗ, các biểu hiện trên khuôn mặt được che dấu hoàn hảo. Cô gái đến trước mặt hắn lần nữa và tặng cho hắn một nụ cười nhỏ trước khi nàng quay người, quỳ xuống để tập hợp đồ đạc của hắn.

Nỗi sợ hãi làm công việc đơn giản trở nên vụng về. Nàng trượt chân khi đứng dậy, nhưng kịp làm thẳng mình, và quay trở lại với hắn. “Vui lòng đi theo tôi,” nàng bảo hắn.

Hắn không nhúc nhích, vẫn đứng tại chỗ, nhìn nàng và chờ đợi.

Madelyne cau mày vì sự chần chừ ấy, nàng tự đoán cái lạnh chắc đã đóng băng khả năng suy nghĩ của hắn rồi. Nàng giữ chặt quần áo của hắn trước ngực bằng một tay, để đôi ủng nặng trĩu đóng đưa trên đầu những ngón tay, và rồi đặt cánh tay kia quanh thắt lưng hắn. “Dựa vào tôi,” nàng thì thầm. “Tôi sẽ giúp anh, tôi hứa đấy. Nhưng làm ơn, chúng ta phải nhanh lên.” Ánh mắt nàng hướng về phía cánh cửa của tòa lâu đài và nỗi sợ hãi ẩn hiện trong giọng nói của nàng.

Hắn đáp lại sự lo lắng của nàng. Hắn muốn nói với nàng rằng họ không cần phải trốn, vì thậm chí hiện giờ người của hắn đã leo thang lên tường thành, nhưng hắn thay đổi ý định. Nàng biết càng ít thì lợi thế của hắn càng tốt hơn khi thời điểm đến.

Nàng chỉ vừa cao đến vai hắn, nhưng nàng can đảm cố gắng chịu đựng sức nặng của hắn bằng cách choàng tay hắn qua vai nàng. “Chúng ta sẽ đến chỗ ở của linh mục sau nhà nguyện,” nàng thì thầm khẽ khàng. “Đó là nơi duy nhất họ sẽ không bao giờ nghĩ đến việc tìm kiếm.”

Người chiến binh không để ý lắm đến những gì nàng đang nói. Ánh mắt hắn chuyển đến đỉnh tường thành phía bắc. Mặt trăng khuyết rọi qua màn tuyết mỏng cho những tia sáng rực rỡ kỳ quái

và hình dáng những người lính của hắn đang trèo lên đỉnh hiện ra. Không một tiếng động nào có thể nghe thấy để ước lượng số người đang leo lên những bậc thang gỗ đi bộ xoay quanh đầu tường thành.

Người chiến binh gật đầu hài lòng. Lính của Louddon ngu ngốc như thủ lĩnh của chúng vậy. Sự khắc nghiệt của thời tiết đã đẩy đám gác cổng thành vào bên trong, rời bỏ bức tường thành không được bảo vệ và dễ bị xâm phạm. Kẻ địch đã bộc lộ rõ yếu điểm của chúng. Và bọn chúng sẽ phải chết vì điều đó.

Sức nặng của cơ thể hắn làm chậm lại sự di chuyển của người phụ nữ nhỏ bé. Trong khi đó, hắn đuổi gập đôi bàn tay hết lần này đến lần khác, cố đẩy sự tê cóng rời khỏi những ngón tay. Có chút cảm giác ở bàn chân hắn, một dấu hiệu tệ hại, hắn biết ngay khi hắn chấp nhận là không làm được việc gì với nó bây giờ.

Hắn nghe tiếng huýt sáo nhỏ nhỏ và nhanh chóng đưa tay lên cao, ra tín hiệu đợi. Hắn nhìn xuống người phụ nữ để xem liệu nàng có thấy hành động của hắn không, bàn tay kia của hắn giữ chặt miệng nàng nếu nàng có bất kỳ dấu hiệu nào nàng nhận biết chuyện gì đang xảy ra. Nhưng người phụ nữ đang bận vật lộn với trọng lượng của hắn và có vẻ không biết đến sự thật là nhà nàng đang bị xâm nhập.

Họ đến ngưỡng cửa hẹp và Madelyne, vẫn tin người tù binh đang ở trong tình trạng suy yếu nguy hiểm, cố gắng dựng hắn dựa lưng vào bức tường đá bằng một tay trong khi nàng mở chốt cửa.

Nam tước, nhận ra ý định của nàng, sẵn lòng dựa vào tường và nhìn nàng vừa vật lộn với đồ đạc của hắn vừa chiến đấu với sợi dây xích khóa cửa lạnh buốt.

Ngay khi nàng mở được cửa, nàng nắm lấy tay hắn và đưa hắn đi qua bóng tối. Một luồng khí lạnh giá bao quanh họ trên đường

đến cánh cửa thứ hai cuối hành lang dài ảm thấp. Madelyne nhanh chóng mở cửa và vẫy tay ra hiệu hấn vào bên trong.

Căn phòng họ bước vào không có cửa sổ, nhưng có nhiều nến đã được thắp, chiếu ánh sáng ấm áp cho nơi ẩn náu. Căn phòng đã cũ. Bụi phủ trên sàn nhà bằng gỗ và những mạng nhện rộng đung đưa và trần nhà võng xuống thấp. Nhiều áo choàng đầy màu sắc được sử dụng bởi các vị linh mục viếng thăm treo trên móc nối, và một tấm nệm rom được đặt giữa căn phòng nhỏ với hai tấm chăn dày bên cạnh đó.

Madelyne chốt cửa và thở phào nhẹ nhõm. Tạm thời họ an toàn. Nàng đưa hấn đến ngồi xuống tấm nệm. “Khi tôi thấy những gì họ làm với anh, tôi đã chuẩn bị căn phòng này,” nàng giải thích và trao quần áo cho hấn. “Tên tôi là Madelyne và tôi là...” Nàng bắt đầu giải thích mối quan hệ của nàng với anh trai nàng, Louddon, rồi thay đổi ý kiến. “Tôi sẽ ở lại với anh cho đến lúc ánh sáng đầu tiên bắt đầu rồi sẽ chỉ cho anh lối ra bí mật. Ngay cả Louddon cũng không biết nó tồn tại.”

Nam tước ngồi xuống và gập chân lại phía trước mặt. Hấn mặc áo trong khi lắng nghe nàng nói. Hành động dũng cảm của nàng chắc hấn sẽ làm phức tạp cuộc sống của hấn, phát hiện ra chính bản thân hấn tự hỏi nàng sẽ phản ứng ra sao khi nàng biết được kế hoạch thật sự, và rồi hấn chấp nhận là hướng hành động của hấn không thể bị thay đổi.

Ngay khi áo giáp một lần nữa phủ ngoài lồng ngực vạm vỡ, Madelyne phủ một trong những cái chăn quanh vai hấn rồi quỳ xuống, đối mặt với hấn. Nàng tựa người trên gót giày, di chuyển để kéo đôi chân hấn ra trước. Khi hấn đáp ứng hành động của nàng thì nàng xem xét bàn chân hấn, cau mày quan tâm. Hấn vói tay lấy đôi ủng, nhưng Madelyne ngăn hấn lại. “Trước hết chúng ta phải làm ấm bàn chân anh đã,” nàng giải thích.

Nàng hít thật sâu trong khi cân nhắc con đường nhanh nhất để đưa sự sống trở lại cho đôi bàn chân như bị đóng băng. Nàng cúi đầu, bảo vệ khuôn mặt mình khỏi cái nhìn cảnh giác của người chiến binh.

Nàng lấy cái chăn thứ hai, quấn quanh chân hắn, rồi lắc lắc đầu, thay đổi ý định. Không đưa ra lời giải thích nào, nàng rút cái chăn ra khỏi chân hắn, cởi chiếc áo choàng của nàng ra, rồi chậm chậm kéo váy lên khỏi đầu gối. Sợi dây da bên được dùng làm thắt lưng trang trí và giữ chiếc vỏ bao con dao găm của nàng trên chiếc áo ngoài màu xanh lá sẫm phủ bên ngoài váy được nàng tháo ra, đặt bên cạnh người chiến binh.

Hắn tò mò về hành vi lạ lùng của nàng và chờ nàng giải thích cho hành động đó. Nhưng Madelyne chẳng nói một lời nào. Nàng hít một hơi thở sâu khác, giữ lấy bàn chân hắn, và nhanh chóng, trước khi nàng có thể nghĩ ra điều gì tốt hơn, nhét chúng xuống dưới quần áo của nàng, áp chúng vào làn da ấm áp ngay chỗ bụng nàng.

Nàng bật ra hơi thở hỗn hển khi làn da lạnh giá của hắn chạm vào phần da thịt ấm nóng của nàng, rồi nàng chỉnh lại váy và quấn tay nàng vòng quanh bên ngoài, ôm lấy bàn chân hắn sát vào nàng. Đôi vai nàng bắt đầu run lên và người chiến binh cảm thấy như thể nàng đang rút tất cả cái lạnh từ cơ thể hắn và đưa nó vào cơ thể nàng.

Đó là hành động cao cả nhất hắn từng chứng kiến.

Cảm giác nhanh chóng quay về với đôi bàn chân hắn. Hắn cảm thấy như có hàng ngàn mũi dao găm đâm chích vào lòng bàn chân, thiêu đốt hắn đến mức không thể lờ đi. Hắn cố gắng dịch chuyển vị trí, nhưng nàng không cho phép, tăng lực giữ chặt hắn với sức mạnh bất ngờ.

“Nếu thấy đau thì đó là dấu hiệu tốt,” nàng bảo hấn, giọng nàng không hơn lời thì thầm khàn đặc. “Nó sẽ sớm qua thôi. Hơn nữa, anh thật là may mắn vì còn đang cảm nhận được,” nàng bổ sung.

Sự chỉ trích trong giọng nói của nàng khiến Duncan bất ngờ, và hấn nhướng cao chân mày phản ứng. Madelyne ngược lên ngay lúc đó và bắt gặp vẻ mặt của hấn. Nàng vội giải thích. “Anh sẽ không phải lâm vào tình trạng này nếu anh không hành động bất cần. Tôi chỉ hy vọng hôm nay anh đã được bài học tốt. Tôi sẽ không thể cứu anh lần thứ hai.”

Madelyne nhẹ giọng. Nàng thậm chí cố mỉm cười với hấn, nhưng đó là một nỗ lực yếu ớt nhất. “Tôi biết anh tin Louddon sẽ hành động trọng danh dự. Nhưng đó là lỗi của anh. Louddon không biết tôn trọng những gì là danh dự. Hãy nhớ điều đó để trong tương lai anh có thể sống mà nhìn thấy những năm tháng khác.”

Nàng hạ thấp ánh mắt và nghĩ về cái giá nàng phải trả vì dám giải thoát cho tù binh của anh trai nàng. Sẽ không mất nhiều thời gian để Louddon phát hiện ra nàng đứng đằng sau vụ giải thoát. Madelyne đã cầu nguyện với sự tạ ơn để Louddon rời khỏi pháo đài, vì chuyến khởi hành của gã sẽ cho nàng thêm thời gian thực hiện kế hoạch giải thoát của nàng.

Trước tiên, Nam tước phải được chăm sóc. Một khi hấn an toàn trên đường về, nàng có thể lo lắng về những hậu quả của hành động liều lĩnh này. Nàng xác định không nghĩ về nó bây giờ. “Cái gì đã làm thì không thay đổi được nữa,” nàng thì thầm, để tất cả đau đớn và tuyệt vọng lộ ra trong giọng nàng.

Nam tước không đáp lại lời khuyên của nàng, và nàng không giải thích gì thêm. Sự im lặng kéo dài giữa họ như vực thẳm đào sâu. Madelyne ước hấn sẽ nói cái gì đó với nàng, bất cứ điều gì, để làm dịu đi sự khó chịu. Nàng bối rối bởi bàn chân hấn ép sát vào nàng

thật thân mật và nhận ra rằng nếu hấn di chuyển ngón chân của hấn lên chút nữa, hấn sẽ chạm vào phía dưới bầu ngực của nàng. Suy nghĩ đó làm nàng đỏ mặt. Nàng ném một cái liếc nhanh khác lên hấn để xem cách hấn đang phản ứng lại như thế nào với phương pháp điều trị kỳ lạ của nàng.

Hấn đang chờ nàng nhìn hấn và nhanh chóng, một cách dễ dàng, bắt giữ tia nhìn của nàng. Hấn nghĩ mắt nàng xanh như bầu trời trên cao trong một ngày trong trẻo và nàng trông chẳng giống anh trai nàng tí nào. Hấn tự cảnh báo mình về bề ngoài chẳng nghĩa lý gì, ngay khi hấn có cảm giác mình bị thôi miên bởi ánh mắt ngây thơ quyến rũ của nàng. Hấn nhắc nhở mình rằng nàng là em gái của kẻ thù của hấn, không hơn không kém. Xinh đẹp hay không thì nàng cũng là con tốt thí của hấn trong cái bẫy hấn giăng ra để bắt kẻ hiểm ác.

Madelyne chăm chú nhìn vào mắt hấn và nhận thấy chúng có màu xám và lạnh lẽo như một trong những con dao găm của nàng. Khuôn mặt của hấn có vẻ được tạc từ đá, vì chẳng có biểu hiện gì trên đó, chẳng có cảm xúc nào.

Tóc hấn màu nâu tối, quá dài và hơi quăn, nhưng không làm đi nét mặt của hấn. Miệng hấn trông cứng rắn, cái cằm quá mạnh mẽ, và nàng nhận thấy không có bất cứ nếp gấp nào tại góc mắt của hấn. Hấn trông không giống như người đàn ông hay cười hoặc mỉm cười. Không hề, nàng nhận thức điều đó cùng với một cái rùng mình xuyên suốt vì bất ngờ. Hấn trông khắc nghiệt và lạnh lùng như địa vị của hấn yêu cầu. Trước tiên hấn là một chiến binh và sau đó là một Nam tước, và nàng đoán tiếng cười không có chỗ trong cuộc sống của hấn.

Nàng chợt hiểu ra nàng chẳng nắm bắt được chút nào những gì đang diễn biến trong đầu hấn. Điều đó làm nàng lo lắng, không biết hấn đang suy nghĩ những gì. Nàng húng hắng ho để che dấu sự

hoang mang, và nghĩ nên bắt đầu cuộc nói chuyện. Có lẽ, nếu hắn nói với nàng, hắn sẽ có vẻ ít đáng sợ hơn.

“Có phải anh nghĩ là sẽ đối mặt một mình với Louddon?” nàng hỏi. Nàng đợi một lúc lâu chờ hắn trả lời, và sự im lặng tiếp tục của hắn khiến nàng thờ dài thất vọng. Người chiến binh đang chứng minh hắn bướng bỉnh y như sự đại dốt của hắn vậy, nàng tự nhủ. Nàng vừa mới cứu sống hắn và hắn không nói một lời biết ơn nào. Thái độ của hắn đang chứng minh hắn khắc nghiệt như diện mạo và danh tiếng của hắn.

Hắn làm nàng sợ. Ngay khi nàng thừa nhận sự thực với bản thân, nàng trở nên tức giận. Nàng day nghiêng bán thân vì phản ứng với hắn, nghĩ rằng nàng bây giờ đang cư xử ngốc nghếch như hắn. Người đàn ông không nói lời nào nhưng nàng run lên như một đứa trẻ.

Đó là tại thân hình của hắn, nàng quyết định. Được rồi, nàng nghĩ và tự gật đầu. Trong căn phòng nhỏ này, hắn có vẻ áp đảo nàng.

“Đừng nghĩ quay lại đây vì Louddon nữa. Nó sẽ là một sai lầm khác. Và anh ấy chắc chắn sẽ giết anh lần tới đây.”

Người chiến binh không trả lời. Hắn bắt đầu cử động, chậm rãi trượt bàn chân từ nơi nàng cung cấp hơi ấm cho hắn. Hắn nấn ná, lướt xuống làn da nhạy cảm trên đỉnh đùi nàng với sự khiêu khích cố ý.

Madelyne vẫn quỳ phía trước hắn, ánh mắt nàng hạ xuống khi hắn mặc quần chèn và đi ủng.

Khi hắn kết thúc công việc của hắn, hắn chậm chạp nhấc sợi dây lưng bên bằng da nàng cởi ra ban nãy và giữ nó trước mặt nàng.

Theo bản năng Madelyne vươn ra phía trước bằng cả hai tay để nhận lấy sợi dây lưng. Nàng mỉm cười, nghĩ rằng hành động của hắn là một kiểu đề nghị hòa bình, và chờ hắn đến cuối cùng nói lòng biết ơn của hắn.

Người chiến binh hành động nhanh như chớp. Hắn chớp bàn tay trái của nàng và buộc sợi dây quanh nó. Trước khi nàng có thể nghĩ giật tay lại, hắn quấn sợi dây quanh cổ tay kia của nàng và trói tay nàng lại với nhau.

Madelyne kinh ngạc nhìn chăm chăm vào tay nàng rồi ngược nhìn hắn, rõ ràng là nàng hoang mang cực độ.

Vẻ mặt hắn làm nàng lạnh gai sống lưng. Nàng lúc lắc đầu, như không tin những gì đang diễn ra.

Và rồi người chiến binh mở miệng. “Ta không đến đây vì Louddon, Madelyne. Ta đến đây vì cô.”

Chương Hai

“Sự trả thù thuộc về ta; ta sẽ báo thù...”

Thánh Kinh Tân Ước, Roma, 12:19

“Anh mất trí rồi sao?” Madelyne thì thầm, giọng nàng hết sức ngạc nhiên.

Nam tước không trả lời nàng, nhưng cái quắc mắt của hắn có thể có chút thích thú với câu hỏi của nàng. Hắn kéo Madelyne đứng lên và rồi giữ chặt vai nàng để nàng đứng vững. Nàng sẽ khụy đầu gối xuống mất nếu không có sự trợ giúp của hắn. Thật kỳ lạ, nhưng cái đụng chạm của hắn lại rất dịu dàng so với thân hình hắn to lớn thế kia, Madelyne nghĩ thầm, và chút nhận biết đó càng làm nàng rối rắm hơn nữa.

Thủ đoạn quỷ quyệt của hắn nằm ngoài tầm nhận thức của nàng. Hắn là tù binh và nàng là vị cứu tinh của hắn, và chắc chắn hắn biết điều đó, phải không? Sao chứ, nàng đã mạo hiểm để cứu hắn. Chúa ơi, nàng đã chạm vào chân hắn, sưởi ấm chúng; đúng, nàng đã cho hắn tất cả những gì nàng dám làm.

Hắn cao hơn nàng rất nhiều, người quý tộc này trở nên man rợ, và vẻ hoang dã càng thêm phần cân xứng với thân hình khổng lồ của hắn. Nàng cảm nhận được sức mạnh toát ra từ hắn, mạnh mẽ và nhức nhối như chạm phải que cời lửa nóng bỏng; và nàng cố gắng một cách tuyệt vọng không nao núng trước cái nhìn làm nhụt tinh thần người đối diện từ đôi mắt xám lạnh lẽo của hắn, nàng biết nàng đang run rẩy đủ để hắn cảm nhận được.

Hắn hiểu lầm phản ứng của nàng và cúi xuống nhặt áo choàng của nàng lên. Khi hắn khoác áo lên vai nàng, bàn tay hắn lướt nhẹ qua phần ngực nàng đang phập phồng. Nàng nghĩ sự đụng chạm đó không cố ý, nhưng bản năng mách bảo nàng lùi lại một bước, ôm chặt chiếc áo khoác trước ngực. Nam tước cau có khó chịu hơn. Hắn nắm lấy tay nàng, xoay người và đi dọc hành lang tối tăm, kéo nàng theo sau hắn.

Nàng phải chạy mới theo kịp những sải chân dài của hắn, thêm nữa là hắn đang lôi nàng đi. “Tại sao anh lại muốn đổi đầu với người của Louddon khi không cần thiết chứ?”

Không có phản ứng từ Nam tước nhưng Madelyne không nản lòng. Người chiến binh đang đi đến chỗ cái chết dành cho hắn. Nàng có cảm giác phải ngăn hắn lại. “Xin đừng, Nam tước, đừng làm vậy. Xin hãy nghe tôi. Cái lạnh đã làm ảnh hưởng đến tâm trí của anh. Họ sẽ giết anh mất.”

Madelyne cố kéo hắn quay lại, dùng hết sức mạnh của nàng nhưng tốc độ của hắn không hề chậm lại.

Lạy Chúa, làm thế nào nàng cứu hắn được đây?

Họ đã đến cánh cửa nặng nề dẫn ra sân. Nam tước thúc mạnh vào nó đến nỗi những bản lề đều bị bung ra. Cánh cửa đập mạnh vào tường đá. Madelyne bị kéo qua ngưỡng cửa, cơn gió lạnh táp vào mặt nàng như giễu cợt niềm tin thiết tha của nàng rằng người nàng ông nàng đã coi trời cho hắn cách đây một giờ đã bị mất trí. Không, hắn không hề bị mất trí.

Bằng chứng đang vây quanh nàng. Hơn một trăm người lính xếp hàng ở sân trong, họ đã trèo qua tường thành, tất cả nhanh như gió thổi và lặng lẽ như những tên trộm, và mỗi một người đều mặc sắc phục xanh và trắng đại diện cho Nam tước Wexton.

Madelyne dường như bị áp đảo bởi cảnh tượng trước mắt, nàng thậm chí không nhận ra người bắt giữ nàng đã dừng lại để nhìn lính của hắn khi họ tập trung lại trước mặt hắn. Nàng va vào lưng hắn, theo phản xạ nàng níu chặt lấy áo giáp của hắn để lấy lại thăng bằng, và rồi nhận thấy hắn đã thả tay nàng ra.

Hắn không biểu lộ xúu nào với việc nàng đang ở đó, quanh quần sau lưng hắn, níu giữ quần áo hắn như thể nó đột ngột trở thành dây an toàn cho nàng. Madelyne cảm thấy nàng giống như đang lún trốn, hay tệ hơn nữa là, co rúm mình, và nàng lập tức lấy can đảm bước thêm một bước đến bên cạnh hắn để mọi người có thể nhìn thấy nàng. Đỉnh đầu nàng vừa ngang tới vai của Nam tước. Nàng uốn thẳng lưng, cố gắng đối chọi với thể đứng ngang tàng của hắn, cầu nguyện cho sự khiếp sợ của nàng không bị thấy rõ.

Chúa ơi, nhưng nàng sợ. Thực ra, nàng không quá lo sợ về cái chết; viễn cảnh hấp hối trước khi chết mới làm nàng kinh hoàng. Đúng vậy, suy nghĩ về cách cư xử của nàng trước khi việc đó xảy ra hoàn toàn khiến nàng phát ốm. Nó sẽ nhanh chóng hay kéo dài chậm chạp? Nàng sẽ đánh mất sự kiểm soát được duy trì cẩn thận vào giây phút cuối và hành động như một kẻ hèn nhất? Suy nghĩ đó làm nàng khó chịu, nàng suýt nữa buột miệng kêu lên ngay lúc ấy rằng nàng muốn trở thành người đầu tiên cảm nhận lưỡi hái tử thần. Nhưng sự cầu xin cho một kết thúc nhanh chóng cũng sẽ làm trở thành kẻ hèn nhất, đúng không nhỉ? Và rồi lời dự đoán của anh trai nàng sẽ được thỏa mãn.

Nam tước Wexton không biết những suy nghĩ đang diễn ra trong tâm trí tù nhân của hắn. Hắn nhìn xuống nàng, thấy vẻ mặt nàng bình thản, và hơi bất ngờ vì điều đó. Nàng trông rất bình tĩnh, gần như trầm lặng, nhưng hắn biết thái độ của nàng sẽ sớm thay đổi. Madelyne sắp sửa chứng kiến sự trả thù của hắn, bắt đầu bằng việc phá hủy hoàn toàn ngôi nhà của nàng.

Một trong những người lính nhanh chóng đến đứng đối diện Nam tước. Người này rõ ràng là có quan hệ thân thuộc với người bắt giữ nàng, vì anh ta có mái tóc màu nâu đen y hệt Nam tước và những cơ bắp vạm vỡ giống vậy, dù anh ta không cao bằng. Người lính phớt lờ Madelyne, nhắm đến thủ lĩnh của anh ta. “Duncan? Anh ra lệnh hay chúng ta sẽ đứng đây suốt đêm?”

Tên hắn là Duncan. Kỳ quặc thật, nhưng nghe thấy cái họ của hắn giúp nỗi sợ hãi của Madelyne giảm bớt. Duncan... được đấy, cái tên có vẻ làm cho hắn có chút con người hơn trong tâm trí nàng.

“Được chứ, anh trai?” người lính đề nghị, vậy là Madelyne đã có thể biết được mối quan hệ của họ và đó là lý do mà Nam tước cho phép chư hầu của hắn có thái độ xác xược đó.

Người lính, chắc chắn là em trai vì diện mạo trẻ trung và thiếu những vết sẹo của chiến trận, sau đó hướng cái nhìn vào Madelyne. Đôi mắt nâu của anh ta ánh lên vẻ coi thường nàng.

Trông anh ta như có vẻ sẽ đánh nàng. Sao vậy nhỉ, người lính tức giận đến nỗi lùi lại một bước như thể anh ta muốn tạo khoảng cách xa hơn giữa anh ta và nàng đột ngột trở thành một con hủi.

“Loudon không ở đây, Gilard,” Duncan nói với em trai hắn.

Lời nói của Nam tước khá ôn tồn, ngay lập tức Madelyne tràn đầy hy vọng mới. “Vậy là anh sẽ về nhà chứ, Nam tước?” nàng ngược lên hỏi hắn.

Duncan không trả lời nàng. Nàng sẽ lặp lại câu hỏi nếu người chư hầu không ngắt ngang nàng bằng một tiếng hét cầu nguyện thô lỗ. Anh ta gim mắt vào Madelyne khi phun ra sự thất vọng. Dù Madelyne không hiểu hết những lời chỉ trích xấu xa thì nàng vẫn có thể nói rằng chúng đầy tội lỗi thông qua sự đáng sợ trong mắt Gilard.

Duncan ra lệnh cho em trai hắn ngừng ngay tràng đả kích trẻ con khi hắn có cảm giác Madelyne nắm lấy tay hắn. Hắn quá ngạc nhiên với phản xạ tiếp xúc của nàng và hắn không biết phải phản ứng như thế nào nữa.

Madelyne bám vào hắn và hắn có thể cảm thấy sự run rẩy của nàng nhưng khi hắn nhìn xuống nàng thì nàng dường như là rất điềm tĩnh. Nàng cũng đang chăm chăm nhìn Gilard. Duncan lắc đầu. Hắn biết em trai hắn không hề nhận ra mình đang làm Madelyne khiếp sợ thế nào. Mà thật ra thì Duncan nghi ngờ khả năng Gilard quan tâm đến điều đó nếu có biết đi chẳng nữa.

Sự tức giận của Gilard bất chợt làm Duncan phát cáu. Madelyne là tù nhân của hắn chứ không phải là địch thủ của Gilard, và Gilard phải hiểu cách đối xử với nàng như thế càng sớm càng tốt. “Đủ rồi!” hắn ra lệnh. “Louddon đã đi. Lời nguyên rủa của cậu sẽ không mang hắn trở lại.”

Duncan đột ngột giật tay ra khỏi tay Madelyne. Hắn quàng tay lên vai nàng, gần như hất ngã nàng trong sự vội vàng, rồi kéo nàng sát vào sườn hắn. Gilard cực kỳ ngạc nhiên bởi cảnh tượng bảo vệ rành rành trước mắt, anh ta chỉ mấp máy môi với anh trai mình.

“Louddon chắc là đi theo con đường phía nam, Gilard, không thì cậu cũng phát hiện ra hắn ta,” Duncan nói.

Madelyne không thể ngăn nàng xen vào. “Và giờ anh sẽ về nhà?” nàng hỏi hắn, cố không ra vẻ quá sốt sắng. “Anh có thể thách thức Louddon lần khác,” nàng gợi ý, hi vọng không chọc tức sự thất vọng của họ.

Cả hai anh em đồng loạt nhìn nàng. Không ai trả lời nàng, nhưng nét mặt của họ hàm ý họ nghĩ đầu óc nàng có vấn đề.

Nỗi sợ hãi của Madelyne bắt đầu quay lại một cách dữ dội. Tia nhìn lạnh lẽo trong mắt Nam tước suýt làm nàng khụy gối. Nàng vội hạ tầm mắt xuống ngực hắn, ân hận tràn trong tâm hồn nàng vì nàng đã để hắn thấy sự yếu đuối trong tính cách của nàng. “Tôi không phải là người điên,” nàng lầm bầm. “Anh vẫn có thể rời khỏi đây mà không bị bắt.”

Duncan phớt lờ nhận xét của nàng. Hắn chớp lấy tay nàng và kéo nàng đến chỗ mà nàng đã giải thoát cho hắn. Madelyne bị vấp hai lần, đôi chân nàng yếu đi vì sợ. Cuối cùng khi Duncan thả nàng ra, Madelyne dựa lưng vào những mảnh gỗ, chờ xem hắn sẽ làm những gì tiếp theo.

Nam tước quắc mắt nhìn nàng một lúc lâu. Đó là một mệnh lệnh ngầm yêu cầu ở nguyên tại chỗ, Madelyne nghĩ vậy. Rồi hắn quay người che chắn nàng khỏi tầm nhìn của những người lính của hắn. Cặp đùi cơ bắp của hắn chống đỡ sức mạnh thân hình hắn và đôi bàn tay to lớn tạo thành nắm tay đặt trên hông hắn. Một tư thế của cuộc chiến rõ ràng là mang tính thách thức đối với những người có mặt tại đó. “Không ai được động vào cô ta. Cô ta là của ta.” Giọng hắn vang lên đầy quyền lực, lan truyền trong không gian đến tai những người lính với một sức mạnh lạnh lùng dội từ trên xuống dưới.

Madelyne hướng mắt về phía cửa lâu đài của Louddon. Chắc hẳn giọng của Duncan đã đi vào bên trong, báo động lính gác đang ngủ. Tuy nhiên, khi người của Louddon không lập tức đổ vào sân, Madelyne quyết định rằng cơn gió dữ dội chắc đã quét bay giọng của Nam tước.

Duncan bắt đầu rời khỏi Madelyne. Nàng vươn ra phía trước và chớp lấy phía sau áo giáp của hắn. Những vòng thép mảnh liên kết chặt vào ngón tay nàng. Nàng nhăn nhó đau đớn nhưng không chắc liệu phản ứng của nàng có phải bị gây ra bởi những cái vòng đó hay

không hay là sự tức giận hiện trên khuôn mặt hắn khi hắn quay lại nhìn nàng. Hắn đứng quá gần nàng, ngực hắn thực sự chạm vào nàng. Madelyne buộc phải ngửa đầu ra sau để thấy mặt hắn.

“Anh không hiểu, Nam tước,” Madelyne buột miệng nói. “Nếu anh chỉ cần lắng nghe lý do, thì anh sẽ thấy kế hoạch này của anh ngốc nghếch đến thế nào.”

“Kế hoạch của ta ngốc nghếch đến thế nào?” Duncan lặp lại, kinh ngạc gầm lên trước lời tuyên bố hỗn xược của nàng. Hắn không hiểu tại sao hắn muốn biết những gì nàng sắp nói, nhưng hắn muốn biết. Chết tiệt, nàng vừa mới sỉ nhục hắn. Hắn sẽ giết nàng nếu nàng là đàn ông. Nhưng vẻ ngây thơ trên mặt nàng và sự chân thành trong giọng nói của nàng cho biết nàng thậm chí không nhận thức được sự vượt quá giới hạn cho phép.

Madelyne nghĩ Duncan trông như thể hắn muốn bóp nghẹt nàng. Nàng chiến đấu chống lại sự thôi thúc nhắm tịt mắt lại trước cái nhìn đe dọa của hắn. “Nếu anh đến đây vì tôi thì anh đã phí thời gian rồi.”

“Cô tin mình không đủ giá trị cho sự chú ý của ta?” Duncan hỏi.

“Tất nhiên. Trong mắt anh trai tôi, tôi không có giá trị. Đó là thực tế mà tôi biết rõ hơn ai hết,” nàng nói ra một sự thật cực kỳ có thật, Duncan biết nàng tin những gì nàng nói. “Và chắc chắn anh sẽ chết đêm nay. Đúng, chúng tôi đông hơn anh, ít nhất là gấp bốn lần số lính của anh theo như tôi đếm. Có một doanh trại thứ hai trong thung lũng dưới kia với hơn một trăm lính đang ngủ. Họ sẽ nghe thấy tiếng đánh nhau. Anh nghĩ sao về việc ấy?” nàng hỏi, nhận ra nàng đang siết chặt đôi tay nhưng không thể dừng lại.

Duncan đứng đó, nhìn chằm chằm vào nàng với vẻ không thể hiểu được trên gương mặt. Madelyne cầu nguyện thông tin nàng vừa

tiết lộ cho hắn biết về doanh trại thứ hai sẽ buộc hắn thấy sự đại đột trong kế hoạch của hắn.

Lời cầu nguyện của nàng là vô ích. Khi Nam tước phản ứng, nó chẳng phải là những gì Madelyne mong đợi. Hắn đơn giản chỉ nhún vai.

Cử chỉ đó làm nàng tức điên lên. Tên chiến binh ngu ngốc này rõ ràng nhất quyết đi vào chỗ chết.

“Sẽ là lời cầu nguyện sai lầm để anh rời khỏi đây, bất kể chênh lệch, phải vậy không?” Madelyne hỏi.

“Đúng vậy,” Duncan trả lời. Một tia sáng ấm áp lọt vào đáy mắt hắn. Madelyne ngạc nhiên. Nhưng nó vụt qua quá nhanh trước khi nàng có thể phản ứng. Có phải Nam tước đang cười nhạo nàng?

Nàng không có can đảm hỏi hắn. Duncan tiếp tục nhìn nàng hồi lâu. Rồi hắn lắc đầu, đi về phía khu nhà của Louddon. Rõ ràng hắn quyết định không phí thời gian cho nàng nữa.

Không có lời gợi ý nhỏ nhất nào về ý định của hắn lúc này. Tại sao ư? Vì khuôn mặt hắn bình thản và những sai chân thông thả.

Madelyne biết rõ. Nàng đột ngột khiếp sợ và nàng nghĩ nàng sắp ốm. Nàng cảm thấy bên trong nàng đang bùng cháy dữ dội. Madelyne nuốt ực thật sâu và nhanh trong khi nàng điên cuồng gõ nút thắt đang trói tay nàng lại. Hoảng sợ khiến nhiệm vụ trở nên bất khả thi, vì Madelyne vừa mới nhận ra có người hầu ngủ bên trong. Nàng nghi ngờ lính của Duncan sẽ chỉ giết những ai có vũ trang chống lại họ. Louddon chắc chắn cũng sẽ không làm gì khác biệt.

Nàng biết nàng sẽ chết sớm. Sự thật đó không thể thay đổi; nàng là em gái của Louddon. Nhưng liệu nàng có thể cứu những mạng sống vô tội trước khi nàng chết không, đó chẳng phải là lòng tốt để

nàng tồn tại cho một số mục đích hay sao? Chúa ơi, không thể cứu một ai sẽ làm cuộc đời nàng có vấn đề... với ai đó chẳng?

Madelyne tiếp tục chiến đấu với sợi dây thừng trong khi nàng dỗi theo Nam tước. Khi hắn đặt chân lên bậc tam cấp và quay lại đối mặt với lính của hắn, mục đích thực sự của hắn đã rõ ràng. Đúng vậy, về mặt đó cho thấy con thịnh nộ của hắn.

Duncan từ từ giơ cao gươm của hắn lên trong không trung. Rồi giọng của hắn vang lên với một sức mạnh chắc chắn có thể xuyên những bức tường đá bao quanh họ. Mục đích của hắn không thể nhầm lẫn.

“Không dung tha!”

Tiếng thét của trận chiến tra tấn Madelyne. Tâm trí nàng vẽ lên những gì nàng không thể thấy, giữ chặt nàng trong những suy nghĩ đau khổ ghê gớm. Nàng chưa bao giờ thực sự chứng kiến trận chiến nào trước đây, chỉ được nghe từ các câu chuyện huyền thoại tăng thêm sự duyên dáng và lòng dũng cảm từ những người lính chiến thắng kiêu hãnh. Nhưng không có chuyện nào trong số đó miêu tả về những vụ giết chóc, và khi các binh sĩ chiến đấu tràn ra sân, sự hối hận trong tâm hồn của Madelyne trở thành địa ngục sống, với máu của những nạn nhân biến thành ngọn lửa báo thù của kẻ bắt giữ nàng.

Mặc dù số lượng lính của Louddon đông hơn nhưng Madelyne sớm nhận ra họ không được chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với những người lính được huấn luyện tốt của Duncan. Nàng thấy một người lính của anh trai nàng nâng cao gươm chống lại Nam tước và bỏ mạng vì nó, chứng kiến một người lính khác đâm cây giáo về phía trước rồi sững sờ khi cả cây giáo lẫn cánh tay bị tách ra khỏi cơ thể. Tiếng thét chói tai đau đớn theo sau sự phản kích và người lính khụy xuống đất, nơi bây giờ ngập máu của anh ta.

Bụng nàng quặn thắt trước sự tàn khốc đó; nàng nhắm mắt lại để chặn hình ảnh kinh hoàng nhưng hình ảnh ấy vẫn đâm sâu vào tâm trí nàng.

Một cậu bé mà Madelyne nghĩ có thể là cận vệ của Duncan chạy đến bên cạnh nàng. Cậu ta có mái tóc vàng sáng màu với chiều cao trung bình, và đầy cơ bắp khiến cậu ta trông như rất mập mạp. Cậu ta rút dao găm và đưa ra phía trước.

Người cận vệ liếc nhìn nàng rồi lại chăm chăm nhìn Duncan, nhưng Madelyne nghĩ cậu ta chạy đến đây là để bảo vệ nàng. Nàng đã thấy Duncan ra hiệu cho cậu ta lúc nãy.

Madelyne liều lĩnh tập trung vào khuôn mặt người cận vệ. Cậu ta lúng túng cắn môi dưới. Nàng không chắc phản ứng đó là vì sợ hãi hay là vì phấn khích. Và rồi cậu ta bất ngờ lao vụt đi, bỏ mặc nàng lẫn lộn.

Nàng chuyển hướng sang Duncan, nhận ra hắn đã đánh rơi tấm khiên, thấy người cận vệ phóng đến và nhặt tấm khiên lên cho thủ lĩnh của mình. Trong lúc vội vã, cậu ta đánh rơi con dao găm.

Madelyne chạy tới, chớp lấy con dao, và nhanh chóng lùi lại để phòng Duncan đâm bổ đến chỗ nàng. Nàng quỳ xuống đất, chiếc áo choàng che giấu hành động của nàng, và bắt đầu cắt sợi dây lưng trói tay nàng lại với nhau. Mùi khói hăng hắc vờn quanh nàng. Madelyne ngược nhìn đúng lúc thấy ngọn lửa bùng lên xuyên qua cánh cửa lâu đài. Những người hầu hòa lẫn với binh lính đang chiến đấu, đang cố gắng thoát khỏi trận chiến khi xông qua những cánh cửa. Ngọn lửa đuổi theo sau họ, không khí nóng như thiêu.

Simon, con trai lớn của người Saxon quản lý thái ấp và giờ là một ông lão, tìm đường đến chỗ Madelyne. Nước mắt lăn dài trên làn da nhăn nheo của ông, đôi vai to bè chúi về phía trước trong nỗi tuyệt

vọng. “Tôi nghĩ họ đã bắt cô rồi, tiểu thư,” ông thì thầm khi giúp nàng đứng dậy.

Người hầu giành lấy con dao và nhanh chóng cắt đứt dây trói. Ngay khi tay nàng được tự do, nàng đặt tay lên vai ông. “Tự cứu mình đi, Simon. Cuộc chiến này không phải của ông. Giờ nhanh lên, rời khỏi nơi này. Gia đình ông cần có ông.”

“Nhưng cô...”

“Đi đi, trước khi quá muộn,” Madelyne khẩn nài ông.

Giọng nàng khàn đặc lo sợ. Simon là một người tốt rất sùng đạo và rất tử tế với nàng trong quá khứ. Ông bị ràng buộc với vùng đất này cả đời bởi luật lệ của Louddon, giống những người hầu khác về vị trí và gia tài, và điều đó là quá đủ để có thể chịu đựng. Rốt cuộc Chúa không thể quá tàn nhẫn với cuộc đời của Simon.

“Đi với tôi, tiểu thư Madelyne,” Simon nài nỉ. “Tôi sẽ che giấu cô.”

Madelyne lắc đầu từ chối. “Ông có cơ hội tốt hơn nếu không có tôi, Simon. Nam tước sẽ đuổi theo tôi. Xin ông, đừng tranh cãi nữa,” nàng vội vàng nói tiếp khi thấy Simon sắp sửa phản đối. “Đi đi.” Nàng gào lên ra lệnh và đẩy mạnh vai ông.

“Chúa bảo vệ cô,” Simon thì thầm. Ông trao nàng con dao và hướng ra cổng. Ông chỉ đi được vài bước thì bị em trai của Duncan đánh ngã. Gilard, trong lúc vội vàng tấn công một người lính của Louddon, vô tình đụng vào người hầu. Simon đang lồm cồm bò dậy thì Gilard đột ngột quay lại, như thể anh ta nhận ra một kẻ địch khác sát ngay bên mình.

Ý định của Gilard quá rõ ràng đối với Madelyne. Nàng thét lên cảnh báo và chạy tới đứng trước mặt Simon, dùng thân thể nàng để che chở người hầu khỏi lưỡi gươm của Gilard.

“Tránh ra,” Gilard quát to, nâng gươm lên.

“Không,” Madelyne quát lại. “Anh sẽ phải giết tôi trước ông ấy.”

Gilard lập tức vung gươm cao hơn, cứ như anh ta sẽ làm như thế. Gương mặt anh ta hằn lên cơn thịnh nộ. Nàng nghĩ Gilard có thể sẽ giết nàng mà không hề có lấy thương xót một giây nào.

Duncan trông thấy những gì đang diễn ra. Hắn chạy nhanh tới. Tính khí của Gilard rất hung hăng, nhưng Duncan không lo lắng việc em trai hắn làm hại Madelyne. Gilard sẽ chết trước khi vi phạm mệnh lệnh. Dù là anh em hay không thì Duncan là Nam tước của vùng Wexton và Gilard là chư hầu của hắn. Gilard phải tôn trọng mỗi ràng buộc đó. Và Duncan đã ra lệnh đặc biệt. Madelyne là của hắn. Không ai được động vào nàng. Không ai cả.

Những người hầu khác, khoảng gần ba mươi người, cũng chứng kiến chuyện đang xảy ra. Những người không đủ nhanh để chạy thoát vội vàng đứng thành nhóm phía sau Simon để bảo vệ.

Madelyne đối mặt với cái nhìn dữ dội của Gilard bằng vẻ bình tĩnh trái ngược với nỗi kinh hoàng đang trào dâng trong nàng.

Duncan đến cạnh em trai hắn vừa lúc quan sát phản ứng kỳ lạ của Madelyne. Tù nhân của hắn từ từ đưa tay lên và đẩy mái tóc dày của nàng khỏi một bên cổ. Với một chất giọng bình thản, nàng đề nghị Gilard đâm một nhát vào đó, và nếu Gilard vui lòng thì hãy làm càng nhanh càng tốt.

Gilard sững sờ trước hành động của Madelyne. Anh ta chậm chậm hạ gươm xuống thấp đến mức mũi gươm đầy máu chạm mặt đất.

Vẻ mặt Madelyne không thay đổi. Nàng nhìn Duncan.

“Có phải lòng căm thù Louddon của anh lan sang cả những người hầu của anh ấy ư? Chẳng lẽ anh giết những người đàn ông và phụ nữ vô tội này chỉ vì họ bị ràng buộc bởi luật lệ phải phục vụ anh trai tôi sao?”

Trước khi Duncan trả lời, Madelyne quay lưng lại với hắn. Nàng nắm tay Simon và giúp ông đứng dậy. “Tôi được nghe rằng Nam tước Wexton là người đáng kính trọng, Simon. Đứng cạnh tôi. Chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt với ngài ấy, bạn thân mến.”

Quay lại nhìn Duncan, nàng nói tiếp, “Và chúng ta sẽ xem vị lãnh chúa này đáng kính trọng hay ngài ấy cũng chẳng khác gì Louddon.”

Madelyne đột nhiên nhận ra nàng đang nắm chặt con dao găm trong lòng bàn tay kia. Nàng giấu nó sau lưng cho đến khi cảm nhận được một vết rách trên đường viền áo choàng, và nàng luồn con dao vào trong đó, cầu nguyện mép áo đủ chắc để giữ lấy con dao. Để che giấu hành động của mình, nàng hét lên, “Tất cả những người này đều là người tốt cố gắng bảo vệ tôi khỏi anh trai tôi, và tôi sẽ chết trước khi thấy anh động đến họ. Đây là lựa chọn của anh.”

Giọng Duncan đầy khinh miệt khi hắn đáp lại sự thách thức của nàng. “Không như anh trai cô, tôi không làm hại những kẻ yếu. Đi đi, lão già, rời khỏi nơi này. Ông có thể đưa mấy người kia đi cùng.”

Những người hầu nhanh chóng làm theo. Madelyne nhìn họ chạy ra cổng. Lòng trắc ẩn của hắn khiến nàng ngạc nhiên. “Và giờ, Nam tước, tôi có một thỉnh cầu nữa. Xin hãy giết tôi ngay. Tôi biết mình hèn nhát khi yêu cầu thế này, nhưng sự chờ đợi là không thể chịu đựng nổi. Hãy làm những gì anh phải làm.”

Nàng tin hắn có ý định giết nàng. Duncan thấy mình một lần nữa sửng sốt bởi những lời nói của nàng. Hắn quyết định rằng tiểu thư Madelyne là người phụ nữ khó hiểu nhất mà hắn từng tình cờ gặp

được. “Ta sẽ không giết cô, Madelyne,” hắn tuyên bố trước khi quay đi.

Một làn sóng nhẹ nhõm lướt qua Madelyne. Nàng tin Duncan nói thật. Hắn trông rất ngạc nhiên khi nàng yêu cầu hắn một cái chết kết thúc với... phải, hắn đã trao cho nàng sự thật.

Madelyne cảm thấy được sự thắng lợi đầu tiên trong cuộc đời nàng. Nàng đã cứu mạng Duncan và sẽ sống để kể về điều đó.

Trận chiến cuối cùng cũng kết thúc. Những con ngựa được thả khỏi tàu ngựa chạy theo sau những người hầu qua cánh cổng rộng mở, chỉ vài giây trước đó cánh cổng bị ngọn lửa hủy hoại, ngẫu nhiên những thanh gỗ giòn tan.

Madelyne không thể có chút gì gọi là giận dữ hay oán hận trước sự hủy hoại đối với ngôi nhà của anh trai nàng. Nó chưa bao giờ thuộc về nàng. Ở đây không hề có kỷ niệm hạnh phúc.

Không, không có cảm giác oán hận. Sự báo thù của Duncan là trừng phạt thích đáng cho những tội lỗi của anh trai nàng. Công lý đã được thực hiện trong bóng đêm dày đặc bởi một kẻ đã man trong quần áo của một vị hiệp sĩ, một suy nghĩ cực đoan của Madelyne, người dám lờ đi tình bằng hữu đầy quyền lực giữa Louddon với Đức vua của nước Anh.

Louddon đã làm gì Nam tước Wexton để nhận lấy sự trả đũa như vậy? Và cái giá mà Duncan phải trả cho hành động liều lĩnh của hắn là gì? Khi biết về cuộc tấn công này, liệu William II có đòi lấy mạng của Duncan không? Đức vua có khuynh hướng sẽ làm Louddon hài lòng nếu anh ta đề nghị điều đó. Việc Louddon có thể điều khiển một số ý kiến của Đức vua thật sự là khác thường; Madelyne đã được nghe nói rằng họ có một tình bạn đặc biệt. Và chỉ mới tuần trước nàng phát hiện ra những lời lẽ thì thầm khiếm nhã đó thực sự có ý nghĩa gì. Marta, người vợ lẩm cẩm của người chăm

sóc ngựa, đã rất thích thú tiết lộ mối quan hệ ghê tởm giữa Louddon và Đức vua trong một buổi tối muộn sau khi bà ta nốc quá nhiều bia.

Madelyne không tin bà ta. Nàng đở hết cả người và phủ nhận tất cả những chuyện đó, nàng nói với Marta rằng Louddon vẫn chưa kết hôn vì người phụ nữ trong trái tim anh ta đã chết. Marta đã giấu cột sự ngây thơ của Madelyne. Cuối cùng bà ta buộc cô chủ của mình phải thừa nhận khả năng đó.

Trước đêm đó, Madelyne đã không hay rằng một số người đàn ông có thể có những cử chỉ, hành động thân mật với người đàn ông khác, và nhận thức một trong số đó là anh trai nàng và người được đồn đại kia là Đức vua của nước Anh khiến mọi việc thêm ghê tởm. Sự ghê sợ của nàng trở thành phản ứng tự nhiên; Madelyne nhớ nàng đã nôn ra hết bữa tối và Marta cười như điên.

“Đốt nhà nguyên,” mệnh lệnh của Duncan vang vọng khắp sân, kéo suy nghĩ của Madelyne trở về thực tại. Nàng lập tức nhấc váy lên và chạy về phía nhà thờ, hy vọng nàng có đủ thời gian gom góp số tài sản đậm bạc của nàng trước khi mệnh lệnh được thi hành. Đường như không ai chú ý đến nàng.

Duncan chặn nàng lại vừa lúc nàng đặt chân lên lối vào. Hấn chống tay vào tường, khóa hai bên sườn nàng. Madelyne giật bắn mình thở hổn hển và xoay tròn để tránh hấn.

“Không có bất kỳ chỗ nào để cô trốn ta đâu, Madelyne.”

Giọng hấn thật nhẹ nhàng. Lạy Chúa, hấn có vẻ chán nản. “Tôi không trốn ai hết,” Madelyne trả lời, cố kiềm chế cơn giận chực bùng ra trong giọng nàng.

“Vậy thì cô muốn bị thiêu cháy cùng với nhà nguyên sao?” Duncan hỏi. “Hay có lẽ cô nghĩ sẽ dùng lối đi bí mật mà cô đã nói với ta.”

“Không phải,” Madelyne trả lời. “Tất cả tài sản của tôi ở bên trong nhà thờ. Tôi đang đến để lấy chúng. Anh nói anh sẽ không giết tôi và tôi nghĩ phải lấy đồ đạc cho chuyến đi của tôi.”

Khi Duncan không đáp lại lời giải thích của nàng, Madelyne cố gắng thử lại. Tuy nhiên, thật khó để sắp xếp suy nghĩ mạch lạc khi Duncan cứ chăm chú nhìn nàng. “Tôi sẽ không xin anh một con ngựa đâu, chỉ lấy quần áo phía sau bệ thờ thôi.”

“Cô sẽ không xin?” hắn thì thầm hỏi. Madelyne không biết phải nói gì với nụ cười hắn trao cho nàng. “Cô thực sự mong ta tin rằng cô đang sống trong nhà thờ?”

Madelyne ước nàng có đủ can đảm để nói với hắn nàng có cần quan tâm hắn có tin hay không. Chúa ơi, nàng là kẻ hèn nhát. Những bài học đau đớn suốt những năm qua trong việc kiểm soát cảm xúc thực của nàng giờ phục vụ nàng rất tốt. Nàng cho hắn thấy vẻ bình tĩnh, buộc sự giận dữ tránh xa nàng. Nàng thậm chí còn nhún vai.

Duncan thấy những tia sáng giận dữ bùng lên trong đôi mắt xanh thẳm của nàng. Một sự đối chọi hoàn toàn với vẻ mặt bình thản, và lướt qua rất nhanh, hắn sẽ không bắt kịp nếu không chăm chú nhìn nàng. Đối với một người phụ nữ đơn thuần thì nàng kiểm soát bản thân với một kỹ năng đáng ngạc nhiên.

“Trả lời ta, Madelyne. Có phải cô muốn ta tin cô đang sống trong nhà thờ không?”

“Tôi không sống ở đó,” Madelyne trả lời khi nàng biết nàng không thể chịu đựng cái nhìn dữ dội của hắn hơn được nữa. “Tôi chỉ giấu đồ đạc của tôi để có thể trốn đi vào buổi sáng.”

Duncan cau mày. Nàng nghĩ hắn nhẹ dạ mà tin vào câu chuyện ngốc nghếch như vậy sao? Không người phụ nữ nào rời bỏ ngôi nhà

tiện nghi của mình để tự hành xác với chuyến hành trình kéo dài trong những tháng khắc nghiệt này. Và nàng muốn hẳn tin là nàng sẽ đi đến đâu?

Hắn nhanh chóng quyết định sẽ chứng minh câu chuyện của nàng là giả dối, chỉ để xem nàng phản ứng thế nào khi lời nói dối của nàng bị vạch trần. “Cô có thể đi lấy đồ của mình.”

Madelyne không có ý định cãi lại vận may của nàng. Nàng tin rằng với sự chấp thuận của vị thần may mắn, Duncan cũng sẽ đồng ý với dự định rời khỏi pháo đài của nàng. “Sau đó tôi có thể rời khỏi pháo đài này?” Nàng buột miệng nói trước khi nàng có thể ngăn được mình. Và Chúa ơi, giọng nói của nàng run làm sao.

“Được rồi, Madelyne, cô sẽ rời khỏi pháo đài này,” Duncan đồng ý.

Hắn thực sự mỉm cười với nàng. Madelyne lo lắng về sự thay đổi tính khí thất thường của hắn. Nàng nhìn lên, cố gắng đoán suy nghĩ của hắn. Một nỗ lực vô ích, nàng nhanh chóng nhận ra điều ấy. Duncan che giấu cảm xúc rất hoàn hảo, quá tốt để nàng không thể biết hắn có nói thật hay không.

Madelyne luồn người chui qua cánh tay hắn và lao vào hành lang dẫn đến phía sau nhà thờ. Duncan ở ngay sau nàng.

Chiếc túi vải nàng giấu hôm trước vẫn ở nguyên chỗ cũ. Nàng nhắc nó lên, quàng vào cánh tay và quay lại nhìn Duncan. Nàng định cảm ơn hắn rồi ngằn ngừ khi nàng thấy vẻ ngạc nhiên trên khuôn mặt lạnh ấy.

“Anh không tin tôi?” Madelyne hỏi. Giọng nàng hoài nghi y như vẻ mặt hắn.

Duncan trả lời nàng bằng cái quắc mắt cáo kinh. Hắn quay người và đi ra khỏi nhà thờ. Madelyne lễ đẽo theo sau. Bàn tay nàng đang

run rẩy dữ dội. Madelyne quyết định đó là vì sự kinh hoàng của trận chiến mà nàng vừa chứng kiến đã gây ra. Nàng đã thấy quá nhiều máu, quá nhiều cái chết. Bụng nàng và tâm trí nàng đang nổi loạn, và nàng chỉ có thể cầu nguyện nàng vẫn giữ được bình tĩnh cho đến lúc Duncan và lính của hắn rời đi.

Khoảnh khắc nàng bước ra khỏi nhà thờ, những ngọn đuốc sáng rực được ném vào bên trong. Ngọn lửa bùng lên dữ dội như những con gấu đói khát, ngấu nghiến tòa nhà một cách hung hãn.

Madelyne đứng sững nhìn ngọn lửa, nàng không biết gì cho đến lúc nàng nhận ra mình đang bám chặt lấy bàn tay của Duncan. Nàng lập tức bỏ ra như nắm phải lửa.

Nàng xoay lưng và thấy ngựa của binh lính đã được dẫn vào sân trong. Hầu hết người của Duncan đã lên ngựa và đợi lệnh của hắn. Chính giữa sân là con thú lông lầy nhất mà nàng từng thấy, một con ngựa giống màu trắng khổng lồ, cao gần gấp đôi những con ngựa khác. Người cận vệ tóc vàng hoe đứng trước mặt con ngựa, cố gắng không mấy thành công để giữ dây cương trong tay. Con vật tuyệt đẹp đó hiển nhiên thuộc về Duncan, hoàn toàn phù hợp với vóc người và tước vị của vị Nam tước.

Duncan ra hiệu cho nàng đến chỗ con ngựa. Madelyne nhú mày nhưng tự giác bước đi. Khi đến gần hơn, nàng bắt đầu lo sợ. Trong một góc nơi tâm trí nàng đang bồi rối một suy nghĩ đen tối kết tinh.

Lạy Chúa, nàng sẽ không bị bỏ lại đằng sau.

Madelyne hít sâu, cố gắng giữ bình tĩnh. Nàng tự nhủ nàng chỉ quá hỗn loạn nên không thể suy nghĩ rõ ràng. Dĩ nhiên là Nam tước sẽ không mang nàng theo. Tại sao à, nàng không đủ quan trọng để mang theo.

Nàng quyết định mình vẫn cần nghe câu phủ nhận của hắn. “Anh không nghĩ sẽ đưa tôi theo cùng, đúng không?” nàng buột miệng hỏi. Giọng nàng căng thẳng; nàng biết mình không thể đẩy lùi sự sợ hãi ra khỏi giọng nói.

Duncan đến chỗ Madelyne. Hắn tóm lấy cái túi vải của nàng và quăng nó cho người cận vệ. Vậy là nàng đã có câu trả lời. Madelyne liếc nhìn hắn, trông thấy hắn nhanh chóng lên ngựa và cúi xuống đưa tay cho nàng.

Madelyne bắt đầu lùi lại. Cầu Chúa phù hộ cho nàng, nàng sắp thách thức hắn. Nàng biết nếu nàng cố leo lên lưng con ngựa ma quỷ của hắn, nàng sẽ ngã đi vì choáng hay tệ hơn là nàng sẽ hét toáng lên, thật là nhục nhã. Vì vậy mà, nàng tin mình thích chết hơn là bị bẽ mặt như thế.

Nàng khiếp sợ con ngựa hơn là sợ Nam tước. Madelyne buồn bã vì thiếu sót trong nền tảng giáo dục của nàng, và đó là nàng không có kỹ năng cưỡi ngựa cơ bản nhất. Những ký ức về thời thơ ấu, khi Louddon đã dùng vài bài học cưỡi ngựa như là một công cụ trừng phạt vẫn còn nguyên trong nàng. Khi đã là người phụ nữ trưởng thành, nàng biết nỗi sợ hãi trong nàng là vô lý, tuy nhiên nỗi căm kỉnh trẻ con trong nàng vẫn nổi loạn cùng sự bướng bỉnh và sự sợ hãi phi lý.

Nàng lại lùi thêm một bước. Rồi từ từ lắc đầu, từ chối sự giúp đỡ của Duncan. Nàng đã quyết định rồi; nàng sẽ buộc hắn giết nàng nếu hắn có ý định đó chứ nàng sẽ không leo lên lưng ngựa.

Không nhận ra mình đang ở đâu, Madelyne quay người và bỏ đi. Nàng đang run bắn và bị vấp vài lần. Nỗi hoảng sợ trong nàng cứ tăng lên không ngừng cho đến khi nàng hầu như không còn thấy gì nữa, nàng vẫn giữ ánh mắt xuống mặt đất và tiếp tục xác định từng bước chân.

Nàng dừng lại trước thi thể một người lính của Louddon. Khuôn mặt anh ta biến dạng khủng khiếp. Cảnh tượng đó khiến Madelyne đứng yên. Nàng đang đứng đó, trong trung tâm của sự tàn sát, nhìn chăm chăm vào người lính tử trận cho đến khi nàng nghe thấy những tiếng thét bị tra tấn dội lại từ đằng xa. Những âm thanh của sự tổn thương linh hồn. Madelyne bịt tai lại để ngăn chặn những tiếng kêu kinh hãi đó nhưng chẳng ích gì. Âm thanh kinh khủng cứ tiếp tục.

Duncan thúc ngựa lên phía trước ngay lúc Madelyne bắt đầu la hét. Hắn đến bên nàng, cúi xuống, và nhắc nàng lên vào vòng tay hắn một cách dễ dàng.

Nàng ngừng la hét khi hắn chạm vào nàng. Duncan chỉnh lại chiếc áo khoác dày che phủ hoàn toàn tù nhân của hắn. Khuôn mặt của nàng tựa vào lưới thép liên kết trên áo giáp, hắn kéo áo choàng của nàng lên để một bên má của nàng sẽ dễ chịu hơn khi tựa vào lớp lót da cừu mềm mại.

Hắn không hiểu tại sao hắn muốn dịu dàng với nàng. Hình ảnh Madelyne quỳ gối trước mặt hắn, lấy đôi bàn chân gần như bị đóng băng của hắn, luồn xuống dưới lớp áo váy, chạm vào da thịt nàng để sưởi ấm chúng vụt lóe lên trong tâm trí. Đó là một hành động cao đẹp. Giờ hắn cũng có thể làm không kém nàng. Rốt cuộc, hắn là người duy nhất chịu trách nhiệm vì gây ra nỗi đau cho Madelyne ngay lần gặp đầu tiên.

Duncan bật ra một tiếng thở dài. Không thể thay đổi được. Chết tiệt, không còn là kế hoạch dễ dàng như ban đầu nữa. Dính líu tới phụ nữ là rối lên như vậy đây.

Có nhiều thứ phải đánh giá lại lúc này. Cho dù hắn biết Madelyne không nhận thức được thì nàng chắc chắn đã làm phức tạp vấn đề. Hắn sẽ phải tự sắp xếp tất cả các chuyện đó, hắn tự bảo

mình. Bây giờ kế hoạch đã thay đổi, dù hắn có thích hay không thì hắn sẽ không bao giờ để Madelyne ra đi, điều này khiến hắn vừa kinh ngạc vừa giận điên lên.

Duncan siết chặt vòng tay quanh tù nhân của mình và ra hiệu khởi hành. Hắn vẫn đứng sau đoàn người ngựa dài đằng đặc. Khi người lính cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt, và chỉ còn Gilard cùng người cận vệ trẻ song song hai bên hắn, Duncan dành những giây phút quý báu nhìn đồng đồ nát.

Madelyne ngửa đầu ra sau để nhìn thấy rõ mặt hắn. Hắn ắt hẳn cảm giác nàng đang nhìn nên từ từ cúi xuống nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Ăn miếng trả miếng, Madelyne.”

Nàng chờ hắn giải thích thêm cho nàng biết, giải thích những gì anh trai nàng đã làm để gây ra sự trả đũa đến lạnh xương sống như vậy, nhưng Duncan vẫn tiếp tục chăm chăm vào nàng, như thể nàng đã hiểu rõ. Hắn sẽ không hối lỗi về sự tàn nhẫn của hắn. Giờ thì Madelyne đã hiểu. Chiến thắng không cần biện minh.

Madelyne hướng về cảnh đồ nát. Nàng nhớ một trong những câu chuyện mà cậu nàng đã kể cho nàng nghe, Cha Berton, về Cuộc chiến Punic^[1] của thời xa xưa. Nhiều câu chuyện truyền lại cho hậu thế, hầu hết phản đối nhà thờ thiêng liêng, nhưng Cha Berton đã lặp đi lặp lại trong suốt quãng thời gian chăm sóc, dạy bảo Madelyne trong một môi trường không thể chấp nhận nhất, rằng có thể bị trừng phạt bởi những điều luật nghiêm khắc nếu những người lãnh đạo giáo hội có bất kỳ lời gợi ý xa xôi nào để các linh mục thực hiện.

Sự tàn sát nàng chứng kiến bây giờ gợi cho nàng nhớ về câu chuyện của Carthage^[2]. Trong suốt cuộc chiến thứ ba và là cuộc chiến cuối cùng giữa hai cường quốc, chiến thắng đã hoàn toàn phá

hủy thành phố. Những gì không thiêu cháy thành tro đã được chôn vùi dưới lớp đất màu mỡ. Không phải là những tảng đá trên mặt đất. Như một biện pháp cuối cùng, những cánh đồng được bao phủ bằng muối sao cho không có gì có thể phát triển được ở đó trong tương lai.

Lịch sử đã được lặp lại đêm nay; Louddon và tất cả những gì thuộc về anh ta hiện nay đang bị mạo phạm.

“Delenda est Carthago”^[3], Madelyne thì thầm, lặp lại lời thề được lập cách đây rất lâu bằng tiếng Cato, một ngôn ngữ cổ của người xưa.

Duncan bất ngờ bởi lời nhận xét của Madelyne. Hắn muốn biết làm sao nàng có được kiến thức như thế. “Đúng vậy, Madelyne. Giống như Carthage, anh trai cô phải bị tiêu diệt.”

“Và tôi thuộc về Loud... về Carthage?” Madelyne hỏi, không chịu nói ra tên anh trai nàng.

“Không, Madelyne, cô không thuộc về Carthage.”

Madelyne gật đầu và nhắm mắt lại. Nàng nghiêng đầu áp mặt vào ngực Duncan.

Duncan dùng tay đẩy cằm nàng lên, buộc nàng nhìn hắn lần nữa.

“Cô không thuộc về Louddon, Madelyne. Từ bây giờ, cô thuộc về ta. Cô có hiểu không?”

Madelyne gật đầu.

Duncan thả lỏng tay khi hắn thấy sự sợ hãi mình gây ra cho nàng. Hắn nhìn nàng thêm một lúc lâu và rồi từ từ, phải, dịu dàng, kéo áo choàng che khuôn mặt nàng.

Từ nơi ẩn náu ấm áp, Madelyne thì thầm, “Tôi nghĩ tôi không thích thuộc về ai cả.”

Duncan nghe thấy nàng nói. Một nét cười chậm chạp vương trên khuôn mặt hắn. Những gì tiểu thư Madelyne muốn không còn quan trọng với hắn nữa. Đúng vậy, giờ nàng thuộc về hắn, cho dù nàng có muốn hay không.

Tiểu thư Madelyne đã định đoạt số phận của nàng.

Nàng đã sưởi ấm đôi bàn chân hắn.

Chương Ba

“Gây ra sự bất công đáng hổ thẹn hơn là chịu đựng nó.”

Plato, Gogias

Họ hành trình đi về phía bắc, cưỡi ngựa nhanh và liên tục suốt khoảng thời gian còn lại của đêm và gần hết ngày hôm sau, chỉ dừng lại hai lần cho ngựa nghỉ ngơi để có thể tiếp tục đi theo tốc độ mà Nam tước yêu cầu. Madelyne được cho phép có một lúc riêng tư, nhưng đôi chân nàng dường như không thể giữ được trọng lượng cơ thể nàng khiến cho nhiệm vụ giải quyết các nhu cầu cá nhân trở thành một thử thách hết sức khổ sở, và trước khi nàng có cơ hội duỗi thẳng chân làm mềm các múi cơ đang kêu gào phản đối thì nàng lại bị nhấc lên lưng ngựa của Duncan.

Để giữ an toàn với số lượng người ngựa của họ, Duncan quyết định đi theo đường cái. Đó là một con đường thảm hại đáng thương với những bụi cây mọc che kín và những nhánh cây trần làm cho con đường thành thử thách liên tục đối với các hiệp sĩ. Những tấm khiên được giơ lên hầu như mọi lúc. Tuy nhiên, Madelyne được bảo vệ tốt và rất an toàn trong vòng tay bên dưới áo choàng và áo giáp của Duncan.

Những người lính thì được bảo vệ bởi sự trang bị nặng nề, đội nón giáp và để tay trần, nơi hoang vu có chút ảnh hưởng đến họ hơn là phần nào làm chậm chuyển đi.

Họ cưỡi ngựa không ngừng nghỉ gần hai ngày. Vào lúc Duncan tuyên bố họ sẽ nghỉ đêm trong một thung lũng nhỏ khá khuất kín mà hần phát hiện ra, Madelyne hoàn toàn bị thuyết phục rằng hần không phải là con người. Nàng đã nghe những người đàn ông nói về

thủ lĩnh của họ giống một con sói và đủ hiểu sự so sánh tương đương đó; Duncan có đường nét của con thú khùng khiếp ấy dưới cái chòm lông màu xanh pha trắng của hắn. Nàng tưởng tượng ra mẹ của kẻ bắt giữ nàng ắt hẳn phải là một con quỷ từ địa ngục và cha hắn là một con sói thật to và xấu xí, và đó là lý do duy nhất hắn có thể giữ một tốc độ làm người ta mệt mỏi một cách dã man như vậy.

Khi họ dừng lại qua đêm, Madelyne phát ốm vì đói. Nàng ngồi trên một phiến đá cuội và nhìn những người lính chăm sóc ngựa của họ. Một mối quan tâm cao quý đầu tiên, Madelyne quyết định, biết rằng nếu không có chiến mã người hiệp sĩ sẽ hoàn toàn không làm được trò trống gì. Đúng, những chú ngựa phải là mối quan tâm đầu tiên.

Các ngọn lửa nhỏ được nhen lên sau đó, với mỗi nhóm từ tám đến mười người xung quanh nó, và khi tất cả đồng lửa được đốt, có ít nhất 30 nhóm riêng biệt với những đôi vai mệt mỏi sẵn sàng nghỉ ngơi. Cuối cùng là thức ăn, một bữa ăn đạm bạc chỉ có bánh mì với lớp vỏ cứng giòn và phô mai vàng. Những chiếc sừng chứa đầy bia cũng được chuyền tay. Dù vậy, Madelyne để ý thấy những người lính chỉ uống rất ít. Nàng nghĩ sự cần trọng quan trọng hơn sự khao khát uống xả láng, vì họ chắc chắn cần phải thận trọng trong đêm nay, cắm trại tại vị trí của họ là một nơi dễ bị tập kích.

Nguy hiểm luôn hiện diện cùng những người lính lưu động thế này, không thích nghi với ngoại cảnh có thể khiến họ trở nên yếu thế hơn hoặc cũng có thể họ sẽ trở thành chim kèn kèn chờ để chụp lấy bất kỳ ai yếu hơn họ, và cũng có thú hoang lang thang nơi hoang vu, với cùng ý định.

Cận vệ của Duncan được lệnh phải để ý đến các nhu cầu của Madelyne. Tên cậu là Ansel và Madelyne có thể nói từ cái nhìn mặt của cậu ấy thì Ansel có vẻ không thích thú lắm với nhiệm vụ được giao của mình.

Madelyne tự an ủi bản thân với kiến thức rằng cứ mỗi dặm lên phía bắc là một dặm nàng gần hơn với điểm đến bí mật của nàng. Trước khi Nam tước Wexton cản trở những kế hoạch của nàng, Madelyne phải tìm cách giải thoát cho mình. Nàng sẽ hành trình đến Scotland để đến nhà chị họ Edwythe của nàng. Nàng biết mình ngây thơ khi nghĩ mình có khả năng thực hiện chuyện như vậy. Đúng, giờ nàng nhận ra mình thật dại dột, thậm chí phải thừa nhận rằng nàng sẽ không thể tự mình kéo dài hơn một hoặc hai ngày gì đó, cưỡi con ngựa cái duy nhất trong tàu ngựa của Louddon mà không bị hất ngã. Con ngựa cái, lưng vồng và quá già, không thể chịu đựng chuyến đi như thế này được. Không có một con ngựa mạnh khỏe và quần áo đi đường thích hợp, thì vụ trốn thoát sẽ là một hình thức tự sát. Và cái bản đồ vẽ vội từ trí nhớ lẩm cẩm của Simon cũng sẽ khiến nàng đi lòng vòng.

Dù nàng thừa nhận đó là một giấc mơ ngu ngốc, nàng vẫn quyết định sẽ giữ lấy giấc mơ đó. Madelyne chụp nhanh lấy tia hy vọng bởi nó là tất cả những gì nàng có. Duncan chắc chắn sống ở gần biên giới của Scotland. Nó cách xa nhà mới của họ hàng nàng bao nhiêu? Có lẽ nàng có thể đi bộ đến đó.

Chướng ngại vật trên đường đi sẽ cản trở nàng. Madelyne đẩy lý do đó sang một bên và thay vì lo lắng chuyện đó thì nàng tập trung vào danh sách những thứ nàng cần. Đầu tiên là một con ngựa có thể chịu được chuyến đi này, thứ hai là lương thực dự trữ, và cuối cùng là phúc lành của Chúa. Madelyne quyết định nàng phải sắp xếp lại danh sách, đặt phúc lành của Chúa lên đầu tiên và ngựa xuống cuối cùng, khi nàng thấy Duncan di chuyển đến trung tâm của chỗ cắm trại. Chúa ơi, phải chăng hẳn ta là chướng ngại vật lớn nhất? Đúng, Duncan, kẻ nửa người nửa sói sẽ là ngại vật khó khăn nhất để nàng vượt qua.

Duncan đã không nói một lời nào với nàng kể từ khi họ rời khỏi pháo đài của Louddon. Madelyne lo lắng đến phát ốm với lời tuyên bố mạnh mẽ của hắn rằng giờ nàng thuộc về hắn. Và điều đó có nghĩa gì? Nàng ước nàng đủ can đảm để yêu cầu một lời giải thích. Nhưng vị Nam tước quá lạnh lùng, quá lãnh đạm và quá đáng sợ để nàng có thể đến gần.

Chúa ơi, nàng bị kiệt sức. Giờ nàng không thể lo lắng về hắn được. Khi nàng nghỉ ngơi, nàng sẽ tìm ra được đường để thoát thân. Đó chẳng phải là nhiệm vụ của tù nhân sao?

Nàng biết mình không có kỹ năng trong những vấn đề như thế. Có gì tốt khi nàng biết đọc, biết viết? Không ai biết được khả năng khác thường của nàng, vì không thể chấp nhận một người phụ nữ có thể đi học. Tại sao ư, phần lớn quý tộc không thể viết tên của họ. Họ tin tưởng vào những thần thánh làm những việc vô nghĩa đó cho họ.

Madelyne chắc chắn không đổ lỗi cho cậu của nàng cho sự thiếu sót trong việc dạy bảo nàng. Vị linh mục thân yêu đã dạy dỗ nàng bằng những câu chuyện cổ. Câu chuyện yêu thích của nàng là chuyến phiêu lưu của Odysseus. Người chiến binh thần thoại đã trở thành người bạn của Madelyne khi nàng còn nhỏ và thật sự sợ hãi trong suốt quãng thời gian đó. Nàng luôn giả vờ Odysseus đang ngồi bên cạnh nàng trong những đêm dài tăm tối. Chàng giúp nàng dịu đi nỗi sợ khi Louddon đến và đưa nàng về nhà.

Louddon! Cái tên đen tối của gã làm bụng nàng thắt lại. Phải, gã là lý do thật sự khiến Madelyne thiếu tất cả các kỹ năng cần thiết để sống sót. Vì Chúa, nàng thậm chí còn không thể cưỡi được ngựa. Và gã có lỗi trong việc đó. Anh trai nàng đã từng vài lần đưa nàng đi cưỡi ngựa, khi nàng được sáu tuổi, và Madelyne vẫn còn nhớ rõ chuyến đi chơi như thể nó chỉ mới diễn ra ngày hôm qua. Tại sao ư, nàng đã biến bản thân thành một kẻ hết sức ngốc nghếch trong khi

Louddon la hét, nảy tung tung trên yên ngựa như một bụi cỏ khô không được gắn vào đúng chỗ.

Và khi gã nhận ra cách để làm nàng sợ hãi, gã trói nàng vào yên ngựa và đánh ngựa phi nước đại quanh điền trang. Nỗi khiếp sợ của nàng khiến anh trai nàng thấy thú vị. Nhưng rồi nó không còn là sự vui sướng của gã nữa cho đến khi Madelyne học được cách che giấu sự sợ hãi của nàng để Louddon dừng lại trò tiêu khiển ác độc đó.

Những gì nàng có thể nhớ được từ khi còn là một đứa bé thì Madelyne biết cha nàng và anh trai nàng ghét nàng, và nàng cố thử mọi cách mà nàng biết để làm họ yêu nàng dù chỉ một chút thôi. Khi nàng lên tám tuổi, nàng được gửi tới chỗ linh mục Berton, anh trai của mẹ nàng, cho một chuyến thăm ngắn, rồi cuộc lại trở thành những năm tháng dài bình yên. Linh mục Berton là họ hàng duy nhất còn sống bên phía gia đình mẹ nàng. Vị linh mục đã cố hết sức để nuôi dạy nàng, và thường xuyên nói với nàng, cho đến khi nàng hầu như tin hẳn vào ông, rằng cha nàng và anh trai nàng mới là những người ngu độn, chứ không phải nàng.

Ôi, cậu của nàng là một người tốt, dễ mến, sự dịu dàng của ông đã được chuyển sang trong tính cách Madelyne. Ông dạy nàng rất nhiều thứ, không điều nào trong số ấy hữu hình cả, và ông yêu nàng, nhiều như một người cha thật sự yêu cô con gái bé bỏng của mình. Ông giải thích cho nàng rằng Louddon khinh miệt tất cả phụ nữ, nhưng tận sâu trong tim nàng, Madelyne không tin vậy. Anh trai nàng quan tâm đến các chị gái của họ. Cả Clarissa và Sara đều được gửi tới những thái ấp thích hợp để được giáo dục cho phù hợp và mỗi người đều có của hồi môn ấn tượng khi họ kết hôn, mặc dù chỉ có mỗi Clarissa đã kết hôn.

Linh mục Berton cũng nói cho Madelyne biết cha nàng không muốn dính dáng tới nàng vì nàng trông rất giống mẹ nàng, một phụ nữ dịu dàng mà ông kết hôn và sau đó hầu như thay đổi ngay sau

khi lời thề được trao. Cậu nàng không biết lý do vì sao thái độ của cha nàng thay đổi nhưng dù sao chẳng nữa thì cậu nàng vẫn cứ đổ lỗi cho linh hồn cha nàng.

Madelyne nhớ những năm trước đó như một cảm giác ấm áp sưởi ấm trái tim nàng, luôn như vậy khi nàng nghĩ về mẹ. Louddon khi ấy không thường chế nhạo nàng và nàng được tình yêu của mẹ nàng bảo vệ.

Chỉ Louddon mới nắm giữ câu trả lời cho các thắc mắc của nàng. Có lẽ một ngày nào đó gã sẽ giải thích tất cả với nàng và rồi nàng sẽ hiểu. Và sự thông cảm sẽ hàn gắn những vết thương, có phải vậy không?

Ôi Chúa ơi, mình phải đặt những suy nghĩ khó lay chuyển này sang một bên thôi, Madelyne quyết định. Nàng đứng lên rồi đi quanh chỗ cắm trại, giữ mình tránh xa đám đàn ông.

Khi nàng quay người và đi vào khu rừng rậm rạp, không ai theo sau nàng, và nàng có thể tự do chăm sóc bản thân. Madelyne phát hiện ra một con suối nhỏ trên đường đi. Mặt nước đã bị đóng băng nhưng Madelyne dùng một cành cây đâm xuyên qua lớp băng. Nàng quỳ xuống, rửa tay và rửa mặt. Nước đủ lạnh buốt khiến đầu ngón tay nàng nhả lại, nhưng chất lỏng trong sạch ấy lại có vị thật tuyệt.

Madelyne cảm giác có người đang đứng sau lưng mình. Nàng quay phắt lại, quá nhanh đến nỗi suýt mất thăng bằng. Duncan đang đứng đó, nhìn xuống nàng. “Đi thôi, Madelyne. Đến lúc nghỉ ngơi rồi.”

Hắn không cho nàng thời gian trả lời mệnh lệnh, hắn cúi xuống, kéo nàng đứng dậy. Đôi bàn tay hắn to lớn, chai sần bao phủ lấy bàn tay nàng. Cái ôm của hắn mạnh mẽ nhưng sự tiếp xúc của hắn lại dịu dàng, và hắn không thả nàng ra cho đến khi họ đến cái lều đang mở của hắn, một cái lều kỳ lạ với những tấm da thú trùm lên những

cành cây to, cứng cáp. Da thú sẽ ngăn chặn gió. Một bộ lông thú màu xám khác được trải trên mặt đất bên trong lều, rõ ràng là có ý định được dùng làm tấm lót lưng. Sức nóng từ ngọn lửa đang bập bùng gần đó hắt bóng lên trên những tấm da khiến căn lều trông có vẻ ấm áp và mời gọi.

Duncan nhích ra để Madelyne vào trong. Nàng nhanh chóng làm theo. Dù vậy nàng dường như không thể ổn định được. Lóp lông thú đã hấp thu khá nhiều hơi ẩm từ mặt đất và Madelyne cảm giác như nàng đang ở trên một khối băng. Duncan đứng đó, bắt chéo tay trước lồng ngực vạm vỡ, nhìn nàng cố gắng thoát mái. Madelyne giữ bình tĩnh. Nàng nguyện nàng sẽ chết trước khi đưa ra lời than phiền nào với hắn.

Bất thành linh Duncan lại kéo nàng đứng lên, gần như làm lật đổ căn lều trong sự vội vàng của hắn. Hắn kéo áo choàng ra khỏi vai nàng, quỳ xuống bằng một đầu gối, và trải tấm áo lên trên lóp lông thú.

Madelyne không hiểu ý định của hắn. Nàng nghĩ căn lều là dành cho nàng, nhưng Duncan đã yên vị bên trong, duỗi dài cơ thể, chiếm gần hết không gian căn lều. Madelyne bắt đầu bỏ đi, tức điên người với việc hắn lấy áo choàng của nàng để phục vụ cho nhu cầu của hắn. Tại sao hắn không để nàng ở lại pháo đài của Louddon nếu hắn có ý định khiến nàng chết rét, thay vì kéo nàng đi qua nửa vòng trái đất?

Nàng thậm chí không có thời gian để há miệng ra vì kinh ngạc. Duncan bầy nàng nhanh như chớp. Madelyne rơi xuống người hắn và bật ra tiếng rên phản đối. Nàng không đủ không khí để thở trước khi Duncan lăn người, kéo nàng theo hắn. Hắn quăng chiếc áo choàng của hắn lên cả hai, giữ chặt nàng trong vòng tay của hắn. Mặt nàng úp vào hõm cổ hắn, đỉnh đầu nàng ngay dưới cằm hắn.

Madelyne lập tức cố vùng ra, hoảng sợ bởi vị trí thân mật như vậy. Nàng dùng hết sức mạnh của bản thân nhưng cái ôm của Duncan chặt đến nỗi không thể phá vỡ.

“Tôi không thể thở được,” nàng lầu bầu nơi cổ hắn.

“Có, cô có thể,” Duncan trả lời.

Nàng nghĩ mình nghe thấy sự thích thú trong giọng hắn. Điều đó khiến nàng phát cáu lên gần bằng với việc nàng điên tiết với thái độ không thể chịu đựng nổi của hắn. Sao hắn dám quyết định nàng có thể thở hay không cơ chứ?

Madelyne khó chịu đến mức không sợ hãi gì nữa. Đột nhiên nàng nhận ra tay nàng vẫn còn tự do. Madelyne đập vào vai hắn cho đến khi lòng bàn tay nàng nhức nhối. Duncan đã cởi áo giáp trước khi vào lều. Giờ chỉ có mỗi chiếc áo vải mềm phủ trên lồng ngực vạm vỡ của hắn. Chiếc áo mỏng vừa vặn gọn gàng trên bờ vai rộng, lộ rõ những bắp thịt săn chắc. Madelyne có thể cảm nhận được sức mạnh tỏa ra qua làn vải mềm. Chúa ơi, không có chút mỡ thừa nào để chộp lấy và ngắt nhéo. Làn da hắn cứng như bản chất cứng đầu của hắn vậy.

Tuy nhiên, có một sự khác biệt rõ ràng. Lồng ngực của Duncan rất ấm, áp vào má nàng, gần như là nóng, và cực kỳ mời gọi người ta rúc sát vào. Hắn có mùi thật hay, mùi da thuộc và mùi đàn ông, và Madelyne tất nhiên phải phản ứng. Nàng đã bị kiệt sức. Đúng, đó là lý do sự gần gũi của hắn có sức ảnh hưởng đáng lo ngại như vậy đối với nàng. Tại sao à, tim nàng đang nện thành thịch chứ sao.

Hơi thở hắn nóng hổi phả vào cổ nàng, như thể xoa dịu nàng. Làm sao có thể thế được? Nàng quá rối bời; không gì có ý nghĩa với nàng hơn nữa. Madelyne lắc đầu, nàng lắc đầu xua đi cơn buồn ngủ đang xâm chiếm ý định của nàng, và rồi nàng chộp lấy cái áo của hắn và bắt đầu kéo nó ra.

Duncan hẳn đã chán sự đấu tranh của nàng. Nàng nghe thấy hắn thở dài chỉ ngay trước khi hắn bắt lấy bàn tay nàng và đẩy chúng vào bên dưới áo hắn, mở lòng bàn tay nàng ra, áp vào ngực hắn. Thảm lông dày bao phủ làn da ấm áp của hắn khiến đầu ngón tay nàng nhồn nhột.

Làm sao nàng có thể cảm thấy rất ấm áp khi ngoài trời lạnh giá thế kia? Sự gần gũi của hắn là gọi tình, khoái lạc kéo vào giác quan của nàng, tràn ngập trong người nàng những cảm giác mà nàng không biết. Đúng vậy, đó là sự gọi tình, chắc chắn làm nó thành tội lỗi, xấu xa nữa, bởi vì hông hắn áp sát vào điểm trên cùng giữa hai chân nàng. Nàng có thể cảm nhận sự căng cứng của hắn ở đó, cọ vào nàng quá thân mật. Chiếc váy của nàng tỏ ra không đủ khả năng bảo vệ nàng khỏi chất đàn ông của hắn, và sự thiếu kinh nghiệm của nàng không cho nàng chút sự bảo vệ nào trước những cảm xúc lạ lùng và hoang mang mà hắn gây ra. Tại sao nàng không cảm thấy kinh tởm với sự va chạm của hắn? Thực ra thì Madelyne không cảm thấy kinh tởm chút nào, chỉ là không thờ được.

Một suy nghĩ khủng khiếp xộc thẳng vào tâm trí nàng và nàng thở hỗn hển thành tiếng. Đây chẳng phải là cách mà một người đàn ông ôm bạn tình của họ hay sao? Madelyne băn khoăn lo lắng hồi lâu rồi xua đuôi nổi sọ đi. Nàng nhớ là phụ nữ nằm ngửa, và dù nàng không chắc chắn một cách chính xác thì nàng không tin rằng nàng đang ở trong tình thế thật sự nguy hiểm. Nàng từng tình cờ nghe được Marta nói với những người hầu khác và nhớ rằng người phụ nữ thô lỗ đó luôn bắt đầu mọi sự táo bạo mạnh mẽ khi nằm ngửa lưng. Đúng thế, Madelyne nhớ lại với sự nhẹ nhõm vô cùng, Marta là bằng chứng cụ thể nhất. “Tôi nằm ngửa,” bà ta luôn bắt đầu. Giờ Madelyne thấy hối tiếc vì nàng đã không ở lại để nghe nốt phần sau những câu chuyện táo bạo của bọn họ.

Chúa ơi, nàng cũng có thiếu sót trong việc giáo dục nữa chứ. Rồi nàng nổi giận, vì dù sao đi nữa thì một phụ nữ đẳng hoàng không nên có sự lo lắng như thế.

Tất cả là lỗi của Duncan, dĩ nhiên là vậy rồi. Có phải hắn ôm nàng quá thân mật chỉ để chế nhạo nàng? Madelyne ở gần hắn đủ để cảm thấy sức mạnh ở cặp đùi chắc khỏe của hắn đang cố giữ đùi nàng. Hắn có thể nghiền nát nàng nếu hắn có ý đó. Madelyne rùng mình với viễn cảnh đó và lập tức thôi không đấu tranh nữa. Nàng không muốn chọc tức tên man rợ. Ít nhất thì đôi bàn tay nàng cũng bảo vệ được ngực nàng. Nàng lấy làm biết ơn vì điều ấy. Tuy nhiên, lòng biết ơn của nàng thực ngắn ngủi, vì ngay khi nàng nghĩ mình đã biết đánh giá tình hình thì Duncan nhấc người lên, và rồi ngực nàng được áp vào ngực hắn. Đôi nhũ hoa săn lại, khiến nàng xấu hổ hơn tất cả.

Duncan đột ngột lại dịch chuyển. “Cái quý gì...” hắn gầm lên câu hỏi chưa kết thúc bên tai Madelyne. Nàng không biết chuyện gì đã gây ra cơn bùng nổ của hắn, chỉ biết rằng nàng sẽ điếc đặc suốt quãng đời còn lại.

Khi Duncan nhích người, lăm bằm lời rửa xả, nàng chụp lấy thời cơ và tránh xa hắn. Nàng kín đáo liếc nhìn Duncan. Kẻ bắt giữ nàng chống người lên một khuỷu tay và đang tìm kiếm cái gì bên dưới hắn.

Madelyne sực nhớ ra con dao găm của người cận vệ mà nàng đã giấu trong mép áo choàng khi Duncan nhấc nó lên.

Nàng tất nhiên không thể không nhăn mặt.

Hắn tất nhiên không thể không toét miệng cười.

Madelyne rất bất ngờ trước nụ cười tự phát của hắn, nàng suýt nữa mỉm cười lại với hắn. Nhưng rồi nàng nhận ra nụ cười của hắn

chả ăn nhập gì với đôi mắt hắc cả. Rốt cuộc nàng quyết định tốt nhất là nàng không mỉm cười.

“Vói một người rụt rè, cô đang chứng minh mình có tài xoay xở đấy, Madelyne.”

Giọng hắc rất ôn hòa. Là hắc đang khen ngợi nàng hay chế giễu nàng? Madelyne không thể xác định được. Nàng quyết định không nói với hắc là nàng đã quên khuấy đi mất vũ khí đó. Hắc chắc chắn sẽ nghĩ nàng là kẻ ngu ngốc nếu nàng thừa nhận sự thật.

“Anh là người bắt giữ tôi,” nàng nhắc hắc. “Nếu tôi chứng minh mình là người có tài xoay xở, thì chỉ là vì tôi thề bằng danh dự sẽ trốn thoát. Đó là bổn phận của kẻ bị bắt.”

Duncan nhú mày.

“Sự trung thực của tôi làm ngài khó chịu, thưa ngài?” Madelyne hỏi. “Vậy thì có lẽ tốt nhất là tôi không nên nói chuyện gì với ngài cả. Giờ tôi muốn đi ngủ,” nàng nói thêm. “Và tôi sẽ cố gắng quên đi là ngài đang có mặt ở đây.”

Để chứng minh cho những gì nàng nói, Madelyne nhắm mắt lại.

“Lại đây, Madelyne.”

Mệnh lệnh nhẹ nhàng được ban ra đến chỗ nàng với một cơn rung mình xuyên dọc sống lưng nàng, và một cái nút thắt chặt dạ dày nàng lại. Hắc định làm điều đó lần nữa, nàng quyết định vẫy, xua đuổi hơi thở ra khỏi người nàng. Và nàng đang phát ốm vì nó. Madelyne không tin nỗi sợ đã rời khỏi nàng nhiều. Nàng mở mắt ra nhìn hắc, và khi nàng thấy con dao găm giờ chĩa về hướng nàng, nàng nhận ra nàng vẫn còn cả kho sợ hãi trong lòng.

Mình là kẻ hèn nhát làm sao, Madelyne nghĩ khi nàng từ từ nhích đến gần Duncan. Nàng nghiêng người ngã xuống, đối mặt với hắc,

chỉ cách vài inch. “Đây, hài lòng chưa?” nàng thốt lên. Nàng đoán hẳn chẳng hài lòng lắm, khi đột nhiên nàng thấy mình nằm ngửa, với Duncan hiện ra lù lù trên nàng. Sao thế này, hẳn quá gần, nàng thực sự có thể thấy những ánh bạc trong đôi mắt xám của hắn.

Mắt được cho là cửa sổ của tâm hồn, Madelyne từng nghe nói, nhưng nàng không thể nói Duncan đang nghĩ gì. Điều đó làm nàng lo lắng.

Duncan chăm chú nhìn Madelyne. Hắn vừa thích thú vừa điên tiết bởi những cảm xúc rối bời mà nàng không sẵn lòng để lộ cho hắn thấy. Hắn biết nàng sợ hắn. Nhưng nàng không khóc lóc hay cầu xin hắn. Và Chúa ơi, nàng thật xinh đẹp. Có vài đốm tàn nhang rải rác trên sống mũi của nàng. Miệng nàng cũng thật hấp dẫn. Hắn tự hỏi nàng có vị thế nào và cảm thấy bản thân trở nên bị khiêu khích chỉ bởi suy nghĩ.

“Anh định chăm chăm nhìn tôi suốt đêm hả?” Madelyne lên tiếng hỏi.

“Có lẽ vậy,” Duncan trả lời. “Nếu ta muốn,” hắn nói thêm, mỉm cười với cách nàng cố không nhìn mặt khó chịu với hắn.

“Vậy thì tôi sẽ nhìn anh cả đêm,” Madelyne đáp lại ngay.

“Và tại sao lại thế, Madelyne?” Giọng hắn khàn khàn dịu dàng.

“Nếu anh nghĩ sẽ *lợi dụng* tôi trong khi tôi ngủ thì anh đã nhầm rồi, thưa Nam tước.”

Trông nàng rất phần nộ.

“Và ta sẽ *lợi dụng* cô thế nào hả, Madelyne?”

Bây giờ hắn đang mỉm cười với nàng, một nụ cười thật sự, phản chiếu trong đáy mắt hắn.

Madelyne ước nàng có thể giữ im lặng. Chúa ơi, nàng đang đặt những tư tưởng đen tối vào đầu hấn.

“Tôi không thích thảo luận vấn đề này,” nàng lấp bắp. “Đúng thế, quên những gì tôi nói đi, nếu anh vui lòng.”

“Nhưng ta không vui lòng,” Duncan tiếp tục. “Cô nghĩ ta sẽ thỏa mãn ham muốn của ta đêm nay và chiếm đoạt cô trong khi cô ngủ sao?”

Duncan hạ thấp đầu hấn xuống cho đến khi chỉ cách mặt Madelyne một khoảng cách bằng một hơi thở. Hấn hài lòng thấy nàng ửng đỏ, thậm chí cần nhận sự đồng ý của hấn.

Madelyne vẫn là một cô thỏ chết nhát, bị mắc kẹt với những nỗi lo lắng của chính nàng.

“Anh sẽ không chạm vào tôi,” nàng thốt nhiên buột miệng. “Chắc chắn là anh quá mệt để có thể nghĩ như vậy... và chúng ta cắm trại ở nơi hoang... không, anh sẽ không chạm vào tôi,” nàng kết thúc.

“Có lẽ vậy.”

Và thế là nghĩa gì? Nàng thấy tia sáng khó hiểu trong mắt hấn. Là hấn vui trên nỗi lo rõ ràng của nàng?

Nàng quyết định nàng sẽ không bị lợi dụng mà không chiến đấu với hấn một trận ra trò. Với suy nghĩ đó, nàng đâm hấn, đích ngắm đầu tiên của nàng ngay bên dưới mắt phải hấn. Nàng nhắm trúng đích nhưng nàng nghĩ nàng nhận lấy đau đớn nhiều hơn hấn. Chính nàng là người hét lên vì đau. Duncan thậm chí không hề động đậy. Chúa ơi, nàng có lẽ đã làm gãy tay mình và tất cả thế là hết.

“Anh được làm bằng đá thì phải,” Madelyne lầm bầm.

“Tại sao cô làm thế?” Duncan hỏi, giọng hấn tò mò.

“Để cho anh biết tôi sẽ chiến đấu với anh đến chết nếu anh cố làm theo ý anh với tôi,” Madelyne lắp bắp. Nàng nghĩ nó là một lời nói dũng cảm, nhưng sức mạnh của nó đã bị phá hỏng bởi giọng run run của nàng. Nàng thở dài, nản lòng.

Duncan lại mỉm cười. “Đến chết ư, Madelyne?”

Từ vẻ mặt kinh khủng của hắn, Madelyne nghĩ hắn đã tìm thấy ý tưởng dễ chịu.

“Cô kết luận quá vội vàng,” Duncan nói. “Nó là một sai lầm đấy.”

“Anh đã đe dọa,” Madelyne phản pháo. “Nó là một sai lầm lớn hơn đấy.”

“Không,” hắn cãi lại. “Cô đã gợi ý.”

“Tôi là em gái của kẻ thù của anh,” Madelyne nhắc nhở hắn, hài lòng vì lời nhắc nhở gây ra cái cau mày dữ dội của hắn. “Anh không thể thay đổi thực tế,” nàng thêm vào như thể đo lường phản ứng của hắn.

Căng thẳng rời khỏi đôi vai nàng. Nàng lẽ ra nên nghĩ về lý lẽ đó sớm hơn.

“Nhưng nếu ta nhắm mắt, ta sẽ không cần biết cô có phải là em gái của Louddon hay không,” Duncan nói. “Nghe đồn cô sống cùng một linh mục giả trang và rằng cô là gái điếm cho ông ta. Nhưng trong bóng tối, điều đó sẽ không làm phiền ta. Tất cả phụ nữ đều như nhau khi trên giường cả thôi.”

Nàng ước nàng có thể đánh hắn cái nữa. Madelyne cảm phần với lời đồn thù ghét xấu xa đó, mắt nàng ngập tràn bóng nước. Nàng muốn hét vào mặt hắn, nói cho hắn biết rằng linh mục Berton là người của Chúa, của nhà thờ, và rằng ông là cậu ruột của nàng. Linh

mục Berton là người duy nhất quan tâm nàng. Người duy nhất yêu thương nàng. Sao Duncan dám làm vậy bản danh dự của cậu nàng chứ?

“Ai nói với anh những điều đó?” Madelyne thì thầm hỏi bằng chất giọng khàn đặc.

Duncan có thể thấy những lời nói của hắn làm nàng bị tổn thương đến mức nào. Hắn biết rồi tất cả các câu chuyện y như những gì hắn dự đoán. Sai. Madelyne không thể giấu nỗi đau của nàng trước hắn. Bên cạnh đó, hắn cũng đã nhận ra sự ngây thơ của nàng.

Madelyne choáng người bởi những lời hiểm độc của hắn. “Anh nghĩ tôi sẽ cố gắng giải thích với anh rằng những lời đồn đại anh nghe về tôi không phải là sự thật?” nàng hỏi. “Được thôi, nghĩ lại đi, Nam tước. Hãy tin những gì anh sẽ nghe. Nếu anh nghĩ tôi là một ả điếm, thì tôi là một ả điếm.”

Sự bùng nổ của nàng thật dữ dội, một cơn giận dữ thật sự đầu tiên mà Duncan chứng kiến từ khi hắn bắt nàng. Hắn thấy mình như bị thôi miên trong đôi mắt xanh không thể tin nổi đó, với những tia phần nộ lóe lên sáng loáng. Đúng, nàng hoàn toàn vô tội.

Hắn quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện của họ để Madelyne không đau đớn hơn nữa. “Ngủ đi,” hắn ra lệnh cho nàng.

“Làm sao tôi có thể ngủ suốt cả đêm với nỗi sợ anh sẽ *lợi dụng* tôi cơ chứ?” nàng hỏi.

“Cô thật sự nghĩ mình có thể ngủ mà không bị đánh thức bởi chuyện đó sao?” Duncan hỏi. Giọng hắn đầy hoài nghi. Chúa ơi, nàng đã sỉ nhục hắn, nhưng hắn nhận ra nàng quá ngây thơ để nhận biết được điều đó. Duncan lắc đầu. “Nếu ta quyết định lợi dụng cô,

như cô mô tả, ta hứa sẽ đánh thức cô dậy trước tiên. Bây giờ thì nhắm mắt lại và ngủ đi.”

Hắn kéo Madelyne vào vòng tay, buộc lưng nàng áp vào ngực hắn. Tay hắn vòng quanh người nàng gần gũi, thả lỏng trên ngực nàng. Và khi hắn ném áo choàng phủ lên trên cả hai, hắn quyết định xua đuổi hình ảnh nàng ra khỏi đầu hắn.

Nói thì dễ hơn làm. Mùi hoa hồng bám lấy Madelyne và nàng quá mềm mại dựa vào hắn. Sự gần gũi này khiến hắn say mê. Duncan biết nó sẽ kéo dài trước khi giấc ngủ đến với hắn.

“Anh gọi nó là gì?” Câu hỏi của Madelyne phát ra dưới tấm đắp. Giọng nàng bị nghẹt lại nhưng hắn vẫn bắt được từng chữ một.

Duncan phải lướt qua chi tiết câu chuyện ban nãy trước khi hắn nghĩ hắn có thể hiểu nàng đang hỏi hắn điều gì.

“*Lợi dụng?*” hắn hỏi lại, làm rõ câu hỏi của nàng.

Hắn cảm thấy cái gật đầu của nàng. “*Cưỡng hiếp.*” Duncan lẩm bẩm từ xấu xa đó trên đỉnh đầu nàng.

Madelyne giật nảy mình, đập đầu vào cằm hắn. Sự kiên nhẫn của Duncan đang giảm dần. Hắn quyết định hắn nên không bao giờ nói chuyện với nàng. “Ta không bao giờ dùng vũ lực với phụ nữ, Madelyne. Sự trong trắng của cô sẽ an toàn. Bây giờ thì ngủ đi.”

“Không bao giờ?” Madelyne thì thầm lên giọng hỏi.

“Không bao giờ!” Duncan hét to câu trả lời.

Madelyne tin hắn. Thật kỳ quặc, nhưng giờ nàng cảm thấy an toàn và biết hắn sẽ không tổn hại nàng khi nàng ngủ. Sự gần gũi của hắn lại bắt đầu làm nàng thoải mái.

Nàng sớm rơi vào cơn buồn ngủ bởi hơi ấm của hắn. Nàng rúc sát vào Duncan hơn, nghe tiếng hắn rên lên khi nàng ngo ngoáy phía sau áp vào hắn để thoải mái hơn, và tự hỏi cái gì khiến hắn rên như thế. Khi hắn đặt tay lên hông nàng và giữ yên ở đó, nàng đoán cử động của nàng khiến hắn tỉnh giấc.

Giày của nàng đã rơi ra và nàng từ từ luồn bàn chân vào giữa hai bắp chân của Duncan để lấy hơi ấm. Nàng cẩn thận không ngo ngoáy quá nhiều vì sợ nàng sẽ làm hắn lại điên tiết.

Hơi thở ấm của hắn phả ra bên cổ nàng. Madelyne nhắm mắt lại và thở ra nhẹ nhẹ. Nàng biết nàng nên cưỡng lại sự cám dỗ, nhưng hơi ấm của hắn lôi kéo nàng, ru ngủ nàng. Nàng nhớ đến một câu chuyện yêu thích của nàng về Odysseus và những cuộc phiêu lưu của chàng với các mỹ nhân ngư. Đúng, hơi ấm của Duncan lôi kéo nàng như bài hát mà những nữ thần thần thoại hát để quyến rũ Odysseus và các binh lính của chàng để tiêu diệt họ. Odysseus đã thông minh hơn mỹ nhân ngư bằng cách nhét sáp vào tai để chặn âm thanh không cưỡng lại nổi đó.

Madelyne ước nàng thông minh và tháo vát như người chiến binh sử thi ấy.

Gió huýt sáo và rền rĩ những giai điệu đáng thương xung quanh nàng, nhưng Madelyne được bảo vệ an toàn trong vòng tay ôm chặt của người bắt giữ nàng. Nàng nhắm mắt và rồi chấp nhận sự thật. Bài hát của mỹ nhân ngư đã bắt được nàng.

Nàng tỉnh lại duy nhất một lần trong đêm. Lưng nàng đủ ấm nhưng ngực và tay nàng như đang đóng băng. Từ từ như chưa bao giờ như vậy, để không làm phiền Duncan, Madelyne trở mình trong vòng tay hắn. Nàng áp má vào vai hắn và luồn tay vào dưới áo hắn.

Nàng không hoàn toàn tỉnh ngủ, và khi Duncan bắt đầu chà cằm hắn trên đầu nàng, Madelyne thở ra mãn nguyện và rúc vào hắn gần

hơn nữa. Hàm râu quai nón của hắn cọ lên mũi nàng. Madelyne ngửa đầu ra sau và chậm chạp mở mắt.

Duncan đang nhìn nàng. Nét mặt hắn không bị che giấu, rất ấm áp và dịu dàng. Dù vậy miệng hắn có vẻ cứng ngắt; nàng tự hỏi không biết sẽ cảm thấy như thế nào nếu hắn hôn nàng.

Không ai nói một lời nào, nhưng khi Madelyne xích lại gần Duncan, hắn gặp nàng giữa chừng.

Madelyne có vị thật tuyệt như hắn biết là nàng như thế. Chúa ơi, nàng mềm mại và mời gọi. Nàng không hoàn toàn tỉnh ngủ và do vậy không chống cự lại hắn, cho dù miệng nàng không mở ra đủ để hắn xâm nhập vào. Duncan giải quyết vấn đề nhanh chóng bằng cách đẩy cằm nàng xuống bằng ngón tay cái, và rồi đưa lưỡi hắn vào bên trong trước khi Madelyne có thể đoán được ý định của hắn.

Hắn bắt lấy hơi thở hỗn hển của nàng và cho nàng tiếng rên của hắn.

Khi Madelyne rút rờ dùng lưỡi nàng chạm vào lưỡi hắn, Duncan lật ngửa nàng ra, đặt mình vào giữa hai chân nàng. Đôi tay hắn ôm lấy khuôn mặt nàng, giữ chặt lấy nàng cho sự tấn công dịu dàng của hắn.

Tay Madelyne bị kẹt bên dưới áo Duncan. Những ngón tay nàng bắt đầu vuốt ve ngực hắn, trêu chọc làn da hắn đến phát sốt.

Duncan muốn khám phá hết các bí mật của nàng, để thỏa mãn hắn, ngay lúc ấy, và tất cả vì Madelyne đã hưởng ứng quá tuyệt vời.

Nụ hôn trở nên nóng bỏng, kéo dài vô tận, Duncan biết hắn đang ở trong nguy cơ mất kiểm soát bản thân. Miệng hắn miệt mài trên miệng nàng, lưỡi hắn xâm nhập, vuốt ve, dẫn dắt. Chúa ơi, hắn dường như không thể có đủ nàng.

Đó là nụ hôn lạ thường nhất mà hắn từng trải nghiệm, và hắn sẽ không dừng lại nếu nàng không bắt đầu run rẩy. Một tiếng rên nhẹ nhàng thoát ra từ sâu trong cổ nàng. Âm thanh gợi cảm gần như đẩy mọi thứ qua một bên.

Madelyne quá choáng váng đến mức không thể phản ứng khi Duncan đột ngột buông nàng. Hắn nằm ngửa ra, mắt nhắm nghiền, và dấu hiệu duy nhất mà hắn để lộ cho nụ hôn của họ là hơi thở khàn và không đều.

Madelyne không biết phải làm gì. Lạy Chúa, nàng quá xấu hổ về bản thân. Cái gì đã thúc đẩy nàng? Nàng đã hành động quá phóng đãng, quá... dung tục. Và nàng có thể nói từ cái cau mày trên mặt của Duncan là nàng không làm hài lòng hắn.

Madelyne cảm thấy muốn khóc.

“Duncan?” Nàng nghĩ giọng nàng nghe có vẻ như nàng đang khóc.

Hắn không trả lời, nhưng cái thờ dài của hắn như bảo nàng biết hắn có nghe thấy nàng gọi tên hắn.

“Tôi xin lỗi.”

Hắn cực kỳ ngạc nhiên vì lời xin lỗi của nàng, hắn quay đầu sang bên để nhìn nàng. Con đau nơi đàn ông của hắn đang nhức nhối và không thể giấu vẻ giận dữ trên mặt hắn.

“Xin lỗi vì cái gì?” hắn hỏi, câu tiết vì giọng hắn nghe quá khắc nghiệt.

Hắn biết hắn lại làm cho nàng sợ vì Madelyne lập tức quay lưng lại với hắn. Nàng cũng đang run run đủ để Duncan nhận thấy. Hắn sắp sửa vươn tới trước và kéo nàng vào vòng tay hắn thì cuối cùng nàng cũng chịu trả lời hắn.

“Vì lợi dụng anh.”

Hắn không thể tin những gì hắn vừa nghe. Đó là lời xin lỗi buồn cười nhất mà hắn từng được nhận.

Một nụ cười từ từ đẩy lùi cơn giận của Duncan. Lạy Chúa, hắn cảm thấy muốn phá ra cười ngay bây giờ, cũng sẽ chịu thua sự thôi thúc nếu Madelyne không chân thành quá mức đến vậy. Tuy nhiên khao khát bảo vệ cảm xúc của nàng giữ cho hắn không cười thành tiếng. Duncan không hiểu tại sao hắn lại muốn bảo vệ cảm xúc của nàng, nhưng nó đã ở đó, đeo lấy hắn.

Hắn bật ra một tiếng rên dài lê thê. Madelyne nghe thấy và lập tức đi đến kết luận là hắn hoàn toàn chán ghét nàng. “Tôi hứa với anh, Duncan, nó sẽ không xảy ra nữa đâu.”

Duncan đặt tay quanh eo nàng và kéo nàng sát vào hắn. “Và ta hứa với cô nó sẽ xảy ra tiếp, Madelyne.”

Nàng nghĩ điều đó nghe có vẻ như một lời thề.

Chương Bốn

“Ác quỷ là kẻ biết rõ về danh dự và vứt bỏ nó.”

Nam tước Louddon chỉ mất nửa ngày cưỡi ngựa liên tục đến nơi Duncan và lính của hắn cắm trại. May mắn ở bên Louddon, vì gã có thể đi suốt đêm dưới ánh sáng soi tỏ của mặt trăng tròn sáng trên cao. Lính của gã sánh ngang với người của Duncan về lòng trung thành và số lượng, và không một ai than phiền về kế hoạch đột ngột bị thay đổi.

Một người hầu đuổi theo báo họ biết sự gian xảo của Duncan. Rồi tất cả quay về pháo đài. Tất cả chứng kiến thông điệp được Nam tước Wexton để lại. Phải, tất cả đều thấy những thi thể không lành lặn của những người lính được cử ở lại để bảo vệ lãnh địa của Louddon. Họ cùng giận dữ và đòi báo thù, và mỗi một người trong bọn họ thề sẽ là người giết chết Duncan.

Sự thật rằng tất cả bọn họ đã tham gia cùng Louddon trong việc cài bẫy Nam tước Wexton giờ bị lờ đi; thay vào đó là họ nhất định trả thù cho người lãnh đạo của mình.

Louddon nhanh chóng quyết định đuổi theo Duncan.

Có hai lý do. Đầu tiên là nhận ra kế hoạch tiêu diệt Nam tước Duncan của gã bằng những thủ đoạn ô danh sẽ được công khai, khiến gã trở thành kẻ hèn nhát và bị chế nhạo ở triều đình. Duncan sẽ cảnh báo William II, và Đức vua, dù có ủng hộ Louddon, sẽ vẫn bị buộc phải phát lệnh một cuộc chiến cho đến chết giữa những đối thủ để chấm dứt những gì ông có thể cho rằng là bất đồng quan điểm

vụn vặt. Đức vua, được gọi là Rufus, vì khuôn mặt luôn đỏ rực và tính khí nóng nảy, chắc chắn sẽ tức điên lên với cuộc tranh cãi ầm ĩ. Louddon cũng biết rằng nếu gã phải đối mặt với Duncan một mình trong cuộc chiến, gã sẽ là kẻ thua cuộc. Nam tước Wexton là một chiến binh bất khả chiến bại đã chứng tỏ khả năng qua vô số lần thử thách. Đúng, Duncan sẽ giết gã nếu hắn được trao cơ hội.

Louddon rất khéo léo, tuy nhiên điều đó chỉ hỗ trợ phần nào cho gã trong những lĩnh vực trái với tính cách của Duncan. Louddon có quyền lực đáng gờm tại triều đình. Công việc của gã đại loại như một thư ký, dù gã không biết đọc biết viết và để mặc những những vấn đề tế nhị ấy cho hai vị linh mục sống trong triều. Khi Đức vua lâm triều, nhiệm vụ chính của Louddon là chọn lọc những người có những vấn đề thật sự cần thảo luận với Đức vua, và những ai không có. Đó là một vị trí đầy quyền lực. Louddon là bậc thầy xử lý vấn đề. Gã tạo ra nỗi sợ hãi thâm nhập vào những người có tước hiệu thấp hơn, những người sẵn sàng trả tiền để có cơ hội nói chuyện với Đức vua của họ. Gã mở đường cho những con người háo hức này và rút đầy túi gã bằng vàng của họ.

Bây giờ, nếu việc gã mưu sát Duncan bị phát hiện, gã có thể sẽ mất tất cả.

Anh trai của Madelyne được xem là một người đàn ông đẹp trai. Mái tóc vàng rực rỡ với nếp quăn như sóng vỗ, đôi mắt màu nâu lục nhạt thi thoảng điểm những ánh vàng, vừa đủ cao, dù hơi ồm, với đôi môi như một tác phẩm điêu khắc hoàn hảo. Và khi gã mỉm cười, tất cả phụ nữ ở triều đình gần như ngất đi. Các chị gái của Louddon, Clarissa và Sara, có cùng chung mái tóc màu lúa mì và mắt màu nâu lục nhạt. Và họ đẹp gần bằng Louddon.

Louddon được coi là người độc thân hấp dẫn nhất và có thể lựa chọn bất kỳ người phụ nữ nào ở Anh. Dù vậy, gã không muốn ai cả. Gã muốn Madelyne. Cô con gái riêng của mẹ kế của gã là lý do thứ

hai để gã đuổi theo Duncan. Madelyne chỉ mới quay về nhà gã hai tháng trước, và sau khi quên mất nàng trong suốt nhiều năm qua, gã kinh ngạc khi thấy diện mạo nàng biến đổi rõ rệt. Nàng đã là một đứa trẻ xấu xí. Đôi mắt xanh dương to tròn như chiếm hết khuôn mặt. Bờ môi dưới đầy đặn luôn bĩu ra mọi lúc, và nàng gầy nhom trông như hay bệnh tật. Đúng thế, Madelyne là một đứa trẻ vụng về, với đôi chân dài, gầy nhẳng khiến nàng luôn vấp ngã mỗi khi nàng cố gắng nhún gối chào.

Louddon chắc chắn đã đánh giá sai tiềm năng của nàng. Trong thời thơ ấu chẳng có dấu hiệu nào chứng tỏ rằng một ngày nào đó nàng sẽ giống mẹ nàng nhiều đến như vậy. Madelyne trở nên xinh đẹp, duyên dáng, thực ra là lộng lẫy như các chị gái con riêng của cha dượng nàng.

Ai mà nghĩ điều kỳ diệu như thế có thể xảy ra cơ chứ? Con sâu bướm rụt rè đã biến thành một con bướm xinh đẹp. Bạn bè của Louddon đều nín lặng khi lần đầu tiên thấy nàng. Morcar, bạn tâm giao của Louddon, thậm chí đã khẩn cầu được kết hôn với Madelyne, cùng hàng đồng vàng đi với lời đề nghị của anh ta.

Louddon không biết liệu có thể để cho Madelyne ra đi với một người đàn ông khác hay không. Nàng quá giống mẹ nàng. Khi lần đầu tiên gã nhìn thấy nàng, thể xác gã đã phản ứng một cách tự nhiên. Đó là lần kích động đầu tiên vì một người phụ nữ sau quá nhiều năm mà Louddon không có lại được. Chỉ có mẹ của Madelyne mới có thể ảnh hưởng đến gã theo cách đó. Ah, Rachael, tình yêu của lòng gã. Cô đã hủy hoại gã không thể đến với người phụ nữ nào khác. Bây giờ gã không thể có Rachael, thói nóng nảy đã đánh cắp cô khỏi gã. Louddon tin rằng ám ảnh của gã sẽ kết thúc cùng với cái chết của cô. Lúc này đây gã thừa nhận đó là một hy vọng ngu ngốc nhất. Không, nỗi ám ảnh vẫn sống. Madelyne. Cô con gái riêng của

mẹ kế gã có thể sẽ là cơ hội tốt thứ hai để gã chứng minh mình là một người đàn ông.

Louddon luôn dằn vặt bản thân. Gã không thể quyết định giữa lòng tham và sự thèm khát. Gã muốn chỉ mình gã được sở hữu Madelyne, nhưng cũng muốn số vàng mà nàng sẽ mang lại. Có lẽ, gã nghĩ, nếu gã là người đủ khôn ngoan, gã có thể có cả hai.

Madelyne tỉnh dậy trong một tình trạng khó xử nhất. Nàng đang nằm trên người Duncan. Một bên mặt nàng áp vào vùng bụng cứng, phẳng lì của hắn, đôi chân nàng quấn lấy chân hắn, và bàn tay nàng đang lèn giữa hai đùi hắn.

Bởi vì cơn ngái ngủ của nàng chưa tan hết nên Madelyne không lập tức nhận ra chính xác nơi bàn tay nàng đang thư giãn.

Duncan rất ấm áp, dù... rất cứng. Ôi, Chúa ơi, bàn tay nàng đang ôm lấy bộ phận riêng tư nhất của hắn.

Madelyne vụt mở mắt, nàng căng người trên thân hình kẻ bắt giữ nàng, thậm chí không dám thở. Để hắn ngủ yên, nàng điên cuồng cầu nguyện khi nàng từ từ rút tay ra khỏi sức nóng của hắn.

“Vây là, cuối cùng thì cô cũng thức giấc.”

Duncan biết hắn làm nàng hoảng sợ khi nàng giật bắn mình trên hắn. Bàn tay nàng rút phịch xuống giữa nơi đó. Duncan rên lên phản ứng. Chết tiệt, nàng sẽ biến hắn thành kẻ bất lực nếu hắn cho nàng một nửa cơ hội.

Madelyne lặn người ra khỏi Duncan, không dám liếc lên nhìn hắn. Nàng nghĩ có lẽ nên xin lỗi hắn vì đã vô tình va mạnh vào hắn ở chỗ đó, nhưng mà hắn biết nàng chỉ vừa nhận ra nơi tay nàng đã đặt vào, phải vậy không?

Ôi, trời ơi, nàng có thể cảm thấy mình đỏ lựng lên. Và Duncan lại đang nhìn mặt vào buổi sáng này. Hắn có vẻ như không muốn lắng nghe lời xin lỗi nào của nàng dù thế nào đi chăng nữa, vì vậy nàng đặt mỗi lo lắng qua một bên.

Trông hắn cực kỳ dữ tợn. Đúng vậy, bộ râu nâu sẫm mới mọc thực sự làm cho hắn trông giống một con sói hơn là một người đàn ông, và hắn đang nhìn nàng với vẻ kỳ lạ khiến nàng mất bình tĩnh. Bàn tay hắn tiếp tục xòe rộng trên lưng nàng. Rồi nàng nhớ cách hắn đã ủ ấm nàng suốt đêm. Hắn có thể dễ dàng làm hại nàng. Madelyne nhận ra nàng đang cố khuyến khích nỗi sợ hãi của nàng, nhưng đủ trung thực để thừa nhận sự thật là thật sự hoàn toàn ngược lại. Ồ, Duncan đã làm nàng khiếp sợ, nhưng không theo cái cách mà Louddon đã làm.

Hôm nay là lần đầu tiên trong nhiều tuần qua, từ khi nàng trở về nhà anh trai mình, nàng không thức giấc với nỗi sợ hãi dâng trào trong bụng nàng. Nàng cũng biết lý do; đó là bởi Louddon không có ở đây.

Duncan không giống Louddon chút nào. Không, một người muốn trừng phạt một cách độc ác chắc chắn sẽ không chia sẻ hơi ấm của hắn cho người khác trong khi họ đang ngủ. Và hắn cũng giữ lời. Hắn không lợi dụng... Chúa nhân từ, nàng đã hôn hắn. Nàng đột nhiên nhớ hết mọi chi tiết một cách rõ ràng khiến tim nàng đập loạn lên.

Tạ ơn Chúa vì nàng đã học cách che giấu cảm xúc. Madelyne tin chắc vẻ mặt nàng không thể hiện suy nghĩ kinh khủng của nàng. Đó là một phần của ơn trên, đúng không nhỉ? Đúng vậy, nàng nghĩ và thở dài nhẹ nhõm. Duncan không thể biết nàng đang nghĩ gì.

Duncan nhìn Madelyne, thầm thích thú với cách nàng cho hắn thấy cảm xúc này đến cảm xúc khác của nàng. Đôi mắt nàng tố cáo

hết thấy; vài phút trước hắn thấy nỗi sợ hãi, bối rối và hắn nghĩ có cả sự nhẹ nhõm nữa.

Hắn là người chuyên đi tìm kiếm những thiếu sót của người khác. Là một chiến binh, biết những gì trong tâm trí đối thủ sẽ giúp hắn phản ứng nhanh hơn. Hắn cũng học cách tìm hiểu những gì mà kẻ thù của hắn coi trọng nhất. Và rồi hắn sẽ cướp lấy nó. Đó là cách của những kẻ chiến đấu, nhưng những bài học ấy cũng đã len lỏi vào các mối quan hệ cá nhân của hắn. Không thể tách biệt hai thế giới được. Và dù Madelyne không nhận biết được điều đó thì nàng đã trao cho hắn những gợi ý quan trọng về tính cách của nàng. Nàng là người phụ nữ coi trọng sự kiểm soát. Che giấu các cảm xúc của nàng có vẻ như là một cuộc truy lùng quan trọng. Madelyne đã cho hắn thấy rằng không phải tất cả phụ nữ đều bị cai trị bởi cảm xúc của họ. Chỉ duy nhất một lần trong suốt thời gian hắn phá hủy ngôi nhà của nàng, nàng đã để lộ phản ứng ra ngoài. Nàng thét lên đau đớn khi nàng trông thấy thi thể đầy thương tích của lính của Loudon. Nhưng Duncan nghi ngờ ngay cả Madelyne biết nàng đã mất kiểm soát.

Đúng, Duncan đang khám phá tất cả các bí mật của Madelyne, và những gì hắn tìm ra đi xa tới mức khiến hắn khó hiểu. Thề có Chúa, nàng cũng làm hắn hài lòng.

Duncan nhích ra xa khỏi Madelyne, nếu không thì sự thôi thúc đưa nàng vào vòng tay hắn và lại hôn nàng sẽ trở nên mạnh mẽ đến mức không thể phớt lờ được. Đột nhiên hắn háo hức về đến nhà. Hắn sẽ không cảm thấy thoải mái cho đến khi hắn có Madelyne một cách an toàn được bảo vệ đằng sau những bức tường thành pháo đài của hắn.

Duncan đứng đây, duỗi thẳng những bắp cơ vừa thức giấc, và rồi bỏ ra ngoài, cố đẩy Madelyne ra khỏi tâm trí hắn. Mặt trời đang trèo lên những đám mây màu sữa ở trên cao, mây chắc chắn sẽ ngăn

chặn được sức nóng làm tan lớp sương giá lạnh lẽo bao trùm trên mặt đất buổi đêm. Có nhiều việc phải làm trước khi ánh sáng có đủ cho chuyến hành trình của họ. Dù ngày mới hơi lạnh lẽo nhưng cơn gió nhẹ thoảng qua đủ làm hài lòng Duncan.

Madelyne biết họ sẽ đi sớm. Nàng đi giày, phủi sạch những vết bẩn trên áo váy, và quần áo choàng quanh vai. Nàng đã quan sát và quyết định nàng phải làm gì đó.

Madelyne đi tìm Ansel. Người cận vệ đã chuẩn bị sẵn sàng con ngựa chiến của Duncan. Madelyne hỏi cậu túi đồ của nàng ở đâu, dù nàng đứng ở chỗ an toàn với con thú to lớn và nàng phải hét lớn câu hỏi, và rồi cảm ơn rồi rút khi cậu ném cái túi qua cho nàng.

Nàng chỉ định rửa đi cơn buồn ngủ ra khỏi mắt nhưng làn nước trong veo quá lôi cuốn. Madelyne dùng miếng xà phòng được ướp hương mà nàng để trong túi đồ để tắm nhanh rồi thay váy áo mới.

Chúa ơi, trời lạnh ngắt. Madelyne run lập cập vào lúc nàng mặc xong đồ. Nàng mặc chiếc đầm liền bên trong màu vàng nhạt dài chấm mắt cá chân với một chiếc áo ngoài dài đến đầu gối vàng sậm. Một dải băng màu xanh hoàng gia được may viền theo mép ống tay áo dài của chiếc áo chên.

Madelyne gói ghém lại túi đồ và rồi quỳ xuống bên cạnh dòng suối và bắt đầu chải mái tóc rối của nàng. Bây giờ thì nàng đã được nghỉ ngơi, và tâm trí nàng không còn héo hon vì lo sợ, nàng có nhiều thời gian để nghĩ về tình trạng của nàng. Câu hỏi quan trọng hơn hết là phải tìm ra tại sao Duncan mang nàng theo hắn. Hắn đã bảo nàng thuộc về hắn. Madelyne không hiểu ý hắn là gì nhưng nàng quá nhát để yêu cầu hắn giải thích.

Gilard đến để đưa Madelyne về. Nàng nghe tiếng bước chân của anh ta và quay lại đúng lúc anh ta đến gần.

“Đến lúc phải đi rồi,” Gilard rống lên. Sức mạnh trong giọng anh ta gần như đẩy nàng rơi xuống nước. Gilard vội vàng vươn ra phía trước và giật mạnh nàng để đứng vững, vô tình giúp nàng tránh khỏi điều hổ thẹn.

“Tôi vẫn còn phải tết tóc, Gilard. Sau đó tôi sẽ sẵn sàng. Và thật sự thì anh không cần quát vào mặt tôi,” nàng nói thêm, cố giữ giọng thật dịu dàng. “Thính giác của tôi hoàn toàn tốt.”

“Tóc cô? Cô vẫn...” Gilard choáng váng đến nỗi không thể nói tiếp. Anh ta nhìn Madelyne như thể nàng đã bị mất trí. “Vì Chúa, cô là tù nhân của chúng tôi,” cuối cùng anh ta cũng lắp bắp nói.

“Tôi cũng ngờ ngợ như vậy,” Madelyne trả lời. Giọng nàng yên ả như hơi thở buổi sớm mai. “Nhưng chẳng lẽ điều đó có nghĩa là tôi có thể hoặc không thể hoàn tất việc chải tóc trước khi chúng ta lên đường ư?”

“Cô đang định trêu tức tôi hả?” Gilard quát lớn. “Tiểu thư Madelyne, cô đang bị bắt giữ. Không lẽ cô quá ngớ ngẩn để nhận ra sao?”

Madelyne lắc đầu. “Tại sao anh lại giận dữ với tôi? Anh quát to từng từ một. Là thói quen như thường của anh, hay vì tôi là em gái của Louddon?”

Gilard không trả lời ngay. Khuôn mặt anh ta trở nên đỏ nhừ. Madelyne biết nàng đang làm anh ta tức điên lên. Nàng cảm thấy ân hận về điều đó, tuy vậy nàng quyết định tiếp tục trêu chọc anh ta. Gilard rõ ràng thiếu kiểm soát thói nóng nảy của mình, và nếu nàng có thể kích thích anh ta vừa đủ, có thể anh ta sẽ nói cho nàng biết chuyện gì sẽ xảy ra với nàng. Gilard dễ hiểu hơn nhiều so với ông anh trai của anh ta. Và cũng rất dễ điều khiển hơn, nếu nàng đủ thông minh.

“Tại sao tôi bị bắt?” nàng buột miệng hỏi. Sự thẳng thừng trong câu hỏi khiến nàng nhăn mặt. Rốt cuộc thì nàng rất không thông minh, và do vậy nàng hoàn toàn bất ngờ khi Gilard thực thà trả lời nàng.

“Anh trai cô đã đặt nền móng cho cuộc chiến này, Madelyne. Cô đã biết rõ.”

“Tôi không biết rõ chuyện gì cả,” Madelyne bác bỏ. “Vui lòng giải thích cho tôi biết. Tôi muốn hiểu.”

“Tại sao cô giờ trò ngây thơ với tôi?” Gilard gắt. “Tất cả mọi người ở Anh đều biết những gì đã xảy ra trong năm qua.”

“Không phải tất cả mọi người, Gilard,” Madelyne quay lại. “Tôi chỉ vừa quay lại nhà anh trai tôi cách đây hai tháng. Và tôi đã sống trong vùng biệt lập nhất trong nhiều năm.”

“Được rồi,” Gilard nói với vẻ khinh miệt. “Sống với gã linh mục giả danh của cô, tôi hiểu.”

Madelyne có thể cảm thấy bình tĩnh của nàng trôi tuột đi. Nàng muốn thét vào mặt tên chư hầu kiêu ngạo ngay. Chẳng lẽ mọi người ở Anh tin vào những lời đồn kinh khủng đó?

“Rất tốt,” Gilard tuyên bố. Anh ta có vẻ không nhận ra cơn thịnh nộ của Madelyne. “Tôi sẽ nói cho cô biết tất cả sự thật, và rồi cô sẽ không thể giả vờ được nữa. Binh lính của Louddon đã tấn công hai lãnh địa thuộc về các chư hầu của Duncan. Trong mỗi cuộc tấn công đó đều tàn sát phụ nữ và trẻ em vô tội. Các chư hầu đều không nhận được lời cảnh báo nào, anh trai cô giả vờ thân thiện cho đến khi người của hắn ta vào được bên trong pháo đài.”

“Tại sao? Tại sao Louddon lại làm điều đó? Anh ấy có thể hy vọng đạt được điều gì chứ?”

Nàng cố tỏ ra không kinh hoàng với những lời nói của Gilard. Madelyne biết anh trai nàng có khả năng có hành động dối trá đó, nhưng không thể hiệu được động cơ của gã. “Chắc chắn Louddon biết rằng Duncan, là một lãnh chúa, sẽ trả đũa.”

“Đúng, đó là hy vọng của hấn ta, Madelyne. Hấn ta đang cố gắng để giết Duncan,” Gilard bật cười tục. “Anh trai cô là kẻ ham muốn quyền lực. Hấn ta chỉ sợ một người ở Anh. Duncan. Họ có quyền lực ngang nhau. Đức vua sẵn sàng lắng nghe Louddon nói, đúng thế, nhưng binh lính của Duncan là những chiến binh giỏi nhất trên thế giới. Đức vua coi trọng lòng trung thành của anh trai tôi nhiều như ngài coi trọng tình bạn với Louddon.”

“Đức vua cho phép sự dối trá này?” Madelyne hỏi.

“William không chấp nhận những hành động không có bằng chứng,” Gilard trả lời. Giọng anh ta đượm vẻ kinh tởm. “Ngài không ủng hộ Louddon lẫn Duncan. Tôi có thể hứa với cô điều này, Madelyne. Khi Đức vua của chúng ta trở về từ Normandy, ngài sẽ không né tránh vấn đề hơn nữa.”

“Vây là Duncan không thể hành động thay mặt cho chư hầu của anh ta?” Madelyne chưa chịu dừng lại. “Đó là lý do nhà của anh trai tôi bị phá hủy để thay thế?”

“Cô thật ngây thơ nếu cô tin Duncan không trả đũa. Anh ấy hất cẳng bọn khốn kiếp ra khỏi lãnh địa của chư hầu của anh ấy ngay lập tức.”

“Ăn miếng trả miếng ư, Gilard?” Madelyne thì thầm câu hỏi của nàng. “Có phải Duncan cũng giết những người vô tội cũng như những kẻ có tội không?”

“Không,” Gilard trả lời. “Phụ nữ và trẻ em được để lại một mình. Người Wexton chúng tôi không phải là những kẻ tàn sát, Madelyne,

bất kể những gì anh trai cô kể cho cô nghe. Và người của chúng tôi cũng không ẩn nấp đằng sau những sự dối trá khi họ tấn công.”

“Louddon không kể gì cho tôi nghe hết,” Madelyne lại phản bác. “Anh quên tôi chỉ là em gái thôi sao. Tôi không đủ xứng đáng để được biết những suy nghĩ riêng của anh tôi.” Vai nàng sụp xuống. Chúa ơi, có quá nhiều cân nhắc, có quá nhiều lập luận. “Chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đức vua đứng về phía Louddon? Chuyện gì sẽ xảy ra với anh trai anh?”

Gilard cảm nhận được nỗi sợ hãi trong giọng nói của nàng. Tại sao ư, nàng đang nói như thể nàng quan tâm đến Duncan. Điều đó cũng có lý, xét đến vị trí hiện giờ của nàng là một tù nhân. Tiểu thư Madelyne sẽ làm anh rối loạn nếu anh cho phép.

“Duncan là người thiếu kiên nhẫn, và khi anh trai cô dám động đến một người Wexton, gã đã định đoạt số phận của gã. Anh trai tôi sẽ không đợi Đức vua quay lại Anh để ông ấy có thể ra lệnh một trận chiến cho đến chết với gã anh trai khốn kiếp của cô. Không, Duncan sẽ giết Louddon, dù có hay không có phúc lành của Đức vua.”

“Anh có ý gì khi nói Louddon đã động đến một người Wexton?” Madelyne hỏi. “Có một người anh em Wexton khác đã bị Louddon giết ư?” nàng phỏng đoán.

“Ah, vậy là cô cũng giả vờ không biết gì về Adela, nó có phải là cách chơi của trò này không?” Gilard hỏi lại.

Một cái nút thắt lại nơi bụng nàng vì nàng thấy vẻ đáng sợ hiện lên trong mắt Gilard. “Làm ơn,” nàng thầm thì, nàng cúi đầu tránh sự hận thù đang toát ra từ anh, “Tôi phải biết tất cả mọi chuyện. Adela là ai?”

“Chị em gái của chúng tôi.”

Madelyne ngẩng phắt đầu. “Các anh sẽ gây chiến vì chị em gái của mình ư?”

Trông nàng hoàn toàn sững sốt. Gilard không biết điều gì làm nên phản ứng đó. “Chị em gái của chúng tôi đến triều đình và trong thời gian ở lại đó, Louddon bắt được chị ấy ở một mình. Hắn đã cưỡng hiếp chị ấy, Madelyne, và hung bạo đánh đập chị ấy đến nỗi việc chị ấy sống sót thật sự là một phép màu. Cơ thể chị ấy đã lành lặn nhưng tâm trí thì bất ổn.”

Sự bình tĩnh của Madelyne sụp đổ. Nàng quay lưng lại với Gilard để anh ta không thể thấy nước mắt đang trào xuống má nàng. “Tôi rất xin lỗi, Gilard,” nàng thì thầm.

“Và cô tin những gì tôi vừa nói?” Gilard hỏi gay gắt. Anh muốn chắc chắn tiểu thư Madelyne không thể phủ nhận sự thật hơn nữa.

“Một phần của câu chuyện, đúng,” Madelyne trả lời. “Louddon có khả năng đánh đập phụ nữ cho đến chết. Dù vậy tôi không biết anh ấy có thể cưỡng hiếp phụ nữ hay không, nhưng nếu anh nói đó là sự thật thì tôi sẽ tin anh. Anh trai tôi là một con quỷ. Tôi sẽ không biện hộ cho anh ấy.”

“Vậy thì cô không tin điều gì?” Gilard hỏi, lại quát to.

“Anh làm cho tôi nghĩ anh quý trọng chị gái của anh,” Madelyne thú nhận. “Tôi thấy rối loạn.”

“Cô đang nói cái quái gì thế hả?”

“Anh nổi xung với tôi vì Louddon làm ô danh cái tên Wexton hay là vì anh thật sự yêu chị gái anh?”

Gilard bị chọc tức bởi câu hỏi ghê gớm như thế. Anh ta chớp lấy Madelyne và giật nàng quay người đối mặt với anh. Bàn tay anh ta kẹp chặt vai nàng đến mức nhói đau. “Dĩ nhiên tôi yêu chị gái tôi,”

anh ta hét lên. “Ăn miếng trả miếng, Madelyne. Chúng tôi đã cướp cô khỏi anh trai cô là thứ mà anh ta coi trọng nhất. Cô! Gã sẽ đuổi theo cô, và khi gã đến, gã sẽ chết.”

“Vây tôi phải chịu trách nhiệm cho các tội lỗi của anh tôi?”

“Cô là miếng mồi để dụ con quỷ ra khỏi hang,” Gilard trả lời.

“Có một sai lầm trong kế hoạch này,” Madelyne nói khẽ. Giọng nàng tủi thẹn. “Louddon sẽ không đuổi theo tôi. Tôi không đủ quan trọng đối với anh ấy.”

“Louddon không phải là kẻ ngu,” Gilard nói, tức điên lên vì đột ngột nhận ra ý của Madelyne.

Cả Madelyne lẫn Gilard đều không nghe thấy Duncan đến gần. “Bỏ tay cậu ra khỏi cô ấy, Gilard. Ngay!”

Gilard nhanh chóng tuân theo, thậm chí còn lùi lại một bước, tạo khoảng cách giữa anh ta và tù nhân của họ.

Duncan bắt đầu hướng về phía em trai hấn, dự định tìm hiểu tại sao Madelyne lại khóc. Hấn để Gilard thấy hấn giận dữ thế nào.

Madelyne đứng giữa hai anh em. Nàng đối mặt với Duncan. “Anh ấy không làm hại tôi,” nàng nói. “Em trai anh chỉ đang giải thích tôi được dùng để làm gì. Chỉ vậy thôi.”

Duncan có thể thấy được nỗi đau trong đôi mắt thăm thẳm của Madelyne, nhưng trước khi hấn hỏi nàng thì nàng xoay người, nhặt túi đồ lên, và rồi nói thêm, “Đến giờ đi rồi.”

Nàng cố vượt qua Gilard để quay lại trại. Duncan dõi theo, thấy em trai hấn nhanh chóng nhường lối cho Madelyne.

Em trai hấn có vẻ lo lắng. “Cô ta muốn em tin cô ta vô tội,” Gilard lầm bầm.

“Madelyne nói với cậu vậy à?” Duncan hỏi.

“Không, cô ta không nói,” Gilard nhún vai thừa nhận. “Cô ta không hề biện minh cho bản thân chút nào cả, Duncan, nhưng cô ta cư xử quá ngây thơ. Chết tiệt, em không hiểu. Cô ta có vẻ bất ngờ rằng chúng ta quan tâm đến chị em gái của chúng ta. Em nghĩ đó là phản ứng thật. Tại sao à, cô ta thực sự hỏi em là chúng ta có coi trọng Adela hay không.”

“Và khi cậu trả lời cô ấy?” Duncan hỏi.

“Cô ta hoàn toàn khó hiểu hơn. Em không hiểu cô ta,” Gilard càu nhàu. “Kế hoạch này được thực hiện đến cùng sớm chừng nào thì tốt chừng ấy. Tiểu thư Madelyne chả như những gì em mong đợi.”

“Cô ấy là người mâu thuẫn,” Duncan khẳng định. “Thề có Chúa, cô ấy không hiểu giá trị của bản thân.” Hắn thở dài qua câu nhận xét và nói tiếp, “Đi thôi, trễ giờ rồi. Chúng ta sẽ về đến nhà lúc hoàng hôn nếu chúng ta nhanh chân.”

Gilard gạt đầu thay cho câu trả lời và bước tới cạnh anh trai mình.

Trên đường về nơi cắm trại, Madelyne quyết định nàng sẽ không đi đâu hết. Nàng đứng giữa khoảng đất trống, áo choàng phủ quanh vai. Ansel đã lấy túi đồ của nàng và nàng không tranh cãi với người cận vệ. Nàng không quan tâm nếu hành lý của nàng đi cùng Duncan. Thề có Chúa, nàng nghĩ nàng không quan tâm đến chuyện gì nữa. Nàng chỉ muốn ở một mình.

Duncan bước về phía người cận vệ, muốn mặc cho xong bộ chiến phục. Hắn đã ra hiệu cho Madelyne lên ngựa của hắn rồi tiếp tục. Đột nhiên hắn ngừng lại và từ từ quay người ra sau để nhìn Madelyne, tuy vậy, hắn không tin nổi vào mắt những gì hắn đang nhìn thấy.

Nàng lại nói ‘không’ với hắn lần nữa. Duncan hết sức ngạc nhiên bởi hành động đầy thách thức của nàng, hắn không phản ứng tức khắc. Madelyne lắc đầu lần thứ ba và rồi bất ngờ xoay người và bắt đầu bước vào khu rừng.

“Madelyne!”

Tiếng gầm của Duncan làm nàng đứng lại. Theo bản năng nàng nhìn hắn, thầm cầu nguyện nàng đủ can đảm để chống lại hắn lần nữa.

“Lên ngựa của ta. Ngay.”

Họ chăm chăm nhìn nhau trong một lúc lâu, im lặng. Rồi Madelyne nhận ra những người khác đã ngừng nhiệm vụ và đang dõi theo. Duncan sẽ không nhượng bộ nàng trước mặt lính của hắn. Cách hắn nhìn nàng cho nàng biết nhiều hơn thế.

Madelyne nâng gấu váy lên và nhanh chóng đến đứng trước mặt Duncan. Mọi người vẫn đang nhìn, nhưng nếu nàng nói nhỏ thì họ sẽ không thể nghe thấy những gì nàng nói với người lãnh đạo của họ.

“Tôi sẽ không đi với anh đâu, Duncan. Và nếu anh không quá ngoan cố, anh sẽ nhận thấy Louddon sẽ không đến vì tôi. Anh đang tự làm mất thời gian của mình. Hãy để tôi lại đây.”

“Để sống sót ở nơi hoang vu sao?” Duncan hỏi, giọng hắn thì thầm nhỏ nhẹ như nàng. “Cô sẽ không sống quá một giờ.”

“Tôi đã vượt qua được những tình huống còn tệ hơn nữa, thưa ngài,” Madelyne trả lời, uốn thẳng vai. “Tôi đã quyết định, thưa Nam tước. Tôi sẽ không đi với anh.”

“Madelyne, nếu một kẻ nào phủ nhận mệnh lệnh của ta như cách cô vừa làm, hắn ta sẽ không sống đủ lâu để khoe khoang về nó. Và

khi ta ra lệnh, ta mong nó sẽ được thực hiện. Đừng có mà lắc đầu với ta nữa, nếu không ta sẽ quật ngược cô xuống đất để trả đũa đấy.”

Đó là một lỗi cư xử khó chịu của Duncan, và hắn hối tiếc ngay khi những từ ngữ ấy vụt khỏi miệng. Hắn đang kẹp chặt tay nàng, biết rằng hắn vô tình làm nàng đau khi thấy nàng nhăn mặt đau đớn. Hắn lập tức thả nàng ra, hoàn toàn trông đợi nàng thi hành mệnh lệnh của hắn càng nhanh càng tốt.

Madelyne không nhúc nhích. Nàng chăm chăm nhìn hắn, vẻ đăm dĩnh đã quay lại trên khuôn mặt nàng và từ tốn nói, “Tôi đã từng bị đánh văng xuống đất, cứ đánh tôi tệ nhất như anh có thể làm. Và khi tôi đứng lên được, anh có thể hạ gục tôi lần nữa nếu anh muốn.”

Từng từ tuôn ra khiến hắn bối rối. Hắn biết nàng nói thật. Hắn nhú mào, tức điên lên với kẻ dám ngược đãi nàng và biết, tâm trí hắn biết, Louddon là kẻ đưa ra sự trừng phạt đó. “Tại sao anh trai cô...”

“Điều này không quan trọng,” Madelyne cắt ngang trước khi Duncan kết thúc câu hỏi. Nàng hối tiếc vì đã nói ra. Madelyne không muốn sự cảm thông hoặc thương hại. Tất cả những gì nàng muốn là được ở yên một mình.

Duncan thở dài. “Lên ngựa của ta, Madelyne.”

Sự sôi sục âm ỉ tạm thời của lòng can đảm bỏ rơi nàng khi nàng thấy bắp cơ một bên má Duncan giật giật. Chuyển động đó khiến quai hàm hắn siết chặt.

Duncan tuôn ra một tiếng gầm gừ trầm đặc từ sâu trong cổ, giảm bớt sự bức bối. Hắn quay nàng lại đối mặt với nơi mà con ngựa chiến của hắn đang được buộc và đẩy nhẹ nàng tới trước. “Cô vừa cho ta thêm một lý do khác nữa để giết Louddon,” hắn thầm thì.

Madelyne bắt đầu xoay lại để yêu cầu Duncan giải thích lời nói đó nhưng ánh mắt hắn cho thấy sự kiên nhẫn của hắn dành cho nàng đã quá mong manh. Nàng chấp nhận sự thật nàng thua trong cuộc tranh cãi này. Duncan nhất định mang nàng theo bất kể nàng nói gì hay làm gì.

Nàng thở dài tiếc nuối và dậm bước đến chỗ con ngựa của Duncan. Hầu hết lính vẫn chưa tiếp tục trở lại nhiệm vụ của họ. Tất cả bọn họ đều dõi theo Madelyne. Nàng cố ra vẻ bình thản. Bên trong, trái tim nàng đập nhanh đến nỗi có thể vỡ tung. Cho dù tính khí của Duncan có ảnh hưởng nặng nề đến sự bình yên trong tâm hồn nàng thì có một mối quan tâm lớn hơn trước mắt nàng bây giờ. Con quái vật của Duncan. Việc bị chộp lấy và ném lên lưng con quái vật xấu xí khổng lồ khác hoàn toàn với việc trèo lên yên mà không có sự trợ giúp.

“Mình hèn nhát làm sao,” Madelyne lầm bầm một mình. Nàng đang bắt chước Cha Berton, vì ông thường tự nói chuyện với bản thân, cũng nhớ đã một lần ông nói với nàng rằng không ai quan tâm đến những gì ông nói hơn chính ông cả. Madelyne mỉm cười với ký ức yêu thương đó.

“Ôi, Cha ơi, nếu Cha có thể thấy con lúc này, Cha sẽ xấu hổ mất thôi. Con phải trèo lên lưng một con ngựa ma quỷ và chắc chắn sẽ làm con hổ thẹn.”

Sự mĩa mai nỗi lo lắng cuối cùng cũng xâm nhập vào nỗi sợ của nàng. “Tại sao mình lại phải bận tâm đến việc hổ thẹn khi con ngựa của Duncan sắp giẫm mình cho đến chết? Mình quan tâm làm gì nếu họ nghĩ mình là kẻ hèn nhát cơ chứ? Mình rồi cũng sẽ chết.”

Cuộc đấu tranh nội tâm giúp nàng giảm bớt nỗi sợ. Madelyne bắt đầu bình tĩnh lại một chút, cho đến khi nàng nhận ra con ngựa chiến đang nhìn nàng. Con vật cũng không thích những gì nó nhìn thấy,

Madelyne kết luận, khi nó bắt đầu giậm huỳnh huých trên mặt đất bằng hai chân trước. Nó thậm chí còn khịt khịt mũi với nàng nữa cơ đấy. Con ngựa ngu ngốc đã nhận lấy hết những tính cách đáng ghét của chủ nhân của nó, Madelyne quyết định thế.

Nàng gom góp lòng can đảm và bước đến cạnh con ngựa. Nó không thích lắm và thực tế là cố đẩy nàng ra xa bằng hông sau. Madelyne vươn người chộp lấy cái yên nhưng con ngựa hí lớn làm nàng nhảy lùi lại.

Madelyne chống tay lên hai bên hông trong bức tức. “Mày to hơn tao, nhưng tất nhiên là không thông minh như tao.” Nàng hài lòng vì thấy con ngựa rõ ràng đã nhìn nàng. Nàng biết nó không thể hiểu nàng đang nói gì nhưng dù sao đi nữa thì nó làm nàng cảm thấy tốt hơn vì có sự chú ý của nó.

Nàng mỉm cười với con quái vật trong khi rút rè dịch gần đến trước nó.

Khi nàng đối mặt với con vật, nàng kéo sợi dây cương, buộc nó cúi đầu xuống. Và rồi nàng bắt đầu thì thầm với nó bằng chất giọng nhỏ nhẹ dịu dàng, cẩn thận giải thích nỗi sợ hãi của nàng. “Tao chưa từng học cưỡi ngựa và đó là lý do tại sao tao e sợ mày. Mày rất mạnh khỏe, mày có thể giẫm chết tao. Tao chưa nghe chủ nhân của mày gọi tên mày nhưng nếu mày là của tao thì tao sẽ gọi mày là Silenus. Đây là cái tên của một trong những vị thần tao yêu thích trong các truyện cổ. Silenus là một trong những vị thần hùng mạnh của thiên nhiên, hoang dã và chưa được thuần hóa, rất giống mày. Đúng thế, Silenus là một cái tên thích hợp với mày.”

Khi nàng kết thúc màn độc thoại, Madelyne thả sợi dây cương. “Chủ nhân của mày ra lệnh cho tao leo lên lưng mày, Silenus. Làm ơn đứng yên nhé, vì tao vẫn còn sợ mày lắm.”

Duncan mặc đồ xong. Hắn đứng đó, dõi mắt với sự kinh ngạc gia tăng khi Madelyne trò chuyện với con ngựa của hắn. Hắn không thể nghe thấy những gì nàng nói. Chúa ơi, nàng đang cố leo lên yên ngựa từ phía bên kia, sai rồi. Hắn bắt đầu hét lên cảnh báo, chắc rằng con ngựa của hắn đã được cột chặt nhưng lời nói bị nén chặt lại trong cổ họng vì hắn thấy Madelyne đã ngồi được lên lưng con vật khổng lồ. Tất cả đều không đúng và lạ lùng. Hắn thở hắt ra. Giờ thì hắn hiểu tại sao Madelyne cứ bám chặt lấy hắn khi họ cưỡi ngựa trên đường. Nàng sợ con ngựa của hắn. Hắn thắc mắc là sự sợ hãi buồn cười ấy của nàng là chỉ giới hạn với con ngựa chiến của hắn hay với tất cả các con ngựa.

Con ngựa chiến bắt kham chẳng buồn nhúc nhích để cho Madelyne vụng về trèo lên yên. Và tuyệt thật nếu nàng không nghiêng người xuống và nói gì với nó ngay khi nàng ngồi vững.

“Anh có thấy những gì em vừa thấy không?” Gilard lên tiếng hỏi từ sau lưng Duncan.

Duncan gật đầu mà không quay lại. Hắn tiếp tục chăm chú nhìn Madelyne, khóe môi nhếch lên cho một nụ cười.

“Ai đã dạy cô ta cách cưỡi ngựa thế nhỉ?” Gilard hỏi, lắc đầu thú vị. “Cô ta dường như không có lấy một kỹ năng nào.”

“Không ai dạy cô ấy cả,” Duncan nói. “Điều đó quá rõ ràng, Gilard. Lạ thật, nhưng con ngựa của anh dường như lại không khó chịu với sự thiếu hiểu biết đó của Madelyne.” Rồi hắn lắc đầu và bắt đầu đi đến chỗ quý cô đang thảo luận với ngựa.

Người cận vệ trẻ, Ansel, đến gần Madelyne từ hướng ngược lại. Nét cười vương trên khuôn mặt tàn nhang của cậu và bắt đầu giảng giải cho Madelyne. “Tiểu thư phải lên ngựa từ bên trái,” cậu nói cụ thể và nắm lấy tay Madelyne như thể cậu sẽ kéo nàng xuống đất để nàng có thể làm lại cho đúng. Con ngựa chiến bắt đầu nhảy dưng

lên ngay khi Duncan đến gần. Bàn tay của Ansel bị hất bay cái vèo như thân hình cậu.

“Đừng bao giờ chạm vào cô ấy nữa,” tiếng gầm của Duncan đuổi theo Ansel. Người cận vệ nhanh chóng đứng dậy, rõ ràng không bị tổn hại gì sau cú ngã và gập đầu ngay tắp lự.

Cậu bé tội nghiệp nom hoảng sợ vì làm phật ý chủ nhân của mình, Madelyne quyết định thay mặt cậu can thiệp. “Cận vệ của anh quan tâm hướng dẫn tôi thôi,” nàng bắt đầu. “Cậu ấy muốn giúp tôi xuống đất vì trong lúc vội vàng tôi đã ngớ ngẩn quên mất việc lên ngựa từ phía thích hợp.”

Ansel trao cho Madelyne cái nhìn biết ơn trước khi quay lại cúi chào chủ nhân. Duncan gập đầu, hài lòng với lời giải thích.

Khi Madelyne nhận ra Duncan chuẩn bị lên lưng Silenus, nàng nhắm nghiền mắt, chắc rằng nàng sắp sửa bị ném xuống đất.

Duncan thấy Madelyne nhắm mắt lại trước khi nàng quay mặt đi. Hắn lắc đầu, tự hỏi có chuyện gì với nàng, rồi lên yên và nhắc Madelyne vào trong lòng hắn bằng một động tác nhanh gọn.

Madelyne được quấn chặt trong chiếc áo choàng dày của hắn và hắn siết chặt nàng vào ngực trước khi nàng kịp lo lắng về mọi việc.

“Anh không tốt hơn Louddon,” Madelyne thì thầm một mình. “Anh nghĩ tôi không nhận thấy rằng anh thậm chí không thềm dành chút thời gian để chôn những người tử trận của anh trước khi rời khỏi pháo đài của anh trai tôi ư? Đúng vậy đấy, tôi đã nhận thấy tất cả. Anh nhấn tâm y chang. Anh giết chóc mà không có dấu hiệu nào của sự hối hận.”

Câu nói khiến Duncan dùng hết khả năng tự kiềm chế để không chop lấy nàng và lắc cho đến khi nàng hiểu ra. “Madelyne, bọn ta

không chôn những người tử trận của bọn ta bởi vì người của ta không có ai chết cả.”

Madelyne quá ngạc nhiên, nàng vội liếc mắt nhìn hắn. Đỉnh đầu nàng va mạnh vào cằm hắn nhưng nàng không thềm xin lỗi. “Có rất nhiều thi thể ở khắp nơi, Duncan.”

“Lính của Louddon, Madelyne, không phải của ta,” Duncan đáp lời.

“Anh mong đợi tôi tin rằng lính của anh giỏi hơn đến nỗi họ...”

“Ta mong đợi cô thôi thêu tức tính khí của ta, Madelyne,” Duncan từ tốn trả lời. Nàng hiểu ý hắn là gì khi hắn trùm mũ áo choàng lên đầu nàng.

Hắn là kẻ xấu xa, Madelyne quyết định thế. Và rõ ràng là hắn không có trái tim. Đúng vậy, hắn không thể giết chóc dễ dàng như thế nếu hắn được ban tặng các cảm xúc của con người.

Thực ra Madelyne không thể hình dung ra việc lấy đi cuộc sống của người khác. Cuộc sống dưới sự dẫn dắt và che chở của Cha Berton cùng hai người bạn của ông không chuẩn bị cho nàng cách đối phó với loại người như Louddon hoặc Duncan.

Madelyne biết rằng sự nhún nhường là mục tiêu quý giá. Nàng buộc phải hiền lành trước mặt anh trai nàng. Bên trong thì nàng nổi xung lên. Nàng cầu nguyện nàng không có một tâm hồn đen tối như Louddon. Họ có chung một người cha. Madelyne muốn tin rằng nàng được sinh ra với những tính cách tốt lành từ phía bên ngoài và không thừa hưởng nét xấu xa nào từ cha nàng. Có phải nàng tự lừa dối mình bằng hy vọng như vậy?

Nàng sớm kiệt sức vì lo lắng. Hành trình ngày hôm nay đang được chứng minh là ngày khó khăn nhất phải chịu đựng. Những nút dây thần kinh của nàng căng ra đến tận cùng giới hạn. Nàng nghe

thấy một người lính nói họ gần về đến nhà, và có lẽ bởi vì nàng tin chẳng đường kết thúc ngay trong nháy mắt nên mỗi giờ dường như kéo dài hơn.

Địa hình nhiều đồi núi gian khổ làm chậm lại tiến độ của họ. Duncan không thể giữ nhịp độ liên tục và nhanh chóng như cũ. Vài lần Madelyne tin chắc con ngựa chiến sắp vấp ngã, và nàng trải qua một ngày dài đau khổ với đôi mắt nhắm nghiền và vòng tay của Duncan quanh người nàng. Đúng, nàng khiến bản thân lo lắng đến kiệt sức, đoán chắc họ sẽ bị ném vào một trong những khe núi sâu hút lõm chồm trên đường. Silenus dường như thích đi gần những chỗ đó, càng gần càng tốt hay sao ấy.

Một người lính hét to thông báo khi cuối cùng họ đặt chân lên lãnh địa của Wexton. Những tiếng hoan hô vang vọng khắp các ngọn đồi. Madelyne thở ra nhẹ nhõm. Nàng bót dựa vào ngực Duncan và cảm thấy sự căng thẳng rời khỏi đôi vai nàng. Nàng quá mệt mỏi để lo lắng đến những chuyện sẽ xảy ra khi nàng bước vào nhà của Duncan. Chỉ việc được tuột xuống đất, rời khỏi lưng Silenus bây giờ cũng đủ hạnh phúc rồi.

Trời lạnh căm căm cả ngày. Madelyne càng lúc càng nôn nóng kể từ giây phút bước vào vùng đất của Wexton thời gian như trở nên dài hơn và vẫn chưa đến được pháo đài của Duncan.

Ánh sáng ban ngày nhạt màu lúc Duncan ra lệnh nghỉ ngơi. Và Gilard khiến hắn dừng lại. Madelyne có thể nói từ vẻ mặt khắc nghiệt của Duncan thành lời là hắn chẳng thích việc dừng lại. Nàng cũng để ý thấy Gilard không khó chịu tạo nào trước lời nói gay gắt của anh trai anh ta.

“Chẳng lẽ cậu còn yếu hơn cả tù nhân của chúng ta à?” Duncan hỏi Gilard khi anh ta khẳng khái đòi nghỉ ngơi một lúc.

“Chân em mất hết cảm giác rồi,” Gilard nhún vai.

“Tiểu thư Madelyne đây không hề phàn nàn,” Duncan khích bác sau khi giơ tay ra hiệu cho lính dừng lại.

“Tù nhân của anh sợ đến nỗi không nói gì được,” Gilard chế giễu. “Cô ta ẩn nấp bên dưới áo choàng của anh và khóc trên ngực anh.”

“Anh không nghĩ vậy,” Duncan trả lời. Hắn giật cái áo choàng ra để Gilard thấy khuôn mặt của Madelyne. “Có thấy giọt nước mắt nào không, Gilard?” hắn hỏi với giọng vui thích.

Gilard lắc đầu. Duncan đang cố làm cho anh cảm thấy thấp kém so với người phụ nữ xinh đẹp hắn đang ôm trong tay. Anh chẳng hề khó chịu với thủ đoạn gian xảo đó và thật sự cười khúc khích. Mong muốn được duỗi thẳng chân và ném chút bia là mối quan tâm duy nhất hiện giờ của anh. Những việc đó, và thật sự thì bàng quan của anh sắp vỡ ra đến nơi.

“Tù nhân của anh có thể quá ngây ngô để biết nỗi sợ hãi là gì,” Gilard toét miệng cười.

Duncan không thấy thú vị với nhận xét đó. Hắn cho Gilard đi bằng cái cau mày dữ dội đủ để em trai hắn bỏ chạy, và rồi từ từ xuống ngựa.

Duncan dõi theo cho đến khi Gilard đi khuất vào trong rừng và quay lại với Madelyne. Nàng vươn người để nhận sự giúp đỡ, nàng đặt tay lên bờ vai rộng của hắn. Nàng thậm chí còn mỉm cười.

Duncan không cười lại với nàng. Tuy nhiên hắn giúp nàng đứng trên mặt đất lâu hơn bình thường. Bàn tay hắn luồn quanh eo nàng khi hắn kéo nàng về phía hắn, nhưng ngay khi tầm mắt họ giao nhau, và cách nhau một chút xíu, hắn ngừng lại.

Madelyne duỗi thẳng chân với tiếng rên đau nhức mà nàng không thể giữ lại. Mỗi một bắp cơ phía sau nàng gào thét trong nhức nhối.

Hắn trơ tráo cười vào tình trạng khốn khổ của nàng.

Madelyne quyết định ngay lúc đó rằng Duncan đang cố moi móc nhược điểm của nàng. Không thì làm sao nàng giải thích được cái thôi thúc đột ngột bùng ra là hét vào mặt hắn. Được rồi, hắn đang đẩy những tính cách xấu của nàng ra ánh sáng. Tại sao ư, nàng không bao giờ, không khi nào hét vào mặt bất kỳ ai. Nàng là một phụ nữ dịu dàng, được ban tặng một tính khí điềm đạm, ngọt ngào. Cha Berton thường nói với nàng như thế là đủ.

Bây giờ tên chiến binh chết tiệt này đang nhạo báng, moi sự dịu dàng ra khỏi nàng.

Được thôi, nàng sẽ không để chuyện đó xảy ra. Duncan sẽ không làm nàng nổi nóng bây giờ được, cho dù hắn có toét miệng cười trên sự đau nhức của nàng bao nhiêu đi chăng nữa.

Nàng chăm chăm nhìn vào mặt hắn, quyết định không chùn bước lần này. Hắn đang chăm chú nhìn nàng, như thể hắn nghĩ hắn có thể tìm ra câu trả lời cho vài câu đố chưa có lời giải đáp đang làm phiền hắn.

Ánh mắt hắn chậm rãi di chuyển xuống thấp hơn, cho đến khi hắn nhìn miệng nàng, và nàng thắc mắc điều đó mãi đến lúc nàng nhận ra nàng đang chăm chú nhìn hắn.

Nàng ửng đỏ mặt, nhưng không hiểu tại sao. “Gilard sai rồi. Tôi không ngây ngô.”

Tâm hồn đen tối của hắn rộng mở.

“Giờ anh có thể thả tôi ra rồi,” nàng trao cho hắn một vẻ mặt mà nàng hy vọng đó là vẻ ngoài kiêu căng.

“Cô sẽ ngã ngựa nếu ta làm thế,” Duncan tuyên bố.

“Và nó sẽ mang lại cho anh niềm vui?” nàng hỏi, cố giữ giọng thầm thì nhỏ nhẹ khi hắn đưa ra lời dự đoán hồ thẹn ấy.

Duncan nhún vai và đột ngột thả nàng ra.

Ôi, hắn đúng là kẻ xấu xa. Hắn biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra. Madelyne sẽ ngã ngựa nếu nàng không chụp kịp tay hắn. Đôi chân nàng dường như chưa thể nhớ nhiệm vụ của chúng là gì. “Tôi không quen với việc cưỡi ngựa lâu như vậy.”

Hắn nghĩ nàng chẳng quen với việc cưỡi ngựa chút nào. Chúa ơi, nàng làm hắn rối lên. Không nghi ngờ rằng tiểu thư Madelyne là người phụ nữ phức tạp nhất hắn từng gặp. Nàng rất duyên dáng khi bước đi, nhưng cũng cực kỳ vụng về. Nàng va đầu vào cằm hắn quá nhiều, hắn nghĩ đỉnh đầu nàng chắc chắn bị bầm tím.

Madelyne không biết hắn nghĩ gì. Nhưng hắn đang cười với nàng và đó là một mối lo. Cuối cùng nàng cũng có thể thả hắn ra. Nàng xoay người và từ từ đi vào rừng để tìm chỗ riêng tư. Nàng biết nàng đang đi đứng như một bà già và cầu nguyện Duncan đừng có nhìn theo nàng.

Khi nàng quay lại từ vùng cây cối rậm rạp dày đặc, nàng đi quanh những người đàn ông, kiên quyết làm cơn đau nhức và chuột rút thoát ra khỏi chân nàng trước khi nàng bị buộc lên lưng Silenus trở lại. Nàng dừng lại khi đến góc xa của khu tam giác và nhìn xuống thung lũng mà họ vừa đi lên.

Duncan dường như không vội vàng khởi hành. Điều đó khiến Madelyne thấy vô lý, vì nàng nhớ hắn tức tối đến thế nào khi Gilard đề nghị dừng lại. Giờ thì hắn hành động như thể họ có tất cả thời gian trên thế giới. Madelyne lắc lắc đầu. Duncan của vùng Wexton là người đàn ông khó hiểu nhất mà nàng từng gặp.

Nàng quyết định lấy làm biết ơn vì sự nghỉ ngơi kéo dài này. Nàng cần thêm vài phút ở một mình để dọn sạch những nỗi lo lắng ra khỏi tâm trí; một vài phút quý báu của sự yên bình để kiểm soát cảm xúc của nàng.

Ngày sắp trôi qua, mặt trời đang xuống núi. Những tia sáng vàng cam rực rỡ và màu đỏ nhạt màu hiển hiện trên bầu trời, uốn cong xuống như thể nó sẽ chạm mặt đất ở nơi nào đó xa xa. Một vẻ đẹp khắc nghiệt của mùa đông đang đến; mỗi mùa đều giữ cho mình một kho báu riêng đặc biệt. Madelyne cố phớt lờ những tiếng ồn sau lưng nàng và tập trung vào vẻ đẹp bên dưới, khi nàng chú ý thấy một tia sáng lấp lánh đột nhiên xuất hiện xuyên qua các tàng cây.

Trong chớp mắt, tia sáng biến mất. Tò mò, nàng nhích sang bên phải cho tới khi bắt gặp lại tia sáng đó. Kỳ quặc, nhưng tia sáng có vẻ đến từ một hướng khác với lối đi xuống thung lũng.

Những tia sáng bất ngờ nhân lên cho đến khi nó xuất hiện như thể có hàng trăm ngọn nến được thắp lên cùng lúc. Chúng lập lòe lung linh.

Khoảng cách khá xa nhưng mặt trời như một tấm gương, đưa những tia sáng đến gần hơn. Giống lửa, nàng nghĩ... hoặc kim loại.

Rồi nàng nhận ra. Chỉ có người mặc áo giáp mới có thể giải thích cho sự phản chiếu đó.

Và họ có hàng trăm người.

Chương Năm

“Kẻ ác chạy trốn đâu không ai đuổi theo; nhưng người công bình đứng mãi như một sự tử.”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 28:1

Lạy Chúa, họ sắp bị tấn công. Madelyne choáng váng đến nỗi không thể di chuyển. Nàng bắt đầu run rẩy lo sợ. Điều đó làm nàng tức điên lên, vì quá nhanh chóng mất kiểm soát. Madelyne uốn thẳng vai, kiên quyết suy nghĩ thật logic. Nàng hít thật sâu, lấy lại bình tĩnh. Đấy, nàng tự nhủ, giờ thì mình có thể quyết định làm gì rồi.

Ôi, nàng ước nàng can đảm hơn. Bàn tay nàng bắt đầu co rút cứng ngắc và nhận ra nàng đang túm chặt áo choàng với một sức mạnh khiến các ngón tay đau buốt vì áp lực.

Madelyne lắc đầu, cầu nguyện thần thánh giúp nàng bình tâm.

Cảnh báo cho Duncan biết nguy hiểm đang đến gần chắc chắn không phải là nhiệm vụ của một tù nhân như nàng. Nàng có thể giữ im lặng, và ngay khi trận chiến bắt đầu, nàng có thể tìm đường trốn thoát.

Khả năng đó sớm bị loại bỏ khi nàng nhận ra sẽ lại có nhiều người bị giết. Nếu nàng nói với Duncan, có lẽ họ có thể nhanh chóng rời khỏi nơi này. Đúng thế, họ có thể tạo khoảng cách an toàn nếu họ đi ngay lập tức, và trận chiến sẽ không xảy ra. Chẳng phải cứu những mạng sống vô tội quan trọng hơn kế hoạch giải thoát cho nàng sao?

Madelyne quyết định đứng ra can thiệp. Nàng khẽ nhấc váy lên và chạy đi tìm người bắt giữ nàng. Thật mỉa mai làm sao khi nàng là người đưa ra lời cảnh báo về cuộc tấn công đang đến gần.

Duncan đang đứng trong vòng tròn những người lính, Gilard ở ngay bên cạnh hắn. Madelyne len lỏi qua đám đông và dừng lại khi nàng đứng sau lưng Duncan. “Nam tước, tôi có lời muốn nói với anh,” Madelyne cắt ngang. Giọng nàng căng thẳng và giữ âm vực nhỏ. Chắc hẳn đó là lý do hắn phớt lờ lời thỉnh cầu của nàng. Hắn chỉ không nghe thấy nàng.

“Tôi phải nói chuyện với anh,” Madelyne lặp lại yêu cầu với giọng lớn hơn. Rồi nàng đẩy nhẹ vai hắn một cái.

Duncan tiếp tục lờ nàng đi.

Nàng đẩy hắn cái nữa, mạnh hơn.

Duncan tăng âm lượng và tiếp tục nói với người của hắn về chủ đề nào đó mà Madelyne biết là chúng chẳng đáng kể gì so với chuyện nàng đang cố nói với hắn.

Chúa ơi, hắn quá cứng đầu. Madelyne vắn hai tay vào nhau, càng hoảng hơn và phát ốm với nỗi lo những tên lính kia có thể đang trèo lên đồi tấn công họ bất cứ lúc nào ngay bây giờ.

Nỗi thất vọng vì chờ hắn thừa nhận sự có mặt của nàng đột nhiên trở nên không thể chịu đựng nổi. Con giận lấy đi sự kiểm soát. Dùng hết sức bình sinh, nàng đá hắn một cái. Mục tiêu của nàng là phía sau đầu gối phải của hắn, đích nhắm của nàng cực kỳ chính xác.

Madelyne nhận ra sự ngốc nghếch của hành động bộc phát ấy khi một con đau hết mức bắn thẳng vào chân nàng. Những ngón chân nàng chắc chắn bị vỡ vụn bởi sự va chạm, và an ủi duy nhất nàng nhận được ngoài con đau là nàng đã làm cho hắn chú ý đến

nàng. Khá là nhanh chóng nữa chứ. Duncan xoay lại nhìn nàng với tốc độ của một con sói sẵn sàng vồ lấy con mồi.

Trông hắn có vẻ ngạc nhiên hơn là giận dữ. Tay hắn chống lên hông, co lại thành nắm, nàng không thể không để ý cử chỉ ấy. Madelyne, đang nhăn nhó vì cơn đau ở những ngón chân, giờ thấy thật bối rối khi nhìn thẳng vào mắt hắn. Thay vào đó nàng chăm chăm nhìn Gilard, và điều đó làm dịu đi sự khó chịu của nàng, vì anh ta có vẻ mặt buồn cười nhất.

“Tôi muốn nói chuyện riêng với anh,” Madelyne bắt đầu khi cuối cùng nàng có thể nhìn Duncan trở lại.

Duncan tò mò vì sự lo lắng trong giọng nàng. Hắn gật đầu, nắm lấy tay nàng và kéo nàng đi sang phía bên kia của khu trại.

Madelyne vấp hai lần.

Hắn thở ra một lần, dài và lâu hơn dự tính, và nàng biết đó là dành cho nàng.

Madelyne không quan tâm nếu hắn cố làm nàng cảm thấy không quan trọng như những mẫu xương bên dưới da hắn. Hắn chắc chắn sẽ không nghĩ việc nàng cắt ngang là sự phiền toái khi nàng giải thích. Tại sao ư, hắn thậm chí có thể đánh giá cao, dù trong tận sâu nàng nghi ngờ hắn sẽ thừa nhận điều đó.

Quan trọng hơn, việc giết chóc sẽ được ngăn chặn. Suy nghĩ ấy giúp nàng thêm can đảm nhìn thẳng vào mắt hắn. “Có rất nhiều người đang đến từ thung lũng,” nàng nói.

Nàng mong có một phản ứng tức thời khi nàng thông báo. Nhưng Duncan chỉ nhìn nàng chăm chăm. Hắn chẳng cho nàng thấy phản ứng nào cả.

Nàng buộc phải lặp lại. “Lính tráng đang leo lên đồi. Tôi có thể thấy mặt trời phản chiếu những tấm khiên của họ. Hãy nghĩ anh nên làm gì đi?”

Có phải là người ta luôn phải suy nghĩ trước khi hành động không? Madelyne xem xét khả năng đó trong khi nàng chờ Duncan trả lời.

Hắn nhìn nàng bằng tia nhìn làm nàng lo âu nhất, khuôn mặt góc cạnh khắc nghiệt của hắn lộ rõ vẻ kinh ngạc. Nàng nghĩ nàng thấy cả sự hoài nghi ở đó nữa, trong đôi mắt xám lạnh lẽo kinh khủng. Rồi Madelyne quyết định là hắn đang cố quyết định xem có phải nàng đang nói thật với hắn không.

“Tôi chưa bao giờ nói dối trong đời mình cả, Nam tước. Nếu anh đi theo tôi, anh sẽ thấy là tôi nói thật.”

Duncan nhìn người phụ nữ đáng yêu đang đứng thẳng tự hào trước mặt hắn. Đôi mắt to xanh dương thăm sâu nhìn lên hắn đầy trung thực. Những sợi tóc xoắn nâu vàng dính trên má nàng. Có một vết cắn trên mũi nàng, kéo lấy sự chú ý của hắn.

“Tại sao cô cảnh báo ta?” Duncan hỏi.

“Tại sao ư? Để chúng ta có thể tránh xa khỏi đây,” Madelyne trả lời. Nàng nhăn mặt bởi câu hỏi kỳ quái của hắn. “Tôi không muốn có thêm sự giết chóc nào nữa.”

Duncan gật đầu, thỏa mãn với câu trả lời của nàng. Hắn ra hiệu cho Gilard. Em trai hắn đang đứng một bên, cố gắng nghe họ đang nói gì.

“Tiểu thư Madelyne vừa nhận ra chúng ta đang bị bám đuôi,” Duncan nói.

Gilard lộ vẻ ngạc nhiên. Anh ta không nhận thấy họ bị bám đuôi. Anh ta quay sang nhìn Madelyne. “Chúng ta bị bám theo? Anh biết bao lâu rồi, Duncan?”

“Từ giữa trưa,” Duncan nhún vai trả lời.

“Họ là dân du mục?” Gilard hỏi. Giọng anh nhẹ nhàng với nỗ lực bắt chước thái độ thờ ơ của anh trai anh. Bên trong, Gilard tức tối vì sự im lặng của Duncan suốt buổi chiều. Tuy nhiên anh cũng lúng túng, không hiểu tại sao Madelyne lại cảnh báo họ.

“Chúng không phải dân du mục, Gilard.”

Một hồi dài yên lặng giữa hai anh em trước khi sự nhận thức quay lại trên mặt Gilard. “Chuột đuôi theo sói à?” anh hỏi.

“Cầu Chúa, hắc sẽ dẫn đầu lần này,” Duncan trả lời.

Gilard mỉm cười. Duncan gật đầu. “Anh nghĩ sẽ gặp chúng ở gần nhà, ở Creek Crossing, nhưng những ngọn đồi bên dưới chúng ta cũng có nhiều lợi thế tương tự. Bảo mọi người chuẩn bị đi.”

Gilard quay người và nhanh chóng băng qua vùng quang đãng, hét lớn lệnh lên ngựa.

Madelyne quá kinh sợ không thốt nên lời. Kế hoạch của nàng đưa ra lời cảnh báo để ngăn chặn cuộc chiến đã biến mất khi tiếng cười của Gilard vang đến tai nàng. Nàng không hiểu ý của hai anh em họ khi họ trao đổi. Họ nói chuyện úp mở, về chuột và sói, chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Vây là tôi đúng,” Madelyne buột miệng. “Anh thật sự không khác Louddon, phải không?”

Duncan lò đi con giận dữ bùng nổ của nàng. “Lên ngựa của ta, Madelyne. Chúng ta sẽ cùng gặp anh trai cô.”

Madelyne tức đến nỗi không tranh cãi nổi. Nàng tự nói với mình nàng nên nhận ra Duncan là người sẽ không quay lưng với chiến đấu. Chẳng phải nàng đã học bài học đó khi nàng cố thuyết phục hắc trù khải lãnh địa của Louddon sao?

Trước khi nhận ra nàng làm gì, nàng thấy mình đã ngồi trên lưng Silenus. Con phần nô làm nàng quên hết mọi nỗi sợ hãi. Nàng thậm chí còn không nhớ mình trèo lên lưng ngựa từ bên nào nữa.

Duncan bước tới, nắm lấy dây cương và bắt đầu dẫn con ngựa băng qua vùng đất trống.

Madelyne giữ chặt cái yên ngựa để khỏi rớt xuống đất, đôi vai nàng cúi xuống giữ thăng bằng. Cái bàn đạp quá xa chân nàng, và mông nàng nảy lên theo từng bước chân của con vật. Nàng biết trông nàng không có kinh nghiệm một cách thảm hại và thầm cảm ơn vì Duncan không nhìn nàng. “Anh gọi con ngựa này bằng tên gì?” Madelyne hỏi.

“Ngựa,” Duncan trả lời qua vai. “Con vật này là một con ngựa và đó là những gì ta gọi nó.”

“Y như tôi đoán mà. Anh quá lạnh lùng và vô tâm, anh thậm chí không thể dành chút thời gian để đặt tên cho con ngựa trung thành của mình. Tôi đã đặt cho nó một cái tên rồi. Silenus. Anh nghĩ sao?” nàng hỏi.

Duncan không trả lời. Lẽ ra hắc trù phải tức tối vì Madelyne dám láo xược đặt tên cho chiến mã của hắc trù, nhưng suy nghĩ của hắc trù đang hướng đến trận chiến sắp tới. Hắc trù không cho phép bản thân bị quấy rầy bởi cuộc nói chuyện vô nghĩa như vậy.

Madelyne mỉm cười một mình, cảm thấy hài lòng với cách nàng vừa mới trêu tức hắc trù. Rồi Ansel xuất hiện bên cạnh nàng với một con ngựa khác có những đốm xám và trông dễ bảo hơn Silenus.

Duncan quay người, ném dây cương cho Madelyne, và trèo lên con ngựa xám.

Nụ cười đóng băng trên khuôn mặt Madelyne. Nàng bắt lấy dây cương, khiếp đảm khi bắt đầu hiểu ra hẳn sẽ để nàng trực tiếp điều khiển con vật khổng lồ này. Con ngựa ắt hẳn cảm nhận được sự sợ hãi của nàng, vì nó lập tức nhảy lên. Những cái móng nặng nề giậm huỳnh huých trên mặt đất với nỗ lực hất Madelyne xuống. Giờ nàng hối tiếc vì đã làm một việc cực kỳ tốt là giả vờ có kỹ năng cưỡi ngựa.

Gilard xuất hiện phía bên kia Madelyne, đang cưỡi một con ngựa nâu. Anh thúc ngựa của mình đến cạnh Silenus, ngăn chặn một cách hiệu quả sự bất kham của con vật.

“Chúng vẫn còn ở khá xa,” Gilard nói với anh trai qua đầu Madelyne. “Chúng ta đợi chúng chứ anh?”

“Không,” Duncan trả lời. “Chúng ta sẽ gặp chúng giữa đường.”

Những người lính đang xếp thành hàng đằng sau bộ ba, gây huyên náo kinh khủng. Madelyne nghĩ Duncan đợi cho đến khi âm thanh giảm đi trước khi ra hiệu.

“Tôi sẽ ở lại đây đến khi anh trở về,” Madelyne nói với Duncan. Giọng nàng đầy tuyệt vọng. Duncan liếc nhìn nàng, lắc đầu, và rồi quay lại nhìn xuống thung lũng.

“Tôi sẽ ở lại đây,” Madelyne tuyên bố.

“Không là không.” Hẳn thậm chí không thềm dòm nàng khi gay gắt từ chối.

“Anh có thể trói tôi vào một cái cây,” Madelyne đề nghị.

“À, tiểu thư Madelyne, cô khẳng khẳng không muốn Louddon nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô bây giờ à?” Gilard hỏi với một

nụ cười khinh miệt. “Tôi hứa đó sẽ là hình ảnh cuối cùng hấn thấy trước khi hấn chết.”

“Cả hai người sẽ tham gia cuộc chiến này, phải vậy không?” Madelyne hỏi, nàng quá kinh hãi, giọng nàng run run.

“Thực tế là tôi sẽ tận hưởng nó,” Gilard nhún vai trả lời.

“Tôi nghĩ anh cũng mất trí như anh trai anh, Gilard.”

“Cô biết chúng tôi có lý do chính đáng để muốn anh trai cô chết,” Gilard tuyên bố. Nụ cười từ từ rời bỏ khuôn mặt anh ta. “Cũng như cô hấn phải muốn chúng tôi chết.” Anh ta chế giễu nàng, với sự khinh bỉ rõ ràng.

Madelyne hướng về Duncan để xem hấn phản ứng thế nào với lời nói của em trai hấn, nhưng vị nam tước dường như không để ý đến cuộc đối thoại chút nào. Nàng quay lại Gilard. “Tôi hiểu tại sao anh muốn giết Louddon. Tôi không muốn anh hay anh trai anh chết trong cuộc chạm trán này, Gilard,” nàng nói thêm. “Tại sao anh nghĩ là tôi muốn như thế?”

Gilard nhúu mày bối rối. “Cô muốn tôi biến thành kẻ ngu ngốc loại nào vậy hả, tiểu thư Madelyne? Có phải cô đang cố nói với tôi rằng cô sẽ không đứng về phía Louddon? Louddon là anh trai của cô.”

“Tôi không đứng về phía nào hết,” Madelyne cãi lại. “Tôi không muốn bất kỳ ai chết cả.”

“Ôi, giờ tôi hiểu ý cô rồi,” Gilard gần như quát vào mặt nàng. “Cô sẽ đợi xem ai là người chiến thắng và rồi quyết định lựa chọn. Khôn ngoan làm sao.”

“Cứ tin những gì anh muốn đi,” Madelyne trả lời. “Anh rất giống anh trai anh,” nàng lúc lắc đầu.

Khi Gilard cười toe với nàng thì nàng nhận ra anh ta đang hài lòng vì nhận xét của nàng.

“Không phải là tôi khen anh đâu, Gilard. Ngược lại cơ. Anh đang chứng minh anh cũng cứng đầu và tàn bạo như Duncan của anh. Tôi nghĩ anh thích giết chóc nhiều như anh ta vậy,” nàng kết thúc.

Tận sâu bên trong Madelyne hoảng sợ với cái cách nàng đang cố khiến Gilard mất kiểm soát, nhưng Chúa giúp nàng, nàng dường như không thể ngăn mình lại được.

“Cô có thể trung thực nhìn vào mắt tôi và nói với tôi cô không ghét tôi?” Gilard yêu cầu. Anh ta cực kỳ giận dữ, tĩnh mạch đập phập phồng trên cổ anh. Madelyne nghĩ anh ta muốn đánh nàng.

“Tôi không ghét anh,” Madelyne nói. “Tôi muốn như vậy lắm, tôi thừa nhận với anh, nhưng tôi không ghét anh, Gilard.”

“Và tại sao không?”

“Bởi vì anh yêu chị em gái của anh.”

Gilard định bảo với Madelyne rằng anh nghĩ nàng là người phụ nữ ngớ ngẩn nhất anh từng gặp nhưng Duncan lấy mất sự chú ý của anh. Anh lập tức bỏ rơi Madelyne và chạm tay vào gươm.

Cuối cùng thì Duncan cũng ra hiệu. Thốt nhiên Madelyne quá kinh hoàng, nàng thậm chí không nhớ nổi lời cầu nguyện nào.

Có phải họ sẽ chiến đấu cho đến chết? Madelyne đủ hiểu tính khí bùng nổ của Duncan để biết hẳn không quan tâm đến những điều kỳ diệu.

Nàng cố nhưng không thể đếm nổi số lượng binh lính đang tràn lên đồi. Họ phủ kín mặt đất như châu chấu.

Có phải người của Duncan lại đông hơn không?

Rồi sẽ là một vụ thảm sát, nàng nghĩ, và tất cả là vì Duncan sẽ chiến đấu trong danh dự và Louddon thì không. Một nhận thức đơn giản như vậy nhưng lại là điều bị bỏ qua trong suy nghĩ của Nam tước. Hắn rõ ràng quên mất việc Louddon đã lừa hắn tin vào danh dự của việc thỏa thuận ngừng chiến tạm thời. Đó là lý do tại sao Louddon bắt được Duncan, chỉ bằng một mẹo đơn giản.

Madelyne hiểu Louddon hơn Duncan. Anh trai nàng sẽ chiến đấu như một con thú nếu gã ngửi thấy mùi vị của chiến thắng ở bên gã.

Madelyne tự nhủ nàng không quan tâm đến việc ai giành được chiến thắng. Nếu tất cả bọn họ giết nhau thì cứ vậy đi. Nguyên vọng của họ sẽ thắng thế, không phải của nàng.

“Tôi sẽ không quan tâm,” nàng thì thầm mãi cho đến khi nó trở thành bài kinh tuyệt vọng.

Tuy nhiên bất kể nàng nói điều đó bao nhiêu lần đi nữa thì nàng cũng không thể khiến nó thành sự thật được.

Chương Sáu

“Vì sự khôn ngoan đời này trước mặt Đức Chúa Trời là sự dại dột.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Côrinhtô, 3:19

Rõ ràng là Nam tước Wexton không quan tâm đến yếu tố bất ngờ đang ở bên hấn. Tiếng thét xung trận của hấn vang dội khắp nơi, lắc những chiếc lá khô rời khỏi cành. Tiếng kèn trumpet vang lên, bổ sung thêm thông điệp cho những người lính đang tiến lên từ bên dưới kia, và nếu ngàn ấy thứ không đủ thì tiếng vó ngựa sấm sét đưa xuống sườn đồi chắc chắn có thể báo động cho Louddon và người của gã biết nguy hiểm đang cận kề.

Madelyne bị kẹp giữa Duncan và em trai hấn khi họ thực hiện cuộc tấn công bất ngờ. Binh lính bao quanh họ, những tấm khiên được giơ lên. Dù Madelyne không cần được bảo vệ như thế, cả Duncan lẫn Gilard đều phạt hết các nhánh cây có thể sẽ hất nạng rút xuống đất, dùng những chiến khiên tròn như hàng rào bảo vệ họ khỏi những nhánh cây xương xẩu chìa ra trên đường đi.

Khi binh lính đến dải đất hẹp trên ngọn đồi cao nơi Duncan đã chọn cho cuộc chạm trán, Duncan giật mạnh dây cương và quát lớn mệnh lệnh cho con ngựa. Nó đứng lại ngay lập tức. Duncan dùng bàn tay còn tự do giữ chặt hàm của Madelyne. Hấn gia tăng áp lực buộc nạng phải nhìn hấn.

Đôi mắt xám thách thức đôi mắt xanh dương. “Đừng có mà rời khỏi chỗ này.”

Hắn thả nàng ra nhưng Madelyne níu lấy tay hắn. “Nếu anh chết, tôi sẽ không khóc cho anh đâu,” nàng thì thầm.

Hắn thực sự mỉm cười với nàng. “Có, cô sẽ khóc,” hắn trả lời nàng, vừa kiêu ngạo lại vừa dịu dàng.

Madelyne không có thời gian trả lời hắn. Duncan thúc ngựa đi chuyển và đưa đến trận chiến đã diễn ra dưới kia. Madelyne đột ngột chỉ còn lại một mình trên đỉnh đồi trụi khi những người lính cuối cùng của Duncan phóng qua mặt nàng với tốc độ kinh hồn.

Âm thanh vang vọng làm choáng người. Tiếng kim loại chạm vào nhau với cường độ chói tai. Tiếng hét đau đớn hòa lẫn với tiếng hét chiến thắng. Madelyne không đứng đủ gần để thấy mặt từng người nhưng nàng vẫn nhìn theo phía sau Duncan. Hắn cười con ngựa xám rất dễ nhận ra. Nàng thấy hắn vung gươm cực kỳ chính xác, nghĩ rằng hắn chắc chắn đã được ban phúc lành của Chúa khi bị kẻ thù vây quanh và hắn hất văng từng người một bằng những cú chém chết người từ lưỡi gươm của hắn.

Madelyne nhắm mắt lại trong chốc lát. Khi nàng lại nhìn cảnh tượng trước mặt, con ngựa xám đã biến mất. Nàng điên cuồng đưa mắt tìm kiếm Duncan, và cả Gilard, nhưng nàng không thấy cả hai người bọn họ. Cuộc chiến đang tiến đến chỗ nàng.

Nàng không tìm kiếm anh trai nàng, vì biết rõ gã sẽ không ở trong trận chiến hỗn loạn này. Louddon, không như Duncan, sẽ là người cuối cùng vung gươm của gã. Có quá nhiều nguy hiểm xung quanh. Phải, gã đánh giá rất cao mạng sống của mình, trong khi Duncan dường như không coi trọng sự sống chút nào. Louddon để mặc việc chiến đấu cho những người trao cho gã lòng trung thành của họ. Và nếu cuộc chiến tiến về phía gã thì gã sẽ là người đầu tiên bỏ chạy.

“Đây không phải là cuộc chiến của tôi,” Madelyne thét lên hết sức. Nàng kéo dây cương, nhất định rời khỏi với tốc độ càng nhanh càng tốt. Nàng sẽ không chứng kiến cảnh tượng này thêm giây phút nào nữa. Đúng, nàng sẽ mặc kệ tất cả bọn họ.

“Đi, Silenus, giờ chúng ta đi thôi,” nàng nói, thúc vào con ngựa theo cái cách mà nàng thấy Duncan làm, con ngựa chẳng thêm nhúc nhích. Nàng giật mạnh dây cương, quyết tâm bắt con vật tuân lệnh nàng. Những người lính nhanh chóng trèo lên đồi và sự gấp rút bỗng trở nên cấp bách.

Duncan đang tức điên lên. Hắn đã tìm kiếm nhưng không thể tìm được dấu vết của Louddon. Chiến thắng kẻ địch sẽ trở thành thực tế rỗng tuếch nếu kẻ chỉ huy của chúng lại trốn thoát. Hắn đưa mắt nhìn lên Madelyne và giật mình khi thấy trận chiến đang vây quanh nàng. Duncan nhận ra hắn đã tiêu phí thời gian để tìm Louddon mà không xem xét đến an toàn của Madelyne. Hắn thừa nhận hắn phạm sai lầm, tự nguyện rửa bản thân vì không lo xa trong việc nên để lại vài người lính bảo vệ nàng.

Duncan ném tấm khiên xuống đất và bật ra một tiếng huýt sáo chói tai hy vọng con ngựa chiến của hắn nghe thấy được. Tim hắn nhảy tung lên cổ họng khi hắn chạy về phía đỉnh đồi. Đó là một phản ứng logic, hắn tự nhủ, nhu cầu mãnh liệt này là bảo vệ Madelyne, vì nàng là tù nhân của hắn, và hắn có trách nhiệm giữ an toàn cho nàng. Đúng vậy, đó là lý do mà giờ khiến hắn chạy đến chỗ nàng, với tiếng gầm giận dữ mạnh mẽ như tiếng thét xung trận.

Con ngựa chiến đáp lại tín hiệu huýt sáo, xông về phía trước. Con vật giờ cho phép Madelyne điều khiển nó nhưng nàng lại làm rớt dây cương khi nó nhảy bổ lên.

Silenus nhảy qua đầu hai người lính chỉ vừa mới trèo lên đến đỉnh đồi, đập lên đầu họ bằng đôi chân trước của nó. Những tiếng

thét mang theo họ lăn xuống đồi.

Madelyne chẳng mấy chốc lọt thỏm trong trận chiến hỗn loạn, người và ngựa đông đúc chung quanh nàng, tất cả đang chiến đấu vì mạng sống của họ. Con ngựa của Duncan bị chặn lại. Madelyne bám chặt lấy cổ nó và cầu nguyện một cái kết thúc nhanh chóng.

Đột nhiên nàng phát hiện ra Gilard đang mở đường tiến về phía nàng. Anh ta không cưỡi ngựa, một tay nắm chặt thanh gươm đâm máu và tay kia giữ tấm khiên nhuộm bẩn, bảo vệ khỏi bị tấn công từ bên trái trong khi anh ta đâm gươm về phía bên phải mình.

Một người lính của Louddon lao đến Madelyne, thanh gươm của anh ta giờ cao. Sự điên cuồng rực sáng trong mắt anh ta, như thể anh ta vượt qua đỉnh điểm của nhận thức rằng anh ta đang làm gì.

Anh ta có ý định giết nàng, Madelyne nhận ra. Nàng thét tên Duncan, nhưng biết sự an toàn của mình phụ thuộc vào việc nhanh trí. Không có lối thoát nào ngoài nền đất cứng, và Madelyne nhanh chóng ném mình rời khỏi lưng ngựa. Nàng không đủ nhanh. Lưỡi gươm đã đến trúng đích, chém một đường sâu dọc theo đùi trái của Madelyne. Nàng thét lên đau đớn, nhưng âm thanh tắt lịm trong cổ họng khi nàng chạm đất. Không khí bị quét sạch ra khỏi buồng phổi của nàng.

Chức áo choàng theo nàng xuống đất, đáp xuống thành một đồng trên vai nàng. Sững sốt và trong tình trạng gần như sốc khủng khiếp, Madelyne thốt nhiên tập trung vào việc kéo áo xống quanh người nàng, một quá trình chậm và khó khăn mà nàng bị ám ảnh phải hoàn thành. Ban đầu cơn đau ở đùi nàng kéo dài đến nỗi nàng nghĩ nàng sẽ chết vì nó. Và rồi một sự tê liệt quý quái định cư ở đùi nàng và trong tâm trí nàng, cho Madelyne một sức mạnh mới. Nàng đứng lên, cảm giác mê muội và rối bời, chớp lấy áo khoác che trước ngực khi nàng nhìn những người đàn ông đang chiến đấu quanh nàng.

Con ngựa chiến của Duncan huých nhẹ vào vai Madelyne, suýt nữa đẩy nàng ngã ngựa ra đất. Nàng lấy lại thăng bằng và tựa vào một bên con ngựa, tìm thấy sự an ủi trong việc nó không chạy đi khi nàng bị ngã. Silenus giờ như một tấm chắn bảo vệ nàng khỏi sự tấn công.

Nước mắt chảy thành dòng trên mặt nàng, một phản ứng không chủ tâm đối với mùi chết chóc đang tràn ngập trong không khí. Gilard hét lên cái gì đó với nàng nhưng Madelyne không thể hiểu anh ta đang hét gì. Nàng chỉ có thể thấy anh ta tiếp tục mở lối về phía nàng. Anh ta lại hét lên với giọng mạnh hơn nhưng mệnh lệnh đó hòa lẫn với tiếng va chạm của kim loại và trở nên lẫn lộn không thể hiểu.

Tâm trí nàng nổi loạn với sự chém giết. Nàng bắt đầu đi đến chỗ Gilard, tin rằng đó là điều anh ta muốn nàng làm. Nàng vấp ngã hai lần bởi những cái chân và cánh tay của những chiến binh bị giết nằm ngổn ngang trên mặt đất, suy nghĩ của nàng chỉ hướng về Gilard, người đàn ông duy nhất nàng nhận ra trong khu rừng của sự hủy diệt này. Tận sâu trong nàng là niềm hy vọng rằng anh ta sẽ mang nàng đến với Duncan. Và sau đó nàng sẽ được an toàn.

Madelyne chỉ còn cách Gilard vài bước chân khi anh ta bị tấn công từ đằng sau. Anh ta đang đối đầu với đối thủ mới, sau lưng không được bảo vệ. Madelyne thấy một người lính khác của Louddon chớp lấy cơ hội, vung cao thanh gươm sẫm màu trong không trung khi hắn ta nhanh chóng lao đến mục tiêu dễ tấn công.

Nàng cố hét lên cảnh báo nhưng giọng nàng đã rời bỏ nàng và chỉ có mỗi tiếng rên rỉ thoát ra.

Lạy Chúa, nàng là người duy nhất đủ gần để giúp Gilard, người duy nhất có thể tạo ra một điều gì khác. Madelyne không ngần ngại. Nàng chớp lấy một loại vũ khí nào đó từ những ngón tay cứng đờ

của một xác chết vô danh. Đó là một cái chùy to, nặng nề, dày cui với những cái gai nhọn dính đầy máu khô.

Madelyne cầm vũ khí bằng cả hai tay, loạn choạng bởi sức nặng của nó. Nắm chặt lấy cái chuôi, nàng nửa kéo nửa vác vũ khí khi nàng vội vã đến phía sau Gilard, lưng nàng gần như chạm vào lưng anh ta. Và rồi nàng chờ kẻ địch thực hiện vụ tấn công của hắn ta.

Người lính không nhụt chí, vì Madelyne có vẻ là hàng phòng thủ quá yếu ớt đối với áo giáp và sức mạnh của hắn ta. Một nụ cười mờ hồ hiển hiện trên mặt hắn ta. Với một tiếng hét thách thức, hắn ta lao đến trước, thanh gươm dài, cong cong của hắn ta vung ngang trong không trung với ý định giết người quá rõ ràng.

Madelyne chờ đến đúng thời điểm và nàng vung cái chùy khỏi mặt đất thành một vòng cung rộng. Sự kinh hoàng cho nàng mượn sức mạnh. Nàng chỉ có ý ngăn cản sự tấn công của hắn ta, nhưng những cái gai nhọn lòi ra từ đầu chùy cắt đứt những sợi dây xích nối áo giáp và đâm vào lớp da thịt được che đậy bên dưới áo giáp.

Gilard kết thúc trận đấu tấn công trực diện của anh, nhanh chóng quay lại trong nỗ lực giúp Madelyne, và suýt nữa húc ngã nàng. Anh quay lại đúng lúc để nhìn thấy cảnh Madelyne vừa làm, tên lính địch ngã xuống đất với tiếng thét nghẹn lại trong cổ họng và những cái gai nhọn xuyên vào giữa thân hình hắn ta. Gilard quá kinh ngạc với những gì anh vừa chứng kiến, trong giây lát anh không nói được lời nào.

Madelyne bật ra tiếng rên đau đớn. Nàng siết chặt tay trước eo và cúi gập người lại. Gilard nghĩ nàng có thể đã bị thương. Anh tìm cách giúp nàng, vươn người tới trước và dịu dàng chạm vào vai nàng.

Madelyne quá sợ hãi với sự ghê rợn nàng vừa gây ra, nàng thậm chí không nhận ra Gilard nữa. Trận chiến không còn tồn tại với

nàng.

Duncan cũng chứng kiến cảnh tượng ấy. Bằng một động tác mau lẹ, hắn cuồi lên con ngựa chiến và thúc nó đến chỗ Gilard. Người em trai nhảy dựng lên tránh đường ngay khi Duncan cúi xuống và ôm lấy Madelyne. Hắn nhắc nàng lên ngựa bằng một cánh tay mạnh mẽ và đặt nàng lên yên trước. Chúa nhân từ, vì bên phải nàng bị tác động và cái đùi bị thương của nàng lại nhận thêm áp lực.

Trận chiến gần như kết thúc. Lính của Duncan đang đuổi theo lực lượng rút lui của Louddon xuống thung lũng.

“Kết thúc đi,” Duncan hét lên với Gilard. Hắn giật dây cương, điều khiển ngựa chạy lên đỉnh đồi lại. Con ngựa phi khỏi chiến trường, giò thì giống nòi và sức mạnh của nó rõ ràng được thể hiện với một tốc độ di chuyển đáng kinh ngạc trên địa hình nguy hiểm.

Duncan đã bỏ áo khoác và khiên của hắn trong cuộc chiến. Bây giờ hắn dùng đôi bàn tay bảo vệ khuôn mặt của Madelyne khỏi những nhánh cây chìa ra trên đường.

Nàng không muốn nhận chăm sóc chu đáo của hắn. Madelyne đẩy vào người hắn, cố gắng để hắn thả nàng ra, thà rớt xuống mặt đất cứng hơn là nhận lấy sự đụng chạm đáng ghét của hắn.

Bởi vì hắn mà nàng đã giết một người đàn ông.

Duncan không cố làm dịu nàng. An toàn là mối bận tâm duy nhất bây giờ của hắn. Hắn không từ bỏ tốc độ nước kiệu cho đến khi họ hoàn toàn tránh xa các mối nguy hiểm. Cuối cùng hắn cũng giật cương kèm con ngựa chiến dừng lại khi họ đi vào một lùm cây. Ở đó kín đáo và cũng được bảo vệ.

Hắn đang cáu tiết với bản thân vì đã đặt Madelyne vào vòng nguy hiểm như thế. Duncan nhìn nàng. Khi hắn thấy nước mắt chảy ròn ròn trên má nàng, hắn tuôn ra một tiếng rên khó chịu.

Và rồi hắn tìm cách làm dịu nàng. “Cô có thể thôi khóc được rồi, Madelyne. Anh trai cô không nằm trong số những người chết. Tiết kiệm nước mắt của cô đi.”

Nàng thậm chí không nhận ra là nàng đang khóc. Khi giọng hắn vang lên, Madelyne trở nên nổi giận vì sự hiểu lầm của hắn, nàng gần như không thể trả lời. Tên đàn ông đáng khinh.

Madelyne lau sạch nước mắt trên má, hít thật sâu, gom góp không khí trong lành và cho con thịnh nộ mới bùng nổ. “Tôi không biết sự căm ghét thật sự là gì cho đến ngày hôm nay, Nam tước. Nhưng anh đã đưa cho tôi cái từ tồi tệ đó một ý nghĩa mới. Có Chúa chứng giám, tôi sẽ căm ghét anh đến ngày tôi chết. Tôi cũng có thể bị đày xuống địa ngục và tất cả là tại vì anh.” Giọng nàng thấp đến nỗi Duncan phải ngả người về phía trước chạm trán hắn vào trán Madelyne chỉ để nghe được lời nàng nói.

Nàng nói vô nghĩa làm sao.

“Cô không nghe ta nói à?” Dù hắn giữ giọng nhẹ như nàng thì hắn vẫn cảm thấy sự căng thẳng trên đôi vai nàng, biết là nàng gần như mất hết kiểm soát và cố làm dịu nàng lại. Hắn muốn dịu dàng với nàng, một phản ứng khác thường với lối suy nghĩ của hắn, nhưng hắn tự tha thứ cho mình bằng cách tự nhủ rằng đó chỉ là bởi vì hắn cảm thấy có trách nhiệm với nàng mà thôi. “Ta vừa giải thích là anh trai cô an toàn, Madelyne. Tạm thời thôi,” hắn nói thêm, quyết định nói thật cũng như an ủi nàng.

“Anh mới là người không nghe tôi nói,” Madelyne phản bác. Nước mắt bắt đầu rơi, cắt ngang câu nói của nàng. Nàng dừng lại, gạt đi. “Vì anh mà tôi đã cướp đi mạng sống của một người. Đó là một tội lỗi nghiêm trọng và anh cũng phải chịu trách nhiệm nhiều như tôi vậy. Nếu anh không kéo tôi đi cùng anh, tôi đã không phải giết ai cả.”

“Cô khó chịu vì đã giết người?” Duncan hỏi, không thể loại sự kinh ngạc ra khỏi giọng nói. Duncan tự nhắc nhở rằng Madelyne chỉ là một phụ nữ, và những điều lạ lẫm nhất dường như đều làm phái yếu khó chịu. Hắn cũng cân nhắc đến tất cả những gì hắn đặt lên vai Madelyne trong suốt hai ngày qua. “Ta còn giết nhiều người hơn đây chứ,” hắn nói cốt yếu để làm nàng thanh thản.

Kế hoạch của hắn thất bại. “Tôi không thêm quan tâm anh đã giết bao nhiêu quân đoàn lính,” Madelyne tuyên bố. “Anh không có linh hồn, vì thế nó không thành vấn đề khi anh đã cướp đi bao nhiêu mạng sống.”

Duncan không có sẵn câu trả lời cho lời tuyên bố đó. Hắn nhận ra tranh cãi với nàng thật vô nghĩa. Madelyne quá quần trí để có thể suy nghĩ logic, và chắc chắn nàng đã kiệt sức. Tại sao ư, nàng quá khó chịu, nàng thậm chí còn không lên giọng với hắn nữa.

Duncan bế nàng trong đôi cánh tay của hắn, siết chặt cho đến khi nàng ngừng không vật lộn nữa. Với một tiếng thở dài mệt mỏi hắn thì thầm, với chính hắn hơn là với nàng, “Ta làm gì với em đây?”

Madelyne nghe thấy hắn nói và câu trả lời của nàng rất nhanh. “Tôi không quan tâm anh làm gì với tôi.” Nàng ngửa đầu ra sau và nhìn lên hắn. Madelyne để ý thấy một vết cắt lỏm chớm ngay dưới mắt phải của Duncan. Nàng dùng cổ tay áo của mình lau sạch dòng máu đi, nhưng nàng lại phủ nhận hành động dịu dàng đó bằng những lời tức giận. “Anh có thể để tôi ở đây, hoặc anh có thể giết tôi,” nàng thông báo khi nàng chấm chấm nhẹ nhàng lên miệng vết cắt. “Không có gì anh làm tạo ra khác biệt nào với tôi cả. Lẽ ra anh không nên đưa tôi đi cùng anh, Duncan.”

“Anh trai cô đuổi theo cô,” Duncan chỉ ra.

“Anh ấy không,” Madelyne phủ nhận. “Anh ấy đuổi theo anh vì anh đã phá hủy nhà của anh ấy. Anh ấy không quan tâm đến tôi. Nếu anh chịu cởi mở, tôi biết tôi có thể thuyết phục anh hiểu sự thật. Nhưng anh quá cứng đầu để lắng nghe bất kỳ ai. Tôi thấy là nói chuyện với anh thật vô nghĩa. Đúng, thật vô nghĩa! Tôi thề tôi sẽ không bao giờ nói chuyện với anh nữa.”

Tràng đã kích dữ dội lấy đi nốt chút sức lực cuối cùng của nàng. Madelyne kết thúc việc làm sạch chỗ trầy da của hấn tốt nhất mà nàng có thể và rồi hạ người tì vào ngực hấn, gạt bỏ hấn qua một bên.

Tiểu thư Madelyne khác biệt với những phụ nữ khác. Duncan gần như chết giấc bởi cái cách tay nàng dịu dàng chạm vào mặt hấn khi nàng cố chăm sóc vết thương cho hấn. Duncan nghĩ nàng không nhận thức được điều nàng đang làm. Đột nhiên hấn nhớ lại việc Madelyne đã đối mặt với Gilard như thế nào khi ở trong pháo đài của Louddon. Đúng thế, nàng cũng là người mâu thuẫn. Madelyne đã trao cho Gilard một vẻ ngoài điềm tĩnh trong khi cậu ta hét toáng lên thất vọng, tuy vậy trong lúc đó nàng lại bầu chặt lấy tay Duncan.

Giờ thì nàng lại mắng mỏ hấn trong khi chăm sóc hấn. Duncan thở dài lần nữa. Hấn tựa cằm lên đỉnh đầu Madelyne và tự hỏi làm thế nào mà Chúa lại để một phụ nữ dịu dàng như vậy lại có quan hệ huyết thống với một tên quý dữ cơ chứ.

Tình trạng tê liệt giảm dần. Con giận dữ dâng cao đã rời bỏ nàng, đùi Madelyne bắt đầu rung lên đau đớn. Áo choàng của nàng che vết thương khỏi mắt của Duncan. Nàng tin là hấn không biết việc nàng bị thương và thấy thỏa mãn một cách ngang ngạnh vì thực tế ấy. Đó là một phản ứng phi lý nhưng Madelyne dường như không thể nghĩ ra nhiều lý do được. Đột nhiên nàng cảm thấy rất mệt, rất đói, và trong cơn đau như thế, nàng không thể suy nghĩ gì cả.

Những người lính gia nhập cùng chỉ huy của họ và trong vài phút họ lại tiếp tục hướng về pháo đài Wexton. Một giờ sau đó là quyết tâm gan góc giữ cho Madelyne không cất tiếng kêu rên.

Bàn tay Duncan vô tình chạm vào vết thương của nàng. Áo choàng và váy là miếng đệm nhỏ tránh cho nàng khỏi cơn đau đang thiêu cháy. Madelyne giữ chặt tiếng thét. Nàng đẩy tay hắn ra nhưng ngọn lửa từ cái đụng chạm của hắn vẫn còn nán lại, làm nóng bừng vết thương của nàng hết sức đau đớn.

Madelyne biết nàng sắp nôn. “Chúng ta phải dừng lại một chút,” nàng nói với Duncan. Nàng muốn quát vào mặt hắn, cũng muốn khóc nữa, nhưng nàng đã thề sẽ không để hắn phá hỏng tính cách dịu dàng của nàng.

Madelyne biết hắn nghe thấy nàng. Cái gật đầu của hắn báo cho nàng biết hắn có nghe, nhưng họ vẫn tiếp tục cưỡi ngựa, và sau đó thêm vài phút nàng kết luận hắn đã quyết định lờ đi yêu cầu của nàng.

Hắn là quái vật không có tính người làm sao! Dù nó mang lại cho nàng chút an ủi thì nàng vẫn thầm liệt kê tất cả các cái tên xấu xa mà nàng muốn hét vào mặt hắn. Nàng nhủ thầm từng từ xấu xa mà nàng có thể nhớ, dù vốn liếng về những từ ngữ thô thiển của nàng có giới hạn. Nó thỏa mãn nàng, cho đến khi nàng nhận ra nàng có lẽ đang trở nên thấp hơn vị trí của Duncan. Chết tiệt, nàng là một phụ nữ dịu dàng.

Dạ dày nàng không ổn. Madelyne nhớ là nàng thề không bao giờ nói chuyện với hắn nữa, nhưng nàng bị bắt buộc, bởi hoàn cảnh, phải lặp lại yêu cầu. “Nếu anh không dừng lại, tôi sẽ nôn ra khắp người anh.”

Lời đe dọa của nàng có hiệu quả tức thì. Duncan giơ tay, ra hiệu dừng lại. Hắn dừng ngựa và nhắc Madelyne xuống đất trước khi

nàng có thể gắng hết sức để chuẩn bị tinh thần.

“Tại sao chúng ta dừng lại?” Câu hỏi phát ra từ Gilard, anh cũng đã xuống ngựa và vội vã đi tới anh trai mình. “Chúng ta sắp về đến nhà rồi.”

“Tiểu thư Madelyne,” Duncan trả lời, không cho Gilard thêm thông tin nào nữa.

Madelyne bắt đầu di chuyển một cách đau khổ về nơi kín đáo sau những thân cây, nhưng nàng dừng lại khi nghe thấy câu hỏi của Gilard. “Anh có thể đứng yên đó và đợi tôi, Gilard.”

Nghe có vẻ như một mệnh lệnh. Gilard nhướng cao một bên chân mày trong sự ngạc nhiên, nhìn anh trai mình. Duncan đang cau mày khi hắn nhìn theo Madelyne, và Gilard kết luận rằng anh trai anh bị chọc tức bởi cái cách Madelyne vừa nói với anh. “Cô ấy đã vượt qua thử thách,” Gilard vội vã bảo vệ nàng, sợ Duncan quyết định trả đũa.

Duncan lắc đầu. Hắn vẫn dõi theo Madelyne đến khi nàng khuất hẳn vào trong rừng. “Có chuyện gì không ổn,” hắn lầm bầm, nhăn mặt cố tìm ra chuyện gì đang khiến hắn lo lắng.

Gilard thở ra. “Có lẽ cô ấy bị ốm?”

“Và, và cô ấy đe dọa...” Duncan không nói dứt lời, nhưng theo sau Madelyne.

Gilard cố giữ tay anh trai mình lại. “Cho cô ấy chút riêng tư, Duncan. Cô ấy sẽ quay lại với chúng ta. Nhìn xem, chẳng có chỗ nào cho cô ấy trốn cả,” anh lập luận.

Duncan gạt tay em trai hắn ra. Hắn đã thấy sự đau đớn trong mắt Madelyne, và cũng để ý đến dáng đi cứng đờ của nàng. Bản năng mách bảo Duncan chuyện đau dạ dày không phải là nguyên

nhân. Nàng sẽ không nghiêng về bên phải trong trường hợp đó. Và nếu nàng sắp sửa nôn, nàng sẽ chạy chứ không đi xa khỏi những người lính. Không, chuyện gì đó không ổn và Duncan phải tìm ra.

Hắn tìm thấy nàng đang tựa vào thân một cây sồi già, đầu cúi xuống. Duncan dừng lại, không muốn xâm phạm sự riêng tư của nàng. Madelyne đang khóc. Hắn thấy nàng chầm chậm nhấc áo choàng ra và thả rơi xuống đất. Và rồi hắn hiểu lý do thật sự cho tình trạng của nàng. Phần váy bên trái bị rách đến tận gấu và thấm đẫm máu.

Duncan không nhận ra hắn đã hét lên đến lúc Madelyne bật ra tiếng rên sợ hãi. Nàng không có sức để tránh xa hắn, cũng không chống lại hắn được khi hắn đẩy tay nàng ra khỏi đùi và quỳ xuống cạnh nàng.

Khi Duncan xem xét vết thương, hắn tràn ngập sự giận dữ, tay hắn run lên lúc hắn gỡ váy nàng ra. Máu khô khiến công việc chậm lại. Đôi tay Duncan to và vụng về và hắn cố càng dịu dàng với nàng càng tốt.

Vết thương sâu, dài gần bằng cẳng tay của hắn, và đầy vết bẩn. Nó cần phải được làm sạch và khâu lại.

“Ah, Madelyne,” Duncan thì thào cộc lốc. “Kẻ nào gây ra điều này với cô?”

Giọng hắn như một cái vuốt ve âu yếm, hiển nhiên là đầy thương cảm. Madelyne biết nàng sẽ lại khóc nếu hắn tiếp tục ân cần với nàng. Đúng vậy, sau đó sự kiểm soát của nàng sẽ gãy mất, giống như một nhánh cây giòn mà giò nàng đang bám vào.

Madelyne không cho phép điều đó. “Tôi không muốn sự thương cảm của anh, Duncan.” Nàng uốn thẳng vai và cố để cho hắn thấy

vẻ bề ngoài cứng cỏi. “Bỏ tay anh ra khỏi chân tôi. Nó không đứng đắn.”

Duncan bất ngờ với vẻ uy quyền của nàng, suýt nữa hấn mỉm cười. Hấn ngược lên, thấy lửa bập bùng trong đôi mắt nàng. Duncan biết những gì nàng đang cố làm. Kiêu hãnh trở thành hàng rào phòng thủ của nàng. Hấn cũng nhận thấy Madelyne coi trọng sự kiểm soát đến thế nào.

Nhìn lại vết thương của nàng, hấn biết phải làm gì đó với nó ngay. Hấn quyết định để cho Madelyne làm theo ý nàng.

Duncan buộc phải nói giọng cộc lốc khi hấn đứng lên và nhìn nàng. “Cô sẽ không có sự thương cảm từ ta đâu, Madelyne. Ta giống một con sói. Ta không chịu đựng được cảm xúc của con người.”

Madelyne không đáp lại lời hấn, nhưng đôi mắt nàng mở to kinh ngạc. Duncan mỉm cười và lại quỳ xuống.

“Để tôi yên.”

“Không,” Duncan hồi đáp với giọng nhẹ nhàng. Hấn rút dao găm và bắt đầu cắt một đường dài dọc theo váy nàng.

“Anh đang phá hỏng váy của tôi,” Madelyne lầm bầm.

“Vì Chúa, Madelyne, váy cô đã rách rồi.”

Với rất nhiều sự nhẹ nhàng có thể, hấn quăn lóp vải quanh đùi nàng, thắt nút lại và nàng chống tay lên vai hấn.

“Anh đang làm tôi đau.” Nàng ghét bản thân phải thừa nhận điều đó. Chết tiệt, nàng sắp rơi nước mắt.

“Ta không có.”

Madelyne thở hắt hển, quên bém mọi việc khóc lóc. Nàng đang tức điên lên. Sao hấn dám cãi lại nàng chứ! Nàng là người đang đau

đón cơ mà.

“Vết thương của cô phải được khâu lại,” Duncan tuyên bố.

Madelyne đập vào vai hắn khi hắn dám nhún vai cùng lời nói.

“Không ai được đâm kim vào người tôi.”

“Cô thật ngang ngược, Madelyne.” Duncan vừa nói vừa cúi xuống nhặt áo choàng của nàng lên. Hắn phủ nó lên vai nàng và rồi bế bổng nàng bằng đôi cánh tay mạnh mẽ, cẩn thận bảo vệ vết thương của nàng.

Madelyne tự động vòng tay quanh cổ hắn. Nàng ngấm nghĩa vết thương nơi mắt hắn bởi vì cái cách hắn đang đối xử với nàng thật là khủng khiếp. “Anh cũng thật ngang ngược, Duncan. Tôi là một thiếu nữ với tính tình dịu dàng mà anh cố hủy hoại nếu tôi cho anh cơ hội. Và tôi thề với Chúa, đây là lần cuối cùng tôi nói chuyện với anh.”

“À, và cô rất đáng ngưỡng mộ vì không bao giờ phá vỡ lời thề. Có đúng vậy không, tiểu thư Madelyne?” hắn hỏi nàng trong khi mang nàng quay lại chỗ người của hắn đang chờ.

“Chính xác,” Madelyne trả lời lập tức. Nàng nhắm mắt lại và tựa vào ngực hắn. “Anh có bộ não của sói, anh biết điều đó không? Và sói thì có não rất nhỏ.”

Madelyne quá mệt để nhìn lên xem hắn phản ứng thế nào trước sự sỉ nhục của nàng. Bên trong nàng nổi giận với cách hắn đối xử với nàng, và rồi nàng nhận ra nàng nên cảm ơn thái độ lạnh lùng của hắn. Tại sao à, hắn đã làm nàng tức giận đủ để quên đi cơn đau. Không kém phần quan trọng, sự thiếu quan tâm của hắn giúp nàng vượt qua nỗi thôi thúc sụp đổ và òa khóc trước mặt hắn. Đáng lẽ nàng đã vụng về khóc như một đứa trẻ, và cả nhân cách lẫn lòng kiêu hãnh của nàng luôn được nâng niu che đậy dưới lớp mặt nạ sẽ bị tổn thương. Đáng lẽ nàng đã thật nhục nhã khi mất cả hai điều đó.

Madelyne cho phép nàng khẽ mỉm cười, chắc rằng Duncan không thể thấy nụ cười ấy. Hắn là tên đàn ông ngốc nghếch, vì hắn đã cứu vãn lòng kiêu hãnh của nàng mà chẳng hề biết đến điều đó.

Duncan thở dài. Madelyne vừa phá vỡ lời thề của nàng khi nàng mở miệng nói chuyện với hắn. Hắn không cảm thấy phải chỉ ra cho nàng thấy điều đó nhưng như vậy lại khiến hắn cảm thấy đang toét miệng ra cười.

Hắn muốn biết mọi chi tiết từ Madelyne, tìm hiểu tại sao nàng bị thương và ai đã gây ra. Trong tận đáy lòng hắn không thể tin người của hắn ám hại nàng, nhưng người của Louddon cũng sẽ cố bảo vệ nàng, đúng vậy không?

Duncan quyết định đợi để có câu trả lời. Hắn cần kiểm soát cơn giận dữ trước đã. Và Madelyne giờ cần được chăm sóc và nghỉ ngơi.

Thật khó để nói đùa với nàng. Duncan không phải là loại người che đậy cơn giận dữ. Khi hắn bị cư xử xấu, hắn sẽ phản công. Tuy nhiên hắn hiểu Madelyne gần như suy kiệt đến mức nào. Việc thuật lại chi tiết sẽ khiến nàng mệt mỏi hơn.

Khi họ lại tiếp tục cuộc hành trình, Madelyne thoát khỏi cơn đau, nàng rúc sát vào ngực Duncan, mặt nàng thành thoi nghỉ ngơi dưới cằm hắn.

Madelyne lại cảm thấy an toàn. Phản ứng của nàng đối với Duncan khiến nàng rối bời. Tận sâu trong lòng nàng thừa nhận hắn chẳng giống Louddon, dù nàng có phải chết trước khi nói với hắn điều đó. Nàng vẫn là tù nhân của hắn, xét cho cùng, là con tốt thí của hắn để chống lại anh trai nàng. Nhưng nàng không thật sự căm ghét hắn. Duncan đơn thuần là đang chống lại Louddon và nàng bị mắc kẹt ở giữa.

“Tôi sẽ trốn thoát, anh biết đấy.”

Nàng không nhận ra là nàng thốt to suy nghĩ của mình bằng lời cho đến lúc Duncan trả lời nàng. “Không đâu.”

“Cuối cùng chúng ta về nhà rồi,” Gilard hét lên. Ánh mắt anh nhìn thẳng vào Madelyne. Phần lớn khuôn mặt của nàng bị che khuất nhưng những gì anh có thể thấy là một vẻ mặt rất thanh thản. Anh nghĩ nàng có thể đang ngủ và lấy làm mừng vì điều ấy. Thực ra Gilard không biết tiếp tục đối xử với tiểu thư Madelyne như thế nào bây giờ cả. Anh đang trong một trạng thái cực kỳ lúng túng. Anh đã coi khinh nàng. Và nàng đáp lại anh thế nào? Sao nào, nàng thật sự đã cứu mạng anh. Anh không thể hiểu tại sao nàng đến trợ giúp anh và anh mong muốn được hỏi điều đó. Dù vậy anh không làm vì anh có cảm giác anh sẽ không thích câu trả lời của nàng.

Khi Gilard thấy bức tường thành lơ mờ hiện ra trên bầu trời phía trước họ, anh thúc ngựa vượt qua Duncan để có thể là người đầu tiên đi vào sân pháo đài. Theo nghi thức truyền thống, Duncan được chọn là người cuối cùng đi vào nơi an toàn được bảo vệ bằng những bức tường đá dày. Những người lính thích trình tự này, vì điều đó nhắc nhở mỗi người trong bọn họ rằng lãnh chúa của họ đặt mạng sống của họ lên trên mạng sống của chính lãnh chúa. Dù mỗi người đều đã thề trung thành với Nam tước Wexton và sẵn lòng tham gia vào trận chiến cùng Nam tước thì họ cũng biết họ có thể tin tưởng vào sự bảo vệ của người lãnh đạo của họ.

Đó là một mối liên kết dễ dàng. Niềm kiêu hãnh là cái dễ. Đúng, mỗi người họ đều có thể khoe rằng họ là một trong số những chiến binh ưu tú nhất trong đội quân của Duncan.

Người của Duncan là những người lính được huấn luyện tốt nhất ở Anh. Duncan đo lường sự thành công bằng những thử nghiệm mà người bình thường hẳn không thể gặp được. Người của hắn được chọn lựa cân nhắc kỹ càng và rất ít, dù họ có gần 600 người tất cả

nếu đếm chính xác và tất cả đều tham gia thực hiện yêu cầu 40 ngày huấn luyện của họ.

Danh tiếng của họ được tôn kính, được thì thầm lan truyền bởi những kẻ yếu hơn họ, và những chiến công với sức mạnh khác thường của họ được thuật lại chi tiết mà không cần phóng đại để tán dương. Sự thật đã đủ thú vị rồi.

Những người lính phản ánh giá trị của người lãnh đạo của họ, một lãnh chúa sử dụng gương với độ chính xác tuyệt vời hơn tất cả những kẻ thách đấu. Duncan của Wexton là một người đáng sợ. Đối thủ của hắn phải từ bỏ việc tìm ra yếu điểm của hắn. Người chiến binh cho thấy hắn không có điểm yếu nào. Hắn cũng không có vẻ quan tâm đến những lời đề nghị vật chất. Không, Duncan không bao giờ dùng vàng làm vật kiểm soát thứ hai như những người khác cùng vị trí với hắn đã làm. Với thế giới bên ngoài Nam tước được coi là người không có gót chân Achilles. Hắn là người đàn ông thép, hoặc đáng buồn là được tin như vậy bởi những kẻ mong làm tổn hại được hắn. Hắn là người không có lương tâm, một chiến binh không có trái tim.

Madelyne có chút hiểu biết về danh tiếng của Duncan. Nàng cảm thấy được bảo vệ trong vòng tay hắn và nhìn những người lính vượt lên trước. Nàng tò mò với cách Duncan chờ đợi.

Nàng chú tâm đến pháo đài trước mặt nàng. Cấu trúc đồ sộ nằm trên đỉnh đồi, không có cái cây nào để làm nhẹ đi tính nghiêm trang của nó. Một bức tường đá xám vòng quanh pháo đài và ắt hẳn là phải có bề ngang ít nhất 700 feet. Madelyne chưa từng thấy thứ gì khổng lồ như vậy. Bức tường đủ cao để chạm đến mặt trăng sáng trên kia, hoặc là nó có vẻ như vậy với Madelyne. Nàng có thể thấy phần tháp canh tròn nhô ra từ bên trong, cao đến nỗi đỉnh tháp đã bị che khuất bởi những đám mây dày đặc.

Con đường đến chiếc cầu kéo cong cong như con rắn trườn lên đá. Duncna thúc ngựa tiến tới trước khi người lính cuối cùng đã vượt qua hết chiều dài cây cầu. Con ngựa chiến nôn nóng đến đích, nhảy dựng lên nghênh ngang mạnh mẽ, cú giật mạnh khiến đùi Madelyne lại nhói đau. Nàng nhăn nhó chống lại cơn đau, không biết rằng nàng đang siết chặt cánh tay Duncan.

Hắn biết nàng đau đớn. Duncan nhìn xuống Madelyne, thấy vẻ kiệt sức của nàng và giận dữ.

“Cô sẽ có thể nghỉ ngơi sớm, Madelyne. Chờ một chút nữa thôi,” Duncan nói khẽ, giọng hắn rời rạc đầy quan tâm.

Madelyne gật đầu và nhắm mắt lại.

Khi họ vào đến sân, Duncan nhanh chóng xuống ngựa rồi nhấc Madelyne lên. Hắn ôm chặt nàng tì vào ngực hắn, và quay người bước đi hướng đến nhà hắn.

Những người lính xếp thành hàng. Gilard đang đứng với hai người ở trước cánh cửa lâu đài. Madelyne mở mắt ra nhìn Gilard, nàng nghĩ anh ta có vẻ bối rối nhưng không biết tại sao.

Nàng không biết cho đến khi họ đến gần hơn và rồi Madelyne nhận ra Gilard không nhìn nàng. Tại sao ư, sự chú ý của anh ta là đôi chân của nàng. Madelyne liếc xuống, rồi thấy rằng chiếc áo choàng của nàng không che phủ vết thương nữa. Cái váy rách tả tơi như lá cờ rách tả tơi. Chỉ có máu bao phủ nàng, chảy xuống dọc chân nàng như dòng suối.

Gilard vội vàng mở cửa, lối vào lớn gấp đôi khiến anh ta có vẻ nhỏ lại. Một luồng không khí ấm áp chào đón Madelyne khi họ vào đến giữa hành lang nhỏ.

Bao quanh nàng hiển nhiên là những người lính canh gác. Lối đi vào hẹp, sàn bằng gỗ và khu vực tập trung của những người đàn

ông ở bên phải. Một cầu thang vòng quanh dẫn lên tầng trên ở bên trái. Có điều gì đó kỳ lạ về cấu trúc của đại sảnh nhưng Madelyne không chỉ ra được đó là gì đến khi Duncan bế nàng lên giữa chừng những bậc thang.

“Cầu thang nằm sai chỗ rồi,” Madelyne thốt nhiên lên tiếng.

“Không đâu, Madelyne. Chúng nằm đúng chỗ đấy,” Duncan trả lời.

Nàng nghĩ giọng hắn nghe như là thích thú lắm. “Bên này không đúng đâu,” nàng phản đối. “Cầu thang luôn được xây ở bên phải. Ai cũng biết rõ điều đó,” nàng nói thêm với vẻ rất uy tín.

Vì một vài lý do, Madelyne bị chọc tức bởi Duncan không thừa nhận sai sót rõ ràng rành rành trong nhà hắn.

“Nó được xây ở bên phải trừ phi nó được chủ tâm xây ở bên trái,” mỗi từ Duncan nói ra đều rất cẩn thận. Tại sao à, hắn hành động như thể hắn đang hướng dẫn một đứa trẻ chậm hiểu.

Lý do vì sao Madelyne cho rằng cuộc thảo luận này rất quan trọng là ngoài khả năng của nàng. Mặc dù vậy nàng cho rằng như thế và thề có lời cuối cùng về chủ đề này. “Vậy thì nó là sự cân nhắc dốt nát,” nàng nói với hắn. Madelyne liếc nhìn lên hắn và thấy tiếc vì hắn không thấy nàng đang nhìn hắn.

“Anh là người đàn ông bướng bỉnh.”

“Nàng là người phụ nữ bướng bỉnh,” Duncan phản công. Hắn mỉm cười, hài lòng với nhận xét của hắn.

Gilard lững thững đi sau anh trai mình. Anh nghĩ cuộc đối thoại của họ thật buồn cười. Nhưng anh lại quá lo lắng để có thể mỉm cười vì những lời nói đùa ngớ ngẩn của họ.

Gilard biết Edmon đang đợi họ. Đúng thế, anh trai thứ của anh chắc chắn đang ở trong đại sảnh. Adela cũng có thể ở đó. Gilard nhận thấy giờ anh có liên quan đến Madelyne. Anh không muốn nàng có bất cứ cuộc chạm trán khó chịu nào. Và anh hy vọng có thời gian để thanh minh về bản tính hiền lành dịu dàng của Madelyne với anh trai Edmond của anh.

Nỗi lo của Gilard tạm dẹp qua một bên khi Duncan đặt chân lên đến tầng hai và không rẽ vào lối đi đến cửa đại sảnh. Hắn đi theo hướng ngược lại, trèo lên cầu thang và rồi bước vào cửa tháp. Các bậc thang hẹp hơn và hắn bước đi chậm lại vì đường ngoằn ngoèo.

Căn phòng trên đỉnh tháp đang đóng băng lạnh cóng. Một lò sưởi được xây ở giữa bức tường cong. Một cửa sổ lớn nằm bên phải lò sưởi. Cửa sổ đang mở rộng, cánh cửa bằng gỗ đang đập sầm sầm vào bức tường đá.

Có một chiếc giường áp sát tường. Duncan cố gắng nhẹ nhàng đặt Madelyne lên tấm đệm. Gilard đi theo sau và Duncan ra lệnh cho em trai hắn trong lúc hắn cúi xuống lấy thêm củi cho vào lò sưởi. “Bảo Gerty mang thức ăn cho Madelyne, và nói Edmond mang thuốc đến đây. Edmond sẽ phải dùng kim khâu vết thương lại.”

“Anh ấy sẽ cãi lại đấy,” Gilard bình luận.

“Dù thế nào đi nữa cậu ấy cũng sẽ làm.”

“Ai là Edmond thế?”

Câu hỏi nhẹ nhàng đến từ Madelyne. Cả Duncan lẫn Gilard đều quay lại nhìn nàng. Nàng đang cố ngồi dậy, nhăn mặt vì nhiệm vụ bất khả thi. Hàm răng nàng đang va vào nhau lập cập vì lạnh và căng thẳng, và cuối cùng nàng đổ ập xuống giường.

“Edmond là anh trai giữa Duncan và tôi,” Gilard giải thích.

“Nhà Wexton có bao nhiêu người?” Madelyne hỏi, cau mày.

“Năm người tất cả,” Gilard trả lời. “Catherine là chị lớn nhất, rồi đến Duncan, sau đó là Edmond, Adela và cuối cùng là tôi,” anh mỉm cười nói thêm. “Edmond sẽ chăm sóc vết thương của cô, Madelyne. Anh ấy biết cách làm lành vết thương và trước khi cô biết đến điều đó, cô sẽ lành lặn như trước đây.”

“Tại sao?”

Gilard nhúm mày. “Tại sao cái gì?”

“Tại sao anh muốn tôi lành lặn như trước đây?” Madelyne hỏi, rõ ràng là không hiểu được.

Gilard không biết trả lời nàng thế nào. Anh quay sang nhìn Duncan, hy vọng anh trai mình có thể cho Madelyne câu trả lời. Duncan đã nhóm lửa xong và giờ đang kéo cánh cửa sổ đóng lại. Không quay lại, hắn ra lệnh, “Gilard, làm những gì anh dặn mau.”

Giọng của hắn như đề nghị không được tranh cãi. Gilard đủ sáng suốt để tuân lệnh. Anh ra tới cửa trước khi giọng Madelyne đuổi kịp anh. “Đừng đưa anh trai anh đến đây. Tôi có thể chăm sóc vết thương của tôi mà không cần sự trợ giúp của anh ấy.”

“Đi ngay, Gilard.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Rồi Duncan hướng về phía Madelyne. “Chừng nào mà cô còn ở đây, cô sẽ không cãi lại bất cứ mệnh lệnh nào của ta. Có hiểu không?”

Hắn bước đến bên giường bằng những bước chân sỏi dài chậm chậm.

“Làm sao tôi có thể hiểu được, thưa ngài?” Madelyne thầm thì. “Tôi chỉ là một con tốt, không phải vậy sao?”

Trước khi hắn có thể làm nàng khiếp sợ, Madelyne nhắm mắt lại. Nàng khoanh tay trước ngực, một cử chỉ có ý đề phòng con ón lạnh trong căn phòng.

“Hãy để tôi chết trong yên bình,” nàng thì thào vô cùng bi thảm. Chúa ơi, nàng ước có đủ sức mạnh và can đảm hét vào mặt hắn làm sao. Giờ nàng quá khốn khổ. Con đau sẽ đau hơn nếu em trai Duncan chạm vào nàng. “Tôi không có khả năng chịu đựng sự chăm sóc của em trai anh.”

“Có, cô có, Madelyne.”

Giọng hắn nghe có vẻ dịu dàng nhưng Madelyne quá giận để quan tâm. “Tại sao anh cứ phải phủ nhận mọi điều tôi nói? Đó là một sai lầm kinh khủng đấy,” Madelyne lầu bầu.

Có tiếng gõ cửa. Duncan hét to cùng lúc hắn băng qua phòng. Hắn tựa một bên vai vào mặt lò sưởi, ánh mắt vẫn chiếu thẳng vào Madelyne.

Madelyne tò mò đến mức không thể nhắm mắt lại. Cánh cửa kêu cọt kệt khi nó được mở ra và một người phụ nữ lớn tuổi xuất hiện. Bà mang một cái khay và tay kia cầm một cái bình. Có hai tấm da thú kẹp dưới tay bà. Người hầu có thân hình mập mạp và đôi mắt nâu lo âu. Bà nhìn nhanh Madelyne một cái và rồi khẽ nhún gối chào Nam tước một cách vụng về.

Madelyne biết ngay là người hầu sợ Duncan. Nàng dõi theo người đàn bà tội nghiệp, cảm thấy lòng trắc ẩn dâng cao khi bà cố giữ thăng bằng với các món đồ trên tay.

Duncan chẳng làm gì để cho người phụ nữ ấy cảm thấy dễ dàng. Hắn gạt đầu cốc lốc và ra hiệu cho bà đến cạnh Madelyne. Chẳng

một lời khuyến khích cũng chẳng có sự tử tế.

Người hầu chứng tỏ bà nhanh chân vì ngay khi Duncan ra nhiệm vụ, bà chạy ngay tới bên giường nhưng bị vấp hai lần trước khi có mặt ở đó.

Bà đặt cái khay thức ăn cạnh Madelyne và đưa cho nàng cái bình. “Tên bà là gì?” Madelyne hỏi người phụ nữ. Nàng giữ giọng thật thấp để Duncan không nghe thấy được.

“Gerty,” người phụ nữ trả lời.

Bà nhớ ra các tấm đắp đang nằm dưới tay và nhanh chóng chuyển khay thức ăn sang cái bàn gỗ cạnh giường. Bà phủ tấm đắp lên người Madelyne.

Madelyne mỉm cười cảm kích và nhờ Gerty kéo tấm đắp lên chân nàng. “Tôi có thể thấy bà đang run gần chết,” nàng thì thào.

Gerty không biết Madelyne bị thương. Khi bà ấn tấm da xuống đùi nàng, Madelyne nhắm chặt mắt chống lại cơn đau và không nói lời nào.

Duncan trông thấy chuyện đã xảy ra, nghĩ rằng hẳn sẽ quát lên khiển trách người hầu nhưng không làm được, Gerty đang trao thức ăn cho Madelyne.

“Cảm ơn vì lòng tốt của bà, Gerty.”

Duncan kinh ngạc. Hắn nhìn chằm chằm tù nhân của hắn, thấy vẻ điềm tĩnh của nàng và nhận ra hắn đang lắc đầu. Thay vì la mắng người hầu thì tiểu thư Madelyne lại đưa cho bà ấy lời cảm kích.

Cửa phòng đột ngột mở tung. Madelyne quay người, mắt nàng mở to sợ hãi. Cánh cửa đập vào tường hai lần trước khi nó đứng yên. Một người đàn ông khổng lồ đứng ngay trên ngưỡng cửa, đôi tay

đặt trên hông và mặt đầy vẻ giận dữ. Madelyne kết luận với một hơi thở dài mệt mỏi, đó là Edmond.

Gerty vội vàng chạy nhanh qua người đàn ông to lớn ra khỏi phòng ngay khi Edmond bước vào. Một đoàn người hầu theo sau, mang theo những chén nước và hàng loạt các khay đựng các hũ hình thù kỳ quặc. Họ đặt hết xuống sàn nhà cạnh giường rồi quay người, cúi chào Duncan và rời khỏi. Tất cả bọn họ cư xử như những chú thỏ nhút nhát. Và tại sao họ lại vậy? Madelyne tự hỏi. Rốt cuộc thì có hai con sói đang ở trong phòng với nàng và không phải điều đó đã đủ để làm bất kỳ ai sợ hãi sao?

Edmond vẫn chưa nói lời nào với anh trai mình. Duncan không muốn có cuộc đối đầu trước mặt Madelyne. Hắn biết hắn đang trở nên giận dữ và điều đó sẽ làm cho Madelyne hoảng sợ. Tuy nhiên hắn cũng không chịu nhường bước.

“Cậu không chào đón anh trai mình sao, Edmond?” Duncan hỏi.

Thủ đoạn có tác dụng. Edmond trông ngạc nhiên hết sức vì câu hỏi. Khuôn mặt anh giảm đi chút ít con phần nô. “Tại sao anh không thông báo cho em kế hoạch anh mang theo em gái của Louddon quay về với anh? Em chỉ vừa mới biết rằng Gilard biết chuyện này ngay từ đầu.”

“Anh cho là nó đang khoe khoang,” Duncan đáp lời, lắc đầu ngao ngán.

“Nó đã biết.”

“Gilard thôi phòng lên đây, Edmond. Nó không hề biết ý định của anh.”

“Và lý do gì khiến anh giữ kín kế hoạch bí mật này, Duncan?”

“Cậu sẽ tranh cãi vì điều đó,” Duncan nhận xét. Hắn mỉm cười như thể sẽ tìm thấy sự vui thích trong cuộc chiến.

Madelyne quan sát thái độ thay đổi của Duncan. Nàng thật sự kinh ngạc. Vì sao ư, hắn có vẻ rất đẹp trai một cách mạnh mẽ khi hắn cười. Đúng thế, nàng nghĩ, trông hắn giống con người. Và đó, nàng tự mắng bản thân, tất cả những gì nàng cho phép bản thân là nghĩ đến diện mạo của hắn.

“Anh đã từng bỏ cuộc trong các cuộc bàn cãi khi nào vậy?” Edmond quát lên với anh trai.

Bức tường chắc hẳn rung chuyển dưới tác động của âm thanh kinh hoàng đó. Madelyne thắc mắc liệu cả Edmond và Gilard có bị vấn đề gì về thính giác hay không.

Edmond không cao bằng Duncan, không cao bằng khi họ đứng gần nhau. Dù vậy trong anh ta giống Duncan hơn là Gilard giống Duncan. Anh ta giống hắn y chang khi giận dữ. Nét mặt thô cứng gần như đồng nhất cho đến cả cái cau mày. Dù thế tóc Edmond không đen, nó có màu nâu như đất mới cày xới và dày. Và khi anh ta nhìn nàng, Madelyne nghĩ nàng thấy một nét cười trong đôi mắt nâu sẫm trước khi chúng chuyển sang lạnh như đá.

“Nếu anh nghĩ sẽ quát vào mặt tôi, Edmond, thì tôi phải nói với anh là tôi không lên đây để nghe đâu,” Madelyne lên tiếng.

Edmond không trả lời. Anh ta khoanh tay trước ngực và nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu và cứng rắn, cho đến khi Duncan bảo anh ta xem xét vết thương của nàng.

Khi Edmond đi đến giường, Madelyne lại bắt đầu khiếp sợ. “Tôi thích anh để tôi yên,” nàng nói, cố giữ cho giọng không run rẩy.

“Ý thích của cô không liên quan đến tôi,” Edmond nói bằng giọng mềm mại như nàng.

Nàng thừa nhận thua cuộc khi Edmond ra hiệu cho nàng để anh thấy cái chân nào bị thương. Anh đủ lớn để buộc nàng, và Madelyne cần giữ sức mạnh cho thử thách sắp tới.

Về mặt Edmond không thay đổi khi nàng nhắc tấm đắp lên. Madelyne cẩn thận che chắn phần còn lại của cơ thể nàng khỏi tầm nhìn của anh. Xét cho cùng, nàng là một tiểu thư gia giáo, và tốt nhất là để Edmond hiểu được điều đó ngay từ đầu. Duncan bước đến phía bên kia chiếc giường. Hắn nhú mào khi Edmond chạm vào chân Madelyne và nàng nhăn nhó đau đớn.

“Tốt nhất là anh nên giữ cô ấy nằm xuống, Duncan,” Edmond khuyên anh trai, giọng anh ta nhẹ nhàng và rõ ràng là anh ta đang tập trung vào nhiệm vụ trước mắt.

“Không! Duncan?”

Nàng không thể che giấu vẻ sợ hãi đến phát điên trong đôi mắt nàng.

“Không cần đâu,” Duncan nhìn Madelyne và nói thêm, “Anh sẽ giữ cô ấy nằm xuống nếu việc đó trở nên cần thiết.”

Đôi vai Madelyne nhẹ hạ xuống giường. Nàng gật đầu và về bình tĩnh lại ngự trị trên khuôn mặt nàng.

Duncan chắc rằng hắn sẽ phải kiềm chế nàng, nếu không Edmond sẽ không thể hoàn thành nhiệm vụ làm sạch và khâu miệng vết thương. Sẽ đau dữ dội nhưng tất yếu là vậy, và chẳng có gì là nhục nhã nếu một người phụ nữ phải hét lên trong suốt quá trình thử thách ấy.

Edmond sắp đặt mọi thứ cần thiết và cuối cùng cũng bắt đầu. Anh nhìn anh trai mình, nhận lấy cái gật đầu và quay sang nhìn Madelyne. Những gì anh trông thấy khiến anh ngạc nhiên trong im

lặng. Có sự tin tưởng trong đôi mắt xanh dương mê đắm và không nhận ra được dấu vết sợ hãi nào. Nàng hết sức xinh đẹp, Edmond thừa nhận, y như Gilard quả quyết.

“Anh có thể bắt đầu, Edmond,” Madelyne thì thầm, cắt ngang dòng suy nghĩ của Edmond.

Edmond nhìn Madelyne vẫy tay trong một điệu bộ rất vương giả cho biết nàng đang chờ. Anh nuốt nửa mỉm cười vì cái vẻ tỏ ra uy quyền của nàng. Giọng nói khàn của nàng làm anh ngạc nhiên hơn nữa. “Nó có dễ dàng hơn nếu anh chỉ dùng dao nóng để khé miệng vết thương không?”

Trước khi Edmond có thể trả lời nàng, Madelyne vội vàng nói tiếp. “Tôi không có ý bảo anh làm thế nào. Xin đừng phật ý, nhưng dùng kim chỉ có vẻ khá dã man.”

“Dã man?”

Edmond trân trối như thể anh đang gặp khó khăn trong việc theo đuổi cuộc đàm thoại.

Madelyne thở dài. Nàng quyết định nàng quá kiệt sức để cố gắng làm cho anh ta hiểu ra. “Anh có thể bắt đầu, Edmond,” nàng lặp lại. “Tôi sẵn sàng rồi.”

“Tôi có thể ư?” Edmond hỏi, nhìn lên Duncan để xem phản ứng của hắn.

Duncan lo lắng đến nỗi không thể cười trước cuộc đối thoại của Madelyne. Trông hắn thật dữ tợn.

“Cô quả là có chút hách dịch,” Edmond bảo Madelyne, nhưng nụ cười của anh làm dịu đi lời quở trách.

“Bắt đầu đi,” Duncan càu nhàu. “Chờ đợi tệ hơn là làm đấy.”

Edmond gật đầu. Anh đóng hết mọi suy nghĩ trong đầu lại ngoài trừ nhiệm vụ của anh. Chuẩn bị tinh thần đón nhận tiếng thét mà anh biết sẽ xảy ra ngay khi anh chạm vào nàng, rồi anh bắt đầu lau rửa vết thương.

Nàng không hề thốt ra một tiếng nào. Thỉnh thoảng trong suốt quá trình đó, Duncan ngồi xuống giường, Madelyne lập tức quay mặt về phía hắn. Nàng hành động như thể nàng đang cuộn mình ngay bên dưới hắn. Móng tay nàng bấu chặt vào đùi hắn, nhưng hắn nghĩ nàng không nhận biết được nàng đang làm gì.

Madelyne nghĩ nàng không thể chịu đựng cơn đau hơn được nữa. Nàng cảm tạ vì Duncan ở đó, dù nàng không thể hiểu tại sao nàng lại có cảm giác như vậy. Nàng dường như không thể nghĩ gì nhiều hơn nữa lúc này đây, chỉ thừa nhận là Duncan đã trở thành cái neo của nàng để giữ chặt lấy mà thoát chết. Không có hắn thì sự kiểm soát của nàng sẽ sụp đổ.

Đúng lúc nàng tin chắc nàng sắp thét lên thì nàng cảm thấy mũi kim xuyên qua da nàng. Sự lãng quên ngọt ngào len lỏi vào tâm trí nàng và nàng không cảm thấy gì nữa.

Duncan biết ngay Madelyne đã ngất đi. Hắn từ từ kéo tay nàng ra khỏi đùi hắn và dịu dàng xoay má nàng cho đến khi toàn bộ khuôn mặt nàng lộ rõ. Nước mắt ướt đầm đôi má và hắn chậm chậm lau sạch chúng.

“Em nghĩ lẽ ra em nên khuyến khích cô ấy hét lên,” Edmond lầm bầm khi anh tiếp tục khâu vết thương lại.

“Điều đó sẽ không làm cho việc này dễ hơn cho cậu đâu,” Duncan trả lời. Hắn đứng lên khi Edmond hoàn thành và nhìn em trai hắn quấn một lớp vải cotton dày quanh đùi Madelyne.

“Chết tiệt, Duncan, dù sao đi nữa thì cô ấy có lẽ đang bắt đầu lên cơn sốt và chết,” Edmond dự đoán với sự giận dữ.

Anh làm Duncan điên tiết. “Không! Anh sẽ không cho phép điều đó, Edmond.”

Edmond bị sốc bởi lời tuyên bố kịch liệt của Duncan. “Anh quan tâm hả anh trai?”

“Anh quan tâm,” Duncan thừa nhận.

Edmond không biết nên nói gì. Anh đứng đó, há hốc miệng và nhìn theo anh trai đi ra khỏi phòng. Edmond theo sau Duncan cùng với một tiếng thở dài mỗi mét.

Duncan rời khỏi lâu đài và đến hồ nước nằm phía sau túp lều của người hàng thịt. Sự rét buốt của thời tiết được hân hoan nghênh, vì nó sẽ lấy đi những câu hỏi đang đeo bám hân.

Thói quen bơi về đêm là một nhu cầu khác của Duncan dành cho tâm trí và cơ thể hân. Đúng vậy, đó là một thử thách có ý tôi luyện hân chống lại những sự khắc nghiệt. Hân không mong chờ được bơi cũng không tránh né nó. Và hân cũng không bao giờ lay chuyển bởi nghi thức này, dù đó là mùa hè hay mùa đông.

Duncan trút bỏ quần áo và lặn sâu xuống làn nước lạnh giá, hy vọng cái lạnh sẽ đủ để đẩy Madelyne ra khỏi suy nghĩ của hân cho dù chỉ một vài phút.

Một thời gian ngắn sau bữa ăn tối, Edmond và Gilard đồng hành với hân, một sự kiện chắc chắn là khác thường, vì Duncan có thói quen ăn một mình trong tất cả các bữa ăn. Hai cậu em trai hân nói nhiều chuyện, nhưng chẳng có ai dám hỏi Duncan về tiểu thư Madelyne. Sự im lặng của Duncan và vẻ giận dữ trong suốt bữa ăn không thích hợp để thảo luận bất cứ vấn đề gì.

Duncan không thể nhớ hẳn đã ăn gì. Hắn quyết định nghỉ ngơi một chút nhưng khi hắn lên giường, thì hình ảnh của Madelyne lại xâm nhập vào đầu hắn. Hắn tự bảo rằng hắn trở nên quen với việc có nàng ở gần và chắc chắn điều đó là lý do duy nhất mà hắn không thể ngủ được. Một giờ trôi qua và rồi một giờ khác và Duncan vẫn tiếp tục trần trọc.

Đến nửa đêm, hắn từ bỏ cuộc chiến. Hắn nguyên rửa bản thân suốt thời gian đi lên căn phòng trên đỉnh tháp, tự nói với bản thân rằng hắn chỉ muốn ghé thăm Madelyne, để chắc chắn nàng không thách thức hắn bằng cái chết.

Duncan đứng trước cửa một lúc lâu, cho đến lúc hắn nghe thấy Madelyne thét lên trong giấc ngủ. Âm thanh ấy kéo hắn vào phòng. Hắn đóng cửa lại, thêm củi vào lò sưởi và rồi đến chỗ Madelyne.

Nàng đang nằm ngủ nghiêng qua phía bên không bị thương, chiếc váy rách quần lung nhùng quanh đùi nàng. Duncan cố nhưng không thể chỉnh lại áo váy của nàng để hắn hài lòng. Nản lòng, hắn dùng dao găm rạch đồ nàng ra. Hắn không dừng lại cho đến khi hắn tháo bỏ được đầm liền lẫn áo ngoài của nàng, tự nhủ nàng sẽ thoải mái hơn nếu không có chúng.

Giờ nàng chỉ mặc mỗi cái áo somi trắng. Cổ áo khoét sâu để lộ gò ngực của nàng. Những mũi thêu tỉ mỉ tinh tế quanh cổ áo điểm màu đỏ, vàng và xanh lá như sự phối hợp của hương sắc những bông hoa mùa xuân. Đó là một tài nghệ nữ tính, và điều ấy làm hài lòng Duncan, vì hắn biết nàng phải mất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành công việc đó.

Madelyne tuyệt đẹp và nữ tính như những bông hoa trên áo nàng. Nàng là một sinh vật dịu dàng. Làn da nàng hoàn mỹ, giờ phủ một lớp vàng lóng lánh bởi phản chiếu của ánh lửa từ lò sưởi.

Chúa ơi, nàng quả là đáng yêu. “Chết tiệt,” hấn làu bà. Madelyne trông đáng yêu hơn khi không có áo xống cản trở tầm nhìn của hấn.

Khi nàng bắt đầu rùng mình, Duncan vào giường nằm xuống cạnh nàng. Căng thẳng từ từ rời khỏi vai hấn. Đúng, hấn từng có nàng ở cạnh hấn và chắc chắn đó là lý do khiến hấn bây giờ cảm thấy mãn nguyện đến như vậy.

Duncan kéo tấm đắp phủ lên cả hai. Hấn sắp sửa ôm lấy eo nàng và dịch chuyển nàng đến gần hấn thì Madelyne đã nhanh hơn. Nàng linh sát vào người hấn, cho đến khi phía sau nàng áp sát vào nơi riêng tư nhất giữa hai đùi hấn.

Duncan mỉm cười. Tiểu thư Madelyne rõ ràng cũng đã trở nên quen với việc có hấn ở gần bên, và hấn toét miệng cười cao ngạo vì hấn biết nàng chưa nhận ra điều đó... lúc này đây.

Chương Bảy

“Câu đáp dịu dàng làm nguôi cơn giận”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 15:1

Madelyne ngủ gần 24 giờ đồng hồ. Khi nàng mở mắt, căn phòng đã chìm trong bóng chiều tà với vài dải lụa mềm mại của ánh sáng cuối ngày len lỏi qua cánh cửa chớp bằng gỗ. Mọi thứ trông có vẻ mơ hồ đối với Madelyne, và nàng cảm thấy mất phương hướng đến nỗi nàng không thể nhớ nàng đang ở đâu.

Nàng cố gắng ngồi dậy, nhắm mắt chịu đựng cơn đau do cử động gây ra và rồi nàng nhớ lại tất cả.

Ôi Chúa ơi, nàng thấy thật khủng khiếp. Mọi cơ bắp trên người nàng đều đau nhức. Madelyne cảm giác như ai đó thọc gậy vào lưng và áp cái bàn ủi nóng lên một bên chân nàng. Dạ dày nàng réo âm ỉ nhưng nàng không muốn ăn gì hết. Không, nàng chỉ khát nước kinh khủng và nóng rực cả người. Tất cả những gì nàng muốn là xé toạc áo xống và đứng trước cửa sổ đang mở.

Ý tưởng đó có vẻ rất tuyệt vời. Nàng cố gắng rời khỏi giường để mở cánh cửa chớp, nhưng nàng yếu đến mức thậm chí không thể đẩy những tấm đắp ra khỏi người. Nàng cứ tiếp tục cố gắng cho đến khi nhận ra nàng hiện không mặc đồ của mình. Ai đó đã thay đồ cho nàng, và nàng thì tuyệt đối không nhớ gì về việc đó.

Madelyne đang mặc một chiếc áo sơ mi bằng vải cotton trắng, chắc chắn là một cái áo không đứng đắn vì nó chỉ vừa phủ tới đầu gối nàng. Tay áo thì quá dài. Khi nàng cố xắn cổ tay áo lên, nàng nhớ ra nàng đã thấy chiếc áo này trước đây. Sao nhỉ, nó là áo đàn ông, và

cái phần vai áo cực kỳ rộng rõ ràng là thuộc về Duncan. Nó giống nhau; Duncan đã mặc chính cái áo này khi hấn ngủ cạnh nàng trong căn lều vào cái đêm trước... hay là hai đêm trước? Madelyne buồn ngủ đến nỗi không thể nhớ nổi. Nàng quyết định nhắm mắt lại vài phút để suy nghĩ về điều đó.

Nàng có giấc mơ bình yên nhất. Madelyne trở lại tuổi mười một và sống cùng người cậu thân yêu của nàng, Cha Berton. Cha Robert và Cha Samuel đến trang viên Grinsteade để thăm cậu nàng và chào hỏi ông lão già Morton, chủ trang viên Grinsteade. Trừ những tá điền đang làm việc trong lãnh địa nhỏ của Nam tước Morton ra, Madelyne là người trẻ tuổi duy nhất ở nơi đó. Nàng được bao bọc bởi những người đàn ông dịu dàng, tốt bụng và tất cả đủ già để làm ông của nàng. Cả Cha Robert lẫn Cha Samuel đều đến từ tu viện Claremont đông đúc. Ngài Morton đã cho họ nơi tá túc thường trú. Ông lão hoàn toàn thích những người bạn của Cha Berton. Cả hai đều là những cò thủ xuất sắc và luôn lắng nghe Nam tước kể lại những câu chuyện trong quá khứ mà ông ưa thích. Ông già lắm cảm ấy rất yêu thương Madelyne vì ông tin rằng nàng là một đứa trẻ tài năng nhất. Họ lần lượt dạy nàng đọc và viết, và giấc mơ của Madelyne tập trung vào một buổi tối yên tĩnh đặc biệt. Nàng ngồi ở bàn và đọc cho “những người cậu” nghe những tác phẩm mà nàng đã viết lại. Ngọn lửa bập bùng sáng rực trong lò sưởi và không khí trong căn phòng thật ấm áp, tĩnh lặng. Madelyne đang kể lại một câu chuyện phi thường, những cuộc phiêu lưu của người anh hùng mà nàng yêu mến, Odysseus. Người chiến binh hùng mạnh mang theo nụ cười của nàng khi nàng thuật lại những chi tiết tuyệt vời trong chuyến hành trình dài của chàng.

Lần kế tiếp nàng thức giấc và chắc chắn chỉ vài phút trôi qua từ lúc nàng quyết định nghỉ ngơi một chút, Madelyne nhận ra ngay ai đó thật sự đã khóa chặt mí mắt nàng lại. “Sao dám đối xử với tôi theo kiểu này chứ?” Nàng lầm bầm giận dữ, không hướng đến ai cả.

Dải băng trên mắt nàng ươn ướt. Madelyne xé toạc sự khó chịu bằng lời lầm bầm rất nông dân. Kỳ lạ, nhưng nàng nghe thấy ai đó cười to. Nàng cố gắng tập trung vào âm thanh khi tâm trí nàng quay trở lại. Chết tiệt nếu cái dải băng khác không áp lên trán nàng. Chẳng có chút nghĩa lý gì. Chẳng phải nàng vừa mới quăng nó ra sao? Nàng lắc đầu trong rối rắm.

Ai đó nói chuyện với nàng nhưng nàng không thể hiểu anh ta nói gì. Nếu anh ta ngưng thì thầm và thôi lựa chọn từng từ thì nó sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nàng nghĩ bất cứ ai đang nói với nàng thật sự rất thô lỗ và hét toáng lên suy nghĩ đó.

Madelyne thốt nhiên nhớ nàng cảm thấy nóng đến thế nào khi tấm đắp khác đè nặng xuống vai nàng. Nàng biết nàng phải đến cửa sổ và hít một chút không khí lạnh ngoài kia. Đó là thứ duy nhất giúp nàng thoát khỏi sức nóng này. Tại sao à, nếu không biết nàng sẽ nghĩ nàng đang ở lò lửa địa ngục. Nhưng nàng là cô gái ngoan và điều ấy không thể là sự thật. Không, nàng sẽ lên thiên đường, chết tiệt nếu nàng không được ở đó.

Tại sao nàng không thể mở mắt? Nàng cảm nhận ai đó đỡ vai nàng lên và rồi một dòng nước mát chạm vào đôi môi khô ran của nàng. Madelyne cố nuốt một hơi dài nhưng làn nước đột ngột biến mất sau khi nàng vừa nhấp môi được một ngụm nhỏ xíu xiu. Ai đó đã giở trò mảnh khỏe độc ác, nàng cho là vậy, cau mày dữ dội khi nàng nhận ra.

Bất thành linh, mọi thứ trở nên trong suốt như pha lê. Tại sao ư, nàng đang ở Hades, phó mặc cho tất cả bọn quái vật và ác quỷ mặc sức lừa phỉnh Odysseus. Bây giờ chúng đang cố lừa phỉnh nàng. Được thôi, nàng tự nhủ, nàng không có gì cả. Suy nghĩ về lũ ác quỷ này không làm Madelyne thất vọng chút nào.

Hoàn toàn ngược lại. Nàng trở nên giận dữ. Cậu nàng đã nói dối nàng. Những câu chuyện về Odysseus không phải là điều tin tưởng sai lầm hay là huyền thoại truyền từ đời này sang đời khác. Lũ quái vật có tồn tại. Nàng có thể cảm thấy chúng đang lượn lờ xung quanh nàng, chỉ chờ nàng mở mắt.

Và bây giờ Odysseus ở đâu? Nàng cần được biết. Sao chàng dám để nàng một mình chiến đấu với bọn ác quỷ cơ chứ? Chàng không hiểu chàng phải làm gì ư? Không ai nói cho chàng về những chiến công của chàng sao?

Madelyne cảm thấy ai đó chạm vào đùi nàng, cắt ngang luồng suy nghĩ nóng nảy. Nàng rút dải băng mới phủ trên mắt nàng và quay đầu lại đúng lúc để xem ai đang quỳ bên cạnh giường nàng. Rồi nàng thét lên, một phản xạ tự nhiên với gã khổng lồ một mắt khủng khiếp đang nhìn nàng với nụ cười giả tạo trên khuôn mặt méo mó của hắn, và sau đó nàng nhớ là nàng giận dữ, không phải sợ hãi. Hắn chỉ là một trong số những tên khổng lồ một mắt, thậm chí có thể là tên đầu đàn, Polyphemus, kẻ đáng khinh nhất trong số chúng và quyết tâm có được nàng nếu nàng cho phép hắn.

Madelyne nắm tay lại và tung một quả đấm vào tên khổng lồ. Nàng nhắm vào mũi hắn nhưng bị trượt một hai inch, tuy nhiên như vậy cũng đủ làm hài lòng. Hành động ấy khiến nàng kiệt sức và nàng ngã xuống giường, đột nhiên yếu ớt như một chú mèo con. Dù thế có một nét cười tự mãn hiện hữu trên khuôn mặt nàng vì nàng nghe thấy Polyphemus gào lên đau đớn.

Madelyne xoay đầu tránh xa khỏi tên khổng lồ một mắt, quyết định lờ đi con quái vật đang thọc vào đùi nàng. Nàng nhìn quanh lò sưởi. Và rồi nàng thấy chàng. Chàng đang đứng ngay trước ngọn lửa, với luồng ánh sáng sáng ngời bao quanh cơ thể rất đẹp của chàng. Chàng to lớn hơn nhiều so với những gì nàng hình dung về chàng, và hấp dẫn hơn rất nhiều. Chàng không chết, nàng cố nhắc

nhỏ bản thân. Nàng chắc rằng đó là sự thật vì tầm vóc khổng lồ của chàng và ánh sáng huyền bí rực rỡ xung quanh chàng. “Chàng đã ở đâu thế?” nàng hét lên để chàng chú ý đến nàng.

Madelyne không rõ liệu người chiến binh thần thoại có thể nói chuyện với người thường hay không, nàng nhanh chóng phỏng đoán có thể không hoặc sẽ không vì chàng vẫn đứng đó và chăm chú nhìn nàng, và không đáp lại lấy một lời.

Nàng cố thử lại, dù nàng biết đó là một việc cực kỳ khó khăn. Có một tên khổng lồ một mắt ngay cạnh nàng, và thậm chí nếu người chiến binh không thể nói với nàng thì chàng vẫn có thể thấy được nhiệm vụ cần hoàn thành. “Tiếp tục đi, Odysseus,” Madelyne yêu cầu, chỉ ngón tay vào tên quái vật đang quỳ bên cạnh nàng.

Khốn kiếp, chàng vẫn đứng đó và trông bối rối. Chàng có vẻ không thông minh lắm với vóc người và khả năng của chàng. “Tôi phải tự mình chiến đấu trong mỗi cuộc chiến sao?” nàng cao giọng đến mức những múi cơ ở cổ nàng căng lên đau nhức. Những giọt nước mắt thất vọng che mờ tầm nhìn của nàng nhưng nàng để mặc. Odysseus đang cố biến mất vào luồng sáng. Chàng thật bất lịch sự làm sao, nàng nghĩ.

Nàng không thể cho phép chàng biến mất. Chậm hiểu hay không thì chàng là tất cả những gì nàng có. Madelyne cố xoa dịu chàng. “Ta hứa tha thứ cho những lần chàng để Louddon làm đau ta, nhưng ta sẽ không tha thứ nếu chàng để ta một mình cô độc bây giờ.”

Odysseus không có vẻ quá lo ngại với việc được nàng tha thứ. Nàng dường như không thấy chàng nữa, biết chàng sắp ra đi, và nhận ra nàng phải tăng cường đe dọa chàng nếu nàng muốn chàng giúp đỡ.

“Nếu chàng rời khỏi ta, Odysseus, ta sẽ sai người dạy cho chàng một bài học. Đúng thế,” nàng nói thêm, tỏ rõ vẻ đe dọa. “Ta sẽ đưa

người chiến binh đáng sợ nhất đến. Cứ đi đi và hãy xem chuyện gì xảy ra! Nếu chàng không tổng khứ hấn ta,” nàng tuyên bố, ngừng lại một hồi để chỉ vào tên không lồ một mắt, “Ta sẽ sai Duncan đuổi theo chàng.”

Madelyne quá hài lòng với bản thân, nàng nhắm mắt và thở ra. Nàng chắc chắn đã đưa nỗi sợ đến với Odysseus hùng mạnh bằng cách giả vờ sai Duncan đuổi theo chàng. Nàng bật ra tiếng khịt mũi thiếu trang nhã vì sự lạnh lợi của mình.

Nàng trộm nhìn qua đuôi mắt để xem sự đe dọa của nàng có hiệu quả ra sao và mỉm cười chiến thắng. Odysseus trông có vẻ lo lắng. Và, Madelyne đột nhiên quyết định, chưa đủ tốt. Nếu chàng sắp chiến đấu với tên không lồ một mắt thì chàng cần phải khá hơn và giận dữ nữa. “Duncan thật sự là một con sói, chàng biết mà, và anh ta sẽ xé xác chàng ra thành từng mảnh nếu ta bảo anh ta làm thế,” nàng kiêu hãnh. “Anh ta sẽ làm tất cả mọi thứ mà ta yêu cầu,” nàng thêm vào, “Thật đấy.” Madelyne cố búng các ngón tay kêu tách tách nhưng cảm thấy không được điều luyện cho lắm.

Nàng lại nhắm mắt, cảm giác như vừa chiến thắng trong một trận đánh quan trọng. Và với tất cả những từ ngữ dịu dàng, nàng nhắc nhở bản thân. Nàng không hề dùng chút vũ lực nào. “Tôi mãi là một thiếu nữ dịu dàng,” nàng hét to. “Chết tiệt nếu tôi không phải.”

Suốt 3 ngày 3 đêm Madelyne chiến đấu với lũ quái vật thần thoại xuất hiện và cố chớp lấy nàng khỏi Hades. Odysseus lúc nào cũng ở đó, bên cạnh nàng, giúp nàng tránh mỗi cuộc tấn công khi nàng cần.

Có đôi khi kẻ không lồ búống binh nói chuyện với nàng. Chàng thích hỏi về quá khứ của nàng và khi nàng hiểu những gì chàng hỏi, nàng lập tức trả lời. Odysseus dường như quan tâm nhất là khoảng thời gian tuổi thơ của nàng. Chàng muốn nàng kể hết những gì xảy

ra sau khi mẹ nàng qua đời và Louddon tiếp quản vai trò là người giám hộ nàng.

Nàng ghét phải trả lời những câu hỏi như thế. Nàng chỉ muốn kể về cuộc sống hạnh phúc với Cha Berton. Nhưng nàng cũng không muốn Odysseus giận dữ và bỏ rơi nàng. Vì vậy nàng chịu đựng suốt cuộc chất vấn nhẹ nhàng của chàng. “Ta không muốn nói về anh ấy.” Duncan khó chịu bởi cơn bùng nổ kịch liệt của Madelyne. Hắn không biết tại sao lại như vậy và bước vội đến giường nàng. Hắn ngồi xuống cạnh Madelyne và giữ lấy nàng trong vòng tay hắn. “Yên nào,” hắn thầm thì. “Ngủ đi, Madelyne.”

“Khi anh ấy đưa ta rời khỏi nhà Cha Berton, anh ấy rất đáng sợ. Anh ấy lên vào phòng ta mỗi đêm. Anh ấy chỉ đứng đó, ngay chân giường. Ta có thể cảm thấy anh ấy chăm chăm nhìn ta. Ta nghĩ nếu ta mở mắt... Ta sợ lắm.”

“Đừng nghĩ về Louddon nữa,” Duncan nói. Hắn đuổi thẳng người trên giường ngay khi nàng bắt đầu khóc và kéo nàng vào trong đôi tay hắn.

Dù hắn đã cẩn thận che giấu phản ứng nhưng bên trong hắn đang run lên giận dữ. Hắn biết Madelyne không nhận thức điều nàng kể cho hắn nghe nhưng hắn đủ khả năng nhận thức điều ấy. Được hắn vỗ về êm ái, Madelyne lại chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên nàng không nghỉ ngơi được lâu, và nàng thức giấc thấy Odysseus vẫn ở đấy, thức canh nàng. Nàng không lo sợ khi chàng ở cạnh nàng. Odysseus là chiến binh tuyệt vời nhất. Chàng mạnh mẽ, ngạo mạn, dù nàng không đổ lỗi cho chàng về những khiếm khuyết đó vì chàng đã lấp đầy chúng bằng một trái tim nhân hậu.

Chàng cũng là kẻ đầy láu lỉnh. Trò chơi yêu thích của chàng là thay đổi diện mạo. Nó xảy ra quá nhanh, thậm chí Madelyne không có thời gian để mà ngạc nhiên nữa. Trong một phút chàng giả vờ là

Duncan và phút kế tiếp chàng trở lại là Odysseus. Và một lần, trong thời khắc đen tối của buổi đêm, khi Madelyne sợ hãi nhất, chàng biến đổi thành Achilles, chỉ để làm nàng vui. Chàng ngồi đó, trên chiếc ghế gỗ có tấm dựa sau lưng có vẻ quá nhỏ so với vóc dáng thân hình chàng, chỉ nhìn nàng bằng ánh mắt khác lạ nhất.

Achilles không đi ủng. Điều ấy làm nàng lo lắng và nàng lập tức cảnh báo chàng để chàng bảo vệ gót chân chàng khỏi bị tổn thương. Achilles có vẻ bối rối khi nàng đề nghị, buộc Madelyne phải nhắc cho chàng nhớ việc mẹ chàng đã nhúng chàng vào dòng nước kỳ diệu của Styx, khiến cho cơ thể chàng bất khả xâm phạm, nhưng lại quên không nhúng phần gót chân của chàng vào dòng nước, nơi bà đã giữ để chàng không bị kéo vào vùng nước xoáy.

“Nước không chạm vào gót chân của chàng và đó chính là nơi chàng không được bảo vệ,” nàng căn dặn chàng. “Chàng hiểu ý ta không?”

Nàng nghĩ chàng không hiểu gì hết. Cái nhìn thắc mắc của chàng còn nói cho nàng biết nhiều hơn thế. Có lẽ mẹ chàng đã không kể cho chàng nghe. Madelyne thở dài và trao cho chàng một ánh mắt buồn bã, thương cảm. Nàng biết điều gì sẽ xảy ra với Achilles, nhưng không dám nói chàng coi chừng những mũi tên bay lạc. Nàng đoán chàng sẽ tìm hiểu ra sớm thôi.

Madelyne bắt đầu rơi nước mắt vì tương lai đen tối của Achilles khi chàng thốt nhiên đứng dậy và đi đến chỗ nàng. Nhưng giờ chàng không phải là Achilles. Không, là Duncan ôm lấy nàng và dỗ dành nàng. Kỳ lạ, nhưng sự đụng chạm của hắn lại rất giống như Odysseus.

Madelyne đẩy Duncan xuống giường cạnh nàng rồi lập tức lăn mình nằm trên người hắn. Nàng tựa cằm lên ngực hắn để có thể nhìn vào mắt hắn. “Tóc tôi như một tấm màn,” nàng nói với hắn,

“che giấu khuôn mặt anh khỏi mọi người trừ tôi. Anh nghĩ gì về điều đó, Duncan?”

“Vây là ta trở lại là Duncan lần nữa, phải không?” hấn trả lời. “Em không biết em đang nói gì đâu, Madelyne. Em bị sốt cao. Đó là những gì ta nghĩ.”

“Anh sắp cho gọi linh mục ư?” Madelyne hỏi. Câu hỏi của chính nàng khiến nàng khó chịu và nước mắt phủ đầy trong mắt nàng.

“Em muốn thế chứ?”

“Không,” Madelyne gầm lên. “Nếu linh mục được gọi đến, tôi biết là tôi sắp chết. Tôi chưa sẵn sàng chết đâu, Duncan. Còn quá nhiều việc phải làm.”

“Và em muốn làm gì?” Duncan mỉm cười với vẻ hung dữ của nàng.

Madelyne đột ngột tựa xuống và dụi mũi nàng vào cằm Duncan. “Tôi nghĩ tôi muốn hôn anh, Duncan. Có làm anh giận không?”

“Madelyne, em phải nghỉ ngơi,” Duncan lên tiếng. Hấn cố lặn nàng qua một bên nhưng nàng bám chắc như một cây nho vậy. Duncan không ép buộc nàng, lo ngại có thể làm nàng đau. Thực ra thì hấn thích nơi nàng đang nằm.

“Nếu anh hôn tôi một cái, sau đó tôi sẽ nghỉ ngơi,” nàng hứa. Nàng không cho hấn thời gian để đáp lại, đôi tay nàng ôm lấy khuôn mặt hấn và áp mặt nàng vào mặt hấn. Chúa ơi, vây là nàng hôn hấn. Miệng nàng nóng rực, hé mở và hoàn toàn khêu gợi. Đó thật sự là một nụ hôn khao khát đam mê, Duncan không thể cưỡng lại. Đôi tay hấn từ từ trượt quanh thắt lưng nàng. Khi hấn cảm nhận được làn da ấm áp, hấn nhận ra váy nàng đã được kéo lên cao. Bàn tay hấn vuốt ve cặp mông mềm mại của nàng và chẳng bao lâu sau hấn bị mắc kẹt trong cơn sốt của chính hấn.

Madelyne hoang dã và nồng nhiệt khi hôn hấn. Miệng nàng trượt trên miệng hắn, lưỡi nàng xâm nhập và quấn lấy cho đến khi nàng không thể thở nổi.

“Khi tôi hôn anh, tôi không muốn dừng lại. Nó thật sai trái, phải không?” nàng hỏi Duncan.

Hắn nhận thấy nàng không hề ăn năn với sự thừa nhận đó và cho rằng cơn sốt đã giải phóng nàng khỏi những kiềm chế bản thân. “Anh nằm ngửa lưng kia, Duncan. Tôi có thể làm theo ý của tôi đối với anh nếu tôi muốn.”

Duncan thở dài cáu tiết. Tuy nhiên tiếng thở dài chuyển thành tiếng rên trầm đục khi Madelyne giật lấy bàn tay hắn và dạn dĩ đặt nó lên một bên ngực nàng.

“Không được, Madelyne,” Duncan nói nhỏ dù hắn không lấy tay ra. Nàng rất ấm. Nhũ hoa săn cứng lại dưới ngón tay cái của hắn tự động mân mê nó. Hắn rên lên lần nữa. “Lúc này không phải lúc để yêu đương. Em không biết em đang làm gì với ta, phải không?” rồi hắn hỏi. Giọng hắn gay gắt như tiếng gió rít ngoài trời.

Madelyne lập tức bật khóc. “Duncan? Nói với tôi rằng tôi quan trọng với anh đi. Thậm chí nói dối cũng được, nói đi.”

“Đúng vậy, Madelyne, em quan trọng đối với ta,” Duncan trả lời nàng. Hắn vòng tay ôm eo nàng và lăn nàng nằm xuống bên hắn. “Là thật đấy.”

Hắn biết hắn phải tạo khoảng cách giữa họ, không thì sẽ đánh mất trong trận chiến tra tấn ngọt ngào này. Nhưng tất nhiên hắn phải hôn nàng một lần nữa.

Hành động ấy có vẻ làm nàng ngơ ngái. Trước khi Duncan có thể lấy lại hơi thở bình thường, Madelyne đã chìm vào giấc ngủ.

Con sốt thống trị tâm trí Madelyne và cuộc sống của Duncan. Hắn không dám để nàng ở một mình trong phòng với Gilard hay Edmond. Khi bản năng đam mê của nàng trỗi dậy, hắn không muốn các em trai hắn trở thành người thụ hưởng những nụ hôn của nàng. Không ai được phép xoa dịu nàng trong những khoảnh khắc tự do ấy ngoài hắn.

Quý dữ cuối cùng cũng rời bỏ Madelyne trong đêm thứ ba. Vào buổi sáng ngày thứ tư, nàng tỉnh dậy với cảm giác như một miếng giẻ ướt lau sàn nhà bị vắt kiệt. Duncan đang ngồi trong chiếc ghế đặt cạnh lò sưởi. Trông hắn kiệt sức. Madelyne tự hỏi liệu hắn có bị ốm không. Nàng định hỏi hắn đúng lúc hắn cảm nhận được ánh mắt của nàng. Hắn phản xạ nhanh như một con sói và đến cạnh giường. Kỳ lạ nhưng trông hắn có vẻ nhẹ nhõm.

“Cô bị sốt,” Duncan cộc lốc tuyên bố.

“Vây nên cổ họng tôi đau,” Madelyne nói. Chúa ơi, nàng như không thể nhận ra giọng nói của mình. Nó khàn khàn khô ráp.

Madelyne nhìn quanh căn phòng, thấy những món đồ linh tinh xung quanh nàng. Nàng lắc đầu hoang mang. Có trận chiến nào diễn ra ở đây khi nàng đang ngủ sao?

Khi nàng quay sang Duncan lên tiếng hỏi về sự lộn xộn nàng bắt gặp vẻ thích thú trên nét mặt hắn.

“Cổ họng cô làm cô đau à?” hắn hỏi.

“Anh thấy vui khi cổ họng tôi đau hả?” Madelyne phản bác bức tức trước thái độ chẳng lấy làm gì tử tế của hắn.

Duncan lắc đầu, phủ nhận lời buộc tội. Madelyne chẳng hề tin. Hắn vẫn cười toe toét.

Ôi trời, hắn trông thật hoàn hảo sáng nay. Duncan mặc đồ màu đen, giản dị, nhưng khi hắn cười, đôi mắt xám không còn lạnh lẽo hay có vẻ đe dọa nữa. Hắn nhắc nàng nhớ về ai đó nhưng nàng không thể nhớ ra đó là ai. Madelyne tin chắc nàng nhớ bất cứ ai trông giống Nam tước Wexton từ xa. Tuy thế, có một ký ức khó nắm bắt về một người khác...

Duncan cắt ngang sự tập trung của nàng. “Giờ cô đã tỉnh, ta sẽ cho người hầu đến phục vụ. Cô sẽ không rời khỏi căn phòng này cho đến khi vết thương lành lặn, Madelyne.”

“Tôi ốm rất nặng à?”

“Phải, cô ốm nặng,” Duncan quay người và bước đến cửa.

Madelyne nghĩ hắn đang vội vã tránh né nàng. Nàng hất mớ tóc rũ lòa xòa trước trán ra khỏi tầm mắt và chăm chú nhìn lưng Duncan. “Ôi Chúa, hắn là mình trông bẩn thỉu như cái giẻ lau sàn,” nàng lầm bầm.

“Phải, đúng vậy đấy,” Duncan lên tiếng.

Nàng có thể nghe tiếng cười trong giọng nói của hắn. Nàng nhúu mày, hắn thật khiếm nhã và rồi gọi to, “Duncan? Tôi sốt bao lâu?”

“Hơn ba ngày, Madelyne.”

Hắn quay lại thấy phản ứng của nàng. Trông Madelyne ngạc nhiên. “Cô không nhớ chút nào à?” hắn hỏi. Madelyne lắc đầu, cực kỳ hoang mang, vì Duncan lại mỉm cười. Hắn là người đàn ông lạ lùng, tìm sự hài hước trong những điều kỳ quặc.

“Duncan?”

“Sao?”

Nàng tóm được sự bức tức trong câu đáp lời của hắn và đổ thêm dầu vào lửa. “Anh đã ở đây suốt 3 ngày qua ư? Trong căn phòng này với tôi?”

Hắn đang kéo cửa đóng lại ở phía sau hắn. Madelyne nghĩ rằng hắn sẽ không trả lời nàng cho đến khi giọng hắn vang lên, mạnh mẽ và dứt khoát.

“Ta đã không ở đây.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

Madelyne không nghĩ hắn nói thật. Nàng không nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra nhưng bản năng mách bảo nàng Duncan không hề rời bỏ nàng.

Tại sao hắn lại phủ nhận điều đó nhỉ? “Anh đúng thật ương ngạnh,” Madelyne thì thầm. Có một âm cười trong giọng nói của nàng.

Chương Tám

“Hãy xem xét mọi việc, điều chi lành thì giữ lấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Têsalônica, 5:21

Madelyne ngồi bên mép giường, với đôi chân mạnh khỏe sẵn sàng hoạt động. Một tiếng gõ cửa rụt rè vang lên chỉ vài phút sau khi Duncan rời khỏi. Madelyne lên tiếng và một người hầu bước vào phòng. Người phụ nữ gầy gò và hốc hác, với đôi vai cúi khom và những nếp nhăn lo lắng trên vầng trán rộng. Khi người hầu đến gần giường, những bước chân của cô trở nên nặng nhọc.

Trông cô ấy như muốn chạy trốn, và bất thành linh một ý nghĩ lóe lên trong đầu Madelyne rằng cô ấy có thể đang sợ hãi. Người phụ nữ vẫn liếc nhìn về phía cửa.

Madelyne mỉm cười, cố gắng làm dịu đi sự lo ngại của người hầu, dù nàng không hiểu được thái độ nhát hót ấy.

Người phụ nữ giữ cái gì đó ở phía sau. Cô từ từ đưa túi đồ ra và buột miệng nói, “Tôi đem hành lý của cô lên, thưa tiểu thư.”

“Chị thật là tử tế.” Madelyne đáp lời.

Nàng có thể nói lời khen của nàng khiến người phụ nữ vui mừng. Giờ thì cô ấy không còn lo lắng nữa, chỉ một chút bối rối thôi.

“Tôi không biết tại sao chị sợ tôi,” Medelyn quyết định đối mặt với vấn đề. “Tôi sẽ không làm hại chị, tôi có thể hứa điều đó. Anh em nhà Wexton đã nói gì về tôi mà khiến chị sợ đến vậy?”

Câu hỏi thẳng thừng của Madelyne làm sự căng thẳng trong dáng điệu của người hầu giảm bớt. “Họ không nói gì với tôi cả, thưa tiểu thư, nhưng tôi không điếc. Tôi có thể nghe thấy tiếng kêu la ở trên này suốt dọc đường đến kho lương thực, và hầu hết các tiếng la hét ấy là của cô.”

“Tôi la hét ư?” Madelyne kinh hãi trước sự gợi nhớ như vậy. Chắc chắn người phụ nữ này nhầm lẫn rồi.

“Là cô,” người hầu trả lời, thêm vào một cái gật đầu mạnh mẽ. “Tôi biết là cô bị sốt và không thể nhớ gì. Gerty sẽ đem đồ ăn lên cho cô trong vài phút nữa. Tôi ở đây để giúp cô thay áo xống, nếu cô muốn.”

“Tôi đang đói,” Madelyne rên rỉ. Nàng co duỗi đôi chân, kiểm tra sức lực của chúng. “Tôi đang yếu như một đứa trẻ ấy. Mà tên chị là gì thế nhỉ?”

“Tôi tên là Maude, phỏng theo Hoàng hậu,” cô ấy tuyên bố. “Dĩ nhiên là người đã qua đời, từ đó vua William của chúng ta không lấy vợ khác.”

Madelyne mỉm cười. “Maude, chị nghĩ tôi có thể tắm tấp một chút không? Tôi thấy mình nhớp nháp quá.”

“Tắm ư, thưa tiểu thư?” Maude kinh hoàng tốt độ. “Vào giữa mùa đông ư?”

“Tôi đã quen với việc phải tắm hàng ngày rồi, Maude, và cứ như là lâu lắm rồi kể từ lần cuối tôi...”

“Tắm một lần một ngày? Để làm gì chứ?”

“Tôi chỉ muốn sạch sẽ thôi mà,” Madelyne nhìn người hầu và quyết định người phụ nữ tử tế này không được tận hưởng lợi ích của việc tắm tấp, dù vậy nàng không đưa ra đề nghị vì sợ rằng nàng

sẽ làm người phụ nữ tử tế này bực mình. “Chị có nghĩ lãnh chúa của chị sẽ cho phép tôi thực hiện việc phù phiếm này không?”

Maude nhún vai. “Cô có thể làm gì cô muốn, miễn là cô ở trong phòng này. Nam tước không muốn cô bị ốm vì quá sức. Tôi có thể tìm một cái bồn tắm ở quanh đây và người nhà tôi sẽ kéo nó lên cầu thang.”

“Chị có gia đình rồi ư, Maude?”

“Vâng, một người đàn ông tốt và một đứa con trai gần 5 tuổi. Thằng bé là đứa nghịch ngợm.” Maude giúp Madelyne đứng dậy và đi cùng nàng đến chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Con trai tôi tên William,” cô ấy tiếp tục. “Theo tên của Đức vua quá cố của chúng ta.”

Cánh cửa mở ra trong khi Maude kể lể. Một người hầu khác vội vàng vào trong, mang theo một cái khay đầy thức ăn. Maude gọi lớn, “Gerty, không cần căng thẳng. Cô ấy không mất trí như chúng ta đoán đâu.”

Gerty mỉm cười. Bà là người to lớn với nước da ngăm và đôi mắt nâu. “Tôi là đầu bếp ở đây,” bà thông báo với Madelyne. “Tôi nghe nói là cô rất xinh đẹp. Dù vậy cô gầy nhom, quá gầy. Ăn hết chỗ phần ăn này đi, nếu không cô sẽ bị thổi bay bởi cơn gió đầu tiên mất.”

“Cô ấy đang muốn tắm, Gerty,” Maude tuyên bố.

Gerty nhượng một chân mày. “Vây thì cứ để cô ấy tắm. Không thể trách chúng ta nếu cô ấy bị cảm lạnh.”

Hai người phụ nữ tiếp tục huyền thuyên với nhau khi họ dọn phòng cho Madelyne. Họ thực sự nhanh chóng thành bạn bè và Madelyne vô cùng thích thú lắng nghe những câu chuyện của họ.

Họ giúp nàng tắm. Và khi cái bồn tắm được đưa ra ngoài, Madelyne mệt lử. Nàng gội đầu, và sẽ mất khá lâu để tóc khô. Madelyne ngồi trên một tấm lông thú mềm trước lò sưởi. Nàng rũ mái tóc dài của mình gần hơn với hơi nóng của ngọn lửa để nó mau khô, cho đến khi tay nàng mới như. Với một cái ngáp lớn không kiêu cách, Madelyne đuổi người trên tấm lông thú, nghĩ là nàng sẽ nghỉ ngơi một lúc. Nàng chỉ mặc mỗi chiếc áo somi của nàng, nhưng nàng không muốn mặc đầy đủ áo váy đến khi nào tóc nàng khô và được tết bím lại.

Duncan thấy Madelyne đang ngủ say. Nàng tạo nên một bức tranh lôi cuốn, nằm nghiêng qua một bên ngay trước ngọn lửa bập bùng. Đôi chân dài óng vàng co lên tới ngực, và mái tóc lộng lẫy che phủ gần hết khuôn mặt nàng.

Hắn không thể không mỉm cười. Ôi Chúa, nàng gọi cho hắn hình ảnh của một chú mèo con, cuộn tròn ấm áp. Đúng, nàng thật hấp dẫn, và nàng chắc chắn sẽ chết công nếu hắn không làm gì đó.

Madelyne thậm chí không mở mắt khi Duncan nhấc bổng nàng lên và bế nàng lại giường. Hắn cười vì cách nàng tự động rúc sát vào ngực hắn. Nàng cũng thở dài như thể nàng toại nguyện lắm và chết tiệt, nàng lại có mùi của hoa hồng.

Duncan đặt nàng xuống giường và đắp chăn cho nàng. Hắn cố giữ khoảng cách nhưng dường như hắn không thể kiềm chế bản thân, bàn tay hắn vuốt nhẹ lên đôi má mềm mại của nàng.

Medelyne trông rất yếu đuối trong giấc ngủ.

Chắc chắn đó là lý do hắn không muốn bỏ đi. Niềm thôi thúc được bảo vệ nàng lấn át tất cả. Nàng quá ngây thơ và rất cả tin. Tận sâu trong trái tim hắn biết sẽ không bao giờ thả nàng quay lại với anh trai nàng. Nàng là một thiên thần và hắn sẽ không cho phép nàng ở gần con quỷ Louddon, không bao giờ nữa.

Các nguyên tắc của Duncan hoàn toàn bị đảo lộn. Với tiếng lầm bầm thất vọng, hắn đi ra cửa. Quý quái, hắn còn không biết chắc hắn muốn gì nữa.

Đó là vì Madelyne, cho dù nàng chẳng hề biết. Nàng làm cho hắn phát điên lên, và khi hắn ở gần nàng, hắn không thể suy nghĩ được chút nào cả.

Duncan quyết định hắn sẽ phải tạo khoảng cách giữa hắn và Madelyne cho đến lúc hắn giải quyết hết những vấn đề quấy rầy hắn. Tuy nhiên, ngay khi hắn quyết định tránh xa Madelyne, tâm trạng hắn trở nên tồi tệ. Duncan lẩm bẩm nguyên rủa, quay người và từ từ đóng cánh cửa lại đằng sau hắn.

Madelyne vẫn còn yếu đủ để việc ở một mình không làm nàng chán nản. Nhưng chỉ sau hai ngày, chỉ với Gerty và Maude cùng chuyển thăm viếng thường nhật của họ, nàng cảm thấy được những tác động của việc cầm tù nàng. Nàng đi tới đi lui khắp phòng cho đến khi nàng biết rõ mọi ngóc ngách của nó, và sau đó làm những người hầu phát hoảng khi nàng khăng khăng đòi làm công việc mà họ cho là việc tầm thường. Madelyne lau sạch sàn nhà và các bức tường. Rèn luyện thân thể không giúp được nhiều. Nàng cảm thấy bị giam giữ như một con thú. Và nàng chờ, từng giờ, Duncan đến với nàng.

Madelyne vẫn tự nhủ rằng nàng nên lấy làm mừng vì Duncan đã quên nàng. Chúa ơi, nàng đã bị quên lãng sao?

Khi thêm hai ngày nữa trôi qua, Madelyne gần như ném mình ra khỏi cửa sổ chỉ để có thêm việc hàng ngày cho nàng làm. Nàng chán đến mức muốn hét lên.

Nàng đứng cạnh cửa sổ và nhìn ra xa nơi mặt trời đang dần biến mất, nghĩ về Duncan.

Madelyne nghĩ nàng có thể gọi lên hình ảnh hấn trong tâm trí nàng, vì ngay lúc nàng nghĩ đến việc muốn gặp hấn đến thế nào thì hấn thành linh xuất hiện. Cánh cửa bật mở, đập sầm vào bức tường đá thông báo sự xuất hiện của hấn, và hấn đứng đó, trông dữ dội và đầy quyền lực, và cũng quá đẹp trai đối với tâm hồn bình yên của nàng. Thề có Chúa, nàng có thể nhìn hấn chăm chú suốt thời gian còn lại của buổi tối.

“Edmond sắp đến cắt chỉ bây giờ,” Duncan bảo nàng.

Hấn bước vào phòng và đứng trước lò sưởi. Đôi tay khoanh lại trước ngực, cho Madelyne ý tưởng là hấn chán ngấy nhiệm vụ này.

Nàng bị tổn thương bởi thái độ lạnh lùng ấy, nhưng nàng xác định hấn sẽ không bao giờ biết điều đó. Nàng trao cho hấn vẻ mặt mà nàng hy vọng là nó có vẻ bình thản nhất.

Ôi Chúa, nàng là một cảnh tượng đáng nhìn. Madelyne mặc cái đầm màu kem và áo chèn xanh dương. Chiếc dây lưng bện bằng thừng quấn quanh thắt lưng thanh mảnh làm nổi bật những đường cong nữ tính của nàng.

Mái tóc nàng thả rơi trước ngực. Mái tóc dày, quăn như một nữ hoàng, có màu của lông chồn, Duncan nghĩ, dù nó xoắn vào nhau như những sợi dây đỏ. Hấn nhớ cảm giác mái tóc nàng trên tay hấn, rất mềm và mượt mà.

Hấn giận dữ, tức tối bởi cái cách nàng tiếp tục làm phiền hấn. Hấn không thể thôi ngắm nhìn Madelyne, thừa nhận rằng hấn thèm có nàng bên cạnh hấn. Một suy nghĩ ngu ngốc, và là suy nghĩ mà hấn sẽ không bao giờ công khai thừa nhận, nhưng tất cả những điều đó đều giống nhau, chọc thẳng vào hấn, nhấn hấn vào một nhận thức mới.

Đột nhiên hắn phát hiện ra Madelyne đang mặc đồ mang màu sắc truyền thống của gia tộc hắn, và hắn toét miệng cười. Hắn tự hỏi không biết nàng có nhận ra điều đó không, và nàng trông không có vẻ muốn hôn chút nào, hắn có thể đề cập đến điều đó chỉ để thấy phản ứng của nàng.

Madelyne không thể nhìn Duncan lâu hơn nữa. Nàng sợ hắn sẽ biết được nàng nhớ hắn đến mức nào. Và sau đó hắn sẽ hạ hê đặc thắng, nàng tự nhủ.

“Tôi muốn biết anh sẽ làm gì với tôi, Duncan,” nàng nói, ánh mắt xuyên thẳng xuống sàn nhà, không dám nhìn lên hắn để thấy vẻ mặt hắn trước câu hỏi của nàng, bằng không nàng sẽ hoàn toàn đánh mất suy nghĩ mạch lạc.

Đúng thế, khả năng tập trung của nàng lúc nào cũng trong tình trạng báo động mỗi khi nàng ở quanh Duncan. Nàng không hiểu nổi phản ứng của nàng đối với hắn, nhưng chấp nhận là tất cả chúng đều giống nhau. Nam tước có thể làm nàng lo lắng mà không cần dùng đến một lời nào. Hắn quấy rầy sự bình yên trong tâm hồn nàng, khiến nàng rối bời. Khi hắn đến gần nàng, nàng muốn hắn rời đi. Nhưng khi hắn không có mặt, nàng lại thấy nhớ hắn.

Madelyne quay lưng lại với Duncan và lại nhìn ra ngoài cửa sổ. “Anh nghĩ sẽ nhốt tôi trong phòng này suốt quãng đời còn lại của tôi sao?”

Duncan mỉm cười vì nỗi lo lắng lẫn trong giọng nói nàng. “Madelyne, cánh cửa không bị khóa,” hắn nói.

“Anh đang đùa à?” Madelyne hỏi. Nàng xoay người và nhìn hắn đầy hoài nghi. “Anh nói với tôi là tôi không bị nhốt trong tháp này suốt tuần qua ư?” Ôi Chúa, nàng muốn hét vào mặt hắn. “Tôi có thể đã trốn thoát?”

“Không, cô không thể trốn thoát, nhưng cô có thể rời khỏi căn phòng này,” Duncan trả lời.

“Tôi không tin anh,” Madelyne tuyên bố. Nàng khoanh hai tay lại trước ngực, bắt chước tư thế của hắn. “Anh nói vậy chỉ để cho tôi cảm thấy mình thật ngu ngốc. Anh không công bằng, Duncan, vì tôi không bao giờ, không bao giờ nói dối. Do đó,” nàng kết luận, “nó là trận đấu không cân sức.”

Edmond xuất hiện nơi lối vào đang mở. Người em trai giữa vẫn đeo cái cau mày như thường lệ. Nhưng trông anh ta có vẻ dè dặt và nhìn chằm chằm vào Madelyne một lúc lâu trước khi bước vào trong.

“Lần này anh sẽ giữ cô ta nằm xuống,” anh ta nói với Duncan.

Madelyn liếc nhìn Duncan lo lắng và thấy hắn mỉm cười. “Madelyne giờ không sốt, Edmond, và cô ấy ngoan như một cô mèo con,” hắn nhận xét. Rồi hắn quay sang Madelyne và ra lệnh cho nàng đến giường để Edmond tháo băng.

Madelyne gật đầu. Nàng biết những gì cần thiết phải được thực hiện, nhưng tính mắc cỡ rất con gái áp đảo mọi ý thức. “Nếu cả hai người rời khỏi đây, tôi sẽ có một lúc riêng tư để chuẩn bị.”

“Chuẩn bị cái gì?” Duncan hỏi.

“Tôi là một quý cô,” Madelyne lắp bắp. “Tôi sẽ không để các anh thấy gì ngoài vết thương của tôi. Đó là điều tôi sẽ chuẩn bị.”

Mặt nàng đỏ bừng đủ để làm cho Duncan nhận ra ý định của nàng. Edmond húng hắng ho nhưng tiếng thở dài của Duncan lớn hơn. “Đây không phải là lúc cho tính e thẹn đâu, Madelyne. Và lại, ta đã thấy... chân cô rồi.”

Madelyne uốn thẳng vai, ném cho hắn một cái nhìn giận dữ và rồi nhanh chóng lên giường. Nàng chụp lấy một trong những tấm lông thú rơi xuống sàn và khi nàng yên vị trên giường, nàng phủ tấm lông lên người và ngo ngoáy để kéo váy lên đỉnh đùi.

Mép miếng băng lộ ra, nàng bắt đầu chậm rãi nhiệm vụ tháo băng.

Edmond quỳ xuống cạnh nàng khi miếng băng được tháo bỏ. Madelyne để ý thấy vết thâm tím bên dưới mắt trái anh ta. Nàng thắc mắc làm sao mà anh ta lại bị bầm như thế và rồi vội kết luận là một trong số anh em trai của anh ta phải chịu trách nhiệm về điều đó. Những người đáng ghét, nàng tự nhủ, ngay cả khi nàng nhận thấy Edmond cực kỳ nhẹ nhàng rút từng sợi chỉ dính trên da nàng ra.

“Tại sao, nó không tệ hơn một cái véo, Edmond,” Madelyne nhẹ nhõm thốt lên.

Duncan bước đến cạnh giường. Trông hắn sẵn sàng vồ lấy nàng nếu nàng di chuyển.

Và thật khó xử, cả hai người đàn ông đang nhìn vào đùi nàng. Nàng sớm trở nên bối rối. Nghĩ đến việc lái chú ý của Duncan sang hướng khác, nàng nói ra điều đầu tiên vụt ngang qua đầu nàng. “Tại sao lại có khóa ở cả hai bên cánh cửa?”

“Cái gì?” Hắn rõ ràng là bị lúng túng.

“Thanh gỗ trượt vào trong những cái móc vòng để khóa cửa,” Madelyne vội vã. “Anh làm móc vòng ở cả hai bên cửa. Sao lại thế, anh nghĩ gì?” nàng hỏi, vờ như có một mối quan tâm cực kỳ sâu sắc đến một đề tài nực cười như thế.

Tuy nhiên, chiến lược của nàng có tác dụng. Duncan quay đầu, nhìn cánh cửa, và rồi lại nhìn nàng. Giờ hắn nhìn thẳng vào mặt

nàng, lò đi, một chốc thôi, cái đùi để trần của nàng.

“Sao?” nàng thách thức. “Là anh không rõ khi xây cửa anh không thể quyết định đặt then chắn cửa bên nào sao?”

“Madelyne, chuyện này cùng lý do với việc cầu thang được xây từ bên trái,” Duncan giễu cợt. Có một tia sáng lấp lánh hiển hiện trong mắt hắn. Madelyne mãn nguyện bởi sự thay đổi biểu hiện bề ngoài của hắn. Hắn gần như không phiền hà khi mỉm cười.

“Và lý do đó là gì thế?” Madelyne hỏi, mỉm cười lại với chính bản thân.

“Bởi vì ta thích thế.”

“Một lý do tầm thường, vậy đấy,” Madelyne tuyên bố.

Nàng giữ nụ cười trên môi cho đến khi nàng nhận ra nàng đang nắm chặt bàn tay hắn. Madelyne vội rút tay lại và nhìn Edmond.

Người em trai giữa đang nhìn Duncan. Anh ta đứng dậy và nói, “Nó đã lành.”

Madelyne nhìn xuống vết dài lõm chồm xấu xí trên đùi. Nàng nhăn mặt bởi vết sẹo khủng khiếp. Nhưng nàng nhanh chóng lấy lại kiểm soát, xấu hổ vì phản ứng nông cạn của mình. Tại sao ư, nàng không phải là người phụ nữ rỗng tuếch. “Cảm ơn anh, Edmond,” nàng vừa nói vừa kéo tấm đắp lên phủ chân lại.

Duncan không nhìn thấy kết quả công việc của Edmond. Hắn cúi xuống kéo tấm lông thú. Madelyne đẩy tay hắn ra và ấn mép tấm đắp xuống giường. “Anh ấy nói nó đã lành, Duncan.”

Rõ ràng là hắn muốn tận mắt thấy. Madelyne giật mình kêu lên khi Duncan giật phắt tấm đắp ra. Nàng cố sức kéo chiếc váy xuống nhưng Duncan chớp lấy tay nàng và chậm rãi, cố tình, đẩy váy nàng cao lên đến mức đùi nàng phô bày trọn vẹn.

“Không có nhiễm trùng,” Edmond nói với Duncan, cũng đang ngó cảnh tượng trước mắt từ phía bên kia giường.

“Được rồi, nó đã lành,” Duncan tuyên bố chắc nịch với một cái gật đầu kèm theo.

Khi hẩn thả tay Madelyne ra, nàng vuốt thẳng chiếc váy và hỏi, “Anh không tin em trai mình sao?” nghe giọng nàng như rất kinh hãi.

Duncan và Edmond trao cho nhau một cái nhìn mà Madelyne không thể hiểu được. “Dĩ nhiên là anh không tin rồi,” nàng lầm bầm. “Chắc là thế mà anh ấy mới nhận con mắt bầm đen như vậy,” nàng nói thêm, lộ vẻ căm phẫn. “Đó là những gì tôi mong đợi từ anh em nhà Wexton.”

Duncan tỏ vẻ bức bối bằng cách quay đi và bước ra phía cửa phòng. Tiếng thở dài lớn theo sau hẩn. Edmond đứng đó, nhúu mày nhìn Madelyne thêm một lúc và rồi đi theo anh trai.

Madelyne lặp lại lòng biết ơn của nàng. “Tôi biết là anh phải theo lệnh chăm sóc vết thương của tôi, Edmond, nhưng dù sao tôi cũng xin cảm ơn anh.”

Madelyne tin chắc người đàn ông cúi kính đó sẽ lắng mạ lời ca tụng của nàng và chuẩn bị sẵn sàng đón nhận lời sỉ nhục của anh ta. Bất kể điều gì ghê gớm anh ta nói ra, nàng cũng sẽ cố nhún chường.

Edmond chẳng thềm nói gì. Madelyne thất vọng. Làm thế nào nàng có thể cho nhà Wexton thấy nàng là một thiếu nữ dịu dàng nếu họ không cho nàng cơ hội?

“Bữa tối sẽ bắt đầu trong một giờ nữa, Madelyne. Cô có thể dùng bữa cùng chúng ta trong đại sảnh khi Gilards đến đưa cô đi.”

Duncan bỏ đi sau khi thông báo. Tuy vậy, Edmond dừng lại và rồi từ từ xoay người để nhìn Madelyne. Anh ta dường như đang cân nhắc một số quyết định.

“Ai là Polyphemus?”

Madelyne tròn xoe mắt. Một câu hỏi lạ lùng chưa. “Hắn là người khổng lồ, thủ lĩnh của những tên khổng lồ một mắt trong truyện cổ thần thoại của Homer,” nàng trả lời. “Polyphemus là tên khổng lồ dị dạng kinh khủng với một mắt duy nhất ngay giữa trán. Hắn ta ăn thịt những người lính của Odysseus cho bữa tối của hắn,” nàng nói thêm kèm cái nhún vai kiểu cách.

Edmond không thích câu trả lời của nàng. “Vì Chúa,” anh ta thều thào.

“Dù anh có gọi tên Chúa thì cũng vô ích thôi,” Madelyne gọi với theo. “Mà tại sao anh lại hỏi tôi về Polyphemus?”

Madelyne đoán chừng, từ bước chân xa dần, Edmond sẽ không trả lời nàng.

Tuy vậy, sự bất lịch sự của anh ta cũng không làm giảm đi niềm vui của Madelyne. Nàng ngã ra giường và cười lớn. Chúa ơi, cuối cùng thì nàng cũng sẽ rời khỏi căn phòng này. Nàng không tin nổi lấy một giây là cánh cửa đã không bị khóa suốt tuần. Duncan nói thế cốt chỉ để làm nàng thất vọng. Phải, hắn sẽ làm cho mình tin mình là kẻ ngu đần nếu mình cho phép điều đó xảy ra.

Madelyne lục lại cái túi của nàng. Nàng muốn mặc một chiếc đầm thật đẹp và rồi nhận ra ước muốn ấy thật ngớ ngẩn. Nàng là tù nhân của họ, trời ạ, không phải là khách mời.

Nàng mất 5 phút để chuẩn bị. Nàng đi tới đi lui trong phòng hồi lâu rồi bước đến chỗ cánh cửa để xem xét nó được chặn lại an toàn

ra sao. Với cái kéo cửa đầu tiên, cánh cửa mở rộng, suýt nữa đẩy ngã nàng xuống sàn.

Duncan rõ ràng là đã để ngõ cửa chỉ để lừa nàng. Nàng muốn tin chuyện đấy – cho đến lúc nàng nhớ ra rằng hắn đã bỏ đi trước Edmond.

Những tiếng động nối tiếp nhau vang lên trên cầu thang, kéo Madelyne trở về thực tại. Nàng nghiêng người qua thành lan can để lắng nghe cuộc đối thoại, nhưng khoảng cách quá xa để có thể nghe rõ từng từ. Madelyne từ bỏ và quay trở vào phòng. Nàng thấy thanh gổ dài dựa vào bức tường đá và trong phút bốc đồng chiếm lĩnh tâm trí nàng kéo nó vào trong phòng cùng với nàng. Nàng giấu thanh gổ dưới gầm giường, mỉm cười vì hành động bạo gan. “Tôi chỉ sẵn sàng khóa anh ở ngoài, Duncan, thay vì để anh nhốt tôi ở trong này.”

Cứ như nàng có thể được phép làm phần lớn mọi việc, nàng nghĩ. Chúa ơi, nàng đã bị giam giữ quá lâu trong căn phòng này và chắc chắn nó là lý do đáng thương mà nàng tìm thấy sự vui thích như vậy trong suy nghĩ của nàng.

Đội Gilards đến đón cực kỳ lâu. Madelyne đi tới kết luận là Duncan đã nói dối nàng. Hắn ta thật độc ác.

Khi Madelyne nghe thấy tiếng bước chân, nàng mỉm cười nhẹ nhõm và chạy tới đứng cạnh cửa sổ. Vuốt thẳng áo váy và những lọn tóc vào đúng chỗ, nàng mang một vẻ mặt bình thản.

Gilard không nhíu mày. Đó là điều bất ngờ. Tối nay trông anh ta hoàn hảo, với trang phục màu xanh của khu rừng mùa xuân. Màu xanh rừng ấm áp khiến anh ta thật đẹp trai.

Có âm sắc êm dịu trong giọng nói khi anh ta lên tiếng. “Tiểu thư Madelyne, tôi có lời muốn nói với cô trước khi chúng ta xuống sảnh,” anh ta thông báo thay cho lời chào.

Gilard liếc nhìn nàng một cách lo lắng, siết chặt tay sau lưng và đi tới trước mặt nàng.

“Adela có thể sẽ ăn tối cùng gia đình, chị ấy biết cô ở đây và chị ấy...”

“Không vui?”

“Phải, dù nó còn hơn là không vui. Chị ấy không nói gì nhưng ánh mắt của chị khiến tôi không thoải mái.”

“Tại sao anh lại nói với tôi điều này?” Madelyne hỏi.

“Tại sao ư, tôi nói với cô vì tôi thấy mình nợ cô một lời giải thích để mà cô có thể tự chuẩn bị.”

“Sao anh lại quan tâm? Rõ ràng là anh đã thay đổi quan điểm về tôi. Có phải là vì tôi đã giúp anh trong trận chiến chống lại anh trai tôi không?”

“Ồ, tất nhiên,” Gilard nói lấp.

“Một lý do đáng tiếc,” Madelyne thốt lên.

“Cô thấy tiếc vì cứu mạng tôi?” Gilard hỏi.

“Anh hiểu nhầm rồi, Gilard. Tôi lấy làm tiếc vì bị buộc phải lấy đi mạng sống của một người để cứu anh,” nàng giải thích. “Dù vậy tôi không thấy tiếc vì có thể giúp anh.”

“Tiểu thư Madelyne, cô thật mâu thuẫn,” Gilard nhận định. Anh ta đang nhú mào và trông bối rối.

Anh ta không thể hiểu. Anh ta chỉ là quá giống anh trai mình. Đúng, như Duncan, Gilard đã quen với việc chém giết, nàng cho là vậy, và anh ta không bao giờ nhận thức được sự hổ thẹn mà nàng phải chịu đựng đối với hành vi của nàng. Ôi Chúa, anh ta có thể coi

sự giúp đỡ của nàng như một hành động anh hùng. “Tôi thích nghĩ anh đã tìm thấy điểm gì tốt ở tôi và đó là lý do anh thay đổi quan điểm về tôi.”

“Tôi không hiểu ý cô,” Gilard nhún vai nói.

“Tôi biết.” Giọng nàng nãy nề đến mức Gilard cảm thấy muốn an ủi nàng.

“Cô là người phụ nữ khác thường.”

“Tôi cố không phải như vậy. Dù vậy thật là khó khi anh xem xét quá khứ của tôi.”

“Tôi có ý khen cô khi tôi nói cô là người khác thường,” Gilard lặp lại, mỉm cười vì nỗi lo lắng trong giọng nàng. Không lẽ cô ta nghĩ khác thường có nghĩa là khiếm khuyết gì đó, anh thắc mắc.

Anh lắc đầu và rồi quay người và dẫn đường đi xuống cầu thang, giải thích rằng nếu nàng bị trượt thì có thể giữ lấy vai anh để lấy lại thăng bằng. Những bậc thang ẩm ướt, trơn trượt.

Gilard tiếp tục độc thoại đều đều, nhưng Madelyne quá lo lắng đến mức nàng không thể lắng nghe anh ta. Nàng lo âu với việc chạm mặt Adela.

Khi họ tới ngưỡng lối vào đại sảnh, Gilard di chuyển đến cạnh nàng. Anh ta đưa tay ra cho nàng. Madelyne từ chối cử chỉ lịch thiệp đó, lo rằng sự thay đổi của Gilard sẽ khiến mấy người anh trai của anh ta không hài lòng.

Lắc nhẹ đầu, Madelyne đan tay vào phía trước và chú ý đến đại sảnh. Chúa ơi, nó là một khối tổng thể khổng lồ, với một lò sưởi bằng đá định vị ngay phần đẹp nhất nơi bức tường đối diện nàng. Bên phải lò sưởi, hơi xa một chút, là một chiếc bàn khổng lồ đặt trên một cái bục, đủ chỗ ngồi cho ít nhất 20 người. Mặt bàn làm bằng gỗ,

những chiếc ghế sứt sẹo xếp dọc hai bên theo chiều dài cái bàn, một số ghế vẫn đứng, một số cái khác nằm chổng cho.

Một mùi gì đó đặc biệt khác lạ chạm tới Madelyne, mũi nàng nhăn lại phản ứng. Nàng nhìn xung quanh và lập tức phát hiện ra nguyên nhân. Hàng đồng rác rải rác trên sàn từ lâu rồi. Trời ạ, chúng ở trong tình trạng không thể chịu đựng nổi. Lửa sáng rực trong lò sưởi, làm bốc mùi hôi thối, và nếu điều đó không đủ để làm cho cái dạ dày nhộn nhạo thì khoảng một tá hoặc hơn một chút những con chó với cái mùi đặc trưng không được tắm rửa của chúng chồng chất thêm trong trung tâm căn phòng.

Madelyne khiếp đảm với tình trạng hỗn độn này, nhưng nàng quyết định chỉ giữ ý nghĩ cho riêng nàng. Nếu nhà Wexton muốn sống như động vật thì cứ để họ sống vậy đi. Nàng chắc chắn không quan tâm.

Khi Gilard đẩy nhẹ nàng, Madelyne bắt đầu bước tới phía cái bàn. Edmond đã ngồi ở bàn, lưng anh ta dựa lại với bức tường đằng sau anh ta. Người em trai giữa đang nhìn nàng. Anh ta như thể đang nghiền ngẫm gì đó. Anh ta cố nhìn xuyên qua nàng, và nàng giả vờ không quan tâm.

Ngay khi nàng và Gilard yên vị với chỗ ngồi tại bàn, những người lính với những cấp bậc và khổ người khác nhau tràn vào phòng. Họ lấy những chiếc ghế còn lại và chừa lại một cái ngay đầu bàn, giáp với chỗ Madelyne. Nàng cho rằng chiếc ghế trống đó thuộc về Duncan, vì hẳn là người đứng đầu gia tộc Wexton.

Madelyne định hỏi Gilard khi nào Duncan tham gia với họ thì giọng Edmond vang lên. "Gerty!"

Câu hỏi của Madelyne cuốn trôi theo tiếng gầm. Một câu trả lời lớn đáp lại từ phía kho lương thực. "Chúng tôi nghe rồi."

Rồi Gerty xuất hiện, khệ nệ với một chồng đĩa trống không trên một tay và một đĩa thịt lớn ở tay kia. Hai người hầu gái khác nối gót Gerty, mang theo những đĩa thức ăn đầy ắp. Người hầu thứ ba xuất hiện, kết thúc đám rước thức ăn, với ổ bánh mì giòn trên tay cô.

Những gì xảy ra tiếp theo đó quá sức kinh tởm, Madelyne tê cứng không nói được lời nào. Gerty để cái đĩa thịt đánh rầm xuống giữa bàn và ra hiệu cho các người hầu khác làm như vậy. Những chiếc đĩa bay vèo vèo như những vật thể tròn bị đẩy tới trong một trận chiến, đập xuống mặt bàn và quay cuồng quanh nàg, theo sau là những bình bia bụi chẳng. Cánh đàn ông, dẫn đầu là Edmond, lập tức bắt đầu ăn.

Đây rõ ràng là tín hiệu đối với đàn chó đang ngủ vì chúng bật dậy và đua nhau xếp dọc hai bên bàn ăn. Madelyne không hiểu nổi hành vi lạ lùng này cho đến khi khúc xương đầu tiên bay cái vèo qua vai những người lính. Khúc xương ấy lập tức bị con chó lớn nhất đàn chộp lấy, một con Levrier lớn gần gấp đôi đám chó săn ở hai bên sườn nó. Những tiếng gầm gừ dữ dội vang lên đến lúc một miếng lòng được vớt qua vai và rồi cứ miếng này đến miếng khác, đến khi lũ chó điên cuồng ăn, y như đám đàn ông xung quanh nàg.

Madelyne chăm chăm nhìn cánh đàn ông. Nàng không thể giấu vẻ ghê tởm và thậm chí cũng không thèm thử. Tuy nhiên nàng đã đánh mất sự thèm ăn.

Không có những lời nói đàng hoàng được trao đổi trong bữa ăn; chỉ có những tiếng rì rầm tục tĩu từ đám đàn ông trong khi thưởng thức bữa ăn là có thể nghe thấy được át hẳn những tiếng đóp của lũ chó sau lưng nàng.

Lúc đầu nàng nghĩ đó chỉ là cách để khiến nàng phát ốm nhưng khi nó cứ tiếp tục đến lúc cánh đàn ông no bụng và tỏ ra hài lòng, nàng buộc phải đánh giá lại lối tư duy của mình.

“Cô không ăn gì cả, tiểu thư Madelyne. Cô không đói à?” Gilard hỏi nàng với cái miệng đầy thức ăn. Rốt cuộc thì anh ta cũng nhận ra Madelyne không đụng chút nào vào thức ăn.

“Tôi mất con đói rồi,” Madelyne thăm thì.

Madelyne dòm Gilard nốc một ngụm bia lớn, rồi dùng ống tay áo chùi miệng. Nàng nhắm mắt lại. “Nói tôi nghe, Gilard, “ cuối cùng nàng cũng điều khiển được suy nghĩ, “Tại sao mọi người không đợi Duncan. Tôi nghĩ anh ta sẽ yêu cầu điều đó.”

“Ồ, Duncan không bao giờ ăn cùng chúng tôi,” Gilard trả lời. Anh ta xé một mẩu bánh mì và chia cho Madelyne. Nàng lắc đầu.

“Duncan không bao giờ ăn với các anh ư?”

“Không kể từ khi cha chúng tôi qua đời và Mary bị bệnh,” Gilard khẳng định.

“Mary là ai?”

“Đã là,” Gilard chỉnh lại. “Giờ bà ấy cũng đã chết.” Anh ta ợ một cái trước khi tiếp tục. “Bà ấy là quản gia. Bà chết cũng nhiều năm rồi,” anh ta nói tiếp, theo suy nghĩ của Madelyne đó là một thái độ khá tàn nhẫn. “Tôi nghĩ bà ấy sẽ sống lâu hơn chúng tôi.”

Gilard cắn một miếng thịt lớn và quẳng khúc xương qua vai. Madelyne phải nghiêng người né xa. Một con giận trào dâng trong nàng. “Dù sao chẳng nữa,” Gilard nói tiếp, “Duncan là lãnh chúa của lãnh địa này. Anh ấy tách khỏi gia đình càng nhiều càng tốt. Tôi nghĩ anh ấy thích ăn một mình.”

“Tôi không nghi ngờ điều ấy,” Madelyne lầm bầm. Nàng nghĩ nàng thật sự muốn về phòng nàng. “Người của Duncan luôn ăn uống khí thế như vậy à?” nàng hỏi.

Gilard có vẻ bối rối, anh ta nhún vai và trả lời, “Khi họ trải qua một ngày khổ luyện, hình như vậy.”

Khi Madelyne nghĩ rằng không thể chịu đựng thêm lúc nào nữa thì cuộc thử thách đột ngột kết thúc. Từng người một đứng đây, ợ hơi và bỏ đi.

Lũ chó cũng rút lui, uể oải trở lại chỗ cũ, tạo thành hình kim tự tháp mới trước lò sưởi. Madelyne quyết định rằng lũ chó còn có kỷ luật hơn những người chủ của chúng. Không ai trong số những người lính nói lời chào tạm biệt.

“Cô đã không ăn gì hết,” Gilard nói. “Cô không thích bữa ăn à?” anh ta hỏi, giọng nhỏ rí. Madelyne nghĩ anh ta giữ giọng đó để Edmond không nghe thấy.

“Đó là bữa ăn sao?” Madelyne hỏi lại, không thể che giấu sự giận dữ trong giọng nói.

“Chứ cô gọi nó là gì?” Edmond xen vào với cái cau mày đáng sợ.

“Tôi gọi nó là ‘chăn nuôi’.”

“Tôi không hiểu ý cô,” Edmond bực bội.

“Vây thì tôi rất hân hạnh được giải thích. Tôi thấy lũ chó hành động tốt hơn chủ của chúng.” Nàng gật đầu, nhấn mạnh nhận xét. “Con người lịch sự ăn thức ăn, Edmond. Những gì tôi vừa chứng kiến không phải là một bữa ăn. Không phải, nó là một ‘sự thưởng thức’ của bầy thú được mặc đồ như con người. Đã đủ rõ với anh chưa?”

Khuôn mặt Edmond đỏ phừng lên theo từng câu nói của nàng. Trông anh ta như thể muốn nhảy qua bàn và bóp chết nàng. Madelyne giận dữ không thèm quan tâm. Nàng cảm thấy tốt hơn khi để cơn giận bùng nổ.

“Anh tin em đã xác định rõ ràng vị trí của mình. Em không đồng ý sao, Edmond?”

Ôi, Chúa, đó là giọng của Duncan, và cái giọng trầm sâu đó phát ra từ ngay sau lưng nàng. Nàng không dám ngoảnh lại, vì nếu vậy nàng sẽ đánh mất hết lòng can đảm vừa được khám phá.

Hắn cực kỳ gần nàng. Nàng tựa ra sau một chút và cảm giác đùi hắn chạm vào bả vai nàng. Madelyne nhận ra nàng không nên đứng vào hắn, nhớ lại tất cả mọi quyền lực và sức mạnh trong cặp đùi vạm vỡ ấy.

Nàng quyết định đánh bật hắn rút xuống bậc. Madelyne đứng dậy, quay người cùng lúc và thấy nàng dính chặt vào Nam tước Wexton. Hắn không cách xa nàng đến một inch nào, và Madelyne là người buộc phải đi vòng qua hắn. Nàng nâng váy lên và bước xuống bậc, xoay người lần nữa, định nói cho Duncan biết suy nghĩ về bữa tối man rợ của hắn. Rồi nàng biết bản thân đã phạm sai lầm, nhìn vào đôi mắt xám của hắn, và cảm thấy lòng can đảm bỏ nàng lại chạy mất tiêu.

Thật không may, thứ quyền lực kỳ ảo này của hắn dường như có thể trấn áp tâm trí nàng. Hắn giờ đang dùng nó, nàng tự nhủ, cướp lấy nàng ra khỏi suy nghĩ của nàng. Chúa giúp nàng, nàng thậm chí không thể nhớ nàng muốn nói gì với hắn.

Không một lời tạm biệt, Madelyne từ từ bước ra. Nàng cho đó là thắng lợi vì nàng thực sự muốn co chân lên chạy cơ.

Madelyne đi được nửa đường ra đến chỗ lối vào đại sảnh trước khi mệnh lệnh của Duncan ngăn nàng lại. “Madelyne, ta không cho phép cô rời khỏi đây.” Từng từ được phát ra chậm rãi rõ ràng.

Lưng nàng cứng đờ, Madelyne xoay người, trao cho hắn một nụ cười giả tạo, và trả lời với một giọng điệu y như hắn. “Tôi không xin

phép anh.”

Nàng thấy vẻ ngạc nhiên lóe lên trên khuôn mặt hấn trước khi nàng quay lưng lại với hấn. Madelyne bắt đầu bước đi, lăm bằm với chính nàng rằng nàng, không phải là con tốt thí, xét cho cùng, một con tốt chắc chắn không cần phải làm theo mệnh lệnh của người bắt giữ nó. Đúng thế, sự bất công đối xử với nàng quá không công bằng. Nàng là một cô gái tốt, dịu dàng.

Bởi vì nàng bận lăm bằm một mình nên nàng không nghe thấy Duncan di chuyển. Hấn chuyển động như một con sói, nàng nghĩ với một chút điên rồ khi cảm nhận đôi bàn tay to lớn của hấn đặt lên vai nàng.

Duncan khéo léo gia tăng áp lực lên vai để chặn nàng lại nhưng điều đó thật sự không cần thiết. Ngay khi hấn chạm vào nàng, hấn cảm thấy sự cứng nhắc rời khỏi vai nàng.

Madelyne chùng người tựa vào hấn. Duncan thấy nàng run rẩy. Hấn nhận ra rằng nàng không hề mảy may chú ý đến hấn. Không, Madelyne đang nhìn chằm chằm vào ngưỡng cửa đại sảnh. Nàng đang nhìn Adela.

Chương Chín

“Hãy góm sự dữ mà mến sự lành.”

Thánh Kinh Tân Ước, Roma, 12:9

Madelyne kinh hãi hình ảnh trước mắt nàng. Nàng nhận ra Adela ngay lập tức, vì cô gái trông giống em trai mình rất rõ rệt, Gilard. Cô có mái tóc nâu của anh ta, và cả đôi mắt nâu nữa. Nhưng cô không cao bằng Gilard, và cô quá gầy với nước da tái xám cho Madelyne biết rằng cô không được khỏe.

Adela mặc một cái váy có lẽ trước đây nó có màu nhạt. Giờ nó đầy vết bẩn, màu sắc thật không còn nhận ra được nữa. Tóc cô, dài và xõa tung, bết bết y như chiếc váy của cô.

Madelyne không bị đẩy lùi bởi vẻ ngoài của Adela khi con sóc ban đầu của nàng dụ đi. Nàng có thể thấy tia nhìn ám ảnh trong đôi mắt của cô gái đáng thương ấy. Có nỗi đau và cả sự tuyệt vọng. Lạy Chúa, anh trai nàng đã gây ra điều này. Madelyne biết Louddon sẽ bị đày xuống địa ngục vĩnh viễn. Duncan quàng tay lên vai Madelyne và kéo nàng dựa vào người hắn. Nàng không hiểu tại sao hắn làm vậy nhưng trong vòng tay hắn nàng thôi run rẩy. “Em sẽ giết cô ta, Duncan.” Adela hét lên đe dọa.

Edmond đột ngột xuất hiện trong tầm mắt nàng. Madelyne thấy anh ta nhanh chóng lại gần em gái mình và nắm lấy tay cô ấy.

Adela chậm chạp theo anh trai đến bàn ăn. Edmond đang nói với cô nhưng giọng anh ta quá nhỏ nên Madelyne không thể nghe thấy những gì anh ta nói. Dù vậy anh ta dường như đang xoa dịu em gái.

Dáng đi của cô nhẹ lại, không còn sự gồng cứng và cô ấy gật đầu vài lần để đáp lại lời anh trai.

Khi Adela ngồi xuống cạnh Edmond, cô đột ngột hét lên đe dọa lần nữa. “Em có quyền giết cô ta, Duncan.”

Sự hận thù bùng nổ trong đôi mắt đó. Madelyne sẽ lùi một bước nếu Duncan không giữ nàng quá chặt.

Nàng không biết đáp trả lời đe dọa như thế nào. Cuối cùng thì nàng gật đầu, cho Adela biết nàng hiểu những gì cô ấy nói và rồi cân nhắc nó như thể nàng đồng ý. “Cô có thể thử, Adela,” nàng trả lời.

Câu trả lời dường như đẩy Adela lên đến đỉnh điểm cơn giận dữ. Em gái Duncan đứng bật dậy, đủ nhanh để khiến cái ghế rút khỏi bục và ngã xuống sàn đá.

“Khi cô quay lưng, tôi sẽ...”

“Đủ rồi.” Giọng Duncan vang vọng giữa những bức tường. Mệnh lệnh lập tức có tác động đến Adela. Cô ấy có vẻ rũ xuống ngay trước mắt Madelyne.

Edmond hoàn toàn không thích cái cách Duncan quát lên với em gái họ. Anh ta nhìn anh trai mình một cách giận dữ trước khi lấy lại ghế cho Adela và giúp cô ngồi xuống.

Duncan lầm bầm tán thán. Hắn thả vai Madelyne nhưng cầm tù nàng bằng cách nắm lấy bàn tay nàng. Và sau đó hắn bước ra khỏi đại sảnh, kéo nàng theo sau hắn. Madelyne phải chạy theo mới kịp.

Duncan không thay đổi tốc độ, những bước chân lần áp lực lên tay nàng cho đến khi họ đến hành lang hẹp bên ngoài căn phòng ngủ trên đỉnh tháp của nàng.

“Sao anh có thể để cô ấy như thế?” Madelyne lên tiếng.

“Anh trai cô phải chịu trách nhiệm,” Duncan đáp lời.

Nàng biết nàng sắp khóc. Madelyne uốn thẳng vai. “Tôi rất mệt, Duncan. Tôi muốn đi ngủ bây giờ.”

Nàng chậm chạp bước vào phòng, cầu nguyện hấn không vào theo. Khi nàng nghe thấy những bước chân của hấn nện trên bậc thang, nàng biết hấn đã đi. Madelyne đóng cửa lại, và gần như đổ sập xuống giường trước khi nàng òa khóc.

Duncan lập tức quay lại đại sảnh. Hấn dự định yêu cầu các cậu em trai hợp tác với hấn trong kế hoạch mà hấn dành cho Madelyne.

Edmond và Gilard vẫn ngồi ở bàn, cùng chia nhau một bình bia. Và Adela, may mắn thay, đã rời khỏi phòng.

Khi Duncan ngồi xuống, Gilard chuyển bình bia sang cho Duncan cùng lúc Edmond thách thức hấn. “Giờ thì nhà Wexton chúng ta sẽ phải bảo vệ em gái của Louddon trước em gái của chúng ta sao?”

“Madelyne không làm gì Adela cả,” Gilard phản bác. “Cô ấy chẳng giống gì anh trai cô ấy hết và anh biết rõ điều đó, Edmond. Chúng ta đã đối xử với cô ấy một cách đáng xấu hổ nhưng cô ấy chẳng hề nói một lời phản kháng.”

“Đừng chơi trò dành công bằng cho Madelyne với anh,” Edmond phản pháo. “Cô ta là người can đảm,” anh nhún vai thừa nhận. “Em đã thuật lại câu chuyện cô ta cứu mạng em trong cuộc chiến như thế nào rồi, Gilard. Vì Chúa, em đã kể nó quá nhiều lần đến mức anh thuộc lòng luôn,” anh nói thêm, nhìn vào Duncan. “Tuy nhiên, vấn đề không phải là tính cách của Madelyne. Sự có mặt của cô ta làm Adela khó chịu.”

“Đúng,” Duncan cắt ngang. “Và điều đó làm anh hài lòng.”

“Anh nói gì hả?” Edmond gào lên.

“Edmond, trước khi em mất bình tĩnh, trả lời anh câu này. Lần cuối Adela nói với em là khi nào?”

“Ở Luân Đôn, ngay sau khi chúng ta tìm thấy con bé,” Edmond trả lời với giọng bị chọc tức, nhưng Duncan lò đi.

“Gilard? Lần cuối chị gái em nói với em là khi nào?”

“Giống Edmond mà,” Gilard nhú mày. “Chị ấy kể em nghe chuyện gì đã xảy ra và đó là tất cả. Anh biết là chị ấy không nói một lời nào với ai từ cái đêm đó.”

“Cho đến tối nay,” Duncan nhắc nhở họ. “Adela nói với Madelyne.”

“Và anh xem đây là dấu hiệu tốt?” Edmond hỏi đầy hoài nghi. “Adela cuối cùng cũng mở miệng nói, đúng vậy, nhưng chỉ la ó giết người thôi, anh trai à. Chúa lòng lành, em gái đáng yêu của chúng ta thì sẽ giết Madelyne. Em không xem đây là sự bình phục.”

“Adela sẽ quay lại với chúng ta,” Duncan giải thích. “Giờ con bé đang giận dữ, rất dữ dội với mọi thứ trừ tâm hồn héo hon vì đau khổ, nhưng anh nghĩ, với sự giúp đỡ của Madelyne, Adela sẽ bình tâm.”

Edmond lắc đầu. “Khi chị Catherine đến thăm, Adela thậm chí còn không nhìn chị ấy. Tại sao anh nghĩ Madelyne có thể giúp khi chính chị gái của Adela còn không thể làm điều đó?”

Duncan gặp khó khăn trong việc giải thích cảm giác của hắn. Hắn không quen thảo luận các chuyện quan trọng với hai người em trai. Hơn thế, thói quen thông thường của hắn là ra lệnh, mong đợi mỗi một mệnh lệnh được thi hành để làm hắn hài lòng. Duncan chỉ huy ngôi nhà của hắn y như hắn chỉ huy đội quân của hắn vậy, và có

cùng nhiều cách như cha hắn đã chỉ huy. Ngoại lệ duy nhất đối với các luật lệ bất khả xâm phạm này là khi hắn huấn luyện cho người của hắn. Sau đó Duncan trở thành người tham dự tích cực như người hướng dẫn của họ, yêu cầu mỗi người lính phải có các kỹ năng thuần thục mà hắn đã đưa ra.

Nhưng đây không phải là một vấn đề bình thường. Các em trai hắn xứng đáng được biết những gì hắn nghĩ sẽ phải làm. Adela cũng là chị em gái của họ. Đúng vậy, họ có quyền bày tỏ ý kiến của mình.

“Em nói là chúng ta sẽ gửi thư cho Catherine lần nữa,” Edmond cắt ngang, nét cứng cỏi siết chặt hàm anh.

“Không cần thiết,” Duncan tuyên bố. “Madelyne sẽ giúp Adela. Chúng ta chỉ cần hướng dẫn cô ấy thôi. Madelyne là người duy nhất hiểu những gì đang ở trong tâm trí Adela. Cuối cùng em gái chúng ta cũng sẽ hướng về cô ấy.”

“Đúng, Duncan, Adela sẽ hướng về Madelyne của anh, nhưng với một con dao găm trong tay và giết chết tâm trí con bé. Chúng ta lúc nào cũng sẽ phải đề phòng.”

“Em không muốn đặt Madelyne vào vòng nguy hiểm,” Gilard lên tiếng. “Em nghĩ chúng ta nên để cô ấy ở lại. Louddon lẽ ra đã tìm thấy cô ấy rồi. Và cô ấy không là Madelyne của Duncan, Edmond. Chúng ta có trách nhiệm như nhau đối với cô ấy.”

“Madelyne là của anh, Gilard.” Duncan tuyên bố. Giọng hắn nhỏ nhẹ nhưng đầy thách thức, trong biểu hiện của đôi vai hắn và cách hắn nhìn các em trai mình. Gilard miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Edmond nhìn sự trao đổi giữa hai người anh em của mình. Anh chẳng hề hài lòng với chất sỗ hữu trong giọng của Duncan.

Edmond đột ngột hoàn toàn tán thành với Gilard, một sự hiểm hoi, vì Gilard và Edmond thường có quan điểm đối chọi nhau trong

hầu hết tất cả các vấn đề. “Có lẽ Madelyne nên ở lại,” anh nói, nghĩ đến việc tiếp theo là khả năng đưa nàng quay trở lại càng sớm càng tốt.

Duncan đâm xuống bàn với một lực đủ để bình bia đổ nhào. Cái bình lễ ra rơi khỏi bàn nếu Gilard không kịp thời phản ứng.

“Madelyne sẽ không đi đâu hết, Edmond. Anh sẽ không hỏi lại lần nữa đâu, em trai. Em có ủng hộ anh trong quyết định này không?”

Một khoảng thời gian im lặng kéo dài giữa hai anh em.

“Vây thì cứ thế đi,” cuối cùng Edmond cũng lên tiếng. Duncan gật đầu. Gilard nhìn hai ông anh, lúng túng. Anh rõ ràng bỏ lỡ điều gì đó nhưng không thể biết đó là gì.

“Được, cứ thế đi,” Duncan xác nhận. “Em có nghĩ chống đối anh trong chuyện này không?”

Edmond thở dài. Anh lắc đầu. “Em không. Em sẽ đứng sau anh, Duncan, dù em sẽ báo anh biết các vấn đề mà quyết định này sẽ mang lại.”

“Nó sẽ không gây ảnh hưởng đến anh, Edmond.” Duncan không có vẻ muốn giải thích cuộc đối thoại. Gilard quyết định sẽ đợi đến khi Edmond ở một mình, và sau đó tìm hiểu chuyện gì đang diễn ra. Bên cạnh đó, một suy nghĩ khác thúc anh vào một câu hỏi nhanh. “Duncan? Anh có ý gì khi nói Madelyne chỉ cần được hướng dẫn để giúp Adela?”

Rốt cuộc Duncan cũng nhìn về phía Gilard. Hắn hài lòng bởi sự hỗ trợ của Edmond, và do vậy tâm trạng hắn sáng sủa hơn. “Madelyne đã có những kinh nghiệm để giúp cô ấy trong việc giúp đỡ em gái chúng ta. Đề nghị của anh là để hai người họ ở gần nhau càng thường xuyên càng tốt. Edmond, nhiệm vụ của em là hộ tống

em gái chúng ta đến dùng bữa tối mỗi ngày. Gilard, em sẽ đưa Madelyne đến đây. Cô ấy không sợ em.”

“Cô ấy sợ em ư?” Edmond hỏi có vẻ hoài nghi.

Duncan phớt lờ câu hỏi, dù hẳn trao cho Edmond một cái nhìn nghiêm nghị để anh biết rằng hẳn không thích bị cắt ngang chút nào. “Không quan trọng nếu Adela hoặc Madelyne muốn sụt sức. Kéo họ ra nếu em phải làm thế nhưng họ phải ăn chung với nhau.”

“Adela sẽ hủy hoại Madelyne dễ thương của chúng ta mất thôi,” Gilard vội vã chen chân. “Tại sao ư, Madelyne dịu dàng không bao giờ có thể để bản thân chống lại...”

“Madelyne dịu dàng có tính khí dữ dội như bão mùa đông ấy, Gilard.” Giọng Duncan vang lên bức tức. “Chúng ta chỉ có cách là hướng cho cô ấy bớt dữ đi một chút.”

“Anh nói gì?” Gilard gần như hét toáng lên, rõ ràng là ngạc nhiên quá sức. “Madelyne là một thiếu nữ dịu dàng. Tại sao...”

Sự cau có thường trực trên khuôn mặt Edmond rời bỏ anh. Anh thực sự bắt đầu cười tủm tỉm. “Cô ấy cũng có mặt trái tuyệt vời đấy chứ, Gilard. Và chúng ta đều biết rõ cô ấy là người thiếu nữ nhỏ bé dịu dàng. Cô ấy rộng to đủ để toàn bộ nước Anh nghe thấy.”

“Con sốt đã cai trị tâm trí cô ấy. Em đã bảo anh chúng ta nên cắt tóc của cô ấy để lũ quỷ dữ bỏ đi, Duncan. Madelyne không còn là cô ấy, em nói anh rồi. Tại sao hả, cô ấy thậm chí còn không biết cô ấy làm bầm mắt Edmond.”

Duncan lắc đầu. “Em không cần biện hộ cho Madelyne trước anh,” hẳn nói.

“Được rồi, anh sẽ làm gì với Madelyne?” Gilard hỏi gặng.

“Cô ấy sẽ có nơi trú ẩn an toàn ở đây, Gilard.” Hấn đứng dậy và định rời khỏi phòng, khi Edmond lên tiếng. “Sẽ không an toàn cho tôi khi Adela tỉnh trí lại. Madelyne sẽ phải chịu đựng thử thách.”

“Thử thách cho tất cả chúng ta,” Duncan gọi to. “Cầu Chúa, tất cả sẽ kết thúc đủ sớm.”

Duncan cho giải tán. Hấn lên đường đến hồ để bơi. Suy nghĩ của hấn vẫn tập trung vào Madelyne. Bằng cái vòng xoắn mỉa mai của số phận, Madelyne không bị ảnh hưởng nào từ bản chất độc ác của Louddon. Nàng quả là người phụ nữ đáng gờm. Nàng tự giấu tính cách thật sự, Duncan mỉm cười. Nhưng hấn đã có ý niệm lơ mơ về tiểu thư Madelyne thật sự. Cho dù là do cơn sốt dữ dội đã đem bản tính sôi nổi ra cho hấn thấy. Đúng thế, nàng nóng bỏng, gợi cảm, với khát khao về một cuộc sống khiến hấn hài lòng một cách đáng kể.

Có lẽ, Duncan nghĩ, Adela cũng sẽ giúp Madelyne. Em gái hấn có thể vô tình giải thoát Madelyne khỏi các mặt nạ nàng đang mang.

Làn nước giá lạnh rốt cuộc cũng đủ để đẩy mọi suy nghĩ của hấn sang một bên. Hấn kết thúc thời gian bơi và đi đến với Madelyne. Động cơ kỳ quặc đó giúp hấn trải qua quá trình trong khoảng thời gian nhanh chóng.

Madelyne vừa mở cánh cửa sổ thì nàng bắt gặp dáng người Duncan đang đi ra phía hồ nước. Lưng hấn quay lại với nàng và nàng theo dõi hấn cởi bỏ từng mảnh quần áo và lặn xuống nước.

Nàng chẳng thấy xấu hổ khi nhìn hấn không có quần áo trên người. Đúng vậy, hình ảnh hấn khỏa thân không làm nàng bối rối chút nào. Nàng quá choáng váng bởi những gì người đàn ông mất trí đó đang làm nên chẳng ngưng ngừng đỏ mặt với tình trạng khỏa thân của hấn. Bên cạnh đó, hấn quay lưng về phía nàng, cứu nàng khỏi sự bất tiện.

Nàng không tin là hắn thật sự lặn xuống nước, nhưng hắn vừa làm như thế xong, và không có lấy một khoảnh khắc lưỡng lự.

Mặt trăng tròn vành vạch cho nàng đủ ánh sáng dõi theo hắn bơi băng qua hồ và quay lại. Madelyne không rời mắt khỏi hắn nhưng lại bên lên nhắm mắt khi hắn leo lên bờ. Nàng đợi một lúc rồi sau đó nhìn lại.

Duncan đứng cạnh mép nước, nửa dưới cơ thể hắn đã được che phủ. Trông hắn y như là một đứa con đỡ đầu của thần Zeus, vì sao à, vì hắn được trao tặng một món quà là cơ thể tuyệt đẹp nhất.

Hắn không thềm mặc áo vào, ném nó vắt trên vai. Hắn không cảm thấy lạnh sao? Madelyne rùng mình run rẩy bởi cơn gió nhẹ lướt qua cửa sổ. Nhưng Duncan thì cứ như thể đang ở trong một ngày xuân ấm áp vậy. Tại sao ư, hắn đang đi trở về nhà với những sỏi chân thon thả.

Nhịp tim Madelyne đập nhanh khi Duncan đến gần. Hắn có một thân hình cân đối hoàn hảo. Người đàn ông trong khung xương sườn dài, rắn chắc, hẹp dần xuống eo, đôi vai cực kỳ rộng. Sức mạnh trong đôi bắp tay hiện rõ dưới ánh sáng dịu dàng của ánh trăng. Madelyne có thể thấy rõ những cơ bắp nổi lên trước ngực hắn. Quyền lực toát ra từ người hắn, thậm chí từ một khoảng cách đáng kể như vậy, vừa thu hút nàng vừa làm nàng lo lắng cùng lúc.

Bất thành linh Duncan dừng lại và nhìn lên, bắt gặp Madelyne đang nhìn hắn. Nàng tự động giơ tay lên chào, rồi ngấp ngừng. Madelyne không thể thấy vẻ mặt hắn nhưng nàng đoán hắn đang cúi kinh. Chúa biết đó là vẻ mặt thông thường của hắn.

Madelyne quay đi và trở lại giường, trong lúc vội vàng quên luôn cả việc đóng cánh cửa chớp lại.

Nàng vẫn còn giận dữ. Mỗi khi hình ảnh Adela hiện lên trong đầu nàng, nàng chỉ muốn hét lên. Thay vào đó nàng khóc, gần cả một giờ, cho đến khi má nàng khô đi và đôi mắt nàng sưng húp.

Adela là lý do đầu tiên cho cơn giận điên của nàng. Cô gái tội nghiệp đã phải vượt qua một chuyện khó khăn như vậy.

Madelyne hiểu cảm giác như thế nào khi nhận lòng khoan dung của người khác. Nàng biết cơn giận bên trong Adela và thương cảm cho cô gái.

Tuy nhiên nàng cũng cáu tiết với anh em nhà Wexton. Họ làm tình trạng tệ hơn bằng cách đối xử với Adela quá tệ.

Madelyne quyết định giờ nàng sẽ chấp nhận lãnh trách nhiệm với Adela. Nàng không nghĩ nàng giúp em gái Duncan vì Louddon đã gây ra nỗi đau cho cô ấy. Mặc dù Madelyne là em gái Louddon, nàng cũng sẽ không cảm thấy có lỗi vì mối quan hệ ấy. Nàng sẽ giúp Adela vì cô gái rất dễ bị tổn thương và mất mát.

Nàng sẽ dịu dàng với cô gái, và cũng tử tế nữa, và chắc chắn sẽ đến lúc Adela chấp nhận sự an ủi của nàng.

Chúa giúp nàng, Madelyne lại bắt đầu khóc. Nàng cảm thấy bị mắc kẹt không thoát ra được. Nàng đã ở quá gần biên giới và gần nhà chị họ Edwythe, nhưng giờ nàng phải đợi mới có thể trốn thoát. Adela cần tình yêu thương và dịu dặt, và các anh em trai man rợ của cô ấy không biết làm thế nào để trao chúng cho cô ấy. Đúng, nàng cần phải ở đây, Madelyne nghĩ, cho đến khi em gái Duncan được trao cho sức mạnh mới.

Không khí trong phòng lạnh cóng. Madelyne co ro dưới tấm đắp, run rẩy, đến lúc nàng sức nhớ cánh cửa chớp vẫn còn mở rộng thì nàng lao ra khỏi giường, quần tắm da thú quanh vai và vội đi tới chỗ cửa sổ.

Trời bắt đầu mưa, thời tiết phù hợp với tâm trạng của nàng, Madelyne quyết định thế. Nàng nhìn xuống hồ chỉ để chắc chắn Duncan không còn ở đó và rồi lướt mắt nhìn đỉnh đồi thấp hơn có thể thấy trên đỉnh những bức tường có lỗ châu mai.

Sau đó Madelyne thấy con thú. Nàng giật mình kinh hoàng, nàng nhón chân và nghiêng người ra ngoài cửa sổ, trong một vài giây nàng không dám nhìn nó vì sợ con thú khổng lồ đứng đây và biến mất.

Con thú dường như đang nhìn nàng. Madelyne biết tâm trí nàng đang có vấn đề như Adela vậy. Ôi Chúa lòng lành, con thú y như một con sói. Và Chúa ơi, nó thật tuyệt!

Madelyne lắc lắc đầu, nhưng tiếp tục nhìn như bị thôi miên. Khi con sói ngửa cổ ra, nàng nghĩ có lẽ nó đang tru lên. Âm thanh không đến được chỗ nàng, có lẽ đã bị át đi bởi tiếng gió và cơn mưa đập rào rào vào những phiến đá.

Nàng không biết mình đã đứng đó bao lâu nhìn con thú. Nàng nhắm mắt, cố tình, nhưng khi nàng mở mắt, con sói vẫn ở đó.

“Nó chỉ là một con chó,” nàng thì thầm với chính mình. Đúng, một con chó, không phải con sói. “Một con chó rất lớn,” nàng thêm vào.

Nếu Madelyne có chút mê tín, nàng sẽ nhảy dựng lên kết luận rằng con sói là một điềm báo.

Madelyne đóng cánh cửa chớp và quay về giường.

Tâm trí nàng đầy ắp hình ảnh về con thú hoang, và mất một lúc rất lâu trước khi cơn buồn ngủ kéo đến. Suy nghĩ cuối cùng của nàng là một suy nghĩ buồn bã. Rốt cuộc nàng không hề thấy sói.

Thỉnh thoảng trong suốt đêm lạnh, Madelyne rùng mình đủ để thức giấc. Nàng cảm thấy Duncan đặt tay quanh người nàng và kéo nàng về phía thân hình ấm áp của hắn.

Nàng mỉm cười vì giấc mơ tưởng tượng và lại rơi vào giấc ngủ.

Chương Mười

“Có người cao lớn trên mặt đất.”

Thánh Kinh Cựu Ước, Sáng Thế Ký, 6:4

Nếu Madelyne sống thọ đến 30 tuổi, nàng thề nàng sẽ không bao giờ quên tuần lễ kế tiếp cái ngày nàng quyết định giúp đỡ Adela.

Đó là một tuần lễ không giống bất cứ tuần lễ nào khác, có lẽ là trừ vụ xâm lược của Công tước William^[4], nhưng mà lúc ấy nàng chưa ra đời để chứng kiến sự kiện đó thế nên nàng cho là không tính nó vào được. Cả tuần lễ đó đã hủy hoại bản chất hiền lành và sự đúng mực của nàng. Tuy nhiên Madelyne không chắc nàng muốn giữ lại cái nào hơn do vậy nàng quyết định giữ lấy cả hai.

Tại sao ư, sự căng thẳng cũng đã đủ để thánh thần phải nghiền răng ken kết. Gia đình Wexton, dĩ nhiên, là lý do duy nhất.

Madelyne được quyền tự do đi lang thang trong pháo đài, với một người lính theo sau nàng như một cái bóng to lớn. Thậm chí nàng còn có được sự cho phép của Duncan tận dụng thức ăn dư thừa để cho bọn thú ăn. Và từ lúc người lính nghe thấy yêu cầu của nàng được chấp thuận, anh ta thực sự tranh cãi có lợi cho nàng với những người lính canh gác cây cầu kéo.

Madelyne leo bộ trên suốt con đường dẫn lên ngọn đồi bên ngoài những bức tường thành, đôi tay nàng ôm một cái túi đầy thịt heo, thịt chim, và ngũ cốc. Nàng không biết chú chó hoang của nàng sẽ ăn gì nên nàng mang theo nhiều sự lựa chọn để dụ dỗ nó.

Cái bóng của nàng, một người lính đẹp trai tên Anthony, lăm bằm mãi. Anh ta đề nghị họ cưới ngựa nhưng Madelyne không chịu, buộc người lính phải đi bộ cùng nàng. Nàng nói với anh ta việc đi bộ sẽ rất tốt cho họ nhưng thực sự thì nàng hy vọng có thể che giấu kỹ năng cưới ngựa bằng con số không của nàng.

Khi Madelyne quay lại sau các công việc hàng ngày, Duncan đang đợi nàng. Trông hắn không hài lòng. “Cô không được phép đi ra ngoài pháo đài,” hắn tuyên bố cứng rắn.

Anthony bước tới bênh vực nàng. “Ngài đã cho phép cô ấy cho bọn thú ăn,” anh ta nhắc nhở lãnh chúa của mình.

“Đúng vậy, anh đã cho phép,” Madelyne nói cùng một nụ cười ngọt ngào và giọng nàng nhỏ nhẹ, nàng tin chắc hắn nghĩ nàng rất bình tĩnh.

Duncan gật đầu.

Vẻ mặt hắn khiến nàng rung mình ớn lạnh. Madelyne nghĩ hắn muốn tổng khứ nàng đi. Nhưng thậm chí giờ hắn cũng không quát nàng. Thực ra thì hắn hiếm khi lớn tiếng. Hắn không phải làm thế. Kích thước thân hình hắn luôn nhận được sự chú ý ngay lập tức, và biểu hiện của hắn, khi hắn không hài lòng như bây giờ, dường như có ảnh hưởng như tiếng gầm rống.

Madelyne không còn sợ hắn nữa. Đáng tiếc, nàng phải nhắc nhở bản thân sự thật đó vài lần mỗi ngày. Và nàng vẫn không đủ dũng khí hỏi hắn có ý định gì khi nói với nàng giờ nàng thuộc về hắn. Nàng cứ lần lữa mãi cuộc đối đầu đó vì thật sự nàng sợ câu trả lời của hắn.

Hơn nữa, nàng tự nhủ, sẽ có đủ thời gian để nàng tìm hiểu số phận của nàng ra sao sau khi Adela cảm thấy tốt hơn. Trong thời gian hiện tại này, nàng sẽ bắt đầu mỗi trận chiến khi nó lộ ra.

“Tôi chỉ đi lên đỉnh đồi thôi,” cuối cùng Madelyne cũng trả lời. “Anh lo tôi sẽ đi bộ tới Luân Đôn sao?”

“Mục đích của cuộc đi bộ này là gì?” Duncan hỏi, lơ đi lời dẫn giải của nàng về việc bỏ trốn. Hắn nghĩ quá lỗ bịch để trả đũa nàng về điều đó.

“Cho sói của tôi ăn.”

Phản ứng của hắn là điều nàng vừa ý nhất. Vì cuối cùng thì hắn cũng có một lần không thể giữ vẻ mặt bình thường. Hắn nhìn nàng kinh ngạc. Madelyne mỉm cười.

“Anh có thể cười to nếu anh có ý đó, nhưng tôi thấy một cho chó rất rất lớn hoặc là một con sói hoang, và tôi cảm thấy mình có bốn phận cho nó ăn, chỉ là cho tới khi thời tiết khá hơn và nó có thể đi săn. Dĩ nhiên, điều đó có nghĩa là tôi sẽ cho nó ăn suốt mùa đông này, nhưng khi mùa xuân đến, với làn gió ấm áp đầu tiên, tôi chắc rằng sói của tôi sẽ có thể tự lo cho mình được.”

Duncan quay lưng lại với Madelyne và bước đi.

Madelyne muốn bật cười. Hắn không từ chối những cuộc đi bộ của nàng bên ngoài pháo đài, và đó là một thắng lợi đủ để hả hê.

Thật sự thì Madelyne nghĩ con chó hoang không còn ở khu vực đó nữa. Nàng nhìn ra cửa sổ hàng đêm từ ngày đầu tiên thấy nó, nhưng nó không xuất hiện thêm lần nào. Con chó đã bỏ đi, và thỉnh thoảng, vào lúc đêm khuya khi nàng co ro dưới tấm đắp, nàng tự hỏi liệu nàng có thực sự thấy con thú hay nó chỉ là một hư ảnh của trí tưởng tượng quá mức của nàng.

Madelyne sẽ không bao giờ thừa nhận điều ấy với Duncan, và có được niềm vui ngoan cố mỗi khi nàng băng qua cây cầu kéo. Thức ăn nàng đem đến ngày hôm trước luôn biến mất, cho thấy rằng đã

có con vật nào đó đã ăn trong đêm. Nàng vui mừng vì thức ăn không bị phí phạm. Và nàng thậm chí còn vui hơn khi chọc tức Duncan.

Đúng thế, nàng làm vậy chỉ để khiêu khích hắn. Và từ cái cách Duncan tránh nàng thì nàng nghĩ nàng đã thành công.

Ban ngày sẽ rất thú vị nếu nàng không phải lo lắng về giờ ăn tối. Điều đó đặt lên vai nàng một gánh nặng và là một sự căng thẳng đối với bản tính nhẹ nhàng của nàng.

Nàng ở bên ngoài càng nhiều càng tốt, bắt chấp mưa và cái lạnh. Gerty mang đến cho nàng một số quần áo đã bỏ đi của cô gái Duncan, Catherine. Đồ quá rộng so với thân hình nàng nhưng Madelyne đã sửa lại chúng và kết quả đáp ứng hơn nhu cầu của nàng. Nàng không quan tâm chúng có hợp thời hay không. Quần áo đã cũ nhưng sạch sẽ, và có cảm giác mềm mại trên da nàng. Quan trọng nhất, chúng giữ ấm cho nàng.

Mỗi buổi chiều Madelyne đi đến chuồng ngựa với một cục đường cho chiến mã của Duncan, con vật trắng xinh đẹp mà nàng đặt tên là Silenus. Nàng và con ngựa đã thiết lập một mối quan hệ. Silenus sẽ nhặng xị lên khùng khiếp, như thể cố đẩy thanh chắn cửa chuồng ra bất cứ khi nào nó nhìn thấy Madelyne đang đến gần. Nhưng ngay khi nàng nói với nó, Silenus lập tức dịu xuống. Madelyne hiểu con vật muốn thể hiện nó với nàng, và nàng luôn khen ngợi tinh thần nó sau khi cho nó điều nó vui thích.

Silenus, với toàn bộ kích thước kinh khủng, trở nên đầy tình cảm. Nó sẽ thúc vào bàn tay nàng đến khi nàng vuốt ve nó, và khi nàng dừng lại và đặt tay lên rào chắn, một mẹo nhỏ để thử phản ứng, Silenus sẽ tức thì thúc vào bàn tay nàng trở lại lên đầu nó.

Người chăm ngựa không thích các chuyến viếng thăm của Madelyne và nói thẳng ra đủ lớn để nàng nghe thấy. Anh ta nghĩ

nàng làm hư con ngựa của Duncan và thậm chí còn dọa sẽ mách lại với chủ nhân của anh ta nàng đang mưu toan điều gì đó. Thế nhưng anh ta chỉ hăm dọa ầm ĩ vậy thôi. Đúng vậy, người chăm ngựa hết sức ngạc nhiên bởi khả năng tự nhiên của Madelyne đối với con ngựa. Anh ta vẫn còn hơi lo lắng mỗi khi thắng yên lên lưng con chiến mã của Duncan, nhưng cô gái nhỏ bé này dường như không có lấy chút nào sợ hãi.

Vào buổi chiều ngày thứ ba, người chăm ngựa nói chuyện với Madelyne, và đến cuối tuần thì họ nhanh chóng trở thành bạn bè.

Madelyne được biết tên anh ta là James, và anh ta đã kết hôn với Maude. Con trai họ, William, vẫn còn quá nhỏ, nhưng James đang kiên nhẫn chờ đợi đến lúc cậu bé đủ lớn để trở thành người học việc dưới sự hướng dẫn của anh ta. Đứa trẻ sẽ phải theo truyền thống gia đình, James giải thích với một thái độ nghiêm túc.

“Silenus sẽ để cho cô cưới nó mà không dùng yên,” James tuyên bố sau khi dẫn Madelyne đi một vòng quanh khu vực của anh ta.

Madelyne mỉm cười. James đã chấp nhận cái tên nàng đặt cho con ngựa của Duncan. “Tôi chưa bao giờ cưới ngựa không yên cả,” nàng nói. “Thật ra, James à, tôi chưa từng cưới ngựa.”

“Có lẽ,” James đề nghị cùng một nụ cười tử tế, “Khi mưa ngớt, cô có thể học cách cưới thông thường.”

Madelyne gật đầu.

“Nếu cô chưa từng học thì cô làm sao đi từ nơi này đến nơi khác được, tôi đang tự hỏi đây,” James thừa nhận.

“Tôi đi bộ,” Madelyne nói và nàng cười lớn vì vẻ ngạc nhiên của anh ta. “Đấy không phải tội lỗi.”

“Tôi có một con ngựa cái dễ tính, cô có thể tập luyện với nó,” anh ta đề xuất.

“Không được đâu, tôi nghĩ là không được,” Madelyne trả lời. “Silenus sẽ không thích điều đó. Tôi nghĩ tình cảm của nó có lẽ sẽ bị tổn thương và chúng ta không thể cho phép điều đó, đúng không?”

“Chúng ta không thể ư?” trông James bối rối.

“Tôi sẽ đối xử tốt với Silenus.”

“Cô muốn cưỡi con chiến mã của Nam tước, phải vậy không tiểu thư?” James lắp bắp như thể anh ta đang bị siết cổ.

“Tôi biết nó thuộc về ai. Đừng lo lắng về kích thước của nó,” nàng cố làm dịu đi vẻ hoài nghi trên mặt anh ta. “Tôi đã từng cưỡi Silenus rồi.”

“Nhưng cô có sự chấp thuận của Nam tước chứ?”

“Tôi sẽ có lại nó, James.”

Madelyne lại cười, và tất cả mọi tranh cãi lý lẽ bay ra khỏi đầu người chăm ngựa. Đúng vậy, anh ta tự nhủ, từ ánh nhìn trong đôi mắt xanh xinh đẹp của nàng và cách nàng mỉm cười quá tin tưởng, James đột nhiên thấy mình hoàn toàn đồng ý.

Khi Madelyne rời khỏi chuồng ngựa, người lính canh đi cạnh nàng. Anh ta là thứ nhắc nhở nàng và với những người khác rằng nàng không phải là một vị khách mời. Dù vậy thái độ của Anthony đối với nàng dịu đi đáng kể. Anh ta hầu như không còn bực bội với nhiệm vụ của mình.

Từ cách Anthony được những người lính khác chào hỏi, Madelyne đoán rằng anh ta là một người tốt. Anh ta có một nụ cười hấp dẫn, như nụ cười trẻ thơ, bất chấp thân hình đồ sộ và tuổi tác của anh ta. Nàng không hiểu tại sao anh ta lại được giao nhiệm vụ

trông chừng nàng, nàng nghĩ rằng phải là ai đó với vóc người nhỏ hơn, như Ansel chẳng hạn, cậu bé cận vệ ấy sẽ phù hợp hơn với nhiệm vụ yên lặng này.

Cơn tò mò gia tăng đến mức cuối cùng nàng quyết định hỏi anh ta. “Anh đã làm điều gì đó phật ý lãnh chúa của anh chưa?”

Anthony trông như không hiểu câu hỏi của nàng.

“Khi những người lính trở về sau thời gian huấn luyện, tôi có thể thấy anh nhìn họ một cách ghen tỵ, Anthony. Anh thích được tập luyện cùng họ thay vì đi vòng vòng với tôi.”

“Không sao đâu,” Anthony trả lời.

“Tôi vẫn không hiểu tại sao anh bị giao nhiệm vụ này trừ phi anh đã làm Duncan phật ý điều gì đó.”

“Tôi có một vết thương cần thêm chút thời gian cho nó lành hẳn.” Anthony giải thích. Giọng anh ta ngập ngừng và Madelyne nhận thấy màu đỏ từ cổ đang từ từ bò lên mặt anh ta.

Trời đất, anh ta đang ngượng, kỳ quặc thật, nàng thầm nghĩ. Sự thăm hỏi có thể sẽ làm anh ta thoải mái hơn, thế là nàng lên tiếng, “Tôi cũng đã bị một vết thương, và tôi có thể nói với anh là nó không nhẹ đâu.” Thật là kiêu ngạo nhưng mục đích của nàng là làm cho Anthony nhận ra anh ta chẳng việc gì phải xấu hổ cả. “Suýt nữa là tôi ‘tiêu’ rồi, Anthony à, nhưng Edmond đã chữa trị cho tôi. Giò thì tôi có một vết sẹo rất khủng khiếp, nó nằm dọc trên đùi tôi đây này.”

Anthony vẫn không thoải mái với chủ đề nàng đang đeo đuổi. “Những người lính cảm thấy họ không đáng khâm phục khi bị thương trên chiến trường ư?” Madelyne hỏi.

“Phải,” Anthony trả lời. Anh ta siết chặt tay sau lưng và rảo bước nhanh hơn.

Bất chợt một suy nghĩ lóe lên trong đầu Madelyne, Anthony có thể ngưng vì chỗ bị thương. Đôi tay và đôi chân của anh ta trông ổn cả, chỉ còn ngực và ...

“Chúng ta sẽ không nói lại chuyện này nữa,” Madelyne buột miệng tuyên bố. Mặt nàng nóng bừng. Khi Anthony đột ngột chậm bước, Madelyne biết mình đã đúng. Vết thương nằm ở nơi không thể đề cập đến.

Dù nàng không dò hỏi Anthony về việc những người lính phải trải qua nhiều giờ liên tục huấn luyện trong ngày nhưng nàng vẫn tò mò muốn biết. Nàng cho rằng việc bảo vệ chủ nhân của họ là một công việc cực kỳ khó khăn, xét đến việc người thủ lĩnh đó có quá nhiều kẻ thù. Nàng không nghĩ mình đã vội vàng kết luận. Duncan không phải là người dễ mến; hẳn chắc chắn không tệ nhị hoặc khôn khéo. Tại sao ư, hẳn chắc hẳn đã ‘tập hợp’ kẻ thù nhiều hơn bạn bè ở triều đình của William II.

Nàng thì, thật không may, dành quá nhiều thời gian để nghĩ về Duncan. Nàng chẳng hề quen với việc có quá nhiều thời gian mà không phải làm gì. Khi nàng không ra ngoài đi dạo với Anthony, nàng khiến Gerty và Maude phát hoảng với những đề nghị dọn dẹp trang hoàng nhà cửa của Duncan cho dễ nhìn hơn.

Maude không giữ ý như Gerty. Cô ấy luôn háo hức quảng công việc sang một bên và tới thăm Madelyne. Bé Willie, cậu con trai 4 tuổi của Maude, cũng tỏ ra là người thích nói chuyện như bà mẹ của mình ngay khi Madelyne tập cho bé không ngậm ngón tay cái trong miệng nữa.

Tuy nhiên, khi ánh sáng của ngày nhạt dần, bụng nàng quặn lại và đầu nàng đau như búa nện. Nó không có gì lạ, nàng tự nhủ, khi một người nào đó phải xem xét đến những buổi tối trải qua cùng gia

đình Wexton như là những thử thách khả năng chịu đựng mà không có Odysseus bên cạnh.

Dù vậy Madelyne không được phép quay lưng từ bỏ. Nàng sẽ làm mọi việc trừ việc quỳ gối van xin cho nàng được dùng bữa tối ở trong phòng, nhưng Duncan không cho phép. Hơn thế nữa, hắn yêu cầu nàng có mặt trong bữa cơm gia đình và rồi dám trơ tráo bỏ đi chỗ khác chứ không làm theo thử thách ghê gớm mà hắn buộc nàng tuân theo. Nam tước luôn ăn một mình, và xuất hiện chỉ khi bàn ăn đã được dọn sạch.

Adela kích động cuộc nói chuyện, trong khi cánh đàn ông tiếp tục ném xương qua vai xuống sàn, cô em gái Duncan không ngừng ném những lời lẽ khiếm nhã về Madelyne.

Madelyne nghĩ nàng không thể chịu đựng sự giày vò hơn nữa. Nụ cười của nàng nhạt hẳn đi.

Vào buổi tối của ngày thứ bảy, sự điềm tĩnh của Madelyne nứt ra, và bùng nổ một sức mạnh hung dữ đến mức những người chứng kiến quá sững sờ không thể can thiệp.

Duncan cho phép nàng rời khỏi đại sảnh. Madelyne đứng dậy, cáo lỗi, và bắt đầu đi đến lối ra.

Đầu nàng nhúc nhúc ong ong, và nàng chỉ nghĩ đến việc nhường lối đi cho Adela. Madelyne không đủ sức chịu đựng thêm tiếng thét nào nữa. Em gái Duncan đang đi về phía nàng.

Madelyne thận trọng nhìn qua Adela và thấy bé Willie đang lấp ló nơi cánh cửa nhà bếp. Cậu bé cười với nàng và nàng lập tức dừng lại để nói chuyện với bé.

Willie đáp lại nụ cười của Madelyne. Bé lao ra phía trước Adela ngay khi cô vung cao tay như mỗi lần cô lăng mạ Madelyne. Mu bàn tay Adela đập vào má Willie. Cậu bé ngã lăn ra đất.

Willie khóc thét, Gilard hét to, và Madelyne quát lên một tiếng đình tai nhức óc. Âm thanh giận dữ ấy khiến tất cả mọi người trong đại sảnh sững sốt, thậm chí Adela lùi lại một bước, một bước lùi thật sự mà cô chưa từng làm trước Madelyne.

Gilard dợm mình đứng dậy. Duncan chớp lấy cánh tay anh. Người em út định mở miệng ra cãi nhưng ánh mắt Duncan khiến anh im bặt.

Madelyne vội đến chỗ bé Willie, dịu dàng đỡ dành bé và tặng bé một nụ hôn lên đỉnh đầu, và rồi trao bé cho người mẹ đang đứng đó đầy lo sợ. Maude, khi nghe tiếng khóc thét của con trai, xuất hiện ở ngưỡng cửa cùng với Gerty.

Sau đó Madelyne đối mặt với Adela. Nàng đã có thể kiềm chế cơn giận nếu em gái Duncan tỏ ra có dấu hiệu hối hận. Tuy nhiên, Adela không có lấy chút xiu nào là hối hận vì hành vi vừa rồi. Và khi cô lầm bầm cậu bé là một cục nợ thì Madelyne bỏ qua việc kiềm chế bản thân.

Adela gọi Willie là ‘đồ quý sứ’ và lập tức nhận một cái tát ở nơi mà Madelyne nghĩ Adela xứng đáng được nhận nhất, miệng của cô. Adela choáng váng bởi sự tấn công bất ngờ, cô mất thăng bằng và khuỵu đầu gối xuống. Cô không nhận ra rằng cô đã trao thêm lợi thế cho Madelyne.

Trước khi Adela có thể đứng dậy, Madelyne túm lấy mái tóc dài của cô và xoắn nó lại đằng sau đầu, khiến cô em gái Duncan trông yếu đuối và không thể trả đũa. Nàng buộc Adela cúi đầu xuống. “Cô vừa nói lần cuối cùng những từ rác rưởi đấy, Adela. Cô hiểu ý tôi không?”

Mọi người chăm chăm nhìn hai người phụ nữ. Edmond là người đầu tiên thoát khỏi trạng thái sững sờ. “Buông con bé ra, Madelyne,”

anh hét lên.

Không rời ánh mắt khỏi Adela, Madelyne hét lại với Edmond. “Tránh ra, Edmond. Anh buộc tôi chịu trách nhiệm về mọi chuyện xảy ra với em gái anh, và tôi quyết định đã đến lúc tôi phải nhúng tay vào giải quyết đồng lõa xôn này. Bắt đầu ngay bây giờ.”

Duncan không nói một lời.

“Tôi không buộc cô chịu trách nhiệm,” Edmond gào to. “Thả con bé ra. Tâm trí nó...”

“Tâm trí cô ấy cần được gột rửa để tỉnh táo, Edmond.”

Madelyne thấy Maude và Gerty đều đang đứng cạnh ngưỡng cửa. Nàng giữ chặt Adela và quay đầu nói với họ. “Tôi nghĩ chúng ta cần hai bồn tắm để gột rửa cái đồng lõa bẩn thỉu này, Gerty. Và Maude, cô tìm quần áo sạch cho cô chủ của cô đi.”

“Cô sẽ tắm bây giờ ư, thưa tiểu thư?”

“Adela sẽ tắm,” Madelyne tuyên bố. Nàng nhìn Adela và nói, “Và xà bông sẽ vào miệng cô mỗi lần cô dám nói năng khiếm nhã với tôi.”

Madelyne thả tóc Adela ra và giúp cô đứng dậy. Em gái Duncan cố gắng rút ra xa nhưng Madelyne không để điều đó thành công. Con giân dữ tặng cho nàng sức mạnh của Hercules. “Cô cao hơn tôi, nhưng tôi khỏe hơn, và đúng giây phút này tôi cừ hơn cô có thể tưởng tượng, Adela. Nếu tôi phải đá cô suốt dọc đường lên tháp thì tôi sẽ làm hơn thế đấy.” Nàng kéo tay Adela, lôi cô đến lối ra, lăm bắm đủ lớn để ba người anh em trai có thể nghe thấy. “Và tôi đang cười với ý nghĩ được đá cô đây, sự thật là thế.”

Adela òa khóc. Madelyne là kẻ nhẫn tâm. Cô không muốn nhận thêm lòng thương hại. Edmond và Gilard đã cho Adela quá nhiều

rồi. Họ không nhận ra lòng trắc ẩn và sự thương hại đã làm tổn thương cô em gái của họ. Tất cả những gì cần bây giờ là một bàn tay mạnh mẽ. Và Madelyne đủ mạnh mẽ để làm điều đó. Kỳ lạ, nhưng đầu cô không còn đau nữa.

“Cứ khóc đi nếu cô muốn, Adela. Nó chẳng giúp cô được đâu. Cô dám gọi bé Willie là ‘đồ quý sứ’ trong khi cái tên đó là của cô. Đúng, cô là ‘đồ quý sứ’. Giờ thì tất cả mọi việc sẽ thay đổi. Tôi hứa với cô.”

Madelyne tiếp tục nói liên miên trên đường đi về phòng nàng. Nàng không đá Adela lần nào cả.

Vào lúc hai chiếc bồn tắm được đổ đầy nước nóng, tinh thần chiến đấu rời bỏ Adela. Gerty và Maude ở lại để phụ một tay cời đồ cho Adela. “Đốt chúng đi,” Madelyne ra lệnh sau khi trao cho Gerty đồng vải bản.

Khi Adela bị đẩy vào cái bồn tắm đầu tiên, Madelyne nghĩ nàng đang cố bắt chước vợ của Lot^[5]. Em gái Duncan ngồi bất động như một tác phẩm điêu khắc bằng đá và nhìn vào khoảng không vô định. Tuy nhiên, ánh mắt lại thể hiện một điều khác. Phải, điều đó là thứ đã làm Adela sôi sục giận dữ. “Tại sao cần tới hai cái bồn tắm ở đây?” Maude lên tiếng hỏi. Cô ấy siết chặt đôi tay trong lo lắng. Adela đột ngột thay đổi chiến thuật, cô chớp lấy tóc Madelyne, như thể cô muốn giật tung mái tóc đẹp lung linh ấy ra khỏi da đầu Madelyne.

Để trả đũa, cô tiểu thư mà Maude đã đánh giá là một phụ nữ dịu dàng và đáng yêu đã nhấn đầu Adela xuống nước. Không lẽ cô ấy muốn nhấn chìm em gái Nam tước ư?

“Tiểu thư Adela không thể thở ở dưới đó đâu,” Maude hốt hoảng.

“Phải, và cô ấy cũng không thể phỉ nhổ tôi được,” Madelyne trả lời, cái kinh nhần mạnh từng chữ.

“Trời, tôi chưa bao giờ...” Gerty hốt hển trước khi quay người. Maude trông theo người bạn của mình đi như chạy ra khỏi phòng.

Gerty luôn là người loan truyền tin tức trước khi người nào khác có cơ hội, Maude biết thế. Kế tiếp thì Nam tước Wexton có thể sẽ muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Maude ước cô có thể đuổi theo Gerty. Tiểu thư Madelyne khiến cô sợ hãi; cô chưa từng thấy ai hung dữ đến vậy. Tuy vậy, Madelyne đã đứng ra bảo vệ bé Wille, Maude thừa nhận, và vì lý do đó mà cô ở lại và giúp tiểu thư Madelyne một tay khi nàng yêu cầu.

“Chúng ta cần hai cái bồn vì Adela quá bẩn, cô ấy cần tắm hai lần.”

Maude rất khó khăn để nghe được tiểu thư Madelyne nói gì với cô. Adela bắt đầu vùng vẫy, đá lung tung và cào cào. Chúa ơi, nước văng tung tóe khắp nơi, tập trung nhiều nhất là trên người tiểu thư Madelyne.

“Vui lòng đưa tôi miếng xà bông,” Madelyne ra lệnh.

Một giờ kế tiếp là thử thách không thể tin nổi đáng được kể đi kể lại cho đến mùa xuân tới. Gerty tiếp tục xem xét tình hình và rồi vội vã chạy xuống lầu để thuật lại chi tiết cho Edmond và Gilard.

Khi cuộc chiến kết thúc, Gerty hơi thất vọng. Tiểu thư Adela ngoan ngoãn ngồi yên trước lò sưởi trong khi tiểu thư Madelyne chải đầu cho cô. Cuộc chiến đã lấy hết sức lực của em gái Nam tước và cơn kích động đã qua đi.

Maude và Gerty rời khỏi tháp sau khi các bồn tắm đã được đổ hết nước và mang đi. Cả Adela lẫn Madelyne đều không nói một lời

nào. maude đột ngột xuất hiện tại ngưỡng cửa và vội vã nói. “Tôi quay lại để nói lời cảm ơn vì tiểu thư đã giúp con trai tôi.”

Madelyne định trả lời thì Maude tiếp tục. “Xin tiểu thư nhớ cho, tôi không chống lại tiểu thư Adela. Cô ấy không còn là cô ấy nữa. Nhưng cô đã dỗ dành Willie và tôi biết ơn cô.”

“Tôi không cố ý đánh bé.”

Câu thừa nhận thốt ra từ miệng Adela. Đó là câu nói đàng hoàng đầu tiên mà cô nói. Maude và Madelyne nhìn nhau cười.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng Maude, Madelyne kéo một cái ghế lại và ngồi xuống đối diện với Adela.

Adela không nhìn thẳng vào Madelyne. Đôi bàn tay cô đặt trong lòng và cô chăm chú nhìn chúng.

Madelyne dành chút thời gian để quan sát em gái Duncan. Adela thật sự rất xinh đẹp. Cô có đôi mắt nâu to tròn, mái tóc nâu vàng óng ả, một ngạc nhiên, khi những cái bần được gột sạch, thì mái tóc dài màu vàng là điều đáng chú ý nhất.

Trông cô không giống Duncan, nhưng chắc chắn cô có cùng cái tính bướng bỉnh. Madelyne buộc bản thân phải kiên nhẫn.

Ít nhất là đã một giờ trôi qua trước khi Adela cũng chịu nhìn lên Madelyne. “Cô muốn gì từ tôi?”

“Tôi muốn cô kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra với cô.”

Khuôn mặt Adela lập tức trở nên đỏ bừng. “Cô muốn tất cả mọi chi tiết chứ, Madelyne? Nó sẽ mang lại niềm vui cho cô chứ?” Adela xoắn chặt cổ tay áo ngủ cô đang mặc.

“Không, tôi sẽ không lấy đó làm niềm vui,” Madelyne trả lời dịu dàng. Giọng nàng chất chứa nỗi buồn phiền. “Nhưng cô cần phải

nói ra. Nó là chất độc trong cơ thể cô, Adela, và cô cần giải phóng nó ra khỏi cơ thể. Cô sẽ cảm thấy tốt hơn, tôi hứa đấy. Và cô sẽ không phải tiếp tục ngơ ngác trước các anh em trai của cô nữa.”

Adela mở to mắt. “Làm sao cô...” Cô đột nhiên nhận ra mình đã để lộ bản thân.

Madelyne mỉm cười. “Đơn giản là cô không ghét tôi. Chúng ta đi qua đi lại trước mặt nhau mỗi ngày nhưng sau đó cô không thét là tôi nữa. Không đâu, Adela, cô chỉ cố tỏ ra hận thù.”

“Tôi ghét cô.”

“Cô không ghét tôi,” Madelyne dứt khoát tuyên bố. “Cô chẳng có lý do gì để ghét tôi. Tôi không làm gì tổn hại cô cả. Chúng ta đều vô tội và bị kẹt trong cuộc chiến này giữa các anh trai của chúng ta. Đúng thế, chúng ta đều vô tội^[6].”

“Tôi không còn trong trắng nữa,” Adela đáp lời nàng. “Và Duncan đến giường cô mỗi đêm, vì vậy tôi cũng không cho rằng cô còn trong trắng^[7].”

Madelyne kinh ngạc. Tại sao Adela nghĩ rằng Duncan ngủ với nàng hàng đêm cơ chứ? Tất nhiên cô ấy nhầm rồi, nhưng bây giờ Madelyne buộc mình phải tập trung vào vấn đề của Adela. Nàng có thể bảo vệ sự trong trắng của nàng sau.

“Tôi sẽ giết anh trai cô nếu có cơ hội,” Adela tuyên bố. “Sao cô không để tôi yên? Tôi muốn chết trong yên bình.”

“Đừng nói những suy nghĩ tội lỗi như thế,” Madelyne quay về thực tại. “Adela, làm sao tôi có thể giúp cô nếu cô...”

“Tại sao? Tại sao cô muốn giúp tôi? Cô là em gái của Louddon.”

“Tôi không có lòng trung thành với anh trai tôi. Anh ấy đã hủy diệt nó từ lâu lắm rồi. Cô đã gặp Louddon khi nào?” nàng giữ giọng bình thản như thể câu hỏi đó không thật sự quan trọng.

“Ồ Luân Đôn,” Adela trả lời. “Và đó là tất cả những gì tôi sẽ nói với cô.”

“Chúng ta sẽ nói về chuyện này, dù cho nó đau đớn đến thế nào đi nữa. Chúng ta chỉ có nhau thôi, Adela. Tôi sẽ giữ bí mật của cô.”

“Bí mật? Không có bí mật nào cả, Madelyne. Mọi người biết chuyện xảy ra với tôi.”

“Tôi sẽ nghe sự thật từ cô. Nếu chúng ta phải ngồi đây và nhìn nhau suốt đêm thì tôi cũng sẵn sàng.”

Adela nhìn Madelyne hồi lâu, rõ ràng là đang cố quyết định. Cô cảm thấy mình sẵn sàng bị xé thành hàng ngàn mảnh. Chúa ơi, cô đã quá chán trò giả tạo, và quá cô độc. “Và cô sẽ kể lại cho Louddon từng từ một khi cô trở về với anh ta ư?” cô cất tiếng hỏi dù giọng cô giờ chỉ như một tiếng thì thào.

“Tôi không bao giờ trở về với Louddon,” Madelyne khẳng định. Giọng nàng đầy phẫn nộ. “Tôi có một kế hoạch là đến sống với họ hàng của tôi. Tuy nhiên tôi không biết đường đi, nhưng tôi sẽ đến Scotland cho dù có phải đi bộ.”

“Tôi tin cô, cô sẽ không kể cho Louddon. Nhưng còn Duncan thì sao? Cô sẽ kể cho anh ấy chứ?”

“Tôi sẽ không kể cho bất kỳ ai trừ phi cô cho phép,” Madelyne trả lời.

“Tôi gặp anh cô khi tôi ở triều đình,” Adela thì thầm. “Anh ta rất đẹp trai,” cô thêm vào. “Anh ta nói anh ta yêu tôi, thề thốt với tôi.”

Adela bật khóc và vài phút sau cô mới kiềm chế lại được.

“Tôi đã được hứa hôn với Nam tước Gerald. Mọi sự đã được sắp xếp khi tôi 10 tuổi. Tôi luôn hài lòng cho đến lúc tôi gặp Louddon. Tôi đã không gặp Gerald từ lúc còn nhỏ. Thề có Chúa, tôi thậm chí không chắc là tôi có thể nhận ra anh ấy lúc này. Duncan cho phép tôi đến triều đình cùng Edmond và Gilard. Gerald lẽ ra phải ở đó, và khi lời thề hôn nhân được trao cho nhau vào mùa hè tới, các anh tôi đã nghĩ rằng đó là một ý hay để cho tôi tiếp xúc với chồng sắp cưới của mình. Duncan tin là Louddon đang ở Normandy cùng Đức vua, cô biết đó. Nếu không anh ấy sẽ không bao giờ cho phép tôi tới gần triều đình.”

Adela hít thật sâu rồi tiếp tục. “Gerald không có ở đó. Anh ấy có lý do. Một trong những chư hầu của anh ấy bị tấn công và anh ấy phải trả thù. Tuy vậy, tôi vẫn thấy giận và thất vọng.”

Rồi cô ấy nhún vai. Madelyne vươn người ra trước và nắm chặt tay cô ấy. “Tôi cũng sẽ thấy thất vọng,” nàng chia sẻ.

“Mọi thứ xảy ra quá nhanh, Madelyne. Chúng tôi ở Luân Đôn chỉ có 2 tuần. Tôi biết Duncan không ưa Louddon nhiều đến thế nào nhưng tôi không biết tại sao. Chúng tôi giữ bí mật những cuộc hẹn. Anh ta lúc nào cũng ân cần và chu đáo với tôi. Tôi thích được chú ý. Những cuộc hẹn cũng rất dễ sắp xếp vì Duncan không có ở đó.”

“Louddon sẽ tìm được cách thôi,” Madelyne nói. “Tôi nghĩ anh ấy sử dụng cô để làm đau anh trai cô. Cô rất xinh đẹp, nhưng tôi nghĩ Louddon không yêu cô. Anh ấy không thể yêu thương ai ngoài trù bản thân anh ấy hết. Giờ thì tôi biết điều đó.”

“Louddon đã không chạm vào tôi.”

Lời tuyên bố rơi vào khoảng không giữa hai người. Madelyne sững người. Nàng buộc mình giữ bình thần và nói, “Cô cứ nói tiếp đi.”

“Chúng tôi thỏa thuận sẽ gặp nhau trong một phòng ngủ trống mà Louddon đã tìm ra được ngày hôm trước. Nó cách xa các phòng ngủ khác của các vị khách, hoàn toàn riêng biệt. Tôi biết mình đang làm gì, Madelyne. Tôi đồng ý đến cuộc hẹn này. Tôi nghĩ tôi yêu anh trai cô. Tôi biết là sai nhưng tôi không dừng lại được. Lạy Chúa, Duncan sẽ giết tôi nếu anh ấy biết được sự thật.”

“Đừng giày vò bản thân, Adela. Anh ấy sẽ không biết gì cả trừ phi cô nói với anh ấy.”

“Louddon đến gặp tôi. Nhưng anh ta không đến một mình. Bạn anh ta đi cùng và kẻ đó đã... cưỡng hiếp tôi.”

Tất cả mọi điều Madelyne đã học để che dấu các cảm xúc của mình giờ đã giúp nàng. Nàng không tỏ ra bất cứ biểu hiện nào trước lời thú nhận gây sốc của Adela.

Em gái Duncan chăm chú nhìn Madelyne. Cô chờ đợi để thấy sự ghê tởm từ nàng. “Điều này không làm cô...”

“Cô nói hết đi,” Madelyne thăm thì.

Toàn bộ câu chuyện bắn thiu được phơi bày, ban đầu có chút do dự nhưng rồi tốc độ tăng dần, và khi Adela kết thúc, Madelyne để yên cho cô một vài phút để trấn tĩnh.

“Ai là người đi cùng Louddon? Cho tôi biết tên hắn.”

“Morcar.”

“Tôi biết tên khốn đó,” Madelyne trả lời, không giấu sự giận dữ. Adela khiếp hãi trước sự bùng nổ ngấm ngầm đầy dữ dội ấy. Madelyne cố gắng gạt bỏ cơn giận qua một bên. “Tại sao cô không kể cho Duncan tất cả những điều này? Dĩ nhiên không phải là phần gặp Louddon nhưng là về sự liên quan của Morcar?”

“Tôi không thể,” Adela khẽ khàng. “Tôi rất xấu hổ. Và tôi bị đánh tàn nhẫn, tôi thực sự nghĩ mình sắp chết. Louddon cũng phải chịu trách nhiệm như Morcar... Ôi, tôi không biết, nhưng khi tôi nói tên Louddon cho Gilard và Edmond, họ không muốn nghe thêm gì nữa.”

Adela bắt đầu khóc, nhưng Madelyne nhanh chóng chặn cô lại. “Vây được rồi,” nàng nói với giọng nghiêm nghị. “Giờ cô sẽ nghe tôi. Tội duy nhất của cô là đã yêu nhầm người. Tôi ước cô có thể kể cho Duncan nghe về Morcar, nhưng quyết định là của cô, không phải của tôi. Chừng nào mà cô còn chấp nhận tôi, tôi thề sẽ giữ kín bí mật của cô.”

“Tôi tin cô. Tôi đã theo dõi cô cả tuần. Cô hoàn toàn khác anh trai cô. Thậm chí trông cô cũng không giống anh ta.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó,” Madelyne lẩm bẩm với sự thích thú, Adela mỉm cười.

“Một câu hỏi nữa, Adela, nếu cô vui lòng,” Madelyne tiếp tục. “Tại sao cô lại hành động như một người điên vậy? Tất cả là vì lợi ích của các anh em trai cô ư?”

Adela gật đầu.

“Tại sao?” Madelyne thấy hơi rối.

“Khi tôi về nhà, tôi nhận ra mình sẽ không chết. Và rồi tôi bắt đầu lo lắng rằng tôi có thể mang thai đứa con của Morcar. Duncan sẽ buộc phải sắp đặt một cuộc hôn nhân, và...”

“Cô không thể tin Duncan sẽ ràng buộc cô với Louddon chứ?” Madelyne ngắt lời.

“Không, không,” Adela buột miệng. “Nhưng anh ấy sẽ tìm ai đó. Điều quan tâm duy nhất của anh ấy là giúp tôi.”

“Và cô đang mang thai?” Madelyne ngập ngừng hỏi và bụng nàng quặn thắt với khả năng đó.

“Tôi không biết. Tôi đã mất kỳ hàng tháng nhưng tôi không cảm thấy gì khác lạ và chưa thấy thay đổi.” Adela đỏ mặt sau khi thú nhận.

“Có lẽ còn quá sớm để nói,” Madelyne thận trọng. “Nhưng nếu cô có thai, cô nghĩ làm thế nào để giấu Duncan? Anh ta có lẽ ương ngạnh, Adela, nhưng anh ta chắc chắn không mù.”

“Tôi nghĩ là tôi sẽ không ra khỏi phòng cho đến khi đã quá trễ. Giờ thì tôi thấy nó thật ngu ngốc. Tôi không suy nghĩ kỹ. Tôi chỉ biết tôi sẽ tự tử trước khi tôi bị buộc phải kết hôn với bất kỳ ai.”

“Thế còn Nam tước Gerald thì sao?” Madelyne hỏi.

“Hôn ước không còn hiệu lực,” Adela lặng người. “Tôi không còn là trinh nữ.”

Madelyne thở dài. “Nam tước tuyên bố vậy sao?”

“Không phải, nhưng Duncan nói anh ấy không phải thực hiện hôn ước nữa.”

Madelyne gật đầu. “Nỗi lo lớn nhất của cô là Duncan sẽ buộc cô kết hôn?”

“Phải.”

“Vây thì chúng ta hãy đối mặt với mối lo này trước tiên. Chúng ta sẽ lên kế hoạch giải thoát cho cô khỏi mối quan tâm đó.”

“Chúng ta ư?”

Madelyne nghe thấy sự háo hức trong giọng nói Adela, thấy tia sáng lấp lánh trong đôi mắt nâu đó. Điều đó làm nàng quyết tâm

hơn. Không thể ngồi yên một chỗ thêm một lúc nào nữa, Madelyne đứng dậy và từ từ đi quanh cái ghế. “Tôi không tin là anh trai cô quá nhân tâm đến mức yêu cầu cô kết hôn với ai đó.” Nàng đưa tay chặn Adela khi cô trông có vẻ như muốn cắt ngang rồi tiếp tục. “Tuy nhiên, những gì tôi tin không quan trọng. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu tôi có được lời hứa của Duncan là cô có thể sống ở đây cho đến chừng nào mà cô muốn, bất kể hoàn cảnh nào? Nó sẽ làm dịu đi nỗi sợ hãi của cô chứ, Adela?”

“Cô sẽ nói với anh ấy là tôi có thể đang mang thai?”

Madelyne không trả lời ngay lập tức. Nàng tiếp tục đi vòng vòng, tự hỏi làm thế quái nào mà nàng có thể khiến Duncan hứa với nàng bất cứ chuyện gì.

“Dĩ nhiên không,” Madelyne trả lời. Nàng dừng lại, đứng trước mặt Adela và mỉm cười với cô. “Tôi sẽ lấy được lời hứa của anh ta trước. Anh ta sẽ tìm ra phần còn lại đủ sớm, phải không?”

Adela mỉm cười. “Cô ranh ma lắm, Madelyne. Giờ thì tôi hiểu kế hoạch của cô rồi. Một khi Duncan đồng ý, anh ấy sẽ không thể không giữ lời hứa. Nhưng anh ấy sẽ hung dữ với cô vì đã lừa anh ấy,” cô nói thêm, nụ cười nhạt dần vì lo lắng.

“Anh ta luôn hung dữ với tôi,” Madelyne nhún vai tỉnh bơ. “Tôi không sợ anh trai cô, Adela. Anh ta cứ ào ào như cơn gió, nhưng bên trong lại rất hiền. Tôi chắc chắn điều đó,” Madelyne nói, thầm nguyện cầu rằng nàng đoán đúng. “Giờ thì, hứa với tôi cô sẽ không lo lắng về khả năng mang thai nữa. Cô đã trải qua một sự chấn động tâm lý nghiêm trọng và có thể đó là lý do khiến cô lỡ kỳ hàng tháng,” nàng dừng lại một chút rồi nói tiếp. “Tôi biết tất cả về chuyện này, bởi vì Frieda, vợ của người tiền phu, đã lo lắng khủng khiếp khi con trai cô ấy ngã vào thùng nước uống và không thể ra ngoài trong một thời gian dài. Cậu bé không sao cả, tạ ơn Chúa vì

điều đó, nhưng tôi nghe Frieda nói với người hầu khác khoảng hai tháng sau đó rằng cô ấy đã lỡ kỳ hàng tháng. Người hầu kia giải thích đó là một tình trạng tự nhiên khi cô ấy quá sợ hãi. Giờ tôi không nhớ tên người phụ nữ thông thái đó, không thì tôi có thể nói cho cô biết rồi, nhưng cô ấy nói đúng. Thật vậy, Frieda đã có lại kỳ hàng tháng thông thường ngay tháng sau.”

Adela gật đầu. “Và nếu cô mang thai đứa bé. Chúng ta sẽ chăm sóc nó, phải không? Cô sẽ không ghét đứa bé, đúng không Adela?” Madelyne lo lắng. “Đứa bé vô tội như cô vậy, Adela.”

“Nó sẽ có tâm hồn đen tối như cha nó,” Adela khàn giọng. “Họ cùng chung dòng máu.”

“Nếu nói thế thì tôi cũng sẽ bị đẩy xuống địa ngục như Louddon ư?”

“Không, cô không giống anh trai cô,” Adela phản đối.

“Và con cô cũng sẽ không giống Morcar. Rồi cô sẽ thấy,” Madelyne chắc chắn.

“Như thế nào đây?”

“Yêu thương đứa bé và giúp nó có quyết định đúng đắn khi nó đủ lớn để hiểu.”

Madelyne thở dài và lắc đầu. “Dù sao đi chăng nữa thì cô không thể có thai, vì vậy đề vấn đề này qua một bên nhé. Cô mệt rồi đấy. Phòng của cô phải được lau chùi sạch sẽ trước khi cô ngủ ở đó, vậy nên cô ngủ ở đây đêm nay đi. Tôi sẽ tìm chỗ khác.”

Adela theo chân Madelyne đến giường và nhìn người bạn mới của mình kéo tấm đắp ra. “Khi nào thì cô hỏi Duncan về lời hứa của anh ấy?”

Madelyne đợi Adela lên giường trước khi trả lời. “Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy vào ngày mai. Điều này rất quan trọng đối với cô. Tôi sẽ không quên đâu.”

“Tôi không muốn có người đàn ông nào khác chạm vào tôi.”

Giọng Adela quá gay gắt và Madelyne lo cô sẽ tự làm bản thân mình khó chịu.

“Suýt, yên nào,” Madelyne xoa dịu Adela bằng tấm đắp phủ quanh người cô. “Giờ chỉ nghỉ ngơi thôi. Mọi việc sẽ ổn cả.”

Adela mỉm cười vì cách Madelyne nuông chiều cô. “Madelyne? Tôi xin lỗi vì đã xử tệ với cô. Nếu có thể giúp được, tôi sẽ bảo Edmond nói với Duncan về việc đưa cô đến Scotland.”

Madelyne để ý ngay Adela nghĩ là sẽ nói chuyện với Edmond chứ không trực tiếp nói với Duncan. Điều đó củng cố niềm tin của nàng rằng Adela sợ người anh trai cả.

Adela thở dài và nói, “Tôi thật sự không muốn cô đi đâu hết. Tôi quá cô độc. Tôi ích kỷ quá khi thừa nhận vậy phải không?”

“Chỉ là chân thật thôi. Điều mà tôi khâm phục nhất. Tại sao ư, tôi không bao giờ nói dối trong cuộc đời,” nàng kiêu hãnh.

“Chưa bao giờ?”

Madelyne bắt được tiếng cười khúc khích của Adela. “Tôi không nhớ lại nổi. Và tôi hứa sẽ ở đây đến chừng nào mà cô còn cần tôi. Tôi cũng không muốn đi đâu trong thời tiết khắc nghiệt này.”

“Cô cũng mất danh tiết, Madelyne. Mọi người sẽ nghĩ...”

“Điều đó vô nghĩa,” Madelyne nói. “Không ai trong chúng ta phải chịu trách nhiệm với những gì đã xảy ra. Cả hai chúng ta đều danh giá trong trái tim mình. Đó mới là tất cả vấn đề đối với tôi.”

“Cô có thái độ hiểm có nhất. Tôi nghĩ là cô nên ghét tất cả người nhà Wexton.”

“Tốt, các anh em trai của cô cũng không dễ gì mà thích họ được,” Madelyne thừa nhận. “Nhưng tôi không ghét họ. Cô có biết là tôi cảm thấy an toàn khi ở đây không? Nó thật kỳ quặc, nhỉ? Trở thành tù nhân và cảm thấy an toàn cùng lúc. Bây giờ, nó là việc phải nghiên ngẫm.”

Madelyne nhú mày, tâm trí nàng lấp đầy bởi sự tiếp nhận tuyệt vời. “Được rồi,” nàng tự nói với mình. “Mình sẽ phải suy nghĩ về chuyện này một chút nữa.”

Nàng vỗ nhẹ tay Adela rồi đi ra cửa.

“Cô sẽ không làm điều gì ngốc nghếch với Morcar chứ Madelyne?”

“Bây giờ ư, tại sao cô lại hỏi như thế?”

“Vì vẻ mặt cô khi tôi nói tên anh ta ra. Cô sẽ không làm gì chứ?”

Giọng Adela lại sợ sệt. “Cô có trí tưởng tượng quá tích cực,” Madelyne phủ nhận. “Chúng sẽ cho chúng ta nhiều điều khác thường,” nàng nói thêm ngắn gọn, tránh vấn đề về Morcar.

Mánh của nàng có hiệu quả, vì Adela mỉm cười. “Tôi không nghĩ mình sẽ gặp ác mộng đêm nay. Tôi quá mệt. Cô nên đi ngủ sớm, Madelyne. Cô cần nghỉ ngơi trước khi nói chuyện với Duncan.”

“Cô nghĩ là anh ấy sẽ lấy hết sức mạnh của tôi à?”

“Không phải cô,” Adela trả lời. “Cô có thể lấy được lời hứa của Duncan về mọi chuyện.”

Ôi Chúa ơi, Adela cực kỳ tự tin. Madelyne cảm thấy vai nàng sụm xuống.

“Tôi thấy cái cách mà Duncan nhìn cô. Và cô đã cứu mạng Gilard. Tôi nghe cậu ấy kể cho Edmond. Nhắc Duncan về điều đó và anh ấy sẽ không thể từ chối cô điều gì cả.”

“Ngủ đi, Adela.”

Madelyne định kéo cửa đóng lại thì giọng Adela vang tới.

“Duncan không bao giờ nhìn tiểu thư Eleanor như cách anh ấy nhìn cô.”

Madelyne không thể cưỡng lại được. “Tiểu thư Eleanor là ai?” nàng hỏi, cố giữ giọng không quá quan tâm. Nàng quay lại nhìn Adela, và từ cách mà Adela đang mỉm cười thì nàng nghĩ nàng có thể đã không đánh lừa được cô ấy.

“Người phụ nữ mà Duncan đang suy nghĩ để kết hôn.”

Madelyn không tỏ ra phản ứng nào rõ ràng. Nàng gật đầu, cho biết là nàng đã nghe thấy.

“Vây thì tôi thấy tội nghiệp cho cô ấy. Cô ấy sẽ phải phục tùng cả đời cho anh trai cô. Đừng méch lòng nhé, Adela, nhưng tôi thấy rằng anh trai cô quá kiêu ngạo.”

“Tôi nói là anh ấy đang suy nghĩ về việc kết hôn với cô ta, Madelyne. Nhưng anh ấy sẽ không kết hôn với cô ta đâu.”

Madelyne không trả lời. Nàng đóng cửa lại và băng đến đầu cầu thang trước khi nàng bật khóc.

Chương Mười Một

“Người giỏi nhất là người được huấn luyện với kỷ luật khắc khe nhất.”

Vua ARCHIDAMUS II của SPARTA

Madelyne không muốn bất kỳ ai bắt gặp nàng đang khóc. Khi nàng rời khỏi Adela, trong đầu nàng thật sự không nghĩ ra bất kỳ nơi nào để đến. Nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh để sắp xếp các cảm xúc cuồng loạn trong nàng.

Đại sảnh là sự lựa chọn đầu tiên nhưng khi nàng đến gần lối vào, nàng nghe tiếng Gilard đang nói chuyện với ai đó. Nàng tiếp tục đi, lấy áo khoác của mình trên mắc áo cùng chỗ để của những người lính, và rồi đẩy cánh cửa nặng nề mở hé đủ để nàng lách ra.

Không khí lạnh đến mức có thể làm một chú gấu rừng mình. Madelyne khoác áo lên vai và đi vội vã. Mặt trăng chiếu sáng những bước chân nàng và khi nàng đi qua lều của người hàng thịt, nàng tựa vào bức tường đá của pháo đài và khóc như một đứa trẻ. Nàng khóc lớn, không kiềm chế và thật không may là sau đó nàng không cảm thấy khá hơn tí nào. Đầu nàng nhức bưng bưng, đôi má rất buốt và nàng nấc liên hồi.

Con thịnh nộ không chịu ra đi.

Khi Adela bắt đầu câu chuyện, cô kể rành mạch từng chi tiết. Madelyne đã không biểu lộ cảm xúc ghê sợ nào nhưng trái tim nàng ngập tràn nỗi đau đớn. Morcar! Tên khốn đó có tội y như Louddon, nhưng sẽ chẳng bao giờ có ai biết đến sự liên quan của hắn ta.

“Cô làm gì ngoài đây?”

Madelyne thở hỗn hển. Duncan, hơi thở của nàng sợ đến mức bay mất lập tức, không biết từ đâu xuất hiện ngay cạnh nàng.

Nàng cố quay lưng lại với hắn. Duncan không để nàng làm thế. Hắn giữ lấy cằm nàng và buộc nàng nhìn lên hắn.

Hắn có mùi mới không nhận thấy nàng đã khóc. Madelyne nghĩ sẽ trao cho hắn một lời cáo lỗi ngắn gọn nhưng khoảnh khắc hắn chạm vào nàng, nàng bắt đầu khóc nữa.

Duncan kéo nàng vào vòng tay hắn. Dường như hắn có ý định ôm nàng mãi cho đến khi nàng lấy lại được sự kiểm soát bản thân. Hắn rõ ràng là vừa xong thời gian bơi thường ngày, vì hắn ướt đầm từ đầu đến thắt lưng, nàng vừa khóc vừa thở dốc vừa nức cạnh thảm lông mềm mại bao phủ vùng ngực rộng của hắn.

“Anh sẽ cóng tới chết khi cứ ở trần mà đi dạo,” nàng nói với hắn giữa tiếng nức nở. “Và lần này tôi sẽ không ủ ấm chân anh nữa đâu.”

Nếu Duncan có trả lời nàng thì nàng cũng không nghe thấy. Khuôn mặt nàng áp vào vai hắn. Nàng đang vuốt ve ngực hắn. Duncan biết nàng thậm chí không nhận ra nàng đang làm gì, hoặc hiểu được ảnh hưởng của việc ấy lên thân thể hắn.

Madelyne đột ngột cố đẩy Duncan ra. Nàng va vào cằm hắn, lẩm bẩm lời xin lỗi, và phạm một sai lầm khi ngược lên nhìn hắn. Miệng hắn quá gần. Nàng không thể không nhìn chằm chằm vào nó, nhớ rõ tất cả mọi xúc cảm nàng cảm nhận khi nàng chủ động hôn hắn ở trong lều vào cái đêm đó.

Nàng muốn hôn hắn lần nữa.

Duncan ắt hẳn đọc được suy nghĩ của nàng, vì hắn chậm rãi hạ môi xuống môi nàng.

Hắn nghĩ sẽ chỉ hôn nàng một cái hôn dịu dàng. Đúng, hắn đã định dỗ dành nàng, nhưng đôi cánh tay Madelyne vòng qua cổ hắn và miệng nàng lập tức mở ra cho hắn. Lưỡi hắn tận dụng cơ hội, lách vào miệng nàng, quấn lấy lưỡi nàng.

Ôi Chúa, nàng thật tuyệt. Nàng có thể khiến hắn nóng bừng quá nhanh chóng. Nàng cũng không để cho hắn dịu nhẹ với nàng. Âm thanh thoát ra từ nàng đẩy tất cả những mối suy nghĩ về việc dỗ dành sang một bên.

Hắn cảm thấy nàng rung mình và khi đó mới nhận ra nơi họ đang đứng. Hắn miễn cưỡng rời khỏi miệng nàng, dù hắn hoàn toàn mong nàng phản đối. Hắn sẽ phải hôn nàng lần nữa, hắn quyết định vậy, và rồi tiếp tục và thực hiện ngay trước khi người phụ nữ mềm mại gọi cảm của hắn có cơ hội để hỏi.

Duncan đang đốt cháy nàng. Nàng nghĩ mình không đủ sức mạnh để ngừng lại, cho đến lúc bàn tay hắn áp lên ngực nàng. Một cảm giác tuyệt vời và khi nàng nhận ra nàng muốn nhiều hơn thế nữa biết bao thì nàng đẩy hắn ra.

“Tốt nhất là anh nên vào trong trước khi biến thành một khối băng,” giọng nàng dứt quãng.

Duncan thở dài. Madelyne lại thế nữa, cố ra lệnh cho hắn. Hắn nhắc bóng nàng lên, phớt lờ sự phản đối của nàng, và đi về phía lầu đài. “Adela có nói với cô về chuyện xảy ra với nó không?” Duncan hỏi nàng ngay khi tâm trí hắn tập trung lại được.

“Có,” Madelyne trả lời. “Nhưng tôi sẽ không kể lại lời nào đâu, bất kể anh có dai dẳng đến thế nào đi chăng nữa. Anh có thể tra tấn tôi nếu anh muốn, nhưng tôi sẽ...”

“Madelyne.” Hơi thở kéo dài của hắn ngừng nàng lại.

“Tôi hứa với Adela sẽ không nói điều gì với bất cứ ai, đặc biệt là anh. Em gái anh rất sợ anh, Duncan. Rất tiếc là phải nói sự thật này,” nàng thêm vào.

Nàng nghĩ lời tuyên bố của mình sẽ chọc tức Duncan và ngạc nhiên khi hắn gật đầu. “Nên là như thế,” Duncan nhún vai tỉnh rụi. “Ta là thủ lĩnh và cũng là anh trai và điều đầu tiên phải được đặt lên trên điều thứ hai. ”

“Không nên như thế,” Madelyne cãi lại. “Một gia đình nên gần gũi với nhau. Họ nên cùng với nhau có mặt trong tất cả các bữa cơm của gia đình và không bao giờ tránh xa những người khác. Họ nên...”

“Làm thế nào mà cô biết một gia đình nên làm gì hay không nên làm gì ? Cô đã sống với cậu của cô,” Duncan lắc đầu trong bức bối.

“Phải, nhưng tôi vẫn biết một gia đình nên cư xử thế nào. ”

“Madelyne, không chất vấn những phương thức của ta,” Duncan gầm gừ nhỏ nhỏ. “Tại sao cô khóc?” hắn nhanh chóng thay đổi đề tài.

“Vì những gì anh trai tôi đã làm với Adela,” Madelyne thì thầm. Nàng ngả mặt vào vai Duncan. “Anh trai tôi sẽ bị thiêu đốt ở địa ngục mãi mãi.”

“Phải,” Duncan tán thành.

“Anh ấy đáng bị giết. Tôi không lên án anh vì muốn giết anh ấy đâu, Duncan.”

Duncan lắc đầu. “Cô cảm thấy dễ chịu hơn nếu không lên án ta?”

Nghe như có sự thích thú trong giọng hắn. “Tôi đã thay đổi quan điểm về việc giết người. Tôi khóc vì những mất mát đó,” nàng nói khẽ. “Và vì những gì tôi phải làm.”

Duncan chờ Madelyne giải thích. Họ đã đến cửa. Duncan kéo mở một cánh cửa mà vẫn có thể giữ yên nàng trong tay. Sức mạnh trong hấn khiến nàng thêm lần nữa kinh ngạc. Nàng, với cả hai bàn tay cùng tất cả quyết tâm cũng chỉ có thể mở hé một cánh cửa đủ để nàng lách ra ngoài mà không bị mắc lại phía sau, nhưng Duncan thì chẳng tỏ ra mất sức tí nào cả. “Cô phải làm gì?” Duncan hỏi, không thể chịu đựng được sự tò mò.

“Tôi phải giết một người.”

Cánh cửa đóng sầm lại cùng lúc Madelyne thì thảo thú nhận ý định của nàng. Duncan không chắc hấn nghe rõ lời nàng. Hấn quyết định sẽ kiên nhẫn đợi thêm lúc nữa khi họ đến được phòng ngủ của hấn trước khi hỏi nàng thêm.

Hấn bế Madelyne lên cầu thang, lờ đi những phản kháng của nàng rằng nàng có thể tự đi được, không dừng lại khi đến đại sảnh và tiếp tục đi lên. Madelyne tin chắc hấn đang mang nàng quay trở lại phòng ngủ trên đỉnh tháp. Khi hấn đặt chân lên miệng của cấu trúc hình tròn, Duncan quay người đi theo hướng ngược lại và đi vào một hành lang tối om. Nó quá tối để có thể thấy hành lang dẫn tới đâu.

Nàng rất tò mò, thậm chí cũng không nhận thấy hành lang quá hẹp. Khi đến cuối hành lang, Duncan mở một cánh cửa và mang Madelyne vào trong. Madelyne biết đây là nơi ngủ của hấn, nàng nghĩ hấn thật tốt bụng vì nhường phòng ngủ của hấn cho nàng đêm nay.

Căn phòng ấm áp và dễ chịu. Ngọn lửa lớn trong lò sưởi tỏa hơi nóng và ánh sáng dịu dịu khắp phòng. Một cửa sổ đơn ở ngay giữa bức tường đối diện, được che phủ bằng tấm da thú thay cho cánh cửa. Chiếc giường rộng chiếm gần hết khoảng trống cạnh lò sưởi, cùng một cái rương ngay bên cạnh.

Giường và rương là đồ gỗ duy nhất trong phòng. Căn phòng sạch sẽ, hầu như không có vết bẩn hay lộn xộn nào. Điều đó làm Madelyne mỉm cười. Nàng không hiểu tại sao nó khiến nàng hài lòng nhưng nàng vui vì điều đó chứng tỏ Duncan không thích bừa bộn giống nàng.

Vậy tại sao hắn lại để cho đại sảnh bẩn đến thế? Việc đó chẳng còn quan trọng với nàng, giờ nàng đang xem xét nơi ngủ của hắn. Nàng quyết định sẽ hỏi hắn về điều đó khi hắn có tâm trạng tốt tốt. Madelyne mỉm cười vì nàng thấy mình có thể trở thành người phụ nữ kỳ quặc trước khi Duncan có được một sự thay đổi đáng chú ý như vậy với tính khí của hắn.

Duncan hình như chẳng có vẻ gì vội vàng thả nàng ra. Hắn bước đến lò sưởi, tựa vai vào mặt lò sưởi và bắt đầu chà xát qua lại, rõ ràng là để xoa dịu cái ngứa đột ngột. Madelyne ôm chặt lấy hắn để khỏi rớt xuống sàn. Ôi Chúa, nàng ước gì hắn đang mặc áo. Nó không đứng đắn, nàng tự nhủ, vì nàng muốn chạm vào làn da hắn quá nhiều. Duncan giống như vị thần bằng đồng. Da hắn ấm, và lòng bàn tay nàng đang đặt trên vai hắn, nàng có thể cảm thấy những cơ bắp căng cứng vạm vỡ dưới đầu ngón tay nàng.

Nàng ước có thể hiểu được phản ứng của nàng đối với hắn. Tại sao ư, tim nàng lại đập điên cuồng. Madelyne thu hết can đảm lướt nhìn lên và thấy Duncan đang chăm chú nhìn nàng. Trông hắn quá đẹp trai. Nàng muốn hắn xấu xí. “Anh định ôm tôi suốt đêm sao?” giọng nàng cau kỉnh một cách buồn cười.

Duncan nhún vai, gần như thả rơi Madelyne. Nàng vội chớp lấy hắn và khi hắn toét miệng cười với nàng thì nàng mới biết hắn cố tình làm thế chỉ để nàng phải bám vào hắn.

“Trả lời câu hỏi của ta trước, rồi ta sẽ thả cô,” Duncan ra lệnh.

“Tôi sẽ trả lời câu hỏi của anh.”

“Có phải cô đã nói là cô nghĩ sẽ giết một người?”

“Phải.” Nàng chăm chăm nhìn vào cằm hấn khi trả lời.

Madelyne đợi một lúc lâu để xem Duncan nói gì đối với lời thừa nhận của nàng. Nàng nghĩ hấn sẽ có thể thuyết giảng nàng về những yếu điểm của nàng cho việc giết được một ai đó.

Nàng thì, tuy vậy, hoàn toàn không chuẩn bị cho tiếng cười của hấn. Nó bắt đầu bằng tiếng khùng khục như kiềm nén trong lồng ngực hấn rồi nhanh chóng vỡ ra cho đến khi hấn nghẹn lại vì vui thích.

Rốt cuộc thì hấn đã nghe thấy câu nói của nàng một cách chính xác. Madelyne nói với hấn nàng sẽ giết người. Lời tuyên bố ban đầu khiến hấn cực kỳ ngạc nhiên, hấn tin là nàng đang đùa. Nhưng vẻ nghiêm túc trên khuôn mặt nàng cho biết nàng thật sự có ý muốn thực hiện điều nàng nói.

Phản ứng của hấn không làm nàng hài lòng cho lắm, Chúa giúp hấn, hấn không thể ngưng cười. Hấn để Madelyne trượt khỏi vòng tay ôm chặt của hấn nhưng bàn tay hấn giữ lấy đôi vai nàng để nàng không thể trốn hấn. “Và ai là kẻ không may mà cô dự định giết thế?” cuối cùng thì hấn cũng kiểm soát được tràng cười và lên tiếng hỏi. “Có lẽ là một người trong số nhà Wexton bọn ta ư?”

Madelyne giật mạnh ra khỏi hấn. “Tất nhiên đó không phải là một người Wexton, dù vậy tôi cũng nói thật với anh, nếu tôi có linh hồn của quý dữ thì anh sẽ là người đầu tiên trong danh sách những người mà tôi sẽ ‘xử’ đấy, thưa ngài.”

“À,” Duncan vẫn mỉm cười. “Nếu đó không phải là một trong số bọn ta, hồi tiểu thư dịu dàng dễ thương của ta, thì ai là người mà cô muốn ‘xử’?”

“Được, đúng là sự thật, Duncan. Tôi là một thiếu nữ dịu dàng và dễ thương và đã đến lúc anh phải biết điều đó,” giọng nàng chẳng dễ thương tí nào lúc này cả.

Madelyne đi đến giường và ngồi xuống. Nàng dành khá nhiều thời gian để làm phẳng những nếp váy và rồi đan tay vào nhau đặt trong lòng. Nàng thực sự kinh hãi vì bản thân có thể nói quá dễ dàng việc lấy đi mạng sống của ai đó. Nhưng mặt khác, kẻ mà nàng đã quyết định chắc chắn phải bị giết, đúng không?

“Anh sẽ không biết được tên hắn từ tôi đâu, Duncan. Đây là chuyện riêng của tôi, không phải của anh.”

Duncan không đồng ý nhưng quyết định sẽ đợi trước khi hắn buộc nàng nói ra sự thật.

“Và khi cô giết người này, Madelyne, cô có bị nôn nữa không?”

Nàng không trả lời hắn. Duncan nghĩ có thể nàng nhận ra kế hoạch của nàng hết sức ngốc nghếch. “Và cô cũng sẽ khóc?” hắn hỏi nàng, nhắc lại những phản ứng của nàng sau khi giết người lính tấn công Gilard.

“Tôi sẽ ghi nhớ không ăn bất cứ thứ gì trước khi tôi giết hắn ta, Duncan, như thế tôi sẽ không nôn, và nếu tôi khóc sau khi tôi làm điều đó thì tôi sẽ chỉ tìm một nơi biệt lập để không ai có thể thấy tôi. Giải thích như thế đủ với anh chưa?”

Madelyne hít thật sâu, đang tuyệt vọng giữ vẻ mặt bình tĩnh của nàng. Chúa ơi, nàng đã cảm thấy mình như kẻ tội đồ. “Cái chết không nhẹ nhàng, nhưng công lý phải được thực hiện.”

Duncan lại phá ra cười. Điều đó khiến nàng tức điên. “Giờ tôi muốn đi ngủ, vì vậy anh vui lòng đi cho.”

“Cô bảo ta rời khỏi phòng riêng của ta à?”

Giờ hắn không cười và Madelyne không có gan nhìn hắn.

“Phải,” nàng thừa nhận. “Nếu tôi có vẻ thiếu tôn trọng anh thì tôi xin lỗi vì điều đó. Nhưng anh biết tôi không nói dối. Anh thật tử tế khi nhường chiếc giường này một đêm. Tôi thật sự đánh giá cao việc ấy. Và tôi sẽ quay lại đỉnh tháp ngày mai, sau khi phòng của Adela được dọn dẹp sạch sẽ.”

Nàng hết hơi sau khi kết thúc phần giải thích.

“Tính trung thực của nàng thật thú vị.”

“Nó làm tôi phiền lụy,” Madelyne thở dài. Nàng tiếp tục nhìn xuống đôi bàn tay mình, thầm mong Duncan nhanh rời khỏi. Rồi nàng nghe thấy một tiếng rơi thịch nhẹ. Âm thanh đó lôi kéo sự chú ý của nàng, và khi nàng liếc nhìn lên, nàng bắt gặp đúng lúc Duncan tháo chiếc ủng thứ hai và thả nó xuống sàn.

“Thật không đúng đắn khi đứng trước mặt tôi mà không mặc áo,” Madelyne tuyên bố. “Và giờ anh còn định cởi bỏ nốt đồ trước khi anh đi sao? Anh có điều hành quanh tiểu thư Eleanor như thế này không?”

Madelyne có thể cảm thấy mình đỏ ửng. Nàng quyết tâm phớt lờ Duncan. Nếu hắn muốn vênh váo bước đi với thân hình để trần một nửa, thì nàng chỉ cần nhắm mắt lại. Và hắn cũng sẽ không có được lời nào từ nàng.

Nàng còn lâu mới nắm được ý định của Duncan.

Madelyne tiếp tục liếc trộm hắn. Duncan quỳ trước lò sưởi, thêm vào một khúc củi mập mập. Nàng suýt tí nữa cảm ơn hắn vì sự chu đáo nhưng chợt nhớ ra nàng đã nhất quyết lờ hắn đi. Chúa ơi, hắn thật sự làm nàng mất hết chuỗi suy nghĩ của nàng, đúng không?

Duncan đứng dậy và đi ra cửa. Trước khi Madelyne biết hắn định làm gì, hắn đẩy thanh gỗ dày xuyên qua các vòng kim loại giữ cửa.

Nàng mở to mắt kinh ngạc. Nàng bị nhốt bên trong phòng ngủ, nhưng vấn đề thực sự ở đây, như nàng thấy, là Duncan đang ở nhầm chỗ. Và thậm chí không một tiểu thư dịu dàng dễ thương được giáo dục nào có thể diễn giải sai ý nghĩa của hành động đó.

Madelyne thở hắt ra giận dữ, tuột xuống giường và chạy ra cửa. Ý định của nàng thật đơn giản. Nàng sẽ thoát khỏi căn phòng này và tránh xa Duncan.

Hắn ngấm nhìn nàng vật lộn với cái chốt một lúc. Khi hắn hài lòng vì nàng không bao giờ có thể tìm ra cái chốt khóa bất thường nằm bên dưới thanh gỗ, hắn bước đến giường. Hắn quyết định cởi chiếc quần bó chiều theo cảm xúc của Madelyne. Trông nàng gần như đánh mất khả năng kiểm soát.

“Lên giường đi, Madelyne,” Duncan ra lệnh khi hắn đã đuổi dài người trên tấm đắp.

“Tôi sẽ không ngủ cạnh anh đâu,” Madelyne lắp bắp.

“Chúng ta đã ngủ với nhau...”

“Chỉ một lần, trong cái lều đó, Duncan, và đó là điều cần thiết. Chúng ta phải chia sẻ hơi ấm cho nhau.”

“Không đâu, Madelyne, ta đã ngủ cạnh cô mỗi đêm kể từ hôm ấy.”

Madelyne quay phắt lại trừng mắt nhìn hắn. “Anh không có!”

“Có, ta có.”

Hắn đang mỉm cười với nàng.

“Sao anh có thể nói xạo quá dễ vậy chứ?”

Nàng không cho hắn thời gian để trả lời nhưng quay người lại và tiếp tục loay hoay với cái chốt.

Một mảnh dằm đâm sâu vào làn da mềm mại của ngón tay cái như là phần thưởng cho sự nỗ lực của nàng. Nàng hét lên giận dữ. “Và giờ tôi có một mảnh dằm chết tiệt dưới da tôi, nhờ anh đấy,” nàng lau bầu khi cúi đầu xem xét ngón tay.

Duncan thở dài. Madelyne nghe thấy âm thanh đó bằng qua phòng nhưng nàng không nghe thấy hắn di chuyển, và khi hắn đột ngột chớp lấy bàn tay nàng, nàng nhảy dựng lên lùi lại, đập mạnh đỉnh đầu nàng vào cằm hắn.

“Anh di chuyển như sói ấy,” nàng nói khi cho phép hắn kéo nàng đến trước ngọn lửa. “Không phải là tôi khen anh đâu, Duncan, nên anh có thể ngừng mỉm cười rồi.”

Duncan phớt lờ những gì nàng nói. Hắn đưa tay lên mặt lò sưởi và lấy một con dao găm nhỏ xíu sắc bén như một mũi kim may. Madelyne nhắm tịt mắt lại cho đến khi nàng cảm thấy mảnh dằm đầu tiên. Nàng vụt mở mắt ra vì nếu nàng không nhìn hắn, dằm hẳn cắt luôn ngón tay cái của nàng mất. Madelyne cúi đầu thấp xuống đến nỗi nàng vô tình che mất tầm nhìn của Duncan. Hắn kéo tay nàng hướng ra chỗ ánh sáng tốt hơn. Hắn cúi đầu hoàn tất nốt công việc. Trán Madelyne đụng vào trán Duncan. Nàng không tránh ra và hắn cũng vậy.

Hắn có mùi dễ chịu.

Nàng lại có mùi như hoa hồng.

Mảnh dằm đã được lấy ra. Madelyne không nói một lời với hắn, nhưng nàng đang nhìn hắn với một vẻ mặt tin tưởng cực kỳ.

Duncan cau mày bức bối. Khi nàng nhìn hắn như thế, tất cả những gì hắn có thể nghĩ là kéo nàng vào hắn và hôn nàng. Quỷ tha ma bắt, hắn thừa nhận với sự ghê tởm, nàng chỉ nhìn hắn và hắn muốn đưa nàng lên giường.

Duncan ném con dao lên mặt lò sưởi lại và quay lại giường. Hắn không thả tay Madelyne ra và kéo nàng theo sau hắn. “Không lấy nổi mảnh dăm ra mà cô dám nghĩ sẽ giết người cơ đấy,” hắn lầm bầm.

“Tôi sẽ không ngủ với anh,” Madelyne tuyên bố mạnh mẽ. Nàng đứng cạnh giường, quyết tâm chiến thắng. “Anh là kẻ kiêu ngạo nhất, ương ngạnh nhất. Kiên nhẫn của tôi hết rồi. Tôi sẽ không tha thứ hơn nữa đâu.”

Madelyne nhận ra nàng mắc sai lầm khi đến quá gần Duncan và quát vào mặt hắn. Hắn vươn người tới trước và theo nghĩa đen hắn nhắc bổng nàng đặt lên bên trên người hắn. Nàng rơi xuống người hắn một cái ịch. Duncan hạ nàng sang một bên và tay hắn giữ ấy eo nàng.

Hắn nhắm mắt, rõ ràng là cố gạt bỏ nàng. Madelyne đối mặt với hắn.

“Anh ghét tôi nhiều đến nỗi không thể ngủ cạnh tôi. Anh nói xạo, phải không Duncan? Chúng ta chưa ngủ với nhau. Tôi nhớ mà.”

“Cô có thể ngủ trong khi có một cuộc chiến,” Duncan nhận xét. Mắt hắn vẫn nhắm nhưng hắn đang mỉm cười. “Và ta không ghét cô, Madelyne.”

“Chắc chắn là anh có ghét tôi,” Madelyne phản kích. “Đừng có mà dối ý lúc này.”

Nàng đợi một hồi lâu cho Duncan trả lời. Khi hắn không nói gì, nàng tiếp tục. “Việc làm đáng tiếc đó đã mang chúng ta lại với nhau.

Tôi đã cứu mạng anh. Và tôi được trả ơn thế nào? Coi nào, anh kéo tôi đến nơi khi họ cò gáy này, liên tục sỉ nhục sự tử tế của tôi, tôi có thể thêm vào thế đấy. Tôi cũng nghĩ là anh rất thuận tiện quên hết việc tôi đã cứu mạng Gilard.”

Chúa ơi, nàng muốn hắn mở mắt để nàng có thể thấy phản ứng của hắn. “Bây giờ tôi nhận lấy việc chăm sóc Adela. Dù tôi thắc mắc liệu anh có lập kế hoạch ngay từ đầu hay không.”

Madelyne nhúu mày suy nghĩ và tiếp tục. “Anh nên thừa nhận bây giờ rằng tôi là người vô tội trong kế hoạch này của anh. Tôi là người bị đối xử bất công. Tại sao hả, khi tôi nghĩ về tất cả mọi chuyện tôi trải qua...”

Tiếng ngáy của Duncan chặn nàng lại. Madelyne thốt nhiên rất điên tiết, nàng ước mình có đủ can đảm hét ngay vào tai hắn.

“Tôi mới là người nên ghét anh,” nàng lầm bầm một mình. Nàng chỉnh lại váy áo và nằm ngửa ra. “Nếu tôi không có kế hoạch vừa ý của riêng mình, thì tôi sẽ nổi giận với anh vì những gì anh làm đã hủy hoại danh tiết của tôi, Duncan. Giờ thì tôi sẽ không bao giờ có một cuộc hôn nhân thích hợp. Đó là điều chắc chắn, nhưng Louddon mới là người bị mất mát, không phải tôi. Anh ấy sẽ bán tôi cho kẻ trả giá cao nhất. Ít nhất thì đó là điều anh ấy nói với tôi là anh ấy sẽ làm. Giờ anh ấy sẽ chỉ giết tôi khi anh ấy ở đủ gần,” nàng làu bàu. “Và tất cả là tại anh,” nàng thích thú thêm vào.

Nàng kiệt sức khi kết thúc lời than phiền. “Làm thế nào tôi có thể làm cho anh hứa với tôi được điều gì? Và tôi thì đã hứa với Adela đáng thương rồi,” nàng ngáp một mồi.

Rồi Duncan dịch chuyển. Madelyne bị bắt mà không kịp chuẩn bị. Nàng chỉ có thời gian mở mắt ra trước khi Duncan nghiêng người lên người nàng. Khuôn mặt hắn sát mặt nàng, hơi thở hắn phả vào

má nàng ấm áp dịu dàng. Một bắp đùi nặng trĩu của hắn giữ chặt nàng xuống giường.

Và Chúa lòng lành, nàng đang nằm ngửa.

“Tôi sẽ tìm cách mách với tiểu thư Eleanor của anh nếu anh lợi dụng tôi,” Madelyne buột miệng nói.

Duncan trợn mắt ngó lên trời. “Madelyne, tâm trí cô chỉ nghĩ đến việc ta lợi...”

Nàng bịt miệng hắn lại bằng bàn tay bé nhỏ. “Đừng có nói. Và tại sao anh lại phủ ngang qua người tôi như một cái chần nếu anh không muốn...”

Madelyne và hắn thở dài cùng lúc. “Anh đang cố làm tôi phát khùng,” nàng buộc tội hắn.

“Thì cô đã phát khùng rồi đấy.”

“Xuống khỏi người tôi ngay. Anh nặng hơn cả cái cánh cửa của nhà anh nữa.”

Duncan chuyển dần trọng lượng của cơ thể đồ sộ của hắn sang đôi khuỷu tay. Hồng hắn áp sát hông nàng. Hắn có thể cảm nhận hơi nóng tỏa ra từ nàng.

“Cô muốn lời hứa gì từ ta?”

Madelyne trông bối rối. “Adela,” hắn nhắc nàng.

“Ồ,” Madelyne nói không kịp thở. “Tôi nghĩ sẽ đợi đến mai để nói chuyện với anh về Adela. Tôi không nhận ra là anh làm tôi ngủ với anh. Và tôi hy vọng sẽ tìm được lúc tâm trạng anh tốt hơn...”

“Madelyne.” Tên nàng bật ra trong một tiếng gầm gừ dài, đang được kiểm soát và từ cái cách hàm hắn đang nghiền chặt lại nàng biết kiên nhẫn của hắn đang mất dần.

“Tôi muốn anh hứa với tôi Adela có thể sống ở đây với các anh đến chừng nào mà cô ấy còn muốn, và rằng anh sẽ không ép buộc cô ấy kết hôn, bất kể có chuyện gì đi chăng nữa. Vậy đấy, đã đủ cụ thể với anh chưa?”

Duncan cau mày. “Ta sẽ nói chuyện với Adela vào ngày mai.”

“Em gái anh quá sợ anh đến nỗi không thể tự do nói gì với anh cả, nhưng nếu tôi có thể nói với cô ấy rằng anh đã hứa, thì tôi tin anh sẽ thấy được sự thay đổi đáng kinh ngạc từ cô ấy cho mà coi. Cô ấy quá lo lắng, Duncan, và nếu chúng ta có thể làm nhẹ đi gánh nặng cho Adela thì cô ấy sẽ cảm thấy khá hơn nhiều.”

Hắn muốn mỉm cười. Madelyne đã vô tình nhận lấy vai trò người mẹ đối với Adela, y như điều hắn ngờ vực. Hắn vô cùng hài lòng vì kế hoạch của hắn đã có kết quả. “Rất tốt. Nói với Adela là ta đã hứa. Ta sẽ phải nói chuyện với Gerald.”

“Gerald sẽ chỉ phải kiếm ai khác để kết hôn. Dù sao đi nữa thì giờ Adela tin hôn ước không còn hiệu lực. Hơn thế, Gerald sẽ muốn một người phụ nữ không hoen ố, và điều đó khiến tôi ghét anh ta vô cùng.”

“Cô thậm chí còn chưa lần nào gặp anh ta,” Duncan bực dọc. “Làm thế nào mà cô có thể đánh giá anh ta dễ dàng như thế?”

Madelyne khẽ nhăn mặt. Duncan nói đúng dù nó hẳn là đau đớn lắm để anh ta tiếp nhận. “Gerald biết tất cả mọi chuyện xảy ra với Adela?”

“Cùng lúc với toàn thể nước Anh biết. Louddon khiến nó trở nên chắc chắn.”

“Anh trai tôi là người tồi tệ.”

“Cậu Berton của cô có cảm thấy như vậy về Louddon không?”

“Sao anh biết tên cậu tôi?”

“Cô đã nói với ta,” Duncan xác nhận, mỉm cười trước đôi mắt tròn xoe của nàng.

“Khi nào? Tôi có trí nhớ tuyệt vời và tôi không đề cập đến việc đó.”

“Khi cô bị ốm, cô nói cho ta biết tất cả về cậu của cô.”

“Nếu tôi nói với anh, tôi không nhớ nữa. Và thật là bất lịch sự khi anh nghe những gì tôi nói.”

“Không thể chặn giọng cô lại được,” Duncan bảo nàng, toét miệng cười với ký ức những đêm đó. “Cô hét to mọi chuyện.”

Hắn phóng đại lên một chút, chỉ để làm tăng phản ứng của nàng. Khi Madelyne không được bảo vệ bởi lớp mặt nạ bình thản nàng tạo ra, vẻ mặt nàng ngậy thơ một cách đáng yêu. “Kể tôi nghe tôi còn nói gì khác nữa,” Madelyne yêu cầu với giọng nghi ngờ.

“Danh sách dài lắm. Chỉ cần nói rằng cô kể hết cho ta biết mọi chuyện.”

“Mọi chuyện ư?” Trông nàng hoảng sợ. Chúa ơi, nàng ngượng chín người. Chuyện gì xảy ra nếu nàng nói với hắn nàng thích hắn hôn nàng biết bao nhiêu?

Có những tia sáng lấp lánh trong mắt Duncan. Có lẽ hắn chỉ đùa giỡn nàng. Điều đó không chắc. Madelyne quyết định không cười. “Vây là tôi đã cho anh biết tên của tất cả đàn ông mà tôi đã đưa lên giường mình, phải không? Tôi nghĩ là trò chơi kết thúc rồi,” nàng thở dài.

“Trò chơi của cô kết thúc khi chúng ta gặp nhau.” Giọng hắn thật nhẹ nhàng.

Madelyne cảm giác như nàng vừa được vuốt ve. Nàng không biết phản ứng thế nào. “Và điều đó có nghĩa gì?”

Duncan cười nhẹ. “Cô nói quá nhiều,” hắn bảo nàng. “Lại thêm một khuyết điểm cô nên sửa đổi.”

“Thật là lỗ bịch,” Madelyne quạt lại. “Tôi đã nói đủ ít với anh cả tuần và anh hoàn toàn lờ tôi đi. Sao anh có thể nghĩ tôi nói quá nhiều?” nàng xia tay thúc vào vai hắn.

“Ta không nghĩ gì cả. Ta nói sự thật.” Hắn cẩn thận nhìn nàng, thấy những tia chớp giận dữ trong đôi mắt xanh thẳm ấy.

Để nàng cắn câu là một công việc dễ dàng. Hắn biết mình nên dừng lại nhưng hắn thật sự thích cách nàng đáp lại. Hắn có thể tìm thấy một chút tổn hại trong việc đó. Nàng đột nhiên nổi cáu như một bà phù thủy già.

“Anh phạt ý khi tôi nói thật suy nghĩ của tôi?”

Duncan gật đầu.

Lúc này trông hắn có chút tinh quái. Một món tóc sẫm màu rơi xuống trán hắn. Hắn đang toét miệng cười. Một nụ cười đủ sức khiến người thánh thiện cũng phải nguyên rủa. “Vây thì tôi sẽ chỉ cần không nói với anh nữa. Tôi thề tôi sẽ không bao giờ nói chuyện lại với anh. Anh hài lòng chưa?”

Hắn lại gật đầu dù lần này chậm hơn nhiều. Madelyne hít thật sâu, chuẩn bị nói cho hắn biết những gì nàng nghĩ về sự thô lỗ của hắn, nhưng Duncan khiến nàng im bật. Hắn hạ thấp đầu xuống và quét miệng lên miệng nàng, bắt nàng khuất phục tạm thời.

Như đã được huấn luyện, nàng hé miệng cho chiếc lưỡi đòi hỏi của hắn. Duncan bắt đầu từ từ tán tỉnh nàng bằng lưỡi hắn. Chúa ơi,

hắn có thể cảm thấy lửa trong nàng. Đôi tay hắn xòe rộng ôm lấy khuôn mặt nàng, ngón tay hắn lồng vào mái tóc lỏng lẫ.

Hắn muốn nàng làm sao. Nụ hôn ve vuốt dịu dàng nhanh chóng chuyển thành đam mê cuồng nhiệt. Lưỡi họ quấn lấy nhau đến lúc Duncan gần như mất kiểm soát và chỉ muốn hơn nữa. Hắn biết nên dừng lại và sắp dứt ra thì hắn cảm thấy bàn tay Madelyne chạm vào lưng hắn. Bàn đầu đó là một cái vuốt ve dịu dàng do dự như một cánh bướm lả lơi, nhưng khi Duncan găm gù và tiếp tục tìm kiếm sự ngọt ngào trong miệng nàng thì cái vuốt ve tăng áp lực. Miệng họ nóng, ẩm ướt, dính chặt vào nhau.

Hắn cảm thấy nàng rung mình, nghe thấy tiếng rên rỉ đứt quãng khi hắn miễn cưỡng rời khỏi nàng.

Đôi mắt nàng mờ đi vì đam mê và đôi môi nàng, đỏ và sưng phồng, mời gọi hắn thưởng thức lần nữa. Duncan biết hắn không nên bắt đầu những gì mà hắn không thể kết thúc. Chỗ thắt lưng hắn giật mạnh vì ham muốn và hành động cuối cùng là di chuyển khỏi nàng.

Với một tiếng rên thất vọng khác, Duncan lăn người sang bên. Hắn vòng tay quanh eo Madelyne và kéo lưng nàng áp sát vào người hắn.

Madelyne muốn khóc. Nàng không hiểu được tại sao nàng cứ để hắn hôn nàng. Quan trọng hơn, nàng dường như cũng không thể tự kiềm chế bản thân không hôn hắn. Nàng đã phóng túng như một cô gái làng chơi.

Tất cả những gì Duncan làm là chạm vào nàng và nàng tan ra. Tim nàng đập loạn, lòng bàn tay nóng hổi và nàng trong nàng ngập tràn bởi những khao khát hơn nữa.

Nàng nghe tiếng Duncan ngáp dài và kết luận nụ hôn chẳng có ý nghĩa với hắn chút nào.

Người đàn ông khiến nàng tức điên chỉ là chứng phát ban thôi, nàng tự nhủ. Madelyne quyết định giữ khoảng cách với hắn ngay cùng lúc nàng phủ nhận quyết tâm bằng cách điều chỉnh thân hình nàng áp vào thân hình hắn. Khi nàng gần như đã ổn định để thỏa mãn ý muốn thì Duncan bật rên lên gay gắt. Tay hắn giữ lấy hông nàng và siết chặt nàng.

Hắn thật là mâu thuẫn! Hắn không nhận ra bất tiện thế nào khi đi ngủ với cái đằm đi dạo buổi tối của nàng sao? Nàng lại cựa quây, cảm thấy hắn rung mình, và nghĩ hắn có thể chuẩn bị quát nàng.

Madelyne mệt quá đến nỗi không thể lo lắng về thói nóng nảy của hắn. Ngáp khê, nàng ngủ thiếp đi.

Đó là, không nghi ngờ gì nữa, thách thức khó khăn nhất của Duncan. Và nếu nàng cựa quây phía sau một lần nữa, hắn biết mình sẽ thất bại trong bài kiểm tra này.

Duncan chưa bao giờ muốn một người phụ nữ nào như hắn muốn Madelyne. Hắn nhắm mắt và hít một hơi sâu. Madelyne lại ngọ nguậy và hắn bắt đầu đếm đến mười, tự hứa với bản thân khi hắn đếm đến con số thần kỳ, hắn sẽ kiểm soát hơn.

Nàng tiểu thư ngây thơ đang cuộn mình trong vòng tay hắn tuyệt đối không có khái niệm gì về tình cảnh nguy hiểm của nàng. Cặp mông nàng đã làm cho hắn phát điên suốt cả tuần. Hắn hình dung dáng đi của nàng, thấy lại cách hông nàng đung đưa khi nàng dạo quanh pháo đài của hắn.

Nàng có ảnh hưởng đến người khác như cách nàng ảnh hưởng đến hắn không? Duncan cau mày, thừa nhận điều đó là chắc chắn. Phải, hắn đã thấy người của hắn nhìn nàng khi sự chú ý của nàng

đang ở nơi khác. Thậm chí là Anthony trung thành, người chừ hầu đáng tin cậy nhất và là người bạn thân nhất của hắ, cũng thay đổi thái độ với Madelyne. Vào đầu tuần Anthony chỉ im lặng và cau mày, nhưng đến cuối tuần Duncan nhận thấy chừ hầu của hắ thường là người nói. Và Anthony không theo sau Madelyne nữa. Không, anh ta luôn đi bên cạnh nàng.

Ngay vị trí Duncan muốn.

Hắ không thể đổ lỗi cho Anthony vì điểm yếu của anh ấy là đã ngã quỵ trước vẻ quyến rũ của Madelyne.

Gilard, tuy nhiên, lại hoàn toàn là một chuyện khác. Người em trai út dường như là muốn có được Madelyne. Điều đó có thể xem là một vấn đề.

Nàng lại bắt đầu vặn người. Duncan thấy hắ như thể bị đốt nóng bằng sắt nung. Con đau nhức xuyên suốt người hắ. Gầm gừ thất vọng hắ hất tấm đắp ra và rời khỏi giường. Dù Madelyne khẽ cử động người vì chuyển động đột ngột, nàng vẫn không tỉnh giấc. “Ngủ như em bé ngây thơ ấy,” Duncan lầm bầm với mình khi hắ đi ra cửa.

Hắ sẽ quay ra hồ và với một cái lắc đầu nặng nề hắ nhận ra mình đã tìm được ý muốn thực sự cho buổi bơi lần hai này.

Duncan không thuộc tuýp người kiên nhẫn, hắ muốn giải quyết vấn đề trước khi hắ đòi hỏi điều đó từ Madelyne. Bản thân hắ sẵn sàng chấp nhận sự thật là hắ có thể phải bơi trong hồ thường xuyên hơn. Đó không phải là thách thức khiến hắ đi ra ngoài bây giờ, nhưng lại là một sự giải thoát cho ngọn lửa đang bùng cháy bên trong hắ.

Với một tiếng thì thầm chán nản, Duncan đóng cửa lại.

Chương Mười Hai

“Hoa giữa gai nhọn, thiên thần giữa những gai nhọn...”

“Và đôi khi, Adela, nếu có em bé nào được sinh ra mà có khuyết tật đáng kể, những người cha Sparta sẽ ném đứa trẻ mới sinh đó ra ngoài cửa sổ nào thuận tiện nhất hoặc ném xuống vách đá nào gần nhất để tổng khừ đưa trẻ đi. Phải, mình có thể thấy cậu đang khiếp đảm, nhưng cậu Berton của mình đã kể lại những câu chuyện về các chiến binh dữ tợn này và ông không phóng đại chỉ để làm mình thích thú. Bốn phần của cậu ấy là thuật lại chúng theo sự thật.”

“Những người phụ nữ Sparta thì thế nào? Cậu Berton của cậu có kể về họ không?” Adela háo hức hỏi. Cô em gái của Duncan ngồi bên mép giường, cố hết sức tránh khỏi đường đi của Madelyne khi nàng sắp xếp lại đồ đạc trong phòng. Adela đã từ bỏ việc thuyết phục Madelyne rằng không hề bình thường khi nàng làm việc như cô hầu gái. Người bạn đồng hành mới của cô có tính bướng bỉnh và chẳng có gì có ích để có thể tranh cãi với Madelyne.

Hơn ba tuần trôi qua kể từ lúc Madelyne buộc phải đối mặt với Adela. Ngay khi Adela nói ra sự thật về chuyện của cô, nỗi đau và tội lỗi thực sự giảm bớt rất nhiều. Madelyne đã đúng. Ít nhất là Madelyne dường như không bị sốc bởi câu chuyện. Kỳ lạ thật, nhưng chính điều đó đã giúp Adela nhiều như việc nói hết ra sự thật. Madelyne cảm thông với cô nhưng không hề thương hại cô.

Bây giờ Adela làm theo chỉ dẫn của Madelyne, tin rằng nàng biết những gì là tốt nhất. Cô chấp nhận quá khứ không thể thay đổi được và cố quên nó đi như Madelyne đề nghị. Dĩ nhiên nói thì dễ hơn

làm, nhưng tình bạn của Madelyne, với sự trao tặng vô hạn, giúp Adela đưa tâm trí cô thoát ra khỏi bóng tối. Cuối cùng thì kỳ hàng tháng của Adela cũng đã bắt đầu cách đây một tuần, và điều đó trở thành nỗi lo lắng ít nhất trong các mối bận tâm của cô.

Madelyne đã mở ra một thế giới mới cho Adela. Nàng kể những câu chuyện tuyệt diệu nhất. Adela hết sức ngạc nhiên bởi các thông tin bất tận trong trí nhớ của Madelyne và háo hức chờ đợi câu chuyện mới mỗi ngày.

Adela mỉm cười khi cô nhìn Madelyne lúc này. Bạn của cô đúng là một hình ảnh đáng nhìn. Một vết cắn nằm trên sống mũi, và tóc Madelyne, dù đã được buộc lại bằng một sợi dây ruy băng xanh dương phía sau gáy, đang dần dần xổ tung ra.

Madelyne dừng quét bụi trong góc phòng và tựa vào cán chổi. “Mình thấy cậu đang có hứng thú.” Nàng ngừng một chút để hất lộn tóc xõa xuống mặt nàng, tạo một vết cắn mới trên trán, và rồi tiếp tục câu chuyện. “Mình tin những người phụ nữ Sparta là không đứng đắn nhất. Họ phải trở nên khủng khiếp như những người đàn ông của họ, Adela. Họ sẽ xoay sở như thế nào nếu họ không như vậy?”

Adela trả lời câu hỏi bằng một tiếng cười khúc khích. Âm thanh ấy sưởi ấm trái tim Madelyne. Sự biến đổi bên trong em gái Duncan hầu hết là rất dễ chịu. Giờ ánh mắt Adela đã vui tươi và cô thường xuyên cười.

“Vì linh mục mới đã đến nên chúng ta phải cẩn thận không nói chuyện như thế này trước mặt ông ấy,” Adela thì thào.

“Mình chưa gặp ông ấy, dù mình đang mong lắm đây. Đã đến lúc anh em nhà Wexton phải có người của Chúa chăm lo cho linh hồn của họ.”

“Họ đã có đấy. Nhưng khi Cha John qua đời, và rồi nhà thờ bị cháy, không ai để ý đến việc đó nữa.” Cô nhún vai rồi nói, “Kể mình nghe thêm và người Sparta đi, Madelyne.”

“Những người phụ nữ đó theo thời gian sẽ mập hơn vào lúc họ 12 tuổi hoặc hơn, đó là một giả thiết của mình chứ không phải của người cậu yêu quý của mình đâu nhé. Mình biết là họ có thể có hơn một người đàn ông trên giường họ.” Adela há hốc miệng vì kinh ngạc và Madelyne gật đầu, hoàn toàn hài lòng trước phản ứng của bạn mình. “Nhiều hơn một người cùng lúc ư?” Adela hỏi. Cô thì thào câu hỏi và rồi đỏ ửng mặt ngượng ngùng.

Madelyne cắn môi cân nhắc khả năng có thể.

“Mình không nghĩ vậy,” cuối cùng nàng tuyên bố. Lưng nàng quay ra cửa, và Adela toàn tâm chú ý vào Madelyne. Không ai trong hai người nhận biết Duncan đứng trên ngưỡng cửa đang mở.

Hắn định thông báo sự có mặt của mình thì Madelyne nói tiếp.

“Mình không tin phụ nữ có thể nằm ngửa với nhiều hơn một người đàn ông cùng lúc được,” nàng thừa nhận.

Adela cười giòn, Madelyne nhún vai, và Duncan, nghe hầu hết bài diễn văn của Madelyne về người Sparta, chỉ biết trợn mắt ngó lên trời.

Madelyne dựng cây chổi dựa vào tường và quỳ xuống ngó nghiêng thăm dò cái rương của Adela. “Chúng ta phải chuyển hết đồ ra nếu chúng ta muốn bê nó sang bên kia phòng.”

“Cậu phải kể nốt câu chuyện trước đã,” Adela khẳng khái. “Cậu biết kể những câu chuyện kỳ lạ nhất, Madelyne.”

Duncan bắt đầu cắt ngang và rồi lại thôi ý định. Thực ra thì tính hiếu kỳ của hắn đang trỗi dậy.

“Ở Sparta không có gì như việc sống độc thân cả. Tại sao ư, không kết hôn được coi là tội ác. Những nhóm phụ nữ chưa kết hôn sẽ xuống đường. Họ tìm kiếm những người đàn ông chưa kết hôn và khi tìm được, họ sẽ tấn công.”

“Tấn công những người đàn ông ư?”

“Phải đó, họ tấn công người đàn ông tội nghiệp và đánh cho như tử,” nàng hét lên, đầu nàng mất tăm trong chiếc rương. “Mình nói thật đấy,” Madelyne thêm vào.

“Còn gì nữa?” Adela hỏi.

“Cậu có biết là những người đàn ông trẻ bị nhốt trong một căn phòng tối với người phụ nữ mà họ chưa từng thấy mặt và họ phải... à, cậu hiểu ý mình rồi đó,” nàng kết thúc.

Madelyne lấy lại hơi thở, hắt hơi vì lớp bụi trong rương. “Một vài người có em bé trước khi thấy mặt chồng họ.” Nàng đứng thẳng lên, đập đầu vào nắp rương, và làm tuột chiếc dây ruy băng cột tóc.

“Nghe có vẻ kinh khủng nhưng mình sẽ nói cậu nghe chuyện này. Khi mình nghĩ đến anh trai Duncan của cậu, mình có thể hình dung ra cảnh tiểu thư Eleanor có thể sẽ thích một căn phòng tối hơn.”

Madelyne nói đùa. Adela há miệng hoảng vía. Cô em gái vừa nhận ra anh trai mình đang tựa lưng vào cửa.

Madelyne hiểu nhầm phản ứng của Adela và lập tức tỏ ra hối lỗi.

“Đây là chuyện bình thường mà mình dựng nên thôi,” nàng tuyên bố. “Duncan là thủ lĩnh của cậu và cũng là anh trai cậu, và mình không có quyền đùa giỡn với cậu về anh ta. Mình xin lỗi.”

“Ta sẽ chấp nhận nó.”

Là Duncan cho nàng sự tha thứ. Madelyne bất ngờ trước giọng nói bùng nổ của Duncan, nàng lại va đầu vào nắp rương khi quay đầu nhìn hắn.

“Anh đứng đó bao lâu rồi?” nàng hỏi, đỏ mặt vì xấu hổ. Nàng đứng lên và đối mặt với hắn.

Duncan không trả lời nàng, hắn chỉ đứng đó, khiến nàng bối rối. Madelyne vượt thẳng những nếp nhăn ở váy nàng, để ý thấy một vết bẩn lớn ngay trên thắt lưng và lập tức đan tay vào nhau ngay trước nó. Một món tóc rủ xuống mắt trái nàng, nhưng nếu nàng dùng tay đẩy món tóc đó ra, hắn sẽ thấy sự nhếch nhác của nàng, đúng không?

Madelyne phải tự nhắc nhở rằng nàng chỉ là tù nhân của hắn và hắn là người bắt giữ nàng. Có gì khác khi trông nàng nhếch nhác hay không? Nàng thôi lộn tóc ra khỏi tầm nhìn và cố tạo ra vẻ mặt bình thản với Duncan.

Trông nàng cực kỳ khổ sở, và Duncan, biết những gì diễn ra trong tâm trí Madelyne, mỉm cười với sự thất bại của nàng. Đối với nàng việc che giấu các cảm xúc của nàng ngày càng trở nên khó khăn hơn. Việc đó làm Duncan hài lòng nhiều như vẻ ngoài rồi bởi của nàng vậy. Nàng nghĩ hắn cười vì chiếc váy đáng thương. Duncan củng cố niềm tin đó bằng việc rà mắt kiểm tra kỹ càng người nàng. Ánh mắt chăm chú của hắn chậm rãi di chuyển từ đỉnh đầu nàng xuống hạt bụi trên giày nàng. Nụ cười hắn rộng mở từ từ đến lúc vết lõm hấp dẫn xuất hiện bên má hắn.

“Lên phòng nàng, Madelyne, và ở đó đợi ta.”

“Tôi có thể hoàn tất công việc này trước không?” Madelyne hỏi, cố có vẻ nhún nhường.

“Không thể được.”

“Duncan, Adela muốn sắp xếp lại phòng cô ấy để cho giống...” Chúa ơi, nàng sắp sửa nói cho hắn biết Adela muốn phòng cô ấy được ấm áp như căn phòng trên đỉnh tháp. Hắn sẽ biết những gì nàng đã làm, và có thể sẽ có chuyện.

Madelyne liếc nhìn Adela. Cô gái tội nghiệp đang xoắn chặt bàn tay vào với nhau và nhìn xuống sàn. “Adela, cậu đã quên chào hỏi anh trai cậu rồi,” nàng hướng dẫn.

“Ngày lành, thưa ngài,” Adela lập tức nói nhỏ xiu. Cô không nhìn Duncan.

“Tên anh ta là Duncan. Thủ lĩnh hay không thì anh ta là anh trai chị.” Madelyne quay sang Duncan và nhìn hắn thách thức. Tốt nhất là hắn không được cáu gắt với em gái hắn.

Duncan nhướng mày khi Madelyne nhìn mặt khó chịu với hắn. Khi nàng ra hiệu bằng đầu về phía Adela, hắn nhún vai. Hắn hoàn toàn không hiểu ý nàng đang cố nói gì với hắn. “Sao? Anh không định chào hỏi em gái mình ư, Duncan?” nàng yêu cầu.

Hơi thở hắn dội vào tường. “Cô đang chỉ bảo ta à?” hắn hỏi.

Hắn trông tức tối. Madelyne nhún vai. “Tôi sẽ không để anh làm hoảng sợ em gái anh thôi,” nàng đã nói trước khi có thể ngăn mình lại.

Duncan muốn phá ra cười. Đúng vậy rồi, y như Gilard ca ngợi và Edmond xác nhận. Madelyne rụt rè đã trở thành người che chở của Adela. Một con mèo con cố gắng bảo vệ một con mèo con khác, ngoại trừ việc Madelyne giờ đang hành động giống một con cọp cái hơn, hắn quyết định vậy. Có những ngọn lửa xanh bùng cháy trong mắt nàng, và ôi trời ơi, xem cái cách nàng cố giấu con giận dữ của mình trước hắn kìa.

Duncan cho nàng vẻ mặt như thể hẳn biết tất tần tật những gì trong đầu nàng. Sau đó hẳn hướng về phía em gái mình và lên tiếng. “Chào buổi sáng, Adela. Hôm nay em cảm thấy khỏe chứ?”

Adela gật đầu và rồi nhìn anh trai mình và nhoén miệng cười. Duncan gật đầu đáp trả, bị bất ngờ vì chỉ một lời chào hỏi đơn giản như vậy có thể thay đổi thái độ của em gái mình.

Hắn định đi, xác định là nên tránh xa cô em gái mỏng manh dễ vỡ của mình càng xa càng tốt trước khi để Madelyne thấy được gì đó trong tâm trí hắn.

“Madelyne có thể ở đây và...”

“Adela, vui lòng không chống đối lại mệnh lệnh của anh trai cậu,” Madelyne ngắt lời, lo rằng sự kiên nhẫn của Duncan đã gần tới điểm đổ vỡ. “Như vậy là không kính trọng,” nàng mỉm cười khuyến khích.

Madelyne kéo nhẹ gấu váy và nhanh chóng đuổi theo Duncan, gọi với qua vai nàng, “Mình chắc chắn anh ta có lý do.”

Nàng phải chạy mới bắt kịp hắn. “Tại sao tôi phải trở lên tháp?” nàng hỏi khi chắc chắn Adela không thể nghe.

Họ tới đầu cầu thang khi Duncan quay lại. Hắn muốn lắc nàng cho tới khi rằng nàng rụng hết, nhưng vết bẩn trên sống mũi nàng khiến hắn chú ý. Hắn dùng ngón tay cái lau sạch vết bẩn.

“Mặt cô bẩn quá, Madelyne. Phải, giờ trông cô không hoàn thiện. Ta có nên ném cô ra ngoài cửa sổ nào thuận tiện quanh đây không, cô nghĩ sao?”

Phải mất một lúc Madelyne mới hiểu Duncan đang nói gì. “Người Spartn không ném tù nhân của họ ra ngoài cửa sổ,” nàng trả

lời. “Chỉ có những em bé khuyết tật thôi. Họ là những chiến binh hùng mạnh với trái tim bình thường.”

“Họ cai trị bằng kiểm soát toàn diện,” Duncan nói. Ngón tay cái của hắn chậm rãi chuyển xuống môi dưới của nàng. Hắn không thể kiềm chế bản thân lướt ngón tay qua miệng nàng.

“Không có lòng trắc ẩn?”

“Đúng thế, đó là cách mà những người thủ lĩnh nên thể hiện.”

“Không phải vậy,” Madelyne thì thầm.

Duncan gật gù. “Người Sparta đã vô địch.”

“Anh đã thấy người Sparta bây giờ rồi sao, Duncan?” Madelyne hỏi. Hắn không thể không mỉm cười vì câu hỏi buồn cười của nàng. “Họ có thể đã vô địch, nhưng giờ họ chết hết cả rồi.”

Chúa ơi, giọng nàng run run. Nàng biết rõ lý do. Duncan chăm chăm nhìn nàng và từ từ kéo nàng vào người hắn.

Hắn không hôn nàng. Đó là một thất vọng.

Madelyne thở dài.

“Madelyne, ta sẽ không ngăn bản thân ta lâu hơn nữa,” Duncan thì thầm. Đầu hắn cúi xuống, miệng hắn cách miệng nàng chưa tới một inch.

“Anh sẽ không ư?” Madelyne hỏi, không kịp thở.

“Không, ta sẽ không,” Duncan lầm bầm. Giọng hắn nghe có vẻ giận dữ. Madelyn lắc đầu bối rối.

“Duncan, tôi cho phép anh hôn tôi bây giờ,” nàng bảo với hắn. “Không cần phải ngăn bản thân anh đâu.”

Câu trả lời của hắn cho sự thú nhận chân thật của nàng là cái chop lấy bàn tay nàng và kéo nàng đi lên cầu thang lên tháp.

“Cô sẽ không bị bắt giữ ở đây lâu hơn nữa,” Duncan tuyên bố.

“Vây là anh thừa nhận nó là một sai lầm khi anh đưa tôi đến đây?”

Hắn có thể nghe thấy nỗi sợ hãi trong giọng nàng. “Ta không bao giờ phạm sai lầm, Madelyne.”

Hắn không thèm quay lại nhìn nàng, cũng không nói lời nào. Khi Duncan vói lấy nắm cửa, Madelyne chặn lại bằng cách dựa vào nó. “Tôi có thể tự mình mở cửa,” nàng nói, “và anh chắc chắn đã phạm sai lầm. Tôi là sai lầm lớn nhất của anh.”

Nàng thật sự không có ý định diễn đạt câu nói theo cách đó. Ôi Chúa, nàng đã tự sỉ nhục mình.

Duncan mỉm cười. Hắn rõ ràng bắt được điểm sai lầm của nàng. Rồi hắn kéo nàng ra và mở cánh cửa phòng ngủ. Madelyne vội lách vào phòng và cố đóng cửa lại.

Duncan không để nàng làm thế. Sự ăn mừng của nàng giờ cháy trong lửa, Madelyne nghĩ, chuẩn bị tinh thần cho phản ứng của hắn với những sự thay đổi mà nàng đã làm.

Hắn không thể tin vào mắt mình quang cảnh trước mặt. Madelyne đã thay đổi căn phòng nhỏ ảm đạm thành một nơi mời gọi. Những bức tường được chùi rửa và một tấm thảm thêu lớn màu be căng giữa bức tường đối diện hắn. Tấm tranh thêu là câu chuyện kể về trận chiến cuối cùng của cuộc xâm lăng của William; màu sắc sống động, con số binh lính được thêu bằng chỉ đỏ và xanh dương. Một thiết kế đơn giản nhưng dễ chịu.

Chiếc giường được phủ bằng một tấm mền màu xanh dương. Ngang qua phòng là hai chiếc ghế lớn phủ nệm đỏ. Chúng được đặt hơi nghiêng về phía lò sưởi. Có ghế để chân trước mỗi chiếc ghế lớn. Duncan nhận thấy có một tấm thảm thêu dở dang trên một thành ghế. Những sợi chỉ nâu đóng đũa trên mặt sàn. Đường nét hình thù trên tấm thảm giúp hắn nhận ra nó là gì. Đó là một bản thêu về con sói tưởng tượng của Madelyne.

Cơ hàm hắn giật giật. Hai lần. Madelyne không chắc nó có nghĩa gì. Nàng đợi, tính nóng nảy của nàng sẽ bùng nổ thành một ngọn lửa cháy rực khi hắn quát vào mặt nàng.

Duncan không hé miệng lấy nửa lời. Hắn quay người và kéo cánh cửa đóng lại sau lưng hắn.

Mùi hương hoa hồng theo hắn xuống cầu thang. Hắn giữ chặt cảm xúc cho đến khi hắn đến lối vào đại sảnh. Gilard phát hiện ra hắn và lập tức tiến đến để nói với hắn. Giọng anh đầy hào hứng trẻ thơ khi anh hỏi, “Tiểu thư Madelyne tiếp khách sáng nay chưa?”

Từ trên đỉnh tháp có thể nghe thấy tiếng gầm của Duncan.

Mắt Gilard mở to. Anh chưa bao giờ nghe thấy Duncan hét lên như thế cả. Edmond tản bộ vào đại sảnh đúng lúc thấy Duncan rời khỏi đó.

“Chuyện gì làm anh ấy nổi giận thế?” Gilard hỏi.

“Không phải ‘chuyện gì’, Gilard, mà là ‘ai’,” Edmond dài giọng.

“Em không hiểu.”

Edmond mỉm cười và rồi đánh mạnh vào vai em trai mình. “Duncan cũng vậy, nhưng anh cá là anh ấy sẽ biết sớm thôi.”

Chương Mười Ba

“Kẻ lẹ làng chẳng được chạy đua, người mạnh sức chẳng được thắng trận...”

Thánh Kinh Cựu Ước, Truyền đạo, 9:11

Madelyne tiếp tục làm việc với tấm thảm thêu của nàng. Nhưng tâm trí nàng lại không tập trung vào công việc, nàng vẫn nhớ đến những lời nói của Duncan. Hắn có ý gì khi bảo với nàng rằng nàng sẽ không còn là tù nhân của hắn lâu nữa?

Nàng biết mình phải sớm đương đầu với hắn. Nàng đang hành động như một kẻ nhút nhát và đủ trung thực để thừa nhận sự thật. Nàng sợ phải nghe câu trả lời của hắn.

Cửa phòng thỉnh linh mở ra. Adela lao thẳng vào phòng. Trông cô vô cùng đau khổ và gần như sắp khóc.

Madelyne bất ngờ. “Ai làm cậu thất vọng đến vậy?” nàng muốn biết, và thật ra thì đã nhảy đến cái kết luận là do Duncan.

Adela òa khóc nức nở. Madelyne vội đóng cửa lại, nàng quàng tay quanh Adela và đưa cô đến ghế ngồi. “Ngồi xuống và bình tĩnh nào Adela. Nó không kinh khủng như cậu đang cảm thấy đâu.”

Madelyne thầm cầu nguyện là nàng đúng. “Nói mình nghe chuyện gì khiến cậu khóc như vậy và mình sẽ xử lý ngay.”

Adela gật đầu, nhưng khi cô nhìn lên Madelyne, cô bắt đầu khóc nữa. Madelyne ngồi xuống ghế đối mặt với Adela và kiên nhẫn chờ đợi.

“Anh trai cậu cho người đến đưa cậu về, Madelyne. Duncan chấp thuận cho người đưa tin vào trong rồi. Đó là lý do anh ấy ra lệnh cho cậu về phòng. Duncan không muốn người lính đó thấy cậu.”

“Tại sao? Ai cũng biết mình là tù nhân ở đây. Louddon...”

“Cậu hiểu nhầm rồi,” Adela ngắt lời nàng. “Edmond bảo với Gilard là anh ấy nghĩ Duncan không muốn người đưa tin thấy cậu đang được đối xử tốt.” Cô dừng một chút, dùng cổ tay áo chấm nhẹ vào góc mắt. “Cậu nghĩ cậu được đối xử tốt, phải không, Madelyne?”

“Ôi Chúa lòng lành, đó là lý do khiến cậu khóc à?” Madelyne hỏi. “Dĩ nhiên là mình được đối xử tốt. Nhìn quanh cậu xem, Adela,” nàng khẽ nhoẻn miệng cười. “Phòng mình không đủ thoải mái sao?”

“Mình không nên nghe những gì người đưa tin nói với Duncan, nhưng mình đã nghe thấy. Gilard và Edmond cũng ở đó và họ cũng nghe từng từ một. Duncan không để họ đi. Và không ai để ý đến mình cả, Madelyne. Mình chắc chắn.”

“Người đưa tin là của Đức vua hay của anh trai mình?” Trong lòng Madelyne rất lo sợ nhưng nàng biết mình phải giấu đi nỗi sợ, không để Adela biết. Phải, Adela cần sức mạnh của nàng và nàng không thể thất bại.

“Mình không biết. Mình không nghe được phần đầu.”

“Nói mình biết cậu nghe thấy gì,” Madelyne đề nghị.

“Cậu phải được đưa đến cung điện của Đức vua ngay lập tức. Người đưa tin nói thậm chí cho dù cậu có bị... mất danh tiết...” Giọng Adela đứt quãng và rồi cô dừng lại để lấy bình tĩnh.

Madelyne cắn chặt môi dưới đến mức nó tê liệt. Nàng cố chống lại nỗi thôi thúc tóm lấy vai Adela và lắc cô ấy nói phần còn lại.

“Cậu sẽ kết hôn ngay khi tới Luân Đôn.”

“Mình biết,” Madelyne thì thào. “Chúng ta biết điều đó sẽ đến, Adela. Chúng ta biết Louddon có thể làm gì đó. Cậu có nghe được tên người mà mình phải lấy không?”

Adela gật đầu. “Morcar.”

Cô vui mặt vào hai lòng bàn tay, khóc không kiềm chế. Madelyne không còn che giấu vẻ mặt nàng nữa. Nàng nghĩ nàng sắp ốm. “Duncan thì sao, Adela?” nàng cố gắng hỏi. “Anh ấy nói gì với người đưa tin? Anh ấy có chấp thuận không?”

“Anh ấy không nói lời nào. Người lính thuật lại thông điệp và quay trở lại với những người khác đang chờ bên ngoài pháo đài.”

“Louddon gửi tới bao nhiêu lính?”

“Mình không biết,” Adela khào khào. “Edmond và Gilard đang hét vào nhau khi người lính rời khỏi. Duncan không nói gì. Anh ấy chỉ chấp tay sau lưng và đứng trước lò sưởi thôi.”

“Anh ấy lại tách riêng ra,” Madelyne nói khẽ.

“Mình không hiểu.”

“Anh trai cậu phải gánh vác tới hai vai trò trong gia đình mình, Adela. Anh ấy là thủ lĩnh và anh ấy là anh trai. Mình có thể hình dung Edmond và Gilard tranh cãi cái gì. Edmond muốn trao trả mình cho Louddon càng sớm càng tốt, trong khi Gilard sẽ ủng hộ một cuộc chiến để giữ mình lại đây.”

Adela lắc đầu quầy quây trước khi Madelyne kết thúc giả thiết của nàng. “Không phải, Edmond không muốn trao cậu cho người

của Louddon,” cô nói.

“Edmond bảo vệ mình ư?”

“Anh ấy đã làm thế,” Adela khẳng định. “Và anh ấy đề nghị gửi mình tới chỗ chị gái của bọn mình, chị Catherine ấy. Anh ấy lo tất cả những chuyện này quá sức chịu đựng của mình. Mình không muốn đi đâu hết. Catherine lớn hơn mình rất nhiều, và chồng chị ấy thì khác thường nhất...”

Madelyne đứng dậy và từ từ bước đến cửa sổ. Nàng mở cửa và nhìn chăm chú ra nơi hoang dã. Nàng biết cần phải lấy lại kiểm soát cho con giận sôi sục trong lòng nàng. “Cậu có biết, Adela, những đứa trẻ người Sparta bị tách khỏi mẹ chúng từ rất sớm và được đưa đến sống cùng với những người lính không? Những cậu bé được dạy trộm cắp. Nó được coi là khéo léo nếu trở thành một tên trộm giỏi.”

“Madelyne, cậu đang nói gì thế? Sao cậu có thể kể chuyện đó lúc này?”

Madelyne xoay người, để Adela thấy dòng nước mắt chảy trên đôi má nàng. Adela chưa từng thấy Madelyne khóc trước đây.

“Mình tìm sự an ủi trong những câu chuyện cổ, Adela. Chúng thân thuộc với mình. Một khi đã bình tâm, mình có thể suy nghĩ cặn kẽ. Sau đó mình có thể quyết định làm gì.”

Adela, sống người trước nỗi đau cô thấy trong mắt người bạn gái, nhanh chóng gạt đầu.

Madelyne lại nhìn ra cửa sổ. Nàng chăm chăm nhìn đỉnh đồi thấp. *Và ai sẽ cho sói của mình ăn khi mình đã ra đi*, nàng tự hỏi. Thật lạ lạ khi hình ảnh Duncan hiện diện trong suy tưởng của nàng. Nàng lẫn lộn giữa hấn với sói của nàng, rồi nhận ra hấn cũng cần được chăm sóc nhiều như con thú hoang của nàng. Có lẽ hơn thế.

Điều này không vô nghĩa với nàng, cần phải lấp đầy cuộc sống lạnh lẽo của Duncan cho tới khi nàng thấy hài lòng với nó.

“Cậu mình và mình sẽ ngồi trước ngọn lửa mỗi buổi tối. Mình đã học chơi đàn xante. Có đôi lần cậu tham gia cùng em bằng cây sáo của cậu nếu cậu không quá mệt. Đó là quãng thời gian bình yên nhất của mình, Adela.”

“Không có người trẻ tuổi nào ở đó sao, Madelyne? Mỗi lần cậu kể chuyện, cậu chỉ nhắc đến những người già ốm yếu.”

“Cậu Berton sống tại lãnh địa Grinsteade. Nam tước Morton rất già. Và rồi Cha Robert và Samuel đến sống cùng chúng mình. Tất cả họ đều tiến bộ nhưng mình vẫn là người duy nhất chơi cờ với Nam tước Morton. Thịnh thoảng ông có vài mảnh khoe. Cậu Berton nói đó không phải là tội, chỉ là thái độ thường thấy của những người quá già thôi.”

Madelyne không nói gì nữa trong một lúc lâu. Adela chăm chăm nhìn ngọn lửa trong khi Madelyne đắm đắm ánh mắt vào bóng đêm.

Lần này nó không có hiệu quả. Nỗ lực lấy lại kiểm soát của Madelyne không thành công. Nàng cảm thấy sự điềm tĩnh của mình gãy vụn. Con cuồng nô đang lấn át nàng.

“Chúng ta phải tìm ai đó bảo vệ cậu,” Adela thì thầm.

“Nếu mình bị buộc quay về với Louddon, mọi kế hoạch của mình sẽ bị phá hỏng. Mình định tới Scotland. Edwythe nhất định sẽ chào đón mình đến nhà chị ấy.”

“Madelyne, Scotland là nơi...” Adela định giải thích cho Madelyne biết Catherine sống ở Scotland và chị ấy đã kết hôn với một người anh em họ của vua Scotland.

Cô không có cơ hội để giải thích vì Madelyne tiếp tục lên tiếng. “Tại sao mình phải lo lắng về các kế hoạch bị phá hỏng của mình? Louddon sẽ giết mình hoặc đưa mình cho Morcar. Rồi Morcar cũng sẽ giết mình.” Madelyne cười gay gắt, khiến Adela rùng mình tới tận chân. “Mình vẫn không thể tin Louddon lo lắng cho mình. Khi anh ấy đuổi theo Duncan sau khi pháo đài của anh ấy bị phá hủy, mình đã nghĩ anh ấy chỉ muốn giết Duncan. Nhưng giờ thì anh ấy cho người đến đây vì mình.” Madelyne dừng lại, lắc nhẹ đầu. “Mình không hiểu gì cả.”

Trước khi Adela có thể an ủi nàng, Madelyne đột nhiên quay lại và bước ra cửa. “Madelyne. Cậu phải ở lại đây. Duncan không cho phép cậu...”

“Mình phải tìm người bảo vệ, Adela, không phải là cách đó sao?” nàng hét lớn qua vai. “Phải, Duncan đủ thích hợp với nhiệm vụ này.”

“Cậu định làm gì?”

“Anh trai cậu sẽ đuổi người của Louddon đi. Và mình định chỉ dẫn cho anh ấy trong vấn đề này ngay bây giờ.”

Nàng ra khỏi phòng và xuống cầu thang trước khi Adela cảnh báo nàng. Adela vội vàng đuổi theo nàng. “Madelyne, cậu nghĩ sẽ chỉ dẫn cho anh trai mình ư?” Cô lo lắng.

“Mình sẽ làm,” Madelyne hét lên.

Adela ngồi bệt xuống bậc thang. Cô choáng váng trước sự thay đổi của Madelyne. Người bạn thân yêu của cô chắc là mất trí rồi. Adela nhìn theo Madelyne lao xuống cầu thang xoáy tròn, mái tóc dài bay theo sau. Chỉ khi Madelyne mất dạng dưới cầu thang bên dưới, Adela mới nhận ra cô nên cố gắng giúp Madelyne. Dù viễn cảnh đáng sợ đến thế nào thì cô quyết tâm sẽ đối mặt với Duncan

với Madelyne bên cạnh. Vì sao ư, chỉ cần như vậy thì cô có thể nói chuyện với anh ấy.

Madelyne chậm chân đến lối vào đại sảnh và dừng lại để thở. Edmond và Gilard ngồi đối diện nhau trong bàn ăn tối. Duncan đang đứng quay lưng với lối vào, mặt đối diện với ngọn lửa cháy rực.

Edmond vừa nói gì xong với các anh em trai mình. Madelyne chỉ nghe kịp phần cuối những gì anh đang nói. “Vây là đồng ý Duncan sẽ đưa cô ấy...”

Madelyne lập tức kết luận mọi người cho rằng trao nàng cho người của Louddon là một ý tưởng hay.

“Tôi sẽ không đi đâu hết.”

Tiếng gào của nàng có phản ứng tức thời. Duncan chậm rãi quay người và nhìn nàng. Nàng lom lom dòm hẩn một hồi lâu và rồi nhìn sang hai người kia. Gilard đang cười, như thể anh ta thấy con bùng nổ từ nàng là đáng cười lắm vậy, trong khi Edmond, y như bình thường, đang cau có.

Duncan không thể hiện phản ứng gì. Madelyne kéo nhẹ váy lên. Nàng từ từ đi đến trước mặt hẩn. “Anh đã bắt tôi, Duncan. Đó là quyết định của anh,” nàng tuyên bố. “Bây giờ tôi có một quyết định phải nói với anh. Tôi đang bị bắt. Tôi nói đã rõ chưa?”

Mắt hẩn lộ vẻ ngạc nhiên. Phải, hẩn nghe rõ từng từ một. Mà tại sao lại không được cơ chứ? Nàng tự hỏi. Nàng đã găm thẳng vào mặt hẩn mà.

Khi hẩn chỉ tiếp tục chăm chăm nhìn nàng, Madelyne nghĩ có thể hẩn đang dọa cho nàng sợ. Được thôi, lần này không ăn thua gì đâu. “Anh bị dính chặt cùng tôi, Duncan.”

Chết tiệt, giọng nàng đang run.

Edmond đứng dậy, làm đổ cái ghế. Âm thanh đó kéo sự chú ý của Madelyne. Nàng từ từ đi đến bàn, hai tay đặt lên hông. “Anh có thể thôi cau có, Edmond, còn không thì thề có Chúa tôi sẽ đánh thẳng vào mặt anh ngay.”

Gilard ngó Madelyne. Anh chưa bao giờ thấy nàng nổi giận như thế này. Không lẽ nàng thật sự nghĩ Duncan sẽ trao nàng lại cho Louddon? Ý nghĩ đó làm anh mỉm cười. Madelyne tội nghiệp. Nàng rõ ràng là không hiểu Duncan lắm. Nàng cũng không hiểu tầm quan trọng của nàng, anh thêm vào. Nàng đã rất tử tế. Một tạo vật nhỏ bé dịu dàng như thế... nhưng chẳng phải anh vừa nhìn thấy nàng thách thức Duncan đấy sao? Nếu anh không chứng kiến, anh sẽ không tin điều này là có thể. Chúa giúp anh, anh bắt đầu phá ra cười.

Madelyne nghe thấy anh cười. Nàng nhìn anh. “Anh thấy chuyện này vui lắm hả, Gilard?”

Anh đã phạm một sai lầm nghiêm trọng. Anh gật đầu. Anh nhìn lên Madelyne đúng lúc để thấy nàng quăng một bình bia vào đầu anh. Gilard né được và khi Madelyne vơ lấy một cái bình khác, Edmond đưa tay qua đầu nàng và giật lấy nó. Cả hai đang đứng cạnh nhau mép bực để bàn ăn. Madelyne huých hông vào Edmond. Anh bất ngờ bị mất thăng bằng và ngã ngửa.

Tất nhiên, lưng anh chạm sàn trước tiên. Edmond đã có thể lấy lại thăng bằng kịp thời nếu không vấp cái ghế bị ngã ban nãy. Madelyne nhìn những nỗ lực yếu ớt của anh trước khi bắn thẳng vào Gilard. “Đừng có mà cười vào mặt tôi lần nữa,” nàng yêu cầu.

“Madelyne, lại đây,” Duncan ra lệnh. Hắn đang tựa vào mặt lò sưởi, trông chán nản đủ để ngủ thiếp đi.

Nàng tuân theo không hỏi lời nào và gần như băng hết phòng trước khi nàng nhận ra nàng đang làm gì. Sau đó nàng dừng lại, lắc đầu. “Tôi sẽ không nhận thêm mệnh lệnh nào từ anh nữa, Duncan. Anh không có quyền đối với tôi. Tôi chỉ là một con tốt đối với anh. Giết tôi đi nếu anh muốn. Tôi thà chọn điều đó còn hơn là bị trao trả lại cho Louddon.”

Móng tay nàng bấm lút vào lòng bàn tay. Nàng không thể giữ cho đôi bàn tay không run rẩy.

Hắn không dời mắt khỏi nàng. “Edmond, Gilard, rời khỏi đây ngay.” Mệnh lệnh nhẹ nhàng như chất thép sắc bén không thể nhầm lẫn vào đâu vẫn còn trong giọng hắn. “Và đưa em gái chúng ta đi cùng.”

Adela đang nấp đằng sau bức tường cạnh lối vào. Khi cô nghe thấy yêu cầu của Duncan, cô vội vào phòng. “Em muốn ở đây, Duncan, phòng khi Madelyne cần em.”

“Em sẽ đi với các anh em trai của mình,” Duncan dứt khoát. Giọng hắn trở nên lạnh lùng, đủ ảnh hưởng ngăn chặn thêm bất kỳ lý lẽ tranh cãi nào nữa.

Gilard nắm lấy tay Adela. “Nếu cậu muốn mình ở lại, Madelyne...”

“Đừng cãi lại mệnh lệnh của anh trai cậu,” Madelyne lên tiếng. Nàng không có ý hét lên.

Adela bắt đầu khóc, làm cơn giận của Madelyne bùng lên lại. Nàng bước tới và vỗ nhẹ lên vai Adela. Nàng không thể nở một nụ cười. “Mình sẽ không kết hôn với Morcar đâu,” nàng nói. “Thật sự là mình sẽ không kết hôn với ai hết.”

“Không, cô phải kết hôn,” Duncan nói. Hắn thực sự mỉm cười với nàng khi tuyên bố.

Madelyne cảm thấy như thể hấn vừa tát nàng. Nàng bước ra xa, lắc đầu phủ nhận.

“Tôi sẽ không lấy Morcar.”

“Không đâu, cô sẽ không.”

Câu trả lời của hấn khiến nàng tạm thời rối lên.

Duncan không nhìn nàng. Hấn dõi theo các em hấn bước ra ngoài. Ba đứa em của hấn đang cố bước thật chậm cứ như là để giày chúng bị dính chặt xuống sàn. Rõ ràng chúng quyết tâm nghe cuộc đối thoại giữa hấn với Madelyne càng nhiều càng tốt. Duncan trút trách nhiệm cho việc chúng đột nhiên không chịu phục tùng mệnh lệnh của hấn lên vai Madelyne. Phải, tất cả là lỗi của nàng. Chúng đã biết nghe lời trước khi nàng bước vào cuộc sống của chúng.

Từ giây phút tiểu thư Madelyne đặt chân vào nhà hấn, tất cả mọi người và tất cả mọi thứ đều bị đảo lộn.

Duncan tự bảo bản thân rằng hấn không thích sự thay đổi, thậm chí ngay cả khi hấn thừa nhận còn rất nhiều thứ sẽ đến trong tương lai. Hấn chắc chắn sẽ gặp phải sự chống đối, đặc biệt là từ Gilard. Người em út của hấn là đồng minh lớn nhất của Madelyne. Duncan thở dài. Hấn thích một trận chiến kinh khủng hơn là phải giải quyết các vấn đề gia đình.

“Edmond, đi tìm vị linh mục mới của chúng ta và đưa ông ấy đến đây,” Duncan thỉnh linh gọi lớn.

Edmond quay lại, một câu hỏi to đùng trên mặt anh. “Ngay lập tức,” Duncan gắt.

Mệnh lệnh của hấn lạnh băng đủ để Madelyne rùng mình đến tận xương tủy. Nàng định nói với Edmond thì Duncan chặn nàng lại. “Đừng chỉ dẫn cậu ấy phải tuân lệnh ta, Madelyne, nếu không

thì có Chúa giúp ta, ta sẽ quấn lấy mái tóc đỏ của cô và buộc cô ngậm miệng lại bằng nó đấy.”

Madelyne bật ra tiếng rên bị xúc phạm. Duncan hài lòng, nghĩ rằng sự đe dọa thô bạo của hắn khiến nàng nhận ra điểm yếu của nàng. Mục đích của hắn là sự khuất phục của nàng. Đúng thế, hắn muốn nàng ngoan ngoãn với những gì sắp xảy ra.

Khi Madelyne bước về phía hắn với một ánh mắt chết người, Duncan quyết định lời đe dọa của hắn chẳng có tác dụng gì cả. Nàng không hành động với sự ngoan ngoãn dễ bảo nào, thậm chí là một chút xiu cũng không. “Sao anh dám sỉ nhục tôi hả? Tóc tôi không phải màu đỏ, và đồ chết giẫm nhà anh biết rõ mà. Nó màu nâu,” nàng hét toáng lên. “Thật không may mắn khi có mái tóc màu đỏ, và tóc tôi không phải.”

Hắn không thể tin những gì vừa nghe được. Sự mâu thuẫn của nàng đang trở thành một sự kiện xảy ra bình thường.

Madelyne ngừng bước tới khi nàng chỉ còn cách hắn một bước chân. Đủ gần để chớp lấy nàng, hắn nghĩ.

Người phụ nữ này can đảm có thừa nhưng lại hoàn toàn ngây thơ với thế giới xung quanh. Đó là lý do duy nhất Duncan có thể tìm thấy cho những lời chỉ trích của nàng. Có hơn 100 binh lính của Louddon đang đợi bên ngoài pháo đài, đe dọa tấn công nếu Madelyne không được trả cho bọn họ vào sáng mai. Nàng lẽ ra nên giận dữ về tình trạng đó, hắn tự nhủ.

Thay vào đó, nàng lại tranh cãi về màu tóc của nàng. Nó có màu đỏ hơn là nâu, và vì Chúa tại sao nàng không thể coi đó là ngoài tầm hiểu biết của hắn.

“Sự sỉ nhục của anh quá đáng lắm,” nàng nói với hắn. Rồi nàng bắt đầu khóc. Nàng không thể nhìn hắn nữa, và chắc rằng đó là lý

do nàng cho phép hắn ôm lấy nàng vào vòng tay rắn chắc mạnh mẽ của hắn.

“Cô sẽ không phải quay lại với Louddon, Madelyne,” nàng nghe giọng hắn cộc lốc.

“Vây thì tôi sẽ ở đây cho tới mùa xuân,” nàng nói.

Edmond xuất hiện ở lối vào với vị linh mục mới. “Cha Laurance đến đây,” anh thông báo để thu hút sự chú ý của Duncan.

Madelyne kéo mình ra khỏi vòng tay của Duncan. Nàng nhìn vị linh mục. Trời đất, ông ấy quá trẻ. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên. Anh ta trông cũng rất quen mặt với nàng dù nàng không thể nhớ ra nàng đã gặp anh ta ở đâu. Có vài linh mục trẻ đã đến thăm câu Berton của nàng.

Nàng lắc đầu, rồi quyết định nàng có thể chưa từng gặp anh ta trước đây.

Thốt nhiên Duncan kéo Madelyne vào người hắn. Họ đứng quá gần ngọn lửa, Madelyne quên bém vị linh mục và lo lắng cái váy của nàng sẽ bắt lửa. Khi nàng cố dịch chuyển ra xa, Duncan siết chặt nàng. Cánh tay hắn quàng qua vai nàng, níu chặt nàng vào hắn. Kỳ lạ, nhưng sau một lúc hoặc hơn một chút, sự gần gũi giữa hắn và nàng giúp nàng bình tĩnh, và nàng có thể đan tay vào nhau ở phía trước và lấy lại vẻ điềm tĩnh.

Vị linh mục có vẻ lo lắng. Anh ta không phải là người ưa nhìn, vì khuôn mặt rõ có vài vết sẹo. Trông anh ta cũng không gọn gàng.

Gilard xông vào phòng. Vẻ mặt anh như nói anh đã sẵn sàng cho một cuộc chiến. Anh và Edmond đột ngột hoán đổi tâm tính. Edmond giờ đang mỉm cười trong khi Gilard cau có.

“Duncan, em sẽ là người kết hôn với tiểu thư Madelyne. Em rất sung sướng được làm điều hy sinh này,” Gilard thẳng thừng. Mặt anh bỏ bưng và anh cố tình sử dụng từ ‘hy sinh’ để Duncan không biết được tình cảm sâu nặng anh dành cho Madelyne. “Cô ấy đã cứu mạng em,” anh thêm vào khi Duncan không lập tức trả lời.

Duncan biết chính xác những gì đang diễn ra trong đầu Gilard. Em trai hấn trong suốt như nước. Gilard nghĩ cậu ấy yêu Madelyne. “Đừng tranh cãi với anh, Gilard. Anh đã quyết định và em sẽ phải tôn trọng nó. Hiểu không, em trai?”

Giọng Duncan dịu dàng đầy đe dọa, và Gilard, sau khi bật ra một hơi thở dài và lớn, chậm chậm lắc đầu. “Em sẽ thách đấu anh.”

“Kết hôn?” Madelyne thì thầm như thể đó là một từ báng bổ. Tiếp đến nàng hét lên. “Hy sinh?”

Chương Mười Bốn

“Trao sự kính trọng cho người vợ, cũng như cho những người yếu hơn.”

Thánh Kinh Tân Ước, 1 Peter, 3:7

“Tôi không kết hôn với ai hết.” Madelyne muốn hét to lên nhưng lời nói của nàng bật ra như bị bóp nghẹt. Nàng không thể làm gì vì cuối cùng nàng cũng hiểu ý định của Duncan. Gilard có thể không phản đối quyết định đó nhưng nàng chắc chắn sẽ làm.

Duncan dường như đã quyết định. Hắn phớt lờ nỗ lực vùng vẫy của Madelyne để thoát ra khỏi hắn, và ra hiệu cho linh mục bắt đầu buổi lễ.

Cha Laurance quá bối rối, thậm chí anh ta còn không nhớ phần lớn các câu nói nghi thức, và Madelyne thì đang điên tiết, nàng không chú ý lấy chút nào. Nàng quá bận quất tháo người đàn ông đang cố siết chặt nàng đến chết.

Khi Madelyne nghe Duncan tuyên thệ lấy nàng làm vợ, nàng lắc đầu. Rồi vị linh mục hỏi nàng liệu nàng có đồng ý lấy Duncan làm chồng không. Madelyne trả lời ngay lập tức. “Không, tôi không lấy.”

Duncan không quan tâm câu trả lời của nàng. Hắn kẹp nàng quá chặt, Madelyne nghĩ hắn đang cố đẩy hết xương của nàng ra ngoài.

Duncan tóm lấy tóc nàng, quấn cong nó ra sau cho đến khi nàng nhìn lên hắn. “Trả lời lại, Madelyne,” Duncan đề nghị.

Ánh mắt hắn gần như làm nàng thay đổi quyết tâm. “Thả tôi ra trước đã,” nàng yêu cầu.

Duncan, tin nàng tuân lệnh hắn, thả nàng ra. Nhưng tay hắn lại đặt lên vai nàng. “Hỏi cô ấy lại đi,” hắn bảo vị linh mục đang kiệt sức.

Cha Laurence trông như sắp ngất xỉu. Anh ta lắp bắp lại câu hỏi.

Madelyne không la lối phủ nhận hoặc chấp nhận. Nàng không nói gì. Cứ để họ đứng đó tới sáng luôn, nàng không quan tâm. Không ai ép nàng vào cái trò đùa tai quái này được.

Nàng không trông chờ vào sự can thiệp của Gilard. Madelyne nghĩ anh ta trông như muốn giết quách Duncan đi cho xong. Khi tay anh ta chạm lấy chuôi gươm, và bước tới trước một bước đe dọa, nàng vô tình bật ra hơi thở hỗn hển. Ôi Chúa lòng lành, anh ta sắp thách thức Duncan. “Tôi lấy anh, Duncan,” nàng buột miệng đồng ý. Nàng tiếp tục nhìn Gilard, thấy vẻ do dự trong mắt anh, và nàng nói thêm, “Tôi sẵn sàng cam kết bằng chính bản thân mình.”

Bàn tay Gilard rớt thông xuống bên hông. Madelyne sụp vai nhẹ nhõm.

Adela đi đến đứng giữa Edmond và Gilard. Cô mỉm cười với Madelyne. Edmond cũng cười toe toét. Madelyne muốn thét vào mặt họ. Nàng không dám, với nét mặt giận điên của Gilard.

Vị linh mục gấp rút làm cho xong phần còn lại của buổi lễ. Sau khi đưa ra lời ban phúc vụng về, ngần ngại, anh ta cáo lỗi và vội vã lao ra khỏi phòng. Mặt anh ta tái nhợt. Người đàn ông này rõ ràng là sợ Duncan chết khiếp. Nàng hiểu rõ cảm giác đó.

Duncan cuối cùng cũng thả Madelyne ra. Rồi nàng đi vòng qua hắn. “Lễ cưới này là một trò đùa quái gở,” nàng thì thầm để Gilard không thể nghe thấy. “Thậm chí linh mục còn không chúc phúc lành thích hợp cho chúng ta nữa.”

Duncan chẳng có gì sợ mà không mỉm cười với nàng. “Anh bảo với tôi rằng anh không bao giờ phạm sai lầm, Duncan. Lần này thì chắc chắn là anh phạm sai lầm to rồi. Giờ thì anh hủy hoại cuộc đời tôi. Và vì mục đích gì chứ? Sự báo thù của anh đối với anh trai tôi là vĩnh viễn, phải không?”

“Madelyne, lễ cưới này là thật. Đi lên phòng ta và đợi ta ở đó, vợ. Ta sẽ đến với em sớm thôi.”

Hắn cố tình nhấn mạnh từ *vợ*. Madelyne kinh ngạc nhìn hắn. Có tia sáng ấm áp lóe lên trong mắt hắn. Phòng của hắn ư?

Madelyne nhảy dựng lên khi Adela chạm vào vai nàng, cố nói với nàng mọi việc sẽ ổn cả. *Cậu nói dễ quá nhỉ; vì cậu có bị cột chung với một con sói đầu cơ chứ*, Madelyne nghĩ thầm.

Nàng phải tránh xa tất cả người nhà Wexton. Có quá nhiều thứ phải xem xét một cách toàn diện. Madelyne khẽ nhắc gấu váy lên và từ từ đi ra khỏi phòng.

Bàn tay Edmond đặt lên cánh tay nàng, chặn nàng lại khi nàng ra tới lối vào. “Chào mừng chị đến với gia đình chúng ta,” anh nói.

Anh thực sự có ý như thế nhưng chính điều đó lại làm Madelyne tức điên lên nhiều như nụ cười khùng khiếp của anh. Nàng muốn anh quắc mắt cau kinh với nàng hơn. “Đừng có cười kiểu đó với tôi, Edmond, không thì tôi sẽ đánh cậu đấy. Thử xem tôi có dám đánh cậu không.”

Anh ngạc nhiên đủ khiến nàng hài lòng. “Tôi nhớ hình như là chị đe dọa đánh tôi vì lý do ngược lại cơ mà, Madelyne.”

Nàng hoàn toàn không biết anh ta đang nói về chuyện gì. Hoặc giả nàng không quá quan tâm, vì tâm trí nàng đang chất đầy những vấn đề quan trọng hơn nhiều. Madelyne kéo tay ra khỏi Edmond,

lắm bầm nói với bản thân rằng nàng hy vọng anh ta sẽ bị mắc ghen trong bữa tối, và rồi nàng bước ra khỏi phòng.

Gilard cố đuổi theo Madelyne nhưng Edmond tóm anh lại. “Giờ cô ấy là vợ của anh trai em rồi, Gilard. Tôn trọng điều đó.” Edmond giữ giọng thật nhỏ để Duncan không thể nghe được. Anh trai họ lại đứng quay lưng lại với họ và chăm chú nhìn ngọn lửa.

“Em sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc, Edmond. Madelyne đã có quá nhiều đau khổ trong đời cô ấy rồi. Cô ấy xứng đáng được hạnh phúc.”

“Em mù à, em trai? Em không thấy cách Madelyne nhìn Duncan và ánh mắt anh ấy dành cho cô ấy sao? Họ quan tâm lẫn nhau.”

“Anh nhầm rồi,” Gilard phản bác. “Madelyne ghét Duncan.”

“Madelyne không ghét ai cả. Cô ấy không có khả năng đó.” Edmond mỉm cười với em trai mình. “Em chỉ không muốn thừa nhận sự thật thôi. Em nghĩ tại sao anh lại quá tức giận với Madelyne? Quỷ tha ma bắt, anh có thể thấy sự cuốn hút ngay từ đầu. Tại sao à, Duncan không rời cô ấy lấy nửa bước khi cô ấy bị ốm.”

“Đó chẳng qua là vì anh ấy cảm thấy phải có trách nhiệm với cô ấy,” Gilard vẫn cố cãi.

Người em út cố gắng đến tuyệt vọng để kiềm giữ cơn giận của mình, nhưng lý lẽ Edmond đưa ra có vẻ hợp lý.

“Duncan lấy Madelyne vì anh ấy muốn vậy. Em biết đấy, Gilard, anh trai chúng ta kết hôn vì tình yêu là quá rõ ràng. Với những gì đã xảy ra trong quá khứ thì điều đó quả là khác thường hiếm hoi. Anh ấy không lấy bất kỳ mảnh đất nào, chỉ có sự sủng ái của Đức vua thôi.”

“Anh ấy không yêu Madelyne,” Gilard lầu bầu.

“Có chứ, anh ấy có yêu,” Edmond phủ nhận lời nói của em trai mình. “Anh ấy chỉ chưa nhận ra thôi.”

Đầu óc Duncan không để ý gì đến hai người em. Hắn bỏ lơ họ, chỉ tập trung xem xét những kế hoạch của hắn vào ngày mai. Người đưa tin đã bóng gió chúng sẽ tấn công lúc bình minh nếu Madelyne không được giao trả cho chúng. Duncan biết đó chỉ là lời lừa gạt. Hắn hầu như thất vọng. Phải, hắn đang khao khát một trận chiến khác với bất kỳ ai cam kết với Louddon. Tuy nhiên, cái đám đầu óc dần độn đang chết rét bên ngoài pháo đài của hắn không quá ngu đến mức thách thức lời thỉnh cầu của thủ lĩnh của chúng. Chúng đông hơn, kỹ năng chiến đấu giỏi hơn. Louddon gửi chúng đến chỉ để gã có thể đứng trước mặt Đức vua và cho ngài thấy gã có thể đưa em gái mình về mà không liên quan đến Đức vua.

Hài lòng với kết luận của mình, Duncan quẳng vấn đề đó qua một bên và suy nghĩ đến cuộc sống mới của hắn. Mất bao lâu để nàng chấp nhận hắn là chồng nàng? Không có sự khác biệt tối thiểu nào với hắn trong việc mất bao nhiêu thời gian, hắn tự nhủ, nhưng nàng sớm chấp nhận cuộc sống mới thì nàng sẽ thanh thản hơn.

Hắn cảm thấy vinh dự được bảo bọc sự an toàn cho nàng. Nàng trao cho hắn sự can đảm và lòng tin của nàng. Hắn không thể quay lưng với nàng được. Đúng vậy, ý thức trách nhiệm đẩy hắn tới quyết định nhanh chóng. Trao nàng lại cho Louddon giống như đưa một đứa trẻ vào lồng để chiến đấu một mình với con sư tử.

“Chết tiệt,” hắn lầu bầu. Hắn biết từ lúc bắt đầu, khi lần đầu tiên hắn chạm vào nàng, hắn sẽ không bao giờ để nàng ra đi. “Cô ấy đang làm mình phát khùng,” hắn nói, chẳng quan tâm xem có ai nghe thấy không.

Nàng khiến hắn vui vẻ, làm hắn hài lòng. Hắn không nhận ra cuộc sống của hắn cứ rần đến mức nào cho đến khi Madelyne bắt đầu can thiệp vào. Nàng luôn có thể khiến hắn phản ứng chỉ bằng một ánh mắt ngây thơ. Khi hắn không nghĩ về việc bóp cổ nàng thì hắn bị ám ảnh phải hôn nàng. Chuyện Louddon là anh trai nàng chẳng thành vấn đề. Madelyne không có tâm hồn đen tối như gã; nàng được ban tặng một trái tim trong sáng và khả năng yêu thương có thể lay chuyển được niềm tin hoài nghi của Duncan.

Duncan mỉm cười. Hắn tự hỏi sẽ tìm thấy Madelyne trong trạng thái như thế nào trong khi đi lên tháp. Nàng sẽ vô cùng khiếp sợ hay nàng sẽ lại trao cho hắn vẻ mặt bình thản như thường? Cô vợ mới của hắn sẽ là một con mèo con hay là một con cọp cái?

Hắn rời khỏi đại sảnh và đi tìm Anthony. Sau khi nghe lời chúc mừng của người chủ hầu trung thành về cuộc hôn nhân mới mẻ, hắn yêu cầu Anthony tăng cường canh gác buổi đêm. Kế tiếp là buổi bơi đêm trong hồ. Duncan nấn ná để Madelyne có thêm thời gian chuẩn bị tinh thần. Đã hơn một giờ đồng hồ kể từ lúc Madelyne dùng bữa xong.

Duncan quyết định như vậy là đủ thời gian rồi. Hắn bước hai bậc thang mỗi bước. Sẽ không dễ dàng thuyết phục Madelyne lên giường với hắn. Tuy vậy, hắn sẽ không ép buộc nàng, dù cho nàng cố thử thách lòng kiên nhẫn của hắn. Chắc chắn là mất thời gian đây, nhưng nàng sẽ sẵn lòng dâng hiến nàng cho hắn.

Lời hứa kiểm soát tính nóng nảy của hắn có phần căng ra khi hắn đến phòng mình và thấy nó trống không. Duncan thở ra bực bội và lập tức lên căn phòng trên đỉnh tháp.

Nàng thực sự nghĩ nàng có thể trốn hắn sao? Hắn cảm thấy thích thú và mỉm cười. Tuy nhiên nụ cười của hắn nhạt dần khi hắn mở cánh cửa và nhận thấy nó đã được chặn lại từ bên trong.

Madelyne vẫn còn chút lo lắng. Nàng trở lại phòng mình và gần như chìm trong trạng thái kích động và rồi buộc bản thân phải chờ đợi đến lúc bồn tắm của nàng đầy nước nóng. Maude bắt đầu nhiệm vụ về đêm. Madelyne cố tán thưởng nhưng những người hầu bưng nước lên cho nàng mất quá nhiều thời gian gần như gấp đôi bình thường, khiến nàng phát ốm vì sợ rằng Duncan có thể tìm thấy nàng trước khi nàng có thể nhốt hẳn ở bên ngoài.

Thanh gỗ đã ở ngay đây, được nhét dưới gầm giường, nơi nàng giấu nó. Ngay khi nàng đẩy khúc gỗ nặng nề đó trượt qua những vòng kim loại chốt cửa, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Những thớ thịt trên vai nàng căng ra. Nàng thấy căng thẳng và dù cố đến thế nào thì nàng dường như không thể tìm ra bất kỳ lý do nào. Phải chăng Duncan lấy nàng chỉ để chọc tức Louddon? Còn tiểu thư Eleanor thì sao?

Madelyne dùng nhiều thời gian để ngâm mình. Nàng đã gội đầu đêm hôm trước nên nàng cột chúng lên tới đỉnh đầu, dùng một dây ruy băng để cố định chúng. Nhưng phần lớn các lọn tóc của nàng rũ xuống vai trước khi nàng tắm xong.

Thề có Chúa, nàng không cảm thấy một chút bình tĩnh nào sau khi tắm. Tâm trí nàng đang lo lắng. Nàng muốn hét lên giận dữ, nhưng cũng muốn khóc vì bị bẽ mặt. Lý do duy nhất nàng không làm cả hai điều đó là vì nàng không thể quyết định chọn điều nào.

Nàng nghe tiếng bước chân Duncan đến gần cùng lúc nàng bước ra khỏi bồn tắm. Bàn tay nàng run lẩy bẩy khi chạm vào chiếc áo choàng ngủ, nhưng đó là vì không khí trong phòng nàng quá lạnh, nàng tự nhủ.

Bước chân dừng lại. Duncan ở ngay ngoài cửa. Madelyne phản ứng một cách sợ hãi, xấu hổ vì nàng đã hành động như kẻ hèn nhát

khi chạy tới góc xa nhất của căn phòng và đứng đó run rẩy như một đứa trẻ. Nàng điên cuồng cột lấy đai áo choàng dù thậm chí nàng biết Duncan không thể nhìn xuyên qua cánh cửa gỗ được, và vì Chúa, không có nỗ lực nào của nàng được đáp đền cả.

“Madelyne, tránh xa cánh cửa.”

Giọng hắn quá nhẹ nhàng. Điều đó khiến nàng ngạc nhiên. Madelyne nhú mày, chờ hắn đe dọa. Và tại sao hắn không muốn nàng đứng cạnh cánh cửa?

Câu trả lời của nàng đến đủ sớm. Một tiếng động vang ra, nàng ngảy lùi lại, va đầu vào bức tường đá. Madelyne kêu rên rĩ khi thanh gỗ gãy ra như một cành cây, và sẽ làm dấu thánh nếu nàng có thể để tay nàng tự do từ cái công việc đang dang dở mãi chưa xong.

Cánh cửa bị tách ra thành từng mảnh, và với những đường nứt nhỏ chạy lung tung, Duncan dễ dàng xé nó ra bằng tay không.

Ý định của hắn là kéo Madelyne xuống phòng hắn, nhưng khi hắn thấy nàng co rúm người trong góc phòng, trái tim hắn dịu lại. Duncan cũng cân nhắc sự thật nàng sẽ nhảy ra ngoài cửa sổ trước khi hắn có thể tới được chỗ nàng. Trông nàng đủ khiếp đảm để làm điều đó.

Hắn không muốn làm nàng sợ. Duncan cố tình thở dài, thật là dài và rồi bình thản tựa lưng vào khung cửa. Hắn mỉm cười với Madelyne, chờ nàng lấy lại kiểm soát.

Hắn sẽ dùng lý lẽ và những lời dịu dàng để nàng đến với hắn. “Anh có thể gõ cửa, Duncan.” Sự thay đổi của nàng diễn ra nhanh chóng đáng kinh ngạc. Nàng không còn co rúm người trong góc phòng nữa mà đứng đó, cau mày với hắn như bảo hắn rằng nàng sẽ không tự mình nhảy ra ngoài cửa sổ. Tuy nhiên nàng có thể đang cố suy nghĩ làm sao để tống hắn ra ngoài.

Hắn cố không phá ra cười, nhận ra sự kiêu hãnh của nàng đều rất quan trọng với cả hai. Chết tiệt, hắn không thích nàng co rúm người tránh xa hắn. “Và em sẽ mở cửa cho ta hử, vợ?” hắn hỏi dịu dàng, vẻ dõ dằn.

“Đừng gọi tôi là vợ anh, Duncan. Tôi đã bị buộc phải nói những lời thề đó. Giờ thì xem anh đã làm gì với cánh cửa của tôi. Tôi sẽ phải ngủ với những mảnh vụn bay vòng vòng quanh đầu tôi, nhờ có sự xem xét khó chịu của anh đấy.”

“À, vậy là em sẽ mở cửa cho ta?” Duncan toét miệng cười. Hắn đang vô cùng thích thú trên con giận của nàng. Edmond đã đúng, Madelyne là cô nàng thích chỉ huy hống hách. Cánh cửa của nàng, thấy không, một mình chứng rõ ràng rành rành.

Nàng tuyệt đối là một hình ảnh đáng yêu. Mái tóc xõa xuống vai. Ánh lửa trong lò sưởi hắt lên màu đỏ rực trải dài trên những nếp tóc quăn. Đôi tay nàng chống lên hông, lưng nàng thẳng như cây giáo, và vạt áo choàng hé mở gần đến tận eo, cho hắn chiêm ngưỡng khe ngực tuyệt vời giữa đôi bầu ngực đầy đặn của nàng.

Hắn tự hỏi không biết mất bao lâu trước khi Madelyne phát hiện ra sự hớ hênh của nàng. Chiếc áo choàng rộng đang từ từ nói lỏng. Duncan đã biết nàng không mặc gì bên trong áo choàng. Đầu gối nàng trộm lộ ra. Cái cười toe toét của hắn biến mất dần dần. Đôi mắt hắn sầm lại. Sự tập trung căng ra, và tất cả những gì hắn có thể nghĩ là chạm vào nàng.

Hắn có vấn đề gì vậy? Madelyne thắc mắc. Vẻ mặt hắn tối đen như cái áo của hắn, và trời ơi, nàng ước trông hắn đừng quá đẹp trai như thế.

“Dĩ nhiên tôi sẽ không mở cửa, Duncan, nhưng lẽ ra anh nên gõ cửa dù thế nào đi nữa.” Nàng buột miệng lời tuyên bố lỗ bịch và cảm

thấy là một con ngốc. Giá mà hắn thôi nhìn nàng như thể hắn muốn...

“Có phải em chưa bao giờ nói dối?” Duncan hỏi khi thấy nỗi sợ lại nhen nhóm trong mắt nàng.

Câu hỏi của hắn làm nàng cảnh giác, giống như ý định của hắn. Duncan từ từ đứng thẳng lên và bước vào trong phòng.

“Tôi luôn nói thật, dù nó đau đớn đến mức nào đi chăng nữa,” Madelyne trả lời. “Và bây giờ anh biết rõ rồi.” Nàng bực tức và bước về phía hắn để hắn có thể nghe rõ lời quở trách tiếp theo của nàng. Madelyne quyết định thẳng thắn chỉ trích hắn, và nàng chắc chắn sẽ làm vậy nếu nàng không quên mất cái áo choàng quá rộng và cái bồn tắm bằng gỗ nằm trên đường nàng đi. Nàng dẫm phải gấu áo, vấp ngón chân vào đáy bồn. Nàng có lẽ sẽ rơi tõm vào thùng nước nếu Duncan không tóm nàng lại kịp thời.

Hắn ôm ngang thắt lưng Madelyne khi nàng cúi xuống xoa xoa cái ngón chân cho bớt đau. “Mỗi lần tôi ở gần anh là tôi lại bị thương.”

Nàng lầm bầm một mình nhưng Duncan nghe rõ hết. Hắn phản đối tức thì. “Ta không bao giờ tổn hại em,” hắn nhấn mạnh.

“Được, anh đã đe dọa làm thế,” Madelyne đứng lên, nhận thấy cánh tay hắn vẫn vòng quanh eo nàng. “Thả tôi ra,” nàng yêu cầu.

“Ta sẽ vác em như bao lúa mì đến phòng ta hay em sẽ đi bên cạnh ta như một người vợ mới nên làm?” hắn hỏi dịu dàng nhưng hàm ý đe dọa.

Hắn chậm rãi ép nàng quay lại và đối mặt với hắn.

Nàng đang chăm chăm nhìn... ngực hắn. Duncan nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên. “Sao anh không để tôi một mình?” Madelyne

mở miệng, cuối cùng cũng chịu nhìn vào mắt hắn.

“Ta đã thử, Madelyne.”

Nàng nghĩ giọng hắn dịu dàng như vuốt ve, nhẹ nhàng như cơn gió mùa hè.

Ngón tay cái của hắn từ tốn lướt qua cái cằm thon của nàng. Làm sao mà những đụng chạm nhỏ xíu như vậy lại có thể tác động khủng khiếp lên nàng như thế này? “Anh đang cố bỏ bùa tôi,” Madelyne thầm thì nhưng không tránh né khi ngón tay hắn di chuyển lên sờ trôn bờ môi dưới nhạy cảm của nàng.

“Em mới là người bỏ bùa ta,” Duncan thừa nhận. Giọng hắn khàn đục. Tim nàng bắt đầu đập liên hồi. Nàng không kịp thở. Lưỡi nàng chạm vào đầu ngón tay hắn. Đó là tất cả những gì nàng cho phép mình làm, một cơn chấn động nhỏ đổ dọc xuống đôi chân nàng. Nàng đã bỏ bùa hắn? Suy nghĩ đó thích thú như những nụ hôn của hắn vậy. Nàng muốn hắn hôn nàng. Chỉ một nụ hôn thôi, nàng tự bảo, và sau đó nàng sẽ yêu cầu hắn đi.

Duncan có vẻ hài lòng khi đứng ở đó suốt đêm. Madelyne nhanh chóng sốt ruột. Nàng đẩy tay hắn ra và nhón chân lên để đặt một nụ hôn trong sáng lên đường chẻ trên cằm hắn.

Khi Duncan không phản ứng, nàng dạn dĩ hơn một chút và đặt tay lên vai hắn. Hắn đang nhìn xuống nàng và điều đó khiến công việc trở nên dễ dàng hơn, nhưng nàng ngần ngại khi cảm thấy thân hình hắn cứng ngắc áp vào người nàng. “Tôi sẽ hôn anh chúc ngủ ngon,” nàng giải thích, hầu như không nhận ra nổi giọng mình. “Tôi thích hôn anh, Duncan, nhưng đó là tất cả những gì tôi sẽ cho phép.”

Hắn không nhúc nhích. Madelyne thậm chí không thể cảm nhận được hơi thở của hắn. Nàng không biết thừa nhận của nàng khiến hắn giận dữ hay làm hắn vui lòng, cho đến lúc môi nàng chạm vào

môi hắn. Rồi nàng biết hắn thích hôn nàng cũng nhiều gần bằng nàng thích.

Madelyne thở ra, mãn nguyện.

Duncan gầm gừ, nôn nóng.

Hắn không cho nàng lười hắn đến khi nàng đòi hỏi, dùng lưỡi nàng để thúc hắn đáp lại. Sau đó hắn dành quyền kiểm soát, đẩy lưỡi hắn vào sâu trong miệng nàng.

Madelyne không muốn dừng lại. Khi nàng cảm nhận được điều đó, nàng rút ra.

Đôi bàn tay Duncan đặt trên hông nàng. Hắn để nàng rút lui, chờ đợi với sự tò mò kinh khủng xem nàng làm gì tiếp theo. Nàng là người không thể đoán trước được.

Madelyne không thể thôi nhìn lên hắn. Một màu đỏ bao phủ đôi má nàng. Rõ ràng là nàng thấy ngượng.

Duncan đột nhiên nhắc bổng Madelyne lên trong đôi tay hắn, mỉm cười vì nàng túm lại mép áo choàng nơi bị tách ra tại đầu gối. Duncan suýt thêu rằng nàng không cần phải mắc cỡ vì hắn đã chăm sóc nàng khi nàng bị ốm. Nhưng Madelyne cứng đờ trong vòng tay hắn và hắn quyết định không khơi lại chủ đề đó nữa.

Khi họ đã đi được nửa đường xuống những bậc thang, Madelyne nhận ra nàng không chuẩn bị để trải qua một đêm với Duncan. “Tôi để áo ngủ trên gác rồi,” nàng lắp bắp. “Cái này là cái áo để ngủ ban ngày nhưng nó quá rộng và...”

“Em sẽ không cần gì cả,” Duncan ngắt lời nàng.

“Tôi sẽ cần,” Madelyne làu bàu.

Duncan không đáp lại lời nàng. Madelyne biết sẽ không thể tranh cãi nữa khi cánh cửa phòng ngủ của hắn đóng sầm lại. Họ đã, đáng tiếc, ở trong phòng hắn.

Duncan đặt Madelyne xuống giường và quay ra cửa. Hắn đẩy thanh gỗ trượt qua các vòng kim loại chốt cửa. Và rồi hắn quay lại, bắt chéo tay trước ngực và mỉm cười với nàng.

Vết lõm hấp dẫn lại xuất hiện trên má hắn. Madelyne muốn gọi nó là lúm đồng tiền nhưng như thế là sự mô tả không phù hợp với một người đàn ông có thân hình và sức mạnh như hắn. Các chiến binh không có lúm đồng tiền.

Tâm trí nàng đang lan man. Dĩ nhiên, đó là lỗi của hắn. Tại sao ư, hắn chỉ đứng đó, chăm chú nhìn nàng. Madelyne cảm thấy giống như một con chuột bé xíu bị dồn vào chân tường bởi một con sói đói.

“Anh đang cố tình làm cho tôi sợ hả?” Madelyne hỏi khiếp đảm.

Duncan lắc đầu. Hắn thấy nàng sợ hãi và nụ cười bị ép cuộc của hắn chẳng trợ giúp hắn tí nào. “Ta không muốn em sợ hãi.”

Hắn đi về phía nàng. “Ta thích em không sợ hãi lo lắng, dù ta có thể hiểu lần đầu tiên sẽ đáng sợ như thế nào đối với một cô gái còn trong trắng.”

Nỗ lực xoa dịu nàng của hắn thất bại. Duncan kết luận như vậy khi Madelyne nhảy ra khỏi giường. “Lần đầu tiên? Duncan, anh sẽ không ngủ với tôi,” nàng hét lên.

“Ta sẽ,” hắn trả lời.

“Đây là điều tôi buộc phải ngủ bên cạnh anh, nhưng đó là tất cả những gì sẽ xảy ra trong đêm nay!”

“Madelyne, chúng ta đã kết hôn. Ngủ với vợ mình trong đêm tân hôn là chuyện bình thường.”

“Và ép một cô gái kết hôn cũng là chuyện bình thường ư?”

Hắn cố tình nhún vai. Trông nàng sắp sửa khóc. Duncan quyết định sẽ làm nàng nổi giận lại. Hắn thích điều đó hơn là nước mắt. “Việc đó cần thiết.”

“Cần thiết ư? Ý anh là có lợi, phải không? Nói tôi biết, Duncan. Nó cũng là điều cần thiết khi anh ép buộc tôi đêm nay ư?”

Nàng không cho hắn thời gian để trả lời. “Anh thậm chí còn không thèm dành chút thời gian để giải thích các lý do của anh cho cuộc hôn nhân này. Đó là điều không thể tha thứ cho anh.”

“Em thật sự mong ta giải thích hành động của ta đối với em?” hắn gầm lên. Hắn gần như lập tức hối tiếc vì mất kiểm soát vì Madelyne ngồi xuống mép giường, siết chặt tay vào nhau.

Duncan cố gắng làm nguôi cơn nóng nảy của mình. Hắn đi đến đứng trước ngọn lửa trong lò sưởi. Bằng một hành động chậm chạp một cách cố ý, hắn bắt đầu mở sợi dây thắt nút nơi cổ áo. Hắn không rời mắt khỏi Madelyne, muốn nàng thấy những gì hắn làm.

Nàng cố không nhìn hắn, nhưng vóc dáng hắn át hẳn mọi thứ, và nàng không thể ngó lơ hắn được. Làn da hắn sạm màu đồng thiếc bởi mặt trời, giờ đây như dát vàng bởi ánh sáng rực rỡ của ngọn lửa. Những cơ bắp rắn chắc nhấp nhô khi hắn cúi người cúi đôi ủng.

Thề có Chúa, nàng muốn chạm vào hắn. Đó là sự thừa nhận quá sức lôi cuốn, nàng lắc đầu. Chạm vào hắn, thật sự. Nàng muốn hắn rời khỏi căn phòng này. Nhưng đó, nàng nghĩ với một hơi thở dài đến mức có thể chạm đến đầu ngón chân nàng, thật sự không phải là sự thật.

“Anh nghĩ tôi là gái điếm,” Madelyne thình lình buột miệng. “Phải, sống cùng với một linh mục giả trang... anh đã nói thế,

Duncan,” nàng nhắc hấn. “Anh sẽ không muốn lên giường với gái điếm.”

Nàng cầu nguyện nàng đúng.

Duncan mỉm cười bởi cách nàng gây ảnh hưởng đến hấn. “Gái điếm có những lợi thế nào đó hơn hấn các cô gái trong trắng thiếu kinh nghiệm, Madelyne. Em, dĩ nhiên, hiểu ý ta.”

Không, nàng chắc chắn không hề hiểu ý hấn, nhưng nàng không thể nói cho hấn biết điều đó, bây giờ, phải không? Cái mảnh khoe của nàng đang vượt ngoài tầm kiểm soát.

“Họ không có những lợi thế nào đó đâu,” Madelyne lẩm bầm.

“Không phải ý em là nói ‘chúng ta’ đấy chứ?”

Nàng chịu thua. Nàng không phải gái điếm và biết hấn cũng biết rõ điều đó.

Khi nàng không trả lời hấn, Duncan kết luận nàng sẽ buộc phải nói dối nếu nàng tiếp tục. “Gái điếm biết những cách làm thỏa mãn đàn ông, Madelyne.”

“Tôi không phải là gái điếm và anh biết điều đó.” Duncan mỉm cười. Ồ, sự trung thực của nàng làm hấn hài lòng làm sao. Hấn chắc chắn có thể đặt cược mạng sống của mình vào việc Madelyne sẽ không bao giờ nói dối hấn.

Duncan cởi bỏ nốt phần trang phục còn lại và đi đến phía bên kia giường. Lưng Madelyne đối diện với hấn. Hấn thấy vai nàng cứng đờ khi hấn lật tấm đắp và lên giường. Hấn quay người thổi tắt ngọn nến, và rồi ngáp lớn. Nếu Madelyne nhìn thấy hấn lúc này, nàng sẽ biết cái ngáp là sự giả dối rành rành. Sự khuấy động của hấn là hiểu nhiên, thậm chí với ai đó ngây thơ như cô vợ bất kham của hấn. Sẽ là một đêm dài lắm đây. “Madelyne.”

Nàng ghét cái cách hắn gọi tên nàng khi hắn bực mình với nàng. Duncan luôn kéo dài âm cuối cùng đến khi tên nàng nghe như thể thật sự là Lane. “Tên tôi không phải Lane,” nàng lầu bàu.

“Lên giường đi.”

“Tôi không mệt.” Một câu nói ngốc nghếch, nhưng Madelyne khiếp đảm đến mức nàng không thể thông minh được. Lẽ ra nàng nên lắng nghe nhiều hơn các câu chuyện của Marta. Giờ thì đã quá trễ để có thể làm gì đó với chuyện ấy. Ôi, Chúa ơi, nàng nghĩ nàng sẽ nôn ngay bây giờ. Và đó sẽ là một sự bẽ mặt – mất hết bữa tối của nàng trước mặt hắn. Suy nghĩ khiến dạ dày nàng quặn thắt, gia tăng nỗi lo lắng của nàng. “Tôi không biết phải làm gì.”

Lời thì thầm đau khổ xé toạc tim Duncan. “Madelyne, em có nhớ cái đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng nhau trong lều của ta không?” Duncan hỏi.

Giọng hắn dịu dàng, hơi khàn khàn. Madelyne nghĩ hắn có thể đang cố làm nàng bình tĩnh.

“Ta hứa với em đêm đó ta không ép buộc em. Và ta đã lần nào không giữ lời hứa với em về chuyện gì chưa?”

“Làm sao tôi biết?” Madelyne xoay người lại. “Anh chưa bao giờ hứa với tôi chuyện gì hết.” Nàng quay người để xem liệu hắn có tóm lấy nàng không và đó là một sai lầm, bởi vì Duncan không thèm kéo tấm đắp lên che phủ người hắn. Hắn đang ở trần như một con sói. Madelyne túm lấy cái chăn và ném nó vào người hắn. “Che người lại, Duncan. Thật không đáng hoàng khi để tôi thấy... chân anh.”

Nàng lại đỏ mặt. Duncan không biết hắn còn có thể tiếp tục giữ vẻ ngoài lãnh đạm như thế này bao lâu nữa. “Ta muốn em, Madelyne, nhưng ta muốn em sẵn lòng. Ta sẽ có sự cầu xin của em, thậm chí có phải mất cả đêm đi nữa.”

“Tôi sẽ không cầu xin.”

“Em sẽ.”

Madelyne nhìn chăm chăm vào mắt Duncan, cố tìm ra hắn có lừa nàng hay không. Vẻ mặt hắn chẳng cho nàng biết hắn đang nghĩ gì. Nàng cắn môi dưới trong khi lo lắng. “Anh hứa với tôi?” cuối cùng nàng lên tiếng hỏi. “Anh thật sự sẽ không ép buộc tôi?”

Duncan để nàng thấy vẻ bức tức của hắn dù hắn gật đầu. Hắn quyết định rằng ngày mai hắn sẽ cho nàng biết nàng không được hỏi hắn với thái độ như vậy. Nhưng đêm nay, tuy vậy, hắn cho phép nàng vượt quá giới hạn.

“Tôi tin anh,” nàng nói khẽ. “Điều này thật là lạ, nhưng tôi nghĩ tôi luôn tin anh.”

“Ta biết.”

Nàng mỉm cười vì câu trả lời ngạo mạn của hắn. Rồi nàng thở ra nhẹ nhõm. Nàng lại cảm thấy an toàn. “Vì anh không để tôi mang theo áo ngủ nên tôi sẽ dùng một cái áo sơ mi của anh,” nàng nói.

Madelyne không đợi hắn cho phép. Nàng đến chỗ cái rương, mở nắp và lục lọi đến khi tìm thấy một cái áo của hắn. Nàng không biết Duncan có đang nhìn nàng hay không, vì nàng vẫn quay lưng lại với hắn khi cởi áo choàng ra và mặc áo sơ mi vào.

Cái áo phủ tới tận đầu gối. Nàng vội vàng chui vào dưới tấm chăn. Và chắc chắn đó là lý do nàng vô tình va đầu vào Duncan.

Nàng bình thần chỉnh lại tấm đắp. Madelyne nghĩ thật không phải quy tắc khi chạm vào hắn, nhưng nàng muốn nhích lại gần hơn đủ để cảm thấy được một ít hơi ấm từ hắn. Cuối cùng nàng cũng nằm yên. Nàng thở dài. Nàng đã hy vọng Duncan sẽ phát chán vì chuyển động của nàng. Thật ra thì nàng muốn hắn tóm lấy nàng và

kéo nàng vào người hắn. Chúa biết nàng đã quen bị tóm lấy và ôm siết quanh người, và nếu sự thật được thừa nhận, nàng thật sự thích thích điều đó. Nàng luôn rúc vào hắn, cảm nhận sự ấm áp và an toàn. Và gần như là được yêu thương. Đó là một suy nghĩ kỳ quặc, thế đấy, nhưng dù sao nàng cũng vẫn cho phép mình giả vờ thấy như vậy. Giả vờ không phải là tội lỗi, đúng không?

Duncan không biết điều gì đang diễn ra trong đầu Madelyne. Mất nhiều thời gian hơn là hắn dự tính để đưa nàng lên giường. Buổi bơi đêm của hắn trong cái hồ lạnh băng là nỗ lực không đáng kể so với sự thử thách hắn đang phải trải qua hiện nay. Tuy nhiên giải thưởng lại rất đáng giá cho cực hình này. Với suy nghĩ như vậy, Duncan trở mình sang bên. Gác đầu lên khuỷu tay, hắn nhìn xuống cô vợ bé nhỏ của mình. Hắn ngạc nhiên vì nàng đang nhìn hắn, vì hắn thật sự cho rằng nàng đang trốn dưới tấm đắp. “Ngủ ngon, Duncan,” nàng thì thầm và tặng hắn một nụ cười. Duncan muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa. “Hôn ta chúc ngủ ngon, vợ.”

Giọng hắn đầy vẻ ngạo mạn nhưng Madelyne không khó chịu. Nàng chỉ nhúu mày lại. “Tôi đã hôn anh chúc ngủ ngon rồi mà,” nàng dịu dàng nhắc nhở hắn. “Chẳng lẽ nó bình thường đến mức anh đã quên mất à?”

Nàng cắn câu hắn rồi sao? Duncan quyết định đúng là như vậy, và có lẽ vì nàng cảm thấy quá an toàn. Cả thắng lợi nữa. À, nàng tin hắn, và trong lúc hắn hài lòng tận hưởng sự thật đó, chỗ thắt lưng hắn nhói lên mạnh mẽ, cắt đứt sự tập trung. Hắn không rời mắt khỏi miệng nàng, bất lực không thể ngăn mình lại, hắn từ từ, chắc chắn cúi xuống, đặt miệng lên miệng nàng. Tay hắn ôm tròn eo nàng, ngăn chặn phản ứng nếu nàng cố thoát ra. Hắn tự nhủ sẽ không ép buộc nụ hôn này, chỉ giữ nàng cạnh hắn đến khi hắn có thể tìm ra cách tranh luận với nàng.

Miệng hắn chạm vào miệng nàng với ý định làm tan biến bất kỳ sự chống cự nào. Lưỡi hắn đẩy vào miệng nàng, đói khát, gần như là thô bạo trong việc tìm kiếm sự kết giao với nàng. Hắn muốn cho nàng sự thỏa mãn và biết mình đã thành công khi lưỡi nàng chạm vào lưỡi hắn và đôi bàn tay nàng khum lấy hai bên má hắn.

Duncan bắt lấy tiếng thở dài của nàng khi hắn hôn nàng sâu hơn. Tay hắn mon trón cổ nàng, ngón tay cái xoa tròn trên mạch đập cuồng loạn mà hắn cảm nhận được.

Madelyne muốn gần hơn chút nữa với hơi ấm của hắn. Hôn hắn thật tuyệt vời. Nàng trượt tay quanh cổ hắn, và khi hắn hài lòng với sự xâm lược của nàng, hắn bật rên gầm gừ, nàng mỉm cười dưới miệng hắn.

Hắn nhắc đầu lên nhìn nàng. Trông nàng hoàn toàn mãn nguyện. Môi nàng ướt rượt và sưng phồng và ánh mắt nàng lấp lánh sưởi ấm trái tim hắn. Hắn thấy mình mỉm cười lại với nàng mà không thể giải thích được tại sao. Những ngón tay nàng dịu dàng vuốt ve gáy hắn, hắn không thể kháng cự và lại hôn nàng. Hắn dễ dàng dùng răng ngậm lấy môi dưới của nàng, kéo mạnh nàng đến với hắn. Nàng bật cười, thích thú. Hắn rên rỉ, đau khổ.

Nụ hôn trở nên dữ dội và nóng bỏng. Hắn đưa cả hai tay lên giữ lấy mặt nàng, và khi nàng bắt đầu hưởng ứng, hắn để nàng cảm nhận sự khao khát đang bùng nổ bên trong hắn.

Madelyne rên lên và nhích lại gần hắn hơn, đến khi ngón chân nàng cọ xát vào những sợi lông quăn trên chân hắn. Duncan chặn nàng cử động bằng cách giữ chặt chân nàng giữa hai bắp đùi nặng nề của mình. Miệng hắn không hề rời khỏi miệng nàng. Hắn say sưa bên trong nàng, dùng lưỡi tước đoạt vị ngọt ngào nàng sẵn lòng trao cho hắn.

Hắn không thể có đủ năng. Nụ hôn trở nên cuồng nhiệt hoang dại, đói khát. Bàn tay hắn giờ cũng vô kỷ luật như miệng hắn, chế ngự và thích thú khi hắn trượt từ vai ra sống lưng nàng. Madelyne rung mình mê mẩn. Nàng dường như không thể nghĩ gì cả, cảm thấy mình như đang mất kiểm soát. Nàng không thể tự cứu mình được. Tâm trí nàng đang bị thống trị bởi những cảm xúc gọi tình mới mẻ tuôn trào trong nàng.

Madelyne quần quai trong vòng tay hắn. Nàng bị kéo vào hơi nóng kỳ lạ đến khi nàng cảm thấy hắn cứng lên mạnh mẽ đâm vào giữa đùi nàng. Nàng thốt ra một tiếng rên và cố lùi lại ra, nhưng nụ hôn nóng bỏng của Duncan đẩy lùi tất cả nỗi sợ hãi của nàng. Trạng thái bồng bồng cả người này thật không thể tin nổi. Lý trí nàng nổi loạn chống lại sự thân mật nhưng cơ thể nàng biết cách hưởng ứng. Bàn năng thúc đẩy nàng bắt lấy hắn và giữ hắn ở đó, đùi nàng ôm lấy hắn. Nàng để cho hơi nóng thâm nhập, nhưng khi Duncan bắt đầu cử động hông hắn và hắn áp sát vào nàng thì nàng cố ngăn hắn lại. Nàng đẩy tay vào đùi hắn và nghĩ sẽ làm cho hắn dừng lại nhưng hắn càng chuyển động thì đấu tranh của nàng càng yếu đi. Sự tiếp xúc đó thổi bùng lên khao khát ẩn sâu trong nàng, và chẳng bao lâu sau nàng đã thật sự bám chặt lấy hắn, móng tay bấm lút vào lưng hắn để giữ hắn vừa vặn áp vào nàng.

Duncan nhận ra nàng sợ hãi bởi lòng ham muốn mãnh liệt, nhưng hắn quyết tâm khiến nàng đáp lại với niềm đam mê bằng như thế. Hắn ôm lấy hông nàng, khá thô bạo, nâng nàng lên và kéo nàng sát hơn vào hắn, để nàng cảm nhận tất cả hắn. Âm thanh trầm đục kêu gọi phát ra từ ngực hắn, một âm thanh gọi tình nguyên thủy và kỳ diệu như các bài hát của các nàng tiên cá kêu gọi Madelyne, thôi miên nàng. Nàng không thể kháng cự và nàng nồng nhiệt hôn hắn một cách phóng túng. Sự hưởng ứng tự do của Madelyne gần như đẩy Duncan ra khỏi sự tỉnh táo. Hắn dứt môi khỏi nàng và bắt đầu thả lỏng những cái hôn nóng rực xuống cổ

nàng. Hắn cố lấy lại tự chủ nhưng nỗ lực khiến hắn phải trả giá. Nó trở thành cơn đau nhức kinh khủng và hắn chẳng muốn gì khác hơn là đi vào trong nàng, hoàn toàn lấp đầy cơ thể nàng và tâm hồn nàng. Hắn không thể, dĩ nhiên, còn quá sớm với nàng. Duncan tự bảo mình chậm lại, cho nàng thêm một chút thời gian, nhưng miệng hắn và đôi tay hắn không chịu nghe theo mệnh lệnh của lý trí. Chúa giúp hắn, hắn không thể ngừng chạm vào nàng. Mùi hương từ nàng khiến hắn phát điên; Duncan chưa bao giờ trải qua cơn đam mê nào tràn ngập như vậy. Biết rằng sẽ còn nhiều hơn nữa làm cho hắn muốn nổ tung.

Madelyne biết nàng nên ngăn các đặc quyền của hắn đối với cơ thể nàng lại. Nàng đang dính chặt vào Duncan, vòng tay ôm siết thắt lưng hắn. Nàng hít thật sâu, tuyệt vọng kiểm soát bản thân. Nó là một công việc bất khả thi; Duncan đang trêu ngươi nơi cổ nàng bằng miệng và lưỡi hắn, và thì thầm vào tai nàng những từ ngữ táo bạo, kêu gọi đến mức không thể nhắc lại, nàng không thể nghĩ gì cả.

Hắn nói nàng xinh đẹp, cho nàng biết những điều gợi tình hắn muốn làm cho nàng. Hắn nói nàng khiến hắn điên lên vì ham muốn, và nàng có thể nói từ cái cách tay hắn run lên khi hắn đẩy tóc nàng đang lòa xòa trên mặt nàng và hôn lên trán nàng là hắn có ý thực hiện những điều hắn nói.

Hắn có thể dễ dàng bẻ gãy bất cứ sự chống đối nào từ nàng. Nhưng sức mạnh của hắn giờ không làm nàng sợ. Tất cả những gì nàng phải làm là bảo hắn dừng lại. Hắn sẽ không ép buộc nàng. Duncan luôn kiềm chế được sức mạnh khi hắn ở cùng nàng, bất cứ khi nào hắn chạm vào nàng; hắn dùng một phương pháp tuyệt vời để thắng nàng. Đúng thế, hắn tán tỉnh nàng bằng những vuốt ve dịu dàng và những lời hứa nhẹ nhàng bị cấm đoán.

Nếu nàng tìm được sức mạnh để tạo ra khoảng cách nho nhỏ giữa hai người, có lẽ nàng có thể suy nghĩ được trở lại. Với ý định đó

trong đầu nàng lẫn người xa khỏi hẳn.

Duncan theo nàng ngay. Nàng nhận ra cái chắn đã biến mất. Bây giờ hẳn bao phủ lấy nàng, hoàn toàn. Đôi chân trần của họ quấn lấy nhau và chỉ có mỗi chiếc áo mỏng bảo vệ sự trong trắng của nàng trước hẳn.

Rồi hẳn cũng di dời rào cản đó, một cách từ tốn kéo nó qua ngực nàng. Hẳn quyết định cởi cái áo ra trước khi nàng có thể phản đối. Thực ra thì nàng có thể đã giúp hẳn.

Tất cả những mối bận tâm về sự thận trọng tan biến khi ngực Duncan áp vào ngực nàng.

Thảm lông dày chà xát vào đôi nhũ hoa của nàng. Nàng rên lên sung sướng. Hơi thở hẳn phả vào nàng khiến nàng phấn khích nhiều như những vuốt ve từ hẳn. Nó ngắt quãng, không kiểm soát được và khàn khàn ham muốn.

Duncan ngẩng đầu lên nhìn nàng. Đôi mắt Madelyne sẫm lại, mơ màng.

“Anh thích hôn em phải không, Duncan?”

Hẳn không hề chuẩn bị cho câu hỏi ấy và chỉ có thể trả lời nàng khi hẳn lấy lại được giọng. “Phải, Madelyne, ta thích hôn em.” Rồi hẳn cười. “Cũng nhiều như em thích hôn ta.”

“Em thích,” Madelyne thú nhận nhỏ xíu. Nàng rung mình vì sức nóng thân nhiệt của cả hai, bối rối đưa đầu lưỡi lướt qua môi dưới của mình. Duncan ngấm nàng. Hẳn rên rỉ và phải nhắm mắt lại một lúc trước khi hẳn có thể nhìn lại nàng.

Nàng đang làm hẳn phát điên lên. Công việc tán tỉnh này thật khó khăn. Hẳn muốn nàng. Ngay bây giờ. Hẳn biết nàng vẫn chưa

sẵn sàng cho hắn. Hắn phải tiếp tục chịu đựng sự thử thách này dù nó sẽ giết hắn. Hắn nghĩ điều đó là có thể lắm.

Duncan hít sâu và đặt một cái hôn lên đầu chân mày cong cong của nàng. Hắn hôn xuống sống mũi, ngay giữa vùng những nốt tàn nhang hấp dẫn, thứ mà hắn biết nàng sẽ phủ nhận là nàng có chúng.

Madelyne nín thở, chờ hắn chạm tới miệng nàng. Khi Duncan lờ đi và chuyển đến cổ nàng, nàng cố kéo hắn quay lại nơi nàng muốn hắn. “Em muốn hôn anh nữa, Duncan,” nàng thì thào. Madelyne biết mình đang trở ra phóng túng. Phải, nàng đang chơi với ngọn lửa cấm. Nàng tự nhủ nàng hành động quá bạo dạn như vậy là vì nàng không được chuẩn bị trước. Không ai giảng giải cho nàng chuyện riêng tư giữa đàn ông và phụ nữ. Không ai cảnh báo nàng về niềm vui sướng dữ dội đó. Và niềm vui sướng đó chống lại khả năng tranh luận của nàng.

Madelyne bất ngờ nhận ra cuộc chiến giả vờ mà nàng chiến đấu với chính mình quả thật là như vậy, giả vờ. Nàng cố ép Duncan vào quyết định tránh xa nàng. Rồi hắn phải một mình chịu trách nhiệm cho hành động đó. Nàng vẫn là người ngây thơ, bị mắc kẹt bởi niềm hoan lạc hắn buộc lên nàng.

Nàng thấy xấu hổ. Duncan không hề ép buộc nàng. “Em là kẻ hèn nhát,” nàng nói khẽ.

“Đừng sợ,” Duncan xoa dịu nàng. Giọng hắn đầy dịu dàng quan tâm.

Madelyne cố giải thích bằng tất cả mọi ngôn từ cho hắn biết rằng nàng muốn hắn nhiều đến thế nào. Chỉ đêm nay thôi nàng muốn thuộc về hắn. Nàng không tin hắn có thể yêu nàng, nhưng cho một đêm tuyệt diệu nàng muốn vờ như những lời hứa hắn trao cho nàng là thật. Nếu Duncan trao cho nàng một phần bản thân hắn, nàng sẽ khiến bản thân tin như thế là đủ.

“Vòng tay ôm ta, Madelyne,” Duncan ra lệnh. Giọng hắn đã tự chủ, nhưng bàn tay hắn nhẹ nhàng dạo chơi trên gò ngực mềm mại của nàng.

Rồi đôi bàn tay ấy úp lên bầu ngực đầy đặn. Madelyne uốn cong người, nghĩ đến niềm vui sướng hắn mang đến cho nàng vô cùng ngọt ngào.

Duncan phớt lờ hơi thở hỗn hển ngạc nhiên mà nàng tạo ra. Ngón tay cái hắn tán tỉnh đôi nhũ hoa của nàng hưởng ứng với hắn. Khi chúng se cứng lại, hắn nhích xuống và ngậm lấy một bên vào trong miệng mình. Lưỡi hắn tra tấn nàng. Hắn mút mạnh khiến nàng ham thích mãnh liệt. Nàng vịn vịn người và rên rỉ, đôi tay bám chặt vai hắn.

Bầu ngực nàng căng phồng khi hắn chấm dứt tra tấn chúng. Duncan lại che phủ chúng bằng ngực hắn và cướp lấy miệng nàng trong một cái hôn dài, như thể đóng dấu lên nàng khiến nàng muốn hơn nữa.

Hắn không thể đợi thêm được. Tận sâu trong tâm khảm hắn biết nàng vẫn chưa cho phép hắn. Hắn nhắc đầu lên, thấy nước mắt đang phủ bóng mờ trong mắt nàng. “Em muốn ta dừng lại không?” Ngay khi hắn lên tiếng hỏi hắn cũng tự hỏi bản thân làm thế nào hắn có thể thực hiện kỳ công đó.

“Nói ta biết tại sao em khóc, Madelyne.” Ngón tay hắn bắt kịp giọt nước mắt đầu tiên lăn tròn khỏi mi mắt nàng.

Nàng không trả lời. Duncan giật nhẹ tóc nàng, những ngón tay hắn luồn vào và xoắn lấy dải lụa mượt mà ấy. “Nói thật cho ta biết, vợ, đầy đủ vào. Ta có thể thấy đam mê trong mắt em. Ta ra lệnh cho em, Madelyne.”

Yêu cầu của hắn cũng mạnh mẽ như nhu cầu của hắn vậy. Duncan cảm thấy được sức nóng bên trong Madelyne. Cơ thể nàng chuyển động không ngừng nghỉ bên dưới hắn.

“Nó là một sai lầm khi em muốn anh, nhưng em muốn,” Madelyne thì thầm. “Em muốn anh rất nhiều, em khao khát.”

“Giờ em là vợ ta, Madelyne,” Duncan cao giọng. “Những gì chúng ta làm không sai trái.” Hắn cúi xuống và lại hôn nàng, một cái hôn nóng bỏng không giữ lại gì cả. Nàng đáp lại với đam mê như thế. Khi móng tay nàng ấn sâu vào bả vai hắn, hắn đột ngột rút lui.

“Nói với ta em muốn ta ở trong em. Bây giờ. Nói đi, Madelyne.” Duncan chăm chú nhìn vào mắt nàng khi đùi hắn chậm rãi đẩy chân nàng mở rộng. Trước khi Madelyne hiểu ý định của hắn, bàn tay hắn trượt vào vùng loãn quần mềm mại bảo vệ phần nhạy cảm nhất của cơ thể nàng. Ngón tay hắn dịu dàng mòn trón đến khi nàng ầm ưót và tron mượt vì ham muốn. Và trong lúc đó hắn vẫn nhìn nàng, thấy sự hưởng ứng nồng nhiệt của nàng.

Ngón tay hắn từ từ xâm nhập vào nàng. Madelyne cong người đón nhận hắn, trao cho hắn quá nhiều hài lòng bởi chính phản ứng tự do của nàng, hắn nghĩ mình sắp chết. Nàng cực kỳ nóng bỏng. Và nơi nóng bỏng này thuộc về hắn.

“Ngừng cực hình này đi, Duncan. Đến với em.”

Hắn rên tên nàng ngay trước khi ngậm lấy miệng nàng. Từ từ hết sức có thể, hắn yên vị giữa cặp đùi mượt mà của nàng, nâng hông nàng lên, và bắt đầu đi vào trong nàng. Madelyne vặn người, kéo hắn về phía trước.

Duncan dừng lại khi hắn cảm thấy chạm đến rào cản bảo vệ sự trong trắng của nàng. “Quàng chân em quanh người ta.” Hắn khàn khàn hướng dẫn. Mặt hắn vùi vào cổ nàng. Khi hắn thấy nàng cử

động tuân lời hắn, hắn đẩy mạnh xuyên qua. Madelyne thét lên đau đớn và cố đẩy hắn ra. “Ồn thôi, cưng. Con đau sẽ qua thôi, ta hứa. Yên nào,” hắn thầm thì.

Duncan muốn đợi cơ thể nàng điều chỉnh với sự xâm nhập của hắn, nhưng cơn đau thắt giờ không thể chịu đựng nổi. Hắn không thể dừng lại. Hắn bắt đầu chuyển động, ban đầu chậm rãi, và rồi nhịp độ tăng dần với nhu cầu mạnh mẽ. Bàn tay hắn len vào giữa, khuấy động nàng cao độ khi ngón tay hắn chà xát nàng.

Cơn đau sớm bị lãng quên, Duncan lấp đầy hoàn toàn trong nàng. Madelyne chuyển động cùng hắn, uốn cong hông để đưa hắn vào trong sâu hơn, và cảm nhận chồng nàng mất tự chủ.

Sức mạnh nổ tung ra, bao bọc, xâm nhập. Nàng hân hoan trong miền cảm xúc, cho phép nơi mềm mại của nàng trở thành vỏ bọc cho sức mạnh của hắn. Giờ họ là của nhau, người này thuộc về người kia, thể xác, tâm trí và linh hồn.

Sự kiểm soát bỏ rơi nàng. Nàng cuồng nhiệt, tự do như một cô còp cái, vươn tới nơi mãn nguyện bí ẩn ngay bên ngoài vỏ bọc của nàng. Nàng thả mình trôi đi trong cảm xúc, trao nộp bản thân cho chồng nàng, người tình của nàng. Và tất cả là vì hắn trao bản thân hắn cho nàng.

Hắn rút vào tai nàng những từ ngữ bạo dạn, nhưng nàng không chú ý đến mức không hiểu nổi những gì hắn nói. Nàng không thể suy nghĩ, chỉ cảm nhận sức mạnh rút ra rồi lại đi vào, đầy đòi hỏi.

Cực điểm hoan lạc chôn vùi nàng, nàng hét lên. Tên hắn. Nàng khiếp sợ, thấy mình yếu đuối, an toàn. Nàng đã được yêu thương.

Duncan trả lời nàng với khoái cảm bùng nổ và gặm gù khăn khăn. Hắn gọi tên nàng, siết chặt lấy nàng như thể hắn muốn hòa

tan vào trong nàng. Và rồi hắn đổ sụp xuống nàng, thở dài tên nàng với sự thỏa mãn.

Cơ thể họ ướt đầm mồ hôi. Mùi hương nồng nàn của yêu thương bao quanh màn sương đam mê của họ. Madelyne chạm vào vai hắn bằng lưỡi, liếm vị mặn của cơ thể hắn.

Duncan không nghĩ mình có đủ sức để lặn người khỏi nàng. Hắn quyết định ở ngay nơi hắn đang ở, mãi mãi.

Hắn chưa bao giờ trải nghiệm sự mãn nguyện như thế này. Khi hắn có thể trấn tĩnh lại, hắn tựa người lên khuỷu tay nhìn nàng. Madelyne đang nhắm mắt. Đôi má nàng hồng lên. Nàng trở lại là cô mèo con rụt rè, Duncan mỉm cười kết luận. Chúa ơi, sao nàng có thể mắc cỡ lúc này, sau cách nàng đã đáp ứng hắn. Duncan nghĩ hắn sẽ phải mang mấy vết xước nàng tặng trên vai hắn ít nhất một tuần.

“Ta có làm em đau không?”

“Có.” Nàng có vẻ e thẹn.

“Rất nhiều?” Hắn có vẻ lo lắng.

“Rất ít.”

“Và ta có làm em hài lòng không, Madelyne?”

Madelyne dạn dĩ nhìn hắn. Nụ cười kiêu ngạo của hắn bắt mất hồn nàng. “Có,” nàng thừa nhận.

“Rất ít?”

Nàng lắc đầu, mỉm cười lại với hắn. Madelyne đột nhiên nhận ra hắn cần nghe nàng nói rằng hắn làm nàng hài lòng nhiều như nàng cần nghe hắn nói về sự mãn nguyện của hắn. “Rất nhiều, Duncan.”

Hắn gật đầu, hoàn toàn tự mãn. Dù hắn biết hắn đã cho nàng sự thỏa mãn, sự mãn nguyện của hắn tăng cao vì sự thành thật của

nàng. “Em là người phụ nữ nồng nhiệt đam mê, Madelyne. Không có gì phải ngượng về điều đó.” Hắn hôn nàng thật dài và mạnh, và khi hắn nhìn nàng thì lần này hắn hài lòng khi thấy vẻ e thẹn của nàng đã biến mất. Đôi mắt nàng xanh thăm thẳm. Ôi Chúa ơi, hắn có thể đánh mất mình trong nàng lần nữa.

Duncan đột ngột thấy yếu ớt. Hắn không có lý do gì cho cảm giác ấy. Nó quá xa lạ với bản tính của hắn để có thể hiểu được. Nếu hắn không cảnh giác trước nàng, Madelyne đủ khả năng biến hắn thành Samson. [8] Hắn nghĩ nàng lõi cuốn hơn cả Delilah. Đúng, nàng sẽ nắm lấy sức mạnh của hắn nếu hắn cho phép điều đó.

Với một cái cau mày Duncan lăn người nằm ngửa ra giường, siết chặt tay sau đầu, kẹp vài lọn tóc của Madelyne dưới khuỷu tay hắn. Hắn lơ nàng đi, đắm đắm nhìn lên trần nhà trong khi nàng gắng sức kéo tóc ra.

Duncan đang tập trung vào suy nghĩ của mình. Hắn đã ngó lo các sự thật quá lâu rồi. Lần duy nhất hắn trung thực với chính mình là khi hắn chạm vào Madelyne. Rồi hắn không thể kiểm soát phản ứng của mình, dù có thử nhiều cách đến thế nào. Nàng đã đến và trở thành điều có ý nghĩa lớn lao đối với hắn. Quyền lực vô hình nàng phủ lên hắn thật sự làm hắn lo lắng. Và Duncan không phải là người có thói quen lo lắng hoặc dễ dãi.

Madelyne kéo tấm đắp lên tới tận cằm. Nàng nghĩ ngợi nhưng liếc mắt bắt gặp cái cau mày dữ tợn trên khuôn mặt chồng mình. Nàng lập tức sợ hãi. Nàng có làm gì khiến hắn thất vọng không? Nàng biết mình có chút rụt rè và cả vụng về nữa. “Anh có hối tiếc không, Duncan?” nàng ngập ngừng cất giọng hỏi.

“Không.”

Nàng không thể nhìn hắn. Madelyne nhắm mắt, sợ hãi và xấu hổ.

Hắn cúi kính phủ nhận. Giọng hắn cộc lốc gay gắt. Madelyne cảm thấy bị tổn thương và bẽ mặt. Cảm giác ấm áp từ cuộc làm tình của họ tan biến, thế vào đó là sự cô độc, tuyệt vọng và thất bại. Chúa giúp nàng, nàng bắt đầu khóc nức nở.

Duncan không chú ý nhiều đến Madelyne, vì hắn vừa mới chấp nhận sự thật.

Hắn dao động. Người phụ nữ bất kính này, không đoán được trước này đang khóc to đến nỗi có thể đánh thức cả thần chết đã tóm được trái tim hắn.

Hắn thốt nhiên thấy yếu đuối như chiến binh Achilles mà Madelyne kể cho hắn nghe. Phải, Achilles không thể hài lòng khi tìm ra được gót chân của anh ta là điểm yếu. Anh ta có lẽ đã tức điên lên cũng như Duncan đột nhiên tức điên lên bây giờ.

Duncan không biết làm sao để bảo vệ mình khỏi nàng. Hắn quyết định cần thêm thời gian để suy ngẫm. Đúng rồi, thời gian và cả khoảng cách, vì hắn không thể nghĩ về các khía cạnh phát sinh khi Madelyne ở gần hắn. Chết tiệt, điều đó khiến hắn điên tiết.

Duncan thở ra, dài và lớn. Hắn biết Madelyne muốn gì, nàng cần gì từ hắn lúc này. Rên lên thất vọng, hắn giạt tấm đắp khỏi người nàng vào kéo nàng vào vòng tay hắn. Hắn bảo nàng ngừng khóc, nhưng nàng hiển nhiên không nghe lời hắn và cứ tiếp tục đến khi cổ hắn ướt sũng nơi mặt nàng vùi vào.

Madelyne định nói với hắn nàng khinh thường hắn và rằng nàng sẽ không bao giờ nói chuyện lại với hắn, rằng hắn là tên đàn ông vô tình nhất, không thể chịu đựng nổi nhất mà nàng từng gặp. Nàng cần ngừng khóc trước đã, không thì nàng chỉ có vẻ đáng thương thay vì tức giận.

“Em có hối tiếc không, Madelyne?” hắn mở miệng khi không thể chịu đựng tiếng khóc của nàng lâu hơn nữa.

Nàng gật đầu, va đầu vào cằm hắn. “Em có,” nàng bảo với hắn. “Rõ ràng là em không làm anh hài lòng. Em biết đó là thật vì anh cau mày và cau kinh với em, nhưng chỉ là vì em không biết làm những điều lẽ ra em phải làm, Duncan.”

Ôi Chúa ơi, nàng đúng là không thể đoán trước được. Nàng khóc vì nàng nghĩ nàng không thỏa mãn được hắn. Duncan mỉm cười.

Madelyne thành linh rút khỏi vòng tay hắn, lại va đầu vào hắn lần nữa. “Em không muốn anh chạm vào người em lần nào nữa.”

Trong cơn tức giận nàng quên bém việc mình đang khóa thân. Cơ thể Duncan phản ứng nhanh chóng trước hình ảnh xinh đẹp. Madelyne đối mặt với hắn, chân nàng gấp lại, và ngực nàng, tuyệt vời, đầy đặn và đôi đỉnh hồng hấp dẫn đến không thể phớt lờ đi được. Duncan đưa tay ra, ngón tay cái lướt vòng quanh nhũ hoa của nàng. Nó săn cứng lại trước khi Madelyne gạt tay hắn ra.

Nàng cố từ chối hắn bằng cách kéo tấm đắp lên che ngực nàng nhưng Duncan dễ dàng thắng trong cuộc thi kéo co tự phát khi hắn giật tung nó ra khỏi người nàng và vứt xuống sàn. Nàng sẽ theo sau nó nếu hắn không kịp tóm lấy tay nàng và kéo mạnh nàng đổ sập lên ngực hắn.

Tay hắn giữ chặt lấy tay nàng và hắn cười toe toét. Nụ cười tắt ngúm khi đầu gối nàng tìm thấy mục tiêu dễ bị tấn công giữa hai chân hắn.

Hắn gầm gừ, khóa chân nàng bằng cách dùng chân hắn giữ chặt cá chân nàng, ngưng lại hiệu quả cuộc đấu tranh của nàng. Hắn thả tay nàng ra, và từ tốn kéo đầu nàng xuống. Hắn có thể cảm thấy trái tim nàng đập liên hồi trên ngực hắn, không muốn gì ngoài chuyện

hôn cơn tức giận của nàng tan ra, nhưng khi nàng chỉ còn cách hấn một khoảng cách mong manh, hấn dừng lại. “Nghe kỹ đây, vợ. Em không vụng về, chỉ ngây thơ thôi. Và em khiến ta hài lòng hơn những gì ta nghĩ là có thể.”

Madelyne chăm chăm nhìn hấn một lúc lâu. Nước lại ngập mi mắt nàng. “Thật không, Duncan? Em làm anh hài lòng?”

Hấn gật đầu, bực mình. Hấn thề điều đầu tiên sáng mai hấn làm là thuyết giảng nàng về việc không được chát vắn hấn, và nhớ ra hấn đã lập lời thề đó rồi.

Nàng ngơ ngai. “Anh cũng làm em hài lòng,” nàng thầm thì.

“Ta biết ta làm em hài lòng, Madelyne.” Hấn lau nước mắt trên má nàng và thở ra vì vẻ mặt bực dọc của nàng. “Đừng nhú mày với ta,” hấn ra lệnh.

“Làm thế nào anh biết anh làm em hài lòng?”

“Vì em thét gọi tên ta và em cầu xin ta...”

“Em không cầu xin, Duncan,” Madelyne ngắt lời hấn. “Anh nói quá rồi.”

Hấn cười ngạo mạn. Madelyne mở miệng để nói với hấn nàng nghĩ hấn kiêu ngạo thế nào, nhưng miệng hấn bắt lấy miệng nàng, ngưng lời chỉ trích của nàng.

Đó là một nụ hôn nóng bỏng. Madelyne có thể cảm thấy phần khuấy động của cơ thể hấn đang thúc vào nàng. Nàng di chuyển hông áp sát vào hấn không ngừng, trêu chọc hấn và khuấy động hấn hơn nữa.

Duncan dịu dàng đẩy nàng ra. “Bây giờ ngủ đi. Lần thứ hai sẽ rất đau đấy.”

Nàng ngưng lời hắn bằng một nụ hôn khác. Madelyne quyết định nàng thích ở trên mình hắn, nàng bèn lên thăm thì với hắn.

Hắn cười nhưng vẫn khẳng khái bắt nàng đi ngủ. “Ta ra lệnh,” hắn bảo.

“Em không muốn ngủ,” Madelyne đáp lại. Nàng cắn nhẹ một bên cổ hắn, run rẩy với nhận thức mới. “Anh có mùi rất tuyệt.” Lưỡi nàng đùa chơi với dải tai hắn, làm cho hắn điên cuồng vì ham muốn.

Duncan quyết định chấm dứt trò chơi của nàng, trước khi hắn không thể kiềm chế bản thân chiếm lấy nàng lần nữa. Hắn không muốn làm nàng đau, nhưng hắn biết nàng quá ngây thơ để hiểu được điều đó.

Hắn sẽ cho nàng thấy không dễ chịu như thế nào nếu nàng muốn.

Với ý định đó, bàn tay hắn lách vào giữa. Khi hắn đẩy ngón tay vào trong nàng, Madelyne rên rỉ. Móng tay nàng bấm sâu vào vai hắn. “Giờ thì nói em muốn ta đi,” Duncan yêu cầu, giọng hắn khàn đặc vì khao khát.

Madelyne từ từ uốn cong người. Con đau và niềm vui sướng hòa lẫn vào nhau. Nàng chà sát ngực nàng lên ngực hắn. “Em muốn anh, Duncan.”

Duncan đột ngột thấy sự tự chủ rời bỏ hắn. Hắn cảm thấy mình đủ sức mạnh để chinh phục thế giới. Khi Madelyne cố lăn người nằm ngửa ra, hắn lắc đầu.

“Anh thật sự ép em cầu xin anh, Duncan?” nàng hỏi, dù nó có vẻ nhiều hơn cho nhu cầu của chồng nàng. Hắn nghĩ giọng nàng run run vì nàng nhức nhối với nhu cầu nhiều như hắn.

Hắn hôn cái nhú mày rồi bỏ khuôn mặt nàng trong khi hắn chậm rãi đi vào trong nàng.

Madelyne chuyển động nhịp nhàng cùng hông hắn, rên rỉ mãi nguyên. Suy nghĩ mạch lạc cuối cùng của nàng là một sự phát giác. Nàng không cần nằm ngửa.

Chương Mười Lăm

“Kho báu ở đâu thì trái tim cũng ở đó.”

Thánh Kinh Tân Ước, Luke, 12:34

Duncan đã luôn tin rằng mình là người đàn ông thực tế. Hắn biết mình ương ngạnh, cố chấp, nhưng không phải là không nhận ra những khuyết điểm trong tính cách của mình. Hắn thích mỗi ngày đều phải được đi theo quy tắc cứng rắn, vì hắn tin như thế mới an toàn và có thể dự đoán trước. Là thủ lĩnh của một số lượng người đông như vậy, thì đó là điều bắt buộc để duy trì trật tự và kỷ luật. Tại sao à, không có kế hoạch sắp đặt chi tiết cho từng ngày thì ngày đó ắt hẳn sẽ rất lộn xộn.

Ha, lộn xộn. Từ đó gọi cho Duncan về cô vợ bé nhỏ dịu dàng của hắn. Dù không nói ra, hắn nghĩ Madelyne đã đặt cho từ “lộn xộn” định nghĩa mới. Chỉ có Chúa mới biết cuộc sống của hắn hỗn loạn, không thể đoán trước đến thế nào kể từ khi hắn quyết định kết hôn với người phụ nữ đó. Hắn thừa nhận, nhưng chỉ với chính bản thân hắn thôi, dĩ nhiên là thế, rằng hôn nhân của hắn là việc không thực tế đầu tiên hắn làm.

Duncan thực sự tin hắn có thể tiếp tục các công việc thường lệ của mình mà không bị gián đoạn. Hắn cũng nghĩ hắn có thể phớt lờ Madelyne hoàn toàn như hắn từng làm trước khi họ trao cho nhau lời thề ràng buộc. Và hắn đã hết sức sai lầm với cả hai niềm tin ấy.

Madelyne bướng bỉnh hơn hắn nghĩ. Đó là lý do duy nhất hắn có thể tìm được để giải thích cho việc nàng xem nhẹ vị trí của hắn một cách rõ ràng.

Duncan ghét thay đổi. Tận sâu trong tâm khảm hắn nghĩ Madelyne biết điều đó. Nàng trung ra vẻ mặt ngây thơ khi hắn yêu cầu nàng ngừng can thiệp liên miên vào mọi việc và rồi lại vô tình thay đổi thứ gì khác.

Ồ, cô vợ xinh đẹp của hắn vẫn đủ rụt rè khi ở gần hắn. Ít nhất là vẻ bề ngoài của nàng cho thấy thế. Nàng khá dễ dàng đỏ mặt. Duncan chỉ cần nhìn nàng hơi lâu một chút là nàng phản ứng tức thì. Hắn không hiểu được nhưng cũng không hỏi về vẻ bối rối rõ ràng của nàng. Nhưng khi hắn không chú ý, nàng làm mọi việc nàng thấy hài lòng.

Những thay đổi Madelyne bắt đầu thực hiện thậm chí không hề khó thấy. Ấn tượng nhất và ít than phiền nhất là sự thay đổi triệt để khu đại sảnh của hắn. Không có sự cho phép, Madelyne ra lệnh bỏ cái bục cao cũ kỹ. Cái bàn cũ sứt sẹo được mang xuống khu của những người lính, và một cái bàn mới, sạch sẽ và nhỏ hơn được đóng bởi một người thợ mộc mà Madelyne chỉ định, cũng không hỏi xin phép hắn.

Madelyne kéo những người hầu làm theo cái cách mà nàng cho là hợp vệ sinh. Họ có lẽ nghĩ Madelyne bị loạn trí, dù không ai dám công khai tuyên bố điều đó trước mặt lãnh chúa của họ. Tuy nhiên Duncan vẫn nhận thấy được họ nhanh chóng tuân theo mệnh lệnh của Madelyne đến thế nào, như thế làm hài lòng nữ chủ nhân của họ là một mục tiêu vô cùng quý giá. Sàn nhà được lau sạch, các bức tường được lau chùi và trang trí lại. Những cây cối mới, có mùi của hoa hồng, xếp thành hàng trên sàn. Một tấm biểu ngữ to, màu xanh hoàng gia với những đường tua viền màu trắng biểu tượng cho dấu hiệu của Duncan, treo trên lò sưởi và Madelyne đặt hai cái ghế lưng cao ngay trước lò sưởi. Căn phòng được trang trí có đôi nét giống căn phòng trên đỉnh tháp. Madelyne giảm diện tích đại sảnh bằng cách phân nó ra thành nhiều khu vực nhỏ. Tại sao ai đó lại muốn

ngồi trong đại sảnh là điều Duncan không hiểu nổi. Mặc dù trông nó có vẻ mời gọi thì đại sảnh vẫn chỉ là nơi để ăn uống, và có lẽ chỉ đứng trước ngọn lửa bập bùng trong vài phút để có được hơi ấm. Không ai nán lại ở đó. Nhưng vợ hắn dường như không hiểu điều đơn giản đó và biến đại sảnh của hắn thành căn phòng có dấu hiệu của sự lười biếng.

Duncan cũng nhận ra những người lính phải chắc chắn đôi giày của họ sạch sẽ trước khi bước vào đại sảnh. Hắn không biết điều đó có làm hắn hài lòng hay không. Sao nhỉ, ngay cả người của hắn cũng phải tuân theo những mệnh lệnh lạnh lùng của Madelyne.

Những con chó là minh chứng cho sự thử thách cam go nhất của Madelyne. Nàng kéo chúng xuống tầng dưới. Lũ chó cứ quay lại chỗ cũ. Madelyne suy xét vấn đề. Ngay khi nàng xác định con nào là con đầu đàn, nàng nhử nó xuống cầu thang bằng một miếng thịt cừu lũng lảng trước mặt nó. Sau đó nàng chặn nó dưới khu vực cầu thang cho đến lúc khu nuôi dưỡng lũ chó được hoàn thành.

Không ai ném xương qua vai nữa. Gilard kể Duncan biết Madelyne đứng ở đầu bàn thế nào và nhẹ nhàng giải thích họ sẽ ăn uống như những người lịch sự hoặc không ăn uống gì hết. Cánh đàn ông không phàn nàn. Họ có vẻ thiết tha làm hài lòng Madelyne như những người hầu.

Đúng vậy, giờ thì nàng giống một cô cộc cái hơn là một cô mèo con. Nếu nàng thấy bất kỳ người hầu nào có vẻ coi thường người nhà Wexton dù chỉ một chút xíu, nàng sẽ quở trách họ đến bẽ mặt thì thôi.

Giờ hắn đang nghĩ về điều đó đây. Duncan nhận ra nàng cũng quở trách cả hắn. Vợ hắn dù khề khàng với hắn nhưng vẫn đủ thường xuyên nói thẳng nói thật suy nghĩ của nàng.

Nàng luôn thách thức chủ kiến của hắ. Duncan nhớ sự cố diễn ra ngày hôm trước, khi Madelyne đang lắng nghe cuộc đối thoại giữa hắ và Gilard về Đức vua William và anh em trai của ông, Robert và Henry. Ngay khi Gilard rời khỏi đại sảnh, Madelyne cho Duncan biết mối lo của nàng về những người anh em trai của Đức vua. Nàng nói với giọng sắc mùi chính khách về việc cả hai người em đã chưa được giao đủ quyền hạn trách nhiệm. Theo ý nàng, vì hai người không được đánh giá đúng, chắc chắn cả hai sẽ trở nên bất mãn và gây phiền toái cho Đức vua của họ.

Nàng chẳng biết nàng đang nói về chuyện gì đâu, tất nhiên rồi. Làm thế nào mà phụ nữ hiểu được chính trị cơ chứ? Duncan kiên nhẫn dành thời gian chỉ ra cho nàng biết về người anh trai cả. Robert, được trao cho vùng Normandy, ờ Chúa, là kho báu lớn hơn nhiều so với nước Anh, và cho thấy sự thiếu trách nhiệm của ông ta trong việc thế chấp đất cho em trai mình để kiếm đủ tiền phục vụ cuộc viễn chinh.

Madelyne lò đi lý lẽ logic của hắ, nhấn mạnh bản thân hắ hành động cũng y như Đức vua William vì hắ giữ các em trai mình dưới đôi cánh ấp ủ của hắ và sẽ không cho phép họ đưa ra quyết định gì. Rồi nàng thuyết giảng hắ, giải thích nỗi lo lắng cả Edmond lẫn Gilard có thể sẽ sớm cảm thấy không yên tâm như hai người anh em của Đức vua.

Cuối cùng Duncan phải chớp lấy nàng và hôn nàng. Đó là cách duy nhất hắ có thể tìm ra để khiến cái đầu nhỏ xinh của nàng thoát khỏi đề tài họ đang tranh luận. Nó cũng là một phương pháp thỏa mãn rất tốt.

Duncan tự nhủ ít nhất 10 lần một ngày rằng hắ không thể bị làm phiền bởi những vấn đề nhỏ nhất trong gia đình. Hắ còn có những việc to lớn hơn, quan trọng hơn phải làm. Đúng, nhiệm vụ

của hắn là biến những người đàn ông bình thường trở thành những chiến binh hùng mạnh.

Vì lý do đó hắn cố duy trì khoảng cách với các em trai em gái và đặc biệt nhất là với cô vợ buồng bình, vô kỷ luật của hắn.

Tuy nhiên trong lúc hắn có thể tách mình ra khỏi các hoạt động của gia đình thì dường như hắn không thể tách bản thân ra khỏi các vấn đề của Madelyne. Hắn quá bận rộn bảo vệ nàng. Thật ra thì tất cả người của hắn lần lượt bảo vệ mạng sống Madelyne. Nàng không bao giờ bày tỏ lòng cảm kích đối với họ, nhưng Duncan biết vợ hắn không phải là người phụ nữ bất lịch sự. Không phải, sự thật tệ hơn nhiều. Madelyne chỉ đơn giản không nhận ra sự hấp tấp của nàng lại đặt nàng vào các mối nguy hiểm liên tục đến thế nào.

Một buổi chiều nọ, Madelyne hối hả đến chuồng ngựa, nàng chạy như bay ngay trước lần ranh luyện tập bắn tên của những người lính. Một mũi tên suýt trúng phía sau đầu nàng. Người lính tội nghiệp bắn mũi tên đã quỳ sụp xuống đất. Anh ta không thể nhắm trúng mục tiêu suốt khoảng thời gian còn lại, tất cả là nhờ cuộc chạm trán ngắn ngủi với vợ Duncan. Madelyne thậm chí không nhận ra nguy hiểm. Nàng quá vội, hoàn toàn không biết tình trạng hỗn loạn nàng gây ra. Sự cố này quá gần thảm kịch đến nỗi Duncan không thể không nhớ rõ. Hắn nhanh chóng vạch ra vài thứ và trao nó cho Anthony thực hiện khi anh ta báo cáo với hắn vào buổi tối. Người chư hầu trung thành của hắn có vẻ phờ phạc vì nhiệm vụ của mình. Dù anh ta không bao giờ phàn nàn nhưng Duncan chắc chắn anh ta thích một trận chiến thực sự cho đến chết thay vì theo sau vợ của thủ lĩnh.

Chuyện đó làm hắn mất thời gian, nhưng Duncan cuối cùng cũng hiểu ra tại sao Madelyne lại trở nên quá vô tư, quá tự do. Đó là một lý do đơn giản. Và nó làm hắn hài lòng vô cùng. Madelyne cảm thấy an toàn. Khi cơn sốt thống trị tâm trí nàng, Duncan đã khám phá ra

tuổi thơ của nàng. Madelyne là một đứa trẻ lặng lẽ cố càng kín đáo càng tốt. Mẹ Madelyne đã che chắn con gái bà khỏi cha và anh trai cô bé, nhưng hai năm Madelyne sống một mình với Louddon sau khi mẹ nàng qua đời là một khoảng thời gian kinh hoàng, đau khổ thật sự. Madelyne nhanh chóng học cách không cười không khóc, không bộc lộ suy nghĩ hoặc giận dữ, vì làm thế sẽ thu hút sự chú ý đến với nàng.

Dù những năm nàng sống với cậu Berton là những tháng năm hạnh phúc, Duncan cũng nghi ngờ Madelyne cư xử như một cô bé bình thường. Sống với một vị linh mục sẽ dạy thêm cho nàng sự gò bó, kiềm chế. Duncan không tin nàng tinh nghịch láu lỉnh khi nàng phải chịu trách nhiệm với ông lão lớn tuổi mong manh người mà có lẽ dựa vào nàng nhiều hơn là nàng dựa vào ông.

Madelyne học cách kiểm soát từ cậu nàng. Duncan biết vị linh mục chỉ cố giúp Madelyne sống sót. Cậu nàng dạy nàng làm thế nào để giấu đi cảm xúc trước anh trai nàng, giả sử nàng phải sớm quay lại với anh ta. Cả Madelyne lẫn cậu nàng không mong chờ các cuộc viếng thăm kéo dài trong năm. Vì thế, Madelyne sống cùng nỗi lo sợ Louddon một ngày nào đó xuất hiện trước cửa nhà cậu nàng và đưa nàng quay về nhà.

Vì sợ nên cẩn thận. Và giờ vì cảm thấy an toàn nên Madelyne hoàn toàn thoải mái.

Duncan hiểu Madelyne hơn là nàng hiểu chính bản thân mình. Nàng vụng về lóng ngóng, nhưng thật sự đơn giản là nàng vội vàng như vậy là để bắt kịp cuộc sống, để trải nghiệm từng kinh nghiệm một, nàng không có thời gian cho việc cẩn thận. Nhiệm vụ đó rót cái bịch xuống chồng nàng. Madelyne như một cô ngựa con nhanh nhẩu kiểm tra các chân của mình. Nàng là một niềm vui để dõi theo, là một con ác mộng phải bảo vệ.

Những gì Duncan không hiểu là các cảm xúc của hắn dành cho vợ mình. Hắn đến pháo đài của Louddon để bắt giữ Madelyne. Kế hoạch của hắn là báo thù; ăn miếng trả miếng. Và chỉ có lý do đó thôi.

Cho đến khi nàng sưởi ấm bàn chân hắn.

Mọi thứ thay đổi ngay lúc đó. Duncan đã biết một điều chắc chắn: hắn không thể phủ nhận từ nay trở đi họ đã ràng buộc vào nhau. Hắn không bao giờ có thể để nàng đi.

Và rồi hắn kết hôn với nàng.

Sáng hôm sau, đội quân của Louddon rời khỏi lãnh địa Wexton.

Mỗi ngày Duncan sẽ tìm ra một lý do mới cho việc hắn đã ra một quyết định phi thực tế là kết hôn với nàng. Phải, hắn muốn sử dụng phần đầu óc logic nhất của mình để đưa ra lý do cho các cảm xúc trong trái tim hắn.

Vào thứ Hai, hắn tự nhủ hắn cưới nàng vì hắn muốn nàng có nơi cư trú an toàn, một nơi để sống mà không phải sợ hãi. Hành động vị tha trong nghĩa cử cao đẹp cứu mạng hắn xứng đáng được một phần thưởng như vậy.

Vào thứ Ba, hắn tự nhủ hắn cưới nàng vì hắn muốn lên giường với nàng. Phải, dục vọng là một lý do tốt đấy.

Đến thứ Tư, hắn thay đổi ý kiến, quyết định rằng hắn cam kết bản thân mình với nàng vì nàng yếu đuối còn hắn mạnh mẽ. Tất cả huấn luyện đào tạo của hắn tạo điều kiện để hắn hồi đáp như thế. Madelyne giống một chú hươu, và dù nàng không quỳ gối trên mặt đất và trao cho hắn cam kết của nàng, thì hắn vẫn có nhiệm vụ bảo vệ nàng. Và vì vậy, lòng trắc ẩn rốt cuộc là lý do thật sự.

Thứ Năm đến cùng với nhận thức khác. Sao đây, hẳn kết hôn với Madelyne không chỉ để bảo vệ nàng mà còn để cho nàng thấy nàng thật sự quý báu đến nhường nào. Cô vợ dịu dàng của hắn được dạy rằng nàng không có giá trị. Nàng không tin mình có giá trị. Louddon đã đối xử tệ hết sức với nàng trong 2 năm, rồi gửi nàng đến chỗ cậu Berton trong một chuyến viếng thăm. Điều đó quá rõ ràng, thậm chí với cả Duncan, là Louddon đã quên sự tồn tại của nàng. Đó là lý do duy nhất mà hắn cho là vì thế mà Madelyne sống với vị linh mục lớn tuổi gần 10 năm trời.

Khi hắn trao cho Madelyne tên hắn, Duncan thực sự cho nàng thấy nàng đáng trọng đến mức nào.

Thật không may, nhưng lý do đó thậm chí còn không qua nổi lấy một ngày.

Hắn ương ngạnh lờ đi sự thật. Duncan thật sự tin hắn có thể làm tình say đắm với Madelyne mỗi đêm và rồi phớt lờ nàng vào ban ngày. Nghe có vẻ hợp lý đấy nhỉ. Rốt cuộc, hắn cực kỳ thành công trong việc tách rời bản thân khỏi gia đình. Hắn là thủ lĩnh và là anh trai. Không nhiệm vụ nào mâu thuẫn với nhiệm vụ nào. Phải, nghe dễ dàng đấy. Madelyne đã đưa bản thân nàng vào trái tim hắn, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ ảnh hưởng đến lối sống của hắn.

Sự thật cần nhằn hắn suốt cả tuần dài đằng đẵng, khó chịu như những âm thanh thầm thì đầu tiên của cơn sốt rét. Vào buổi chiều thứ Sáu, chỉ hai tuần sau cái ngày hắn kết hôn với Madelyne, cơn bão nổ ra.

Dữ dội.

Duncan vừa quay lại sân khi tiếng thét của Edmond làm hắn chú ý. Hắn quay người, đúng lúc thấy Madelyne thông thả đi về phía chuồng ngựa. Cửa chuồng mở rộng. Silenus được tự do. Nó phi

nước đại về phía Madelyne, đầu nó cúi xuống, bốn vó nện ầm ầm như sấm. Con chiến mã không lơ sấp giẫm chết nàng.

Người chăm ngựa rượt theo sau nó, nắm chắc dây cương trong tay. Anthony ở ngay sau anh ta. Cả hai hét vang cảnh báo Madelyne, nhưng Duncan quyết định tiếng ồn từ vó ngựa đã át đi âm thanh của họ, vì vợ hắn không hề nhìn quanh quất.

Hắn tin chắc nàng sẽ chết.

“Không!” Tiếng gầm bắn ra từ sâu thẳm tâm hồn hắn. Trái tim Duncan như bị xé toạc khỏi lồng ngực. Tất cả những gì hắn có thể nghĩ là hướng đến Madelyne và bảo vệ nàng.

Tất cả mọi người đang chạy về phía Madelyne, cố cứu lấy nàng.

Và điều đó không cần thiết.

Madelyne không biết sự hỗn loạn quanh nàng. Nàng chỉ chú ý tới Silenus. Nàng mang theo thức ăn nó thích nhất và đang trên đường tới thăm nó khi nó lắc lư đi ra khỏi chuồng và tiến về phía nàng. Nàng cho là nó nôn nóng gặp nàng giữa đường.

Silenus lao đến cùng với một hơi thở đủ mạnh để có thể giết chết nàng. Bụi tung mù mịt trước mặt Madelyne khi con chiến mã dừng lại quá đột ngột trước nàng chỉ cách khoảng một hoặc hai inch. Nàng vẫy vẫy bàn tay trước mặt để làm quang không khí. Silenus lập tức thúc vào bàn tay nàng. Con vật đang tìm kiếm cục đường yêu thích của nó, Madelyne đoán thế.

Mọi người choáng váng đến mức không thể di chuyển. Họ đứng đó, ngó con chiến mã to lớn giậm chân xuống đất và thúc Madelyne lên nữa. Nàng bật cười, vui thích vì cách nó thể hiện tình cảm, cuối cùng nàng cũng chìa tay ra để nó liếm cục đường trong lòng bàn tay nàng.

Khi Silenus ăn hết, Madelyne vỗ vỗ vào nó. Nàng thấy James và Anthony đang đứng sau con ngựa một khoảng ngắn. Anthony đang dựa vào người James.

Madelyne mỉm cười với hai người họ. “Vết thương của anh lại gây phiền toái à, Anthony? Trông anh hơi nhợt nhạt,” nàng nói.

Anthony lắc mạnh đầu. Madelyne hướng về James, nhìn vào cặp mắt đờ đẫn của anh. “Cừu con của tôi cuối cùng cũng phá được cửa chuồng phải không? Nó đã cố gắng suốt một thời gian dài đấy.”

Khi James không trả lời nàng, Madelyne quyết định Silenus ắt hẳn đã làm anh sợ. “Đi nào, Silenus, tao tin là mày đã làm James thất vọng.” Nàng bước từ từ vòng qua nó và đi về phía chuồng ngựa. Silenus quay đầu, giờ thì hoàn toàn ngoan ngoãn đi về nhà mình. Giọng nàng, ngậm nga nho nhỏ một giai điệu nhẹ nhàng, giữ con quái vật dễ bảo lùi lũi đi sau nàng.

Duncan muốn đuổi theo Madelyne. Hắn sẽ giết nàng vì đã khiến hắn sợ chết khiếp. Nhưng hắn sẽ phải đợi, hắn biết, cho đến khi chân hắn có thể đi lại được.

Thề có Chúa, hắn phải tựa vào tường. Sức mạnh đã rời bỏ hắn. Hắn cảm thấy mình như một ông già với trái tim yếu ớt. Duncan nhận thấy Edmond cũng ở trong tình trạng tương tự. Em trai hắn quỳ sụp trên nền đất. Duncan biết Edmond không có lựa chọn nào.

Anthony dường như là người duy nhất có thể kiểm soát được trong lúc này. Anh ta đến chỗ Duncan, huýt sáo nho nhỏ. Duncan muốn giết anh ta.

Người chư hầu đặt tay lên vai Duncan. Đó có thể có nghĩa là một cử chỉ cảm thông. Duncan không rõ liệu Anthony đang chia buồn với hắn vì đã kết hôn với Madelyne hay là người chư hầu đang chia

sẽ sự thấu hiểu tình cảnh mà anh ta vừa chứng kiến. Duncan không đánh giá cao hành động đó, bất kể là vì động cơ nào.

“Có điều này tôi đã định nói với cậu, Duncan.”

Giọng Anthony rất nhẹ nhưng vẫn khiến Duncan tập trung. Hắn quay qua quắc mắt với người phó tướng của mình. “Chuyện gì?” hắn hỏi.

“Vợ cậu quyết tâm cưới Silenus,” Anthony bật ra.

“Chỉ khi tôi chết và không chứng kiến điều đó,” Duncan gầm lên.

Anthony mỉm cười một cách láo xược. Anh ta quay mặt đi, hiển nhiên là để bảo vệ mặt mình khỏi Duncan. “Bảo vệ vợ cậu là một việc đòi hỏi khắt khe khác thường. Khi suy nghĩ của cô ấy đã vạch ra kế hoạch hành động, không gì ngăn cô ấy lại được.”

“Cô ta đã làm hư con ngựa trung thành của tôi,” Duncan hét lên.

“Phải,” Anthony trả lời, không thể giấu niềm vui thích. “Cô ấy đã làm thế.”

Duncan lắc đầu. “Ôi Chúa, tôi nghĩ mình sẽ mất cô ấy.” Giọng hắn hạ thấp thì thầm gay gắt. Khi hắn nhìn xuống đôi tay mình, thấy chúng vẫn rung rung, hắn lập tức cáu tiết trở lại. “Tôi sẽ giết cô ta. Cậu có thể chứng kiến việc đó nếu cậu muốn.”

Duncan lại hét lên. Anthony không bị đe dọa. Người chư hầu ngã người ra sau dựa vào tường. Anh ta hỏi chỉ vì tò mò, “Tại sao?”

“Nó sẽ hoàn thiện ngày của cậu,” Duncan tuyên bố.

Anthony phá ra cười. “Tôi không định hỏi cậu tại sao tôi sẽ muốn chứng kiến cái chết của Madelyne, Nam tước. Tôi muốn hỏi cậu tại sao cậu muốn giết cô ấy.”

Tiếng cười của Anthony không phù hợp với tâm trạng của thủ lĩnh của anh ta lúc này. “Bạn sẽ thích nhiệm vụ mới như là quản lý nước thế nào nhỉ?” hắn đe dọa. “Bạn sẽ thấy thú vị khi kéo từng cái xô vào nhà bếp chứ? Nhiệm vụ như thế đủ thách thức chứ, Anthony?”

Đó là một đề nghị sỉ nhục ai đó có cấp bậc như Anthony. Duncan nghĩ chư hầu của hắn sẽ lập tức hối hận vì sự thiếu tôn trọng của anh ta.

Anthony, tuy nhiên, dường như chẳng tỏ ra chút xíu hối hận nào. “Đây là một nhiệm vụ nguy hiểm cậu giao cho tôi, Nam tước. Cậu chỉ cần hỏi Ansel nhiệm vụ này nguy hiểm đến thế nào là biết ngay ấy mà.”

“Bạn đang nói cái quái gì vậy?”

“Cận vệ của cậu suýt nữa chết đuối hôm rồi. Thằng nhóc đang trèo lên bể chứa nước mưa khi một quả bóng đập vào vai nó. Ansel mất thăng bằng, dĩ nhiên, và...”

Duncan gơ tay ra hiệu im lặng. Hắn không muốn nghe thêm nữa. Hắn nhắm mắt lại, cầu nguyện cho sự kiên nhẫn. Dù hắn không biết đầy đủ câu chuyện, trực giác mách bảo cô vợ bé nhỏ dịu dàng của hắn đứng đằng sau rủi ro của Ansel. Hắn cũng để ý thấy nàng hướng dẫn trò chơi mới cho bọn trẻ trưa hôm qua.

Edmond đi đến gia nhập với Duncan và Anthony. “Chuyện gì làm anh thú vị vậy, Anthony?” Edmond hỏi. Em trai Duncan vẫn còn run rẩy về việc Madelyne cận kề với cái chết đến mức anh không thể tìm thấy từ xa điều gì hài hước đến thế.

“Thủ lĩnh của chúng ta sắp giết vợ anh ấy,” Anthony thông báo.

Trông Edmond bức tức. “Vì Chúa,” anh lầu bàu. “Nhìn thủ lĩnh của chúng ta bây giờ xem.” Một nụ cười toe toét chậm chậm mở ra

trên khuôn mặt anh trước khi anh nói tiếp, “Sao nhỉ, Duncan không thể giết một con cừu con.”

Quý tha ma bắt, hắn đang bị bẽ mặt. Edmond rõ ràng nghe thấy Madelyne gọi chiến mã của hắn là cừu con của nàng. Mọi người có lẽ cũng nghe thấy, và nếu họ không nghe, Edmond chắc chắn sẽ kể cho họ biết.

“Hình như là, Anthony à, tù nhân của chúng ta đã trở thành người bắt giữ.”

“Anh không có tâm trạng chơi trò úp úp mở mở, Edmond.” Duncan lầm bầm.

“Anh cũng không có tâm trạng thừa nhận anh yêu Madelyne. Nhìn tình trạng anh xem, anh trai, và sự thật động thẳng vào giữa hai mắt anh đấy.”

Edmond lắc đầu, quay người và chậm rãi bỏ đi.

“Madelyne là một phụ nữ dễ dàng được yêu thương, Nam tước,” Anthony nhận xét khi họ chỉ còn lại hai người.

“Dễ ư? Dễ như nuốt một cây gậy hủ?”

Họ hoàn toàn không hợp với nhau. Hắn cứng nhắc như một thân cây già cỗi. Madelyne lại hay thay đổi như cơn gió.

Và hắn không bao giờ có cơ hội... không có cho đến khoảnh khắc nàng chạm vào vào bàn chân hắn. Giờ thì Duncan biết điều đó. Chúa ơi, hắn yêu nàng.

“Tôi sẽ không có bất kỳ sự lộn xộn nào trong đời mình,” Duncan tuyên bố lời thề sôi sục.

“Có lẽ, đến đúng lúc, tất cả sẽ ổn định...”

“Khi Madelyne quá già để ra khỏi giường,” Duncan ngắt lời. “Lúc đó tôi sẽ có lại sự bình yên.”

“Bình yên có thể rất chán,” Anthony nói bằng quơ và mỉm cười. “Vợ cậu đã đưa một cuộc sống mới vào nhà cậu, Duncan.” Anthony tìm cách khuyên giải Duncan với lý lẽ của mình.

Anh kết luận, từ cách Duncan giận dữ, rằng kế hoạch của anh chẳng có tác dụng. Có lẽ thủ lĩnh của anh chỉ mới vừa nhận ra Madelyne có ý nghĩa với hắn nhiều đến thế nào. Nếu đó là một tình thế, Anthony cho rằng Nam tước của anh sẽ không chấp nhận nó.

Anh để Duncan ở lại với mớ suy nghĩ, cáo từ bằng một cái cúi đầu, và đi.

Duncan mừng vì đơn độc. Hắn vẫn giữ hình ảnh con chiến mã lao về phía cô vợ bé nhỏ dịu dàng của mình, hắn biết không bao giờ quên được nỗi kinh hoàng ấy chừng nào mà hắn còn sống.

Nàng đã chiếm được con ngựa của hắn cũng như chiếm được hắn. Duncan thấy nụ cười đầu tiên của mình khi hắn nhận ra Madelyne đã hoàn thành một kỳ công ra sao. Edmond đã đúng. Madelyne giờ là người bắt giữ, vì nàng sở hữu trái tim hắn.

Có sức mạnh bất ngờ xuất hiện cùng sự thật. Duncan đột nhiên cảm thấy như thể hắn vừa kết thúc đợt huấn luyện 40 ngày nhanh chóng. Hắn sẽ không phải phốt lờ Madelyne thêm nữa. Phải, hắn có thể say mê nàng. Bên cạnh đó, hắn thừa nhận, đó là thời của quá khứ khi hắn sử dụng bàn tay sắt cho mọi việc.

Hắn bắt đầu theo sau vợ hắn, dự định sẽ thuyết giảng nàng một lát, rồi sau đó hôn nàng. Hắn vẫn còn giận dữ. Đó là lỗi của nàng, tất nhiên. Nàng là người khiến tim hắn đập liên hồi. Nàng làm hắn sợ chết khiếp. Hắn không thích cảm giác đó, không thích chút nào. Hắn

cũng không quen với việc yêu thương. Điều đầu tiên sẽ mất thời gian để vượt qua, điều thứ hai sẽ mất thời gian để thích ứng.

Một tiếng hét khác ngăn hấn lại. Fegus, người lính chịu trách nhiệm canh gác khu phía nam, kêu to thông báo có khách đang đến gần pháo đài. Từ màu sắc hiển hiện trên ngọn cờ phấp phới trong cơn gió nhẹ, người lính canh biết đó là Nam tước Gerald và người của anh muốn vào.

Tất cả những gì Duncan cần là biến ngày hôm nay của hấn thành một màu đen hoàn toàn. Chết tiệt, hấn đã gửi tin đến Gerald với giải thích đầy đủ về tình trạng của Adela. Hấn cho rằng Gerald sẽ gửi người đưa tin quay về một thỏa thuận hủy bỏ hôn ước. Rõ ràng là, vì Gerald bận khoản với chuyến đi dài như vậy, vẫn còn một vấn đề phải giải quyết trước khi lời hứa hôn có thể đi qua một bên.

Quý quái, hấn sẽ phải khéo léo. Và Adela có thể sẽ lâm vào tình trạng rối loạn như trước đây khi biết chồng sắp cưới của mình đến thăm. Duncan nhận ra hấn có thể đã kết luận quá vội vàng.

Gerald là một người bạn cũ. Có thể có cả đồng lý do để Nam tước đến thăm. Chúa ơi, Madelyne đang ảnh hưởng đến hấn nhiều hơn là hấn nhận thấy. Hấn đang bắt đầu nhận lấy vài khiếm khuyết của nàng.

Nàng được trao tặng sự ảnh hưởng đến việc tập trung của hấn. Tại sao hử, chỉ cách đây hai ngày hấn đang ở giữa một vấn đề quan trọng cần ra lệnh cho người của hấn, khi vợ hấn đi dạo xuất hiện trong tầm nhìn, Duncan đột nhiên thấy bản thân đang dõi theo hông nàng chuyển động duyên dáng, quên sạch những mệnh lệnh hấn đang đưa ra.

Duncan mỉm cười nhớ lại. Binh lính chăm chú nhìn hấn chờ giải thích, và hấn đứng đó, không có lấy một ý niệm mơ hồ nào về

những gì hắn đang nói, có lẽ trông có vẻ hoàn toàn ngớ ngẩn, cho đến lúc Gilard bước đến và nhắc hắn về chủ đề của họ.

Fergus hét gọi Duncan lần nữa, làm gián đoạn sự tập trung của hắn. Duncan ngay lập tức ra lệnh để cho Nam tước Gerald vào trong.

Madelyne vừa rời chuồng ngựa khi Duncan chặn nàng lại. Không thèm đưa cho nàng bất cứ kiểu chào hỏi nào thích hợp, hắn đột ngột tuyên bố mệnh lệnh.

“Adela ở trong nhà, Madelyne. Đi và nói cho con bé biết Nam tước Gerald đang ở đây. Nó sẽ phải chào cậu ấy trong bữa tối.”

Madelyne tròn xoe mắt trước thông tin nóng hổi của Duncan. “Tại sao anh ấy lại ở đây, Duncan? Có phải anh gửi tin cho anh ấy?”

“Ta không có,” Duncan trả lời, phát cáu vì nàng không lập tức nhắc gấu váy lên và chạy ào đi theo lệnh hắn. Hắn đang đứng đủ gần để hôn nàng, và ý nghĩ đó hoàn toàn xâm chiếm hắn. “Bây giờ, làm theo lời ta dặn, vợ.”

“Em luôn làm điều anh hướng dẫn,” Madelyne nhoen miệng cười. Nàng xoay người, bắt đầu bước đi về phía lâu đài. “Và ngày lành cho anh, Duncan,” nàng kêu lớn qua vai.

Đó là một lời chúc thiếu tôn trọng có ý nhắc nhở hắn cư xử không tốt, Duncan cho là vậy. Hắn tự nhủ thật là tệ vì không có thời gian để bóp nghẹt nàng đến bất tỉnh.

“Madelyne.”

Nàng dừng lại ngay khi hắn gọi, nhưng không quay lại cho đến khi hắn yêu cầu. “Lại đây.”

Madelyne tuân theo, dù nàng cau mày, vì giọng của chồng nàng nghe rất dịu dàng. “Vâng, Duncan?” nàng hỏi.

Duncan hắng giọng, cau mày, và nói, “Buổi chiều tốt lành.”

Hắn thậm chí không có ý nói thế, phải không? Duncan cau tít mày khi Madelyne mỉm cười. Hắn đột ngột kéo nàng vào lòng và hôn nàng.

Thoạt tiên nàng quá sững sốt để hưởng ứng. Duncan chưa bao giờ chạm vào nàng ban ngày. Tại sao ư, hắn luôn lờ nàng đi. Bây giờ hắn không phớt lờ nàng nữa. Không, hắn đang hôn nàng mạnh mẽ, và trong tầm nhìn rõ ràng của bất cứ ai đi ngang qua.

Nụ hôn không dịu dàng, nhưng say đắm khêu gợi. Đúng lúc nàng chuẩn bị hôn trả thì Duncan lùi ra.

Hắn mỉm cười với nàng. “Đừng bao giờ gọi ngựa của ta là cừu con của em nữa. Em hiểu không?”

Madelyne ngược lên nhìn chăm chăm vào Duncan, trông bối rối và xúc động.

Trước khi nàng có thể hình thành câu hỏi, Duncan đã đi mất. Madelyne nâng váy lên và đuổi theo sau hắn. Nàng chớp lấy tay hắn, ngừng hắn lại, và khi hắn quay lại để nhìn nàng, hắn vẫn đang mỉm cười.

“Anh ồm hả, Duncan?” Madelyne hỏi, có nỗi sợ hãi trong giọng nàng.

“Không.”

“Vây tại sao anh lại cười như vậy?”

Duncan lắc đầu. “Madelyne, vui lòng đi và bảo với Adela là Gerald đã đến,” hắn nói.

“Vui lòng?” Madelyne hỏi, trông nàng có vẻ kinh sợ. “Anh nói em vui lòng...”

“Madelyne, làm như ta yêu cầu.”

Nàng gật đầu nhưng không di chuyển. Madelyne chỉ đứng đó, nhìn theo Duncan bước đi. Nàng choáng váng đến mức không thể đuổi theo hắn nữa. Duncan luôn có thể đoán trước được. Bây giờ hắn đang cố thay đổi. Nàng vặn xiết đôi bàn tay vào nhau vì lo lắng. Nếu đây là một ngày hè nắng nóng, nàng sẽ tin mặt trời đã nướng khét đầu hắn. Vì đây là tháng Một, tuy vậy, và trời lạnh kinh hoàng, Madelyne không thể tìm ra điều gì hợp lý cho việc thay đổi thái độ của hắn.

Nàng cần thời gian để suy nghĩ. Madelyne thở dài và cố đẩy hành vi lạ lùng của chồng nàng ra khỏi suy nghĩ. Rồi nàng vội vã đi tìm Adela.

Cố gắng đẩy Duncan qua một bên là điều nói dễ hơn làm. Tại sao hử, nó có lẽ là điều ít khó khăn nhất giống như chiến đấu một mất một còn.

Adela giúp đầu óc Madelyne thoát khỏi chồng nàng. Em gái Duncan đang ở trong phòng ngủ của mình. Cô ngồi trên giường và chải tóc.

“Chúng ta có khách, Adela,” Madelyne vui vẻ thông báo.

Adela vui vì thấy Madelyne đến cho đến lúc cô biết ai là khách thăm. “Mình sẽ ở trong phòng này đến chừng nào anh ấy đi,” Adela hét lên. “Duncan đã hứa với mình. Làm sao anh ấy có thể yêu cầu Gerald đến đây chứ?”

Madelyne có thể thấy Adela sợ hãi đến mức nào. Đôi tay cô rơi xuống lòng và vai cô sụp xuống.

“Duncan không mời Gerald. Đừng cảm thấy khó chịu, Adela. Cậu biết anh trai cậu không bao giờ phản bội lời hứa của mình. Tận

đáy lòng cậu biết mình nói thật, đúng không?”

Adela gật đầu. “Có lẽ, nếu mình cư xử giống như đã làm khi lần đầu cậu đến đây, vậy thì Gerald sẽ chán ghét đến mức rời khỏi ngay lập tức.”

“Đừng ngốc nghếch thế,” Madelyne giẫm nát tia sáng háo hức trong mắt Adela. “Gerald sẽ chỉ nghĩ cậu đáng thương hại thôi. Anh ấy chỉ có thể nghĩ cậu không vượt qua được tai nạn. Nếu cậu trông xinh đẹp như chính cậu và chào hỏi anh ấy với sự tôn trọng, phải, thì mình tin là anh ấy sẽ biết tâm lý cậu ổn và đơn giản là cậu không muốn kết hôn với anh ấy. Hơn nữa, Duncan mới là người sẽ phải chịu trách nhiệm trước Gerald, không phải cậu, Adela.”

“Nhưng Madelyne, mình không thể đối mặt với Gerald, mình chỉ không thể,” Adela gào to. “Anh ấy biết chuyện gì đã xảy ra với mình. Mình sẽ chết vì xấu hổ mất.”

“Trời đất,” Madelyne kêu lên cố ra vẻ bức mình. Bên trong, nàng thấy đau đớn vì Adela. “Những gì đã xảy ra không phải lỗi của cậu, Adela. Gerald biết điều đó.”

Adela không có vẻ nhẹ nhõm trước lập luận của Madelyne, vì vậy nàng quyết định chuyển đề tài một chút. “Kể mình nghe những gì cậu nhớ về Nam tước Gerald đi. Anh ấy trông ra sao?”

“Anh ấy có mái tóc đen tuyền và đôi mắt màu cây phi, mình nghĩ vậy,” Adela nhún vai trả lời.

“Vậy cậu có nghĩ anh ấy đẹp trai không?”

“Mình không biết.”

“Anh ấy tử tế chứ?”

“Các Nam tước không tử tế,” Adela trở về chủ đề chính.

“Tại sao không?” Madelyne bước đến và bắt đầu tết tóc cho Adela.

“Họ không cần phải tử tế,” Adela trả lời. “Có gì sao nếu trông anh ấy dễ nhìn hay không, Madelyne?” Cô cố quay lại nhìn mặt Madelyne.

“Yên nào, nếu không bím tóc của cậu sẽ không đều,” Madelyne kêu lên. “Mình chỉ tò mò về anh ấy, có vậy thôi.”

“Mình không thể xuống lâu.”

Cô bắt đầu khóc. Madelyne không chắc phải làm gì. “Cậu không phải làm điều gì cậu không thích, Adela. Duncan đã hứa với cậu, và dường như đối với mình điều tối thiểu cậu có thể làm để tỏ lòng cảm kích là đứng cạnh anh trai cậu và đối xử với Gerald như một vị khách đáng trân trọng.”

Madelyne phải giữ vững lý lẽ của nàng khá lâu. Cuối cùng thì nàng có thể chi phối Adela. “Cậu sẽ xuống lâu với mình chứ? Cậu sẽ ở cạnh mình phải không?” Adela hỏi dồn.

“Dĩ nhiên rồi,” Madelyne hứa. “Nhớ điều này, Adela. Cùng nhau chúng ta sẽ đối mặt với bất cứ thách thức nào.”

Adela gật đầu. Madelyne tìm cách xoa dịu tâm trạng cô. “Mình e là bím tóc của cậu đang rớt xuống một bên tai. Cậu phải tết lại thôi, rồi thay váy. Mình phải đi xem bữa tối sắp xếp thế nào và cũng phải thay đồ nữa.”

Madelyne vỗ nhẹ lên vai Adela. Tay cô đang run run. Nàng biết đó là vì Adela quá lo lắng và sắp phải đối mặt với một sự thử thách mới.

Nàng vẫn mỉm cười đến lúc nàng đóng cánh cửa lại sau lưng. Sau đó nàng để nỗi lo lắng xuất hiện. Madelyne bắt đầu cầu nguyện

cho những gì nàng tin là sẽ mang đến phép màu. Nàng cầu nguyện
cho lòng can đảm.

Chương Mười Sáu

“Tình yêu chinh phục tất cả; hãy để chúng ta khuất phục trước tình yêu.”

VIRGIL, ECLOGUES, X

Sau khi Madelyne đưa ra những chỉ dẫn cho Gerty để chuẩn bị bữa tối, nàng quay lại căn phòng trên tháp.

Đã hai tuần trôi qua kể từ cái đêm Duncan phá hỏng cánh cửa và cửa mới cũng được làm lại một tuần rồi. Tuy vậy, cánh cửa mới không có những vòng kim loại chốt cửa, và Madelyne mỉm cười suốt vì sự thay đổi ấy mỗi lần nàng để mắt đến nó. Duncan ắt hẳn đã ra lệnh như vậy để đề phòng Madelyne không thể nhốt hẳn bên ngoài lần nữa.

Madelyne thử hết tất cả váy xống của nàng và cuối cùng nàng chọn chiếc đầm liền dài màu xanh hoàng gia. Chiếc đầm vừa vặn thân hình nàng với mép váy chấm mắt cá chân tạo thành một sự tương phản hoàn hảo với chiếc áo ngoài dài ngang gối màu trắng nhạt. Đó là màu sắc của Wexton và là sự lựa chọn có chủ ý trong nhiệm vụ của Madelyne. Nàng là vợ của Duncan, xét cho cùng, và là nữ chủ nhà đối với Nam tước Gerald. Nàng muốn Duncan tự hào về nàng tối nay.

Nàng dành chút thời gian để chải tóc đến khi nó tạo thành những lọn quăn thả rơi trên gò ngực nàng. Vẫn còn nhiều thời gian, nàng ngồi xuống giường và thắt ba sợi dây ruy băng xanh dương thành một sợi dây lưng xinh đẹp. Nàng quấn nó quanh eo nhưng để nó đủ rộng để rơi nghiêng bên hông nàng, một kiểu thời trang thịnh hành,

theo như Adela nói, người biết nhiều về vấn đề thời trang hơn Madelyne. Nàng kết thúc bằng việc nhét con dao găm nhỏ nàng dùng để cắt thịt vào cái bao đựng bên trong dây tết lưng mà nàng đã cố thiết kế.

Madelyne ước có một cái gương để nàng có thể xem nàng trông như thế nào, rồi quyết định nàng thật là rộng tuếch khi muốn tiêu pha phung phí như vậy.

Trên đường xuống phòng Adela, nàng bất chợt dừng lại vì một nỗi lo lắng ập đến. Nam tước Gerald sẽ đối xử với nàng như là vợ của Duncan hay như là em gái của Louddon? Chúa biết anh ta có đủ lý do để ghét Louddon. Anh trai nàng đã hủy hoại tương lai của Gerald với Adela. Nam tước Gerald có mắng chửi như tát nước vào mặt nàng vì con phần nô của anh ta không?

Madelyne vẽ ra một viễn cảnh kinh khủng ngay sau đó. Khi nàng hình dung đến cảnh Nam tước Gerald bóp cổ nàng, nàng buộc bản thân phải bình tĩnh lại. Nàng lo sợ, thật sự, nhưng nỗi sợ hãi giúp nàng bình tĩnh. Madelyne tạo một vẻ mặt bình thản.

Nàng tự nhủ nàng sẽ vượt qua cuộc chạm trán này còn xa hơn nàng nghĩ. Suy nghĩ ấy cho nàng thêm sức mạnh. Bên cạnh đó, dù Gerald có đối xử với nàng khủng khiếp đến thế nào đi nữa thì Duncan sẽ không để anh ta làm hại nàng.

Adela đã sẵn sàng khi Madelyne gõ cửa phòng. Em gái Duncan mặc chiếc áo ngoài màu hoa hồng và cái đầm liền màu hồng nhạt. Tóc cô được bện quanh một sợi dây băng trên đỉnh đầu. Madelyne nghĩ trông cô ấy thật xinh đẹp. “Adela, bồ câu nhỏ, cậu thật lộng lẫy.”

Adela mỉm cười. “Cậu gọi mình bằng cái tên buồn cười quá, cứ như mình nhỏ hơn cậu vậy, trong khi cậu biết rõ mình lớn hơn cậu gần hai tuổi cơ mà.”

“Không có cách nào để công nhận một lời khen ngợi,” Madelyne phớt lờ nhắc nhở của Adela về khác biệt tuổi tác giữa họ. Cuối cùng thì, Adela có lẽ lớn hơn vài tuổi, nhưng Madelyne cảm thấy mình từng trải hơn hẳn. Nàng không mỏng manh dễ vỡ như bạn nàng, và nàng là phụ nữ đã kết hôn.

“Cảm ơn vì đã nói trông mình lộng lẫy,” Adela lên tiếng. “Madelyne, cậu luôn xinh đẹp. Tối nay cậu mặc đồ theo sắc phục của Duncan. Anh trai mình sẽ không thể rời mắt khỏi cậu được.”

“Anh ấy có lẽ thậm chí không nhận thấy mình ở trong phòng,” Madelyne đáp lại.

“Ồ, anh ấy sẽ nhận ra ngay,” Adela mỉm cười dự đoán. “Thái độ của cậu với chồng vẫn chưa dịu đi à?”

Adela cố ngồi xuống giường như thể cô có tất cả thời gian trên thế giới cho cuộc trò chuyện này. Madelyne nắm lấy tay cô và kéo cô ra cửa. “Mình không bao giờ biết làm thế nào để cảm nhận được anh trai cậu,” nàng thừa nhận ngay khi Adela bước đi cạnh nàng. “Phút trước mình vờ như cuộc hôn nhân này đều làm cả hai hài lòng, và phút sau mình chắc chắn Duncan rất muốn thoát khỏi mình. Mình không ngốc, Adela. Mình hiểu tại sao anh trai cậu lại lấy mình.”

“Để trả thù anh trai cậu?” Adela cau mày hỏi.

“Thấy chưa? Cậu cũng nhận ra sự thực đó,” Madelyne kêu lên.

Madelyne đã lờ đi việc Adela hỏi câu hỏi và nàng không trả lời chắc chắn. Adela nghĩ mình sẽ giải thích kỹ hơn vì cô không tin Duncan sẽ làm điều kinh khủng như vậy, nhưng Madelyne lại bắt đầu nói làm cô mất tập trung. “Thật là ngốc khi hy vọng Duncan sẽ quen với việc mình là vợ anh ấy, và mình biết tình trạng này chỉ là tạm thời. Đức vua chắc chắn yêu cầu nhà thờ hủy bỏ hôn nhân của bọn mình.”

Adela gật đầu, cô cũng nghĩ đến khả năng đó. “Mình nghe Gilard nói Đức vua của chúng ta đang ở Normandy, giải quyết cuộc nổi loạn nào đó.”

“Mình cũng nghe thế.”

“Madelyne, cậu có ý gì khi nói cậu hy vọng Duncan sẽ quên với việc đó?”

“Anh trai cậu đã phải hy sinh khi kết hôn với mình. Anh ấy từ bỏ tiêu thư Eleanor của anh ấy. Mình chỉ ước anh ấy sẽ hạnh phúc...”

“Cậu tự xem mình là vật hy sinh ư?” Adela thốt lên. “Chẳng lẽ cậu không nhận ra cậu quan trọng đến thế nào với tất cả bọn mình sao?”

Khi Madelyne không trả lời, Adela tiếp tục. “Cậu có yêu anh trai mình không?”

“Mình không gốc thế đâu,” Madelyne trả lời. “Những người mình yêu thương đều bị tước đoạt khỏi mình. Bên cạnh đó, mình không trao tình yêu của mình cho một con sói. Mình chỉ muốn sống yên bình với nhau trong khoảng thời gian chung này.”

Adela mỉm cười. “Duncan không phải sói, Madelyne. Anh ấy là một người đàn ông. Và mình nghĩ cậu không nói thật lòng.”

“Mình luôn nói thật,” Madelyne phản bác, thất kinh vì Adela có thể nảy ra suy nghĩ về một điều như vậy.

“Vây thì tốt, cậu đang tự lừa dối bản thân và không biết điều ấy. Cậu có thể cố gắng bảo vệ trái tim cậu không bị rơi vào tay Duncan, nhưng dù sao chẳng nữa mình nghĩ cậu đang bắt đầu yêu anh ấy, không thì trông cậu sẽ không khó chịu như thế này bởi câu hỏi của mình.”

“Mình không khó chịu chút nào hết,” Madelyne cúi kính. Nàng lập tức hối tiếc vì cơn giận. “Ôi, Adela, cuộc sống không đơn giản như lẽ ra phải vậy. Tại sao ư, mình gần như cảm thấy thương hại Duncan. Anh ấy thay đổi tương lai chỉ để thỏa mãn sự thèm muốn trả thù, và giờ anh ấy phải gánh thêm một cô vợ là mình. Mình tin là giờ anh ấy đang hối tiếc vì hành động hấp tấp. Anh ấy chỉ là quá ương ngạnh thừa nhận điều đó.”

“Duncan không bao giờ làm gì mà cậu có thể gọi là hấp tấp trong suốt cuộc đời anh ấy đâu,” Adela cãi lại.

“Luôn có lần đầu tiên,” Madelyne nhún vai tỉnh bơ.

“Maude thấy Duncan hôn cậu ở ngoài sân,” Adela thì thầm.

“Và cô ấy lập tức nói cậu biết, phải không?”

“Tất nhiên rồi,” Adela bật cười. “Maude và Gerty cạnh tranh với nhau. Ai cũng muốn mình là người đầu tiên lan truyền những câu chuyện tán dóc mới nhất.”

“Đó là điều kỳ lạ nhất, Adela. Duncan hôn mình trước mặt tất cả mọi người.” Madelyne dừng lại để thở. “Mình nghĩ anh ấy có thể bị cảm lạnh.”

Họ chạm chân đến bậc thang cuối cùng bên ngoài lối vào đại sảnh. Adela ngừng lại. “Chúa ơi, mình sợ lắm, Madelyne.”

“Mình cũng vậy, Adela,” Madelyne thừa nhận.

“Cậu á? Tại sao thế, trông cậu chẳng sợ chút nào,” Adela quá bất ngờ trước lời thú nhận của cô bạn nhỏ, thấy nỗi sợ của chính mình giảm bớt. “Tại sao cậu sợ?”

“Vì Nam tước Gerald chắc chắn là ghét mình. Mình là gái của Loudon. Bữa tối có thể sẽ là một thử thách phải vượt qua.”

“Duncan sẽ không để Gerald xúc phạm cậu đâu, Madelyne. Giờ cậu đã là vợ của anh trai mình rồi.”

Madelyne gật đầu nhưng nàng chẳng hề bị thuyết phục. Khi Adela nắm lấy tay nàng và siết chặt, nàng mỉm cười.

Họ đứng lại lần nữa khi đến lối vào. Adela siết chặt tay Madelyne đến đau nhói.

Lý do quá rõ ràng. Duncan và Gerald đang đứng kề nhau trước lò sưởi. Cả hai tập trung vào Madelyne và Adela. Kỳ quặc, nhưng Madelyne nghĩ họ có vẻ hơi choáng váng, Và chẳng ai giận dữ.

Madelyne mỉm cười với Nam tước Gerald và lập tức liếc nhìn chồng mình. Duncan đang hoàn toàn chăm chú nhìn nàng. Hắn không mỉm cười. Ánh mắt hắn làm nàng đỏ mặt. Nàng nhận ra cái nhìn. Duncan luôn có vẻ mặt đó sau khi hắn hôn nàng.

Mọi thứ sớm trở nên lúng túng với bốn người chăm chăm nhìn nhau. Madelyne là người đầu tiên nhớ đến cách cư xử của mình. Nàng khẽ nhún gối chào, thúc nhẹ Adela làm tương tự, và rồi từ từ đi vào đại sảnh. Adela theo sau nàng.

Về mặt nàng bình thản. Nàng tạo ra một vẻ ngoài thư thái nhất.

Madelyne bước đi trong những bước chân kiêu kỳ, sang trọng và quý phái, và Duncan lập tức biết có gì đó không ổn. Hắn gặp vợ mình ở giữa phòng. Hắn đứng sát vào nàng, chiếc áo ngoài chạm vào cánh tay nàng. “Em sợ gì vậy?” hắn hỏi, cúi thấp xuống đến lúc mặt hắn cách nàng chỉ một hơi thở. Giọng hắn quá thấp, nàng phải nhón chân lên để nghe hắn nói gì.

Nàng ngạc nhiên vì hắn biết nàng sợ hãi. “Nam tước Gerald có biết em là em gái của Louddon không, Duncan?” nàng hỏi, nỗi sợ hãi ẩn hiện trong lời thì thầm.

Duncan chột hiều. Hắn gật đầu, đưa cho Madelyne câu trả lời cho câu hỏi của nàng, và rồi choàng tay qua vai nàng. Khi nàng đứng yên bên cạnh hắn, hắn giới thiệu nàng với Nam tước Gerald.

Gerald không có vẻ gì là xúc phạm nàng. Anh ta mỉm cười, một nụ cười thân thiện đúng nghĩa, và cúi chào sau khi họ được giới thiệu.

Gerald là người dễ nhìn nhưng Madelyne sẽ không nói anh ta đẹp trai, không thể khi anh ta đứng gần Duncan. Sao chứ, chồng nàng còn hơn cái gọi là dễ nhìn. Thực ra, hắn có lẽ che khuất tất cả đàn ông khác trên nước Anh.

Madelyne ngược nhìn Duncan. Nàng định nhờ hắn giúp Adela, thăm thì thôi, dĩ nhiên, để Gerald không nghe được, nhưng đứng quá sát chồng nàng như thế này làm rối loạn suy nghĩ của nàng và nàng chỉ có thể nhìn hắn chăm chú. Nàng thậm chí không thể xoay sở lấy một nụ cười. Đôi mắt hắn có màu xám kinh ngạc nhất, với những đường viền bạc đẹp tuyệt.

“Tại sao em nhìn ta như thế?” Duncan hỏi. Mũi hắn gần chạm vào mũi nàng. Hắn đủ gần để hôn.

“Em nhìn anh thế nào?” Madelyne hỏi vặn lại.

Giọng nàng như thế hụt hơi, và nàng đỏ ửng đủ cho Duncan đoán được suy nghĩ của nàng. Hắn đột ngột muốn mang nàng lên gác. Phải, hắn muốn làm tình với nàng đến tận ngày mai.

Vẻ mặt bình thản của nàng biến mất. Duncan toét miệng cười thích thú.

Edmond bước vào sảnh đúng lúc Duncan định hôn vợ hắn. Adela đang dán mắt xuống sàn nhà, Gerald dán mắt vào Adela, và Madelyne dường như đang bị thôi miên bởi chồng nàng.

“Buổi tối tốt lành,” Edmond gầm lên phá tan sự im lặng trong sảnh.

Mọi người di chuyển cùng lúc. Madelyne nhảy dựng, đập vào mũi Duncan. Chồng nàng lùi lại một bước, rồi chụp lấy nàng trước khi nàng ngã quỵ. Adela quay người, cố nở một nụ cười cho Edmond. Nam tước Gerald gật đầu chào anh.

“Một buổi tối tuyệt vời, phải không, Duncan? Gerald, ôi Chúa tôi, anh đã thành một ông già xấu xí kể từ lần cuối tôi gặp anh,” Edmond tuyên bố trong giọng nói lớn, vui vẻ.

Đầu Duncan trống rỗng. Hắn vẫn tóm lấy cô vợ của mình và rời đại sảnh, nhưng hắn đủ tự chủ để vượt qua bữa tối trước. “Đến giờ ăn rồi,” hắn quyết định. Duncan chớp lấy tay Madelyne và dẫn nàng về phía bàn ăn.

Madelyne không hiểu được sự vội vàng của hắn. Nàng nghĩ họ sẽ chuyện trò một lát trước khi ăn. Nhưng ánh mắt chồng nàng khiến nàng không tranh cãi.

Duncan ngồi ở đầu bàn, với Madelyne bên trái hắn. Hắn ngạc nhiên thấy Ansel xuất hiện phía bên kia của mình và bắt đầu phục vụ hắn. Dù đó là tục lệ thông thường cho việc những người cận vệ học hỏi tất cả các nhiệm vụ yêu cầu phục vụ thủ lĩnh của họ, Duncan chỉ mới chỉ dẫn cho cậu bé trong việc phòng thủ.

Một thay đổi khác bắt đầu bởi Madelyne, tất nhiên rồi, và không có sự cho phép của hắn. Hắn lắc đầu ngao ngán vì sự vi phạm của nàng, gật đầu với Ansel, và rồi trừng mắt nhìn vợ mình.

Nàng cả gan mỉm cười với hắn. “Anh có biết không, Duncan, đây là bữa ăn đầu tiên mà chúng ta cùng ăn?” nàng thăm thò, cố kéo tâm trí hắn thoát khỏi người cận vệ.

Duncan không có vẻ muốn trả lời nàng. Thực ra, hắn hầu như im lặng suốt bữa tối. Gilard đến muộn, làm Duncan cau mày. Madelyne lấy làm mừng vì Duncan không khiển trách em trai hắn trước mặt khách của họ.

Cha Laurance không đến dùng bữa tối. Madelyne là người duy nhất không bị bất ngờ bởi sự vắng mặt của anh ta. Nàng không tin anh ta bị ốm, mặc dù Edmond đã kể chuyện. Madelyne nghĩ lý do thật sự là người linh mục này sợ Duncan. Nàng không thể trách anh ta được. Anh ta quá trẻ cho nhiệm vụ khuyên nhủ Duncan các vấn đề về Chúa và nhà thờ.

Edmond và Gilard tiếp tục huyền thuyên suốt bữa tối, nhiều câu hỏi dành cho Gerald về năm vừa qua của anh ta, vì đã quá lâu bọn họ không gặp nhau.

Madelyne lắng nghe cuộc đối thoại của họ, thích thú bởi cái cách họ dễ dàng quấy rầy nhau. Họ sỉ nhục vẻ bề ngoài của người kia nhưng chẳng bao lâu Madelyne nhận ra đó chỉ là cách họ biểu lộ tình cảm. Nàng nghĩ đó là những lời bình phẩm thú vị nhất.

Nam tước Gerald rõ ràng là bạn thân của anh em nhà Wexton. Anh ta có nụ cười dễ thương. Khi Edmond gọi anh ta là người yếu đuối và thuật lại câu chuyện về cách Gerald đã đặt gương của anh ta sai chỗ trong lúc trận đánh quan trọng diễn ra, Gerald cười ha hả rồi đưa ra câu chuyện của mình để chứng tỏ sửa chọc ngoáy của Edmond là vô ích.

Adela ngồi đối diện với Madelyne. Cô dán mắt vào mặt bàn, nhưng Madelyne nhận thấy một vài lần cô mỉm cười vì những lời nhận xét hài hước lượn quanh bàn. Gerald không nói chuyện trực tiếp với Adela cho đến lúc bữa tối gần kết thúc. Edmond ngồi giữa hai người họ. Madelyne tin chắc Gerald sắp vẹo cổ vì anh ta cứ phải nghiêng đầu quanh Edmond để nhìn Adela.

Edmond cuối cùng cũng tội nghiệp cho người theo đuổi trong tương lai của Adela. Anh đứng dậy và ngẫu nhiên đi quanh bàn, vò bị quấy rĩ bởi một bình bia. Không ai bị đánh lừa trước cái mẹo đó, ít nhất là cả Adela. Có một bình bia ở ngay trước khay ăn của Edmond.

“Và em thế nào, Adela?” Gerald lịch sự hỏi. “Tôi rất lấy làm tiếc tôi đã lỡ cuộc hẹn với em khi em ở...”

Mặt Gerald đỏ bừng, dù không đỏ bằng khuôn mặt Adela tội nghiệp. Nam tước vô tình đề cập đến tai nạn.

Một sự im lặng lúng túng bao trùm mọi người. Duncan thở dài rồi lên tiếng, “Adela cũng rất tiếc đã không gặp được cậu ở Luân Đôn, Gerald. Adela? Nam tước hỏi thăm em kìa,” hần nhắc em gái.

Giọng Duncan dịu dàng, đầy thông cảm khi hần nói với em gái mình. Chúa ơi, hần đang trở thành người đàn ông dễ dàng để yêu. Quá dễ dàng. Phải chăng nàng yêu chồng nàng và chỉ là quá buồn bã thừa nhận nó?

Madelyne lập tức bắt đầu lo lắng. Nàng cũng thở dài, một âm thanh lớn, không quý phái khiến nàng hối tiếc ngay tức thì. Duncan quay sang và toét miệng cười với nàng. Hần ngạc nhiên khi nét lo lắng biến mất khỏi nàng khi hần tặng nàng một cái nháy mắt chậm chạp, trêu chọc.

“Tôi rất khỏe, Gerald,” Adela nói.

“Trông em khỏe đấy.”

“Tôi cảm thấy khỏe, cảm ơn.”

Madelyne thấy chồng nàng ngó mắt lên trời, biết hần nghĩ mọi câu nói về trông khỏe và cảm thấy khỏe thật nực cười.

“Madelyne, tôi chưa bao giờ có một bữa ăn ngon như thế này,” Gerald cất lời khen, kéo sự chú ý của nàng rời khỏi chồng nàng.

“Cảm ơn anh, Gerald.”

“Tôi đã ăn quá nhiều,” Nam tước nói với nàng, rồi anh quay sang Adela. “Em có muốn đi dạo với tôi ngoài sân sau bữa tối không, Adela?” Anh nhìn Duncan và nhanh chóng nói thêm, “Có sự cho phép của anh trai em, dĩ nhiên là vậy.”

Trước khi Adela có thể từ chối lời đề nghị, Duncan đồng ý. Adela ngay lập tức nhìn Madelyne cầu cứu.

Madelyne không biết nàng có thể làm gì, nhưng quyết tâm tìm cách thay đổi quyết định của Duncan. Nàng thúc nhẹ bàn chân vào chân hắn. Khi Duncan thậm chí không thèm nhìn nàng, nàng thúc hắn lần nữa, mạnh hơn trước.

Kiên nhẫn của nàng bay mất tiêu khi hắn vẫn không chịu nhìn nàng.

Rồi Madelyne đá hắn, nhưng tất cả những gì nàng đạt được từ nỗ lực của mình là chiếc giày của nàng bay đi đâu mất dưới gầm bàn. Tuy nhiên trong khi Duncan vẫn giả vờ chẳng đếm xỉa gì đến nàng, hắn luồn tay xuống dưới bàn và chụp lấy bàn chân nàng, kéo nó vào lòng hắn. Madelyne xấu hổ bởi tư thế không đứng đắn ấy và cảm tạ Chúa vì dường như không ai nhận thấy cách nàng kẹp chặt mép bàn bằng đôi bàn tay khi Duncan bắt đầu vuốt ve lòng bàn chân nàng. Nàng cố rút ra nhưng mất thăng bằng.

Nàng suýt nữa rớt khỏi cái ghế cao. Gilard ngồi bên cạnh nàng. Khi nàng va vào anh, Gilard nhìn nàng hơi thắc mắc và giữ lấy tay nàng giúp nàng ngồi thẳng lại. Nàng biết mình đang đỏ mặt. Adela chăm chú nhìn nàng, nhắc nàng nhớ đến cuộc đi dạo bên ngoài,

Madelyne cho là vậy. Nàng quyết định đã đến lúc nàng lấy lại kiểm soát.

Duncan có thể giữ bàn chân nàng để nàng không thể đá hấn cái nào nữa, nhưng hấn không thể bắt được tâm trí nàng lúc này, đúng không? “Một ý tưởng tuyệt vời, đi dạo bên ngoài sau bữa tối,” Madelyne nói, nàng nhìn chồng mình.

Duncan cau mày. Madelyne mỉm cười, ý thức chiến thắng.

“Duncan và tôi rất vui được gia nhập với anh, phải không, chồng à?” nàng hỏi. Nàng sẵn sàng hành động, Madelyne nghĩ, thậm chí khi những ngón chân nàng còn nằm trong lòng Duncan. Hấn sẽ không dám phủ nhận đề nghị của nàng trước mặt khách của họ. Madelyne hướng về Adela và mỉm cười với cô. Adela có vẻ bớt căng thẳng.

“Không, chúng ta sẽ không đi,” Duncan tuyên bố trong tông giọng nhẹ nhàng.

Lời từ chối của hấn khiến cả Madelyne và Adela nhúu mày. “Tại sao chúng ta không đi?” Madelyne hỏi lại.

Nàng cố mỉm cười với Duncan vì biết Gerald đang quan sát.

Duncan mỉm cười lại với nàng. Đôi mắt hấn, tuy nhiên, lại nói khác cơ. Hấn có lẽ đang ước có thể quăng nàng ra ngoài cửa sổ, nàng đoán vậy. Nàng đã nhận ra rằng Duncan không thích các quyết định của hấn bị chất vấn. Madelyne nghĩ đó là nét đặc trưng khó chịu. Phải, Duncan khó chịu, nàng có chút cảm thông, biết rõ nàng sẽ tiếp tục chất vấn mệnh lệnh của hấn bất kể tâm trạng thế nào. Nàng không thể kiềm chế bản thân.

“Bởi vì, Madelyne, ta muốn nói chuyện riêng với em sau bữa tối.”

“Nói với em chuyện gì?” Madelyne đầy bức tức.

“Đàn ông và những con ngựa của họ,” Duncan bảo nàng.

Edmond khịt mũi; Gilard phá ra cười. Madelyne nhìn mặt với cả hai người họ trước khi nàng quay về với Duncan. Nàng không tin chuyện vô lý này hơn các em trai hấn. Đàn ông và ngựa. Thông điệp thực sự đã đủ rõ ràng. Hấn sắp siết cổ nàng vì đã thách thức hấn. Madelyne nghĩ sẽ trả treo lại hấn mà hấn không thể nghĩ gì được, rồi quyết định tốt nhất là nàng không nên đẩy hấn đi xa hơn. Hấn có thể nói gì đó làm nàng ngượng.

Madelyne quyết định lờ hấn đi và quay lưng lại với hấn. Đó là một cử chỉ bất lịch sự, cũng là một sai lầm, vì nàng quên khuấy bàn chân nàng đang nằm trong lòng hấn. Gilard phải giữ lấy nàng lần nữa.

Duncan biết nàng đang cố mặc kệ hấn. Mắt hấn ánh lên nét cười. Khi hấn quay sang gật đầu với Gerald, hấn nhận ra bạn hấn cũng đã hiểu cái mách của Madelyne. Nam tước đang cố nén cười.

“Với sự cho phép của Duncan, tôi có một món quà tặng em, Adela.”

“Anh ư?” Adela bất ngờ trước sự chu đáo của Gerald. “Ôi, tôi không thể nhận bất cứ thứ gì từ anh, Gerald, dù anh thật tốt khi chịu khó mang cho tôi cái gì đó.”

“Anh mang cái gì cho chị ấy thế?” Gilard hỏi. Đó không phải là một câu hỏi lịch sự. Nam tước Gerald không có vẻ bị xúc phạm. Anh cười toe toét và lắc đầu.

“Sao nào?” Gilard yêu cầu.

“Một nhạc cụ. Đàn xante.”

“Catherine có một cái,” Gilard kêu lên. Anh quay sang Madelyne. “Chị gái bọn tôi dường như không thể chinh phục cái thứ

đó. Tạ ơn Chúa vì chị ấy đã mang theo nó khi chị ấy kết hôn,” anh nói thêm với cái cười toe. “Chị ấy có thể khiến rằng bọn tôi nghiện lại ken kết với một bài hát.”

Gilard quay qua Gerald và nói, “Đó là một hành động tốt, Gerald, nhưng nó sẽ chỉ bị bỏ mặc cho bụi phủ ở đây thôi. Adela không biết làm gì với những sợi dây đó và Chúa cứu tất cả chúng ta nếu chị Catherine quay lại đây để dạy Adela.”

“Madelyne biết chơi,” Adela buột miệng. Cô nhớ Madelyne đã từng nói nàng chơi đàn cho người cậu mỗi tối. Adela xấu hổ bởi cách em trai cô chê bai món quà. “Và cô ấy sẽ dạy tôi cách chơi, phải không, Madelyne?”

“Tất nhiên rồi,” Madelyne trả lời. “Anh thật tử tế khi mang theo món quà như vậy, Nam tước.”

“Vâng,” Adela nhanh nhẩu. “Cảm ơn anh.”

“Vây ư?” Gerald hỏi, nhìn Duncan. Duncan gật đầu, Gerald cười toe toét, Adela thực sự mỉm cười, và Madelyne thở dài. “Tôi sẽ đi lấy nó cho cô bây giờ,” Gerald tuyên bố. Anh đứng lên và bắt đầu tiến về lối vào rồi ngoái lại nói, “Có lẽ chúng ta có thể thuyết phục Madelyne chơi một hay hai bài hát cho chúng ta trước khi chúng ta đi dạo, Adela, nếu cuộc nói chuyện về đàn ông và ngựa có thể đợi thêm một chút nữa.”

Gerald nghe tiếng cười của Duncan trước khi anh đi khuất. Gilard cũng đứng lên. “Em đi đâu thế?” Edmond hỏi.

“Lấy một cái ghế khác cho Madelyne. Cái này hình như bị gì đó. Chị ấy cứ suýt rơi xuống đất.”

Madelyne từ từ hướng về Duncan và cúi tiết nhìn hẩn. Nếu hẩn nói một lời nào, nàng sẽ ném hẩn ra ngoài cửa sổ ngay.

Adela nghĩ để Madelyne chơi đàn xante là một ý tưởng đúng đắn tuyệt vời. Tất cả những gì cô muốn là trì hoãn cuộc đi dạo với Gerald. Cô yêu cầu Madelyne chơi rất nhiều bài hát.

“Ôi, Adela, mình không nghĩ tối nay là thời gian thích hợp...”

“Em nôn nóng được ở riêng với chồng mình à?” Duncan thì thầm hỏi nàng dịu dàng.

Madelyne nhìn chồng nàng, nhíu mày, và nhận lấy một trong những nụ cười rụng tim của hắn. Lúm đồng tiền lại xuất hiện trên má hắn. Và rồi hắn nháy mắt với nàng lần nữa, ngay trước mắt mọi người.

Duncan đang xé đôi ổ bánh mì và nàng rất ngó ngẩn ngẩn nhìn hắn, cho đến lúc nàng nhận ra hắn không còn giữ bàn chân nàng nữa. Cả hai tay hắn tự do bao lâu rồi?

Nàng lập tức rút chân khỏi đùi hắn. “Và nếu em hát như một con ếch, Duncan, và làm anh xấu hổ?” nàng hỏi hắn.

“Em không bao giờ có thể làm ta xấu hổ,” Duncan trả lời.

Thật tốt lành khi nói điều như thế. Madelyne không biết đáp trả thế nào. Là hắn trêu chọc nàng hay đang nói thật? “Em là vợ ta, Madelyne. Không có gì em làm mà làm ta xấu hổ cả.”

“Tại sao?” Madelyne hỏi, nghiêng người về phía chồng nàng để họ không bị nghe thấy.

“Bởi vì ta đã chọn em,” Duncan nói khẽ. Hắn cũng nghiêng người về phía cô vợ xinh xắn của mình. “Nó là điều đơn giản, thậm chí là...”

“Nếu anh nói em ngốc nghếch, em sẽ bị buộc phải lấy món quà của Adela và dùng nó đánh anh bất tỉnh đấy.”

Madelyne kinh sợ bởi lời đe dọa của chính mình hơn là Duncan bị đe dọa. Duncan nắm lấy tay nàng và kéo nàng sát vào hắn. “Đừng chạm vào em,” Madelyne thì thầm.

Nàng liếc mắt nhìn những người nhà Wexton khác. Gilard đang kể một câu chuyện thú vị và cả Adela lẫn Edmond đang lắng nghe.

“Không.”

Nàng nhìn Duncan khi nghe hắn từ chối. “Em không thích, Duncan.”

“Có, em có thích, Madelyne. Khi em ở trong vòng tay ta, em thích tất cả những gì ta làm với em. Em rên rỉ và em khẩn nài ta...”

Bàn tay nàng vụt đưa lên che miệng hắn và nàng đỏ bừng như ngọn lửa trong lò sưởi. Duncan bật cười lớn, một âm thanh ập ập phủ khắp đại sảnh. Edmond và Gilard đòi được biết chuyện gì. Trông Duncan như thể định nói cho họ biết. Madelyne bắt đầu cầu nguyện và nín thở.

Nàng thở lại khi Duncan chỉ nhún vai và thay đổi đề tài.

Madelyne vô tình thấy Adela đang làm thẳng nếp gấp trên ống tay áo của cô ấy và cô cũng chỉnh lại tóc.

Rồi nàng chợt phát giác. Chúa ơi, nàng thật sự là kẻ ngớ ngẩn. Adela muốn trông thật xinh đẹp trước Gerald. Cô ấy trang điểm và chải chu đủ để gây được ấn tượng.

Giờ nàng nghĩ về điều đó, Madelyne nhận ra Gerald vẫn bị Adela lôi cuốn. Cái cách anh ta nhìn cô ấy nói lên nhiều hơn thế.

Trái tim Madelyne dịu lại với ý niệm Gerald vẫn có thể muốn Adela. Nó khiến nàng thích Nam tước nhiều hơn.

Và rồi nàng lập tức bắt đầu lo lắng. Adela đã quyết định ở lại với gia đình. Duncan đã hứa. Đó là chuyện phức tạp.

“Cái gì làm em cau mày như vậy, Madelyne?” Gilard hỏi.

“Em chỉ nghĩ cuộc sống phức tạp làm sao khi chúng ta trưởng thành,” Madelyne trả lời.

“Chúng ta không thể là trẻ con mãi được,” Edmond xen vào với một cái nhún vai có thể đoán trước làm Madelyne mỉm cười. Nàng nghĩ Edmond bắt đầu giống cậu nàng.

“Tôi cá là cậu cau mày suốt thời thơ ấu của mình,” nàng trêu anh.

Edmond có vẻ ngạc nhiên. Anh bắt đầu cau mày và rồi tự ngừng lại. Madelyne rũ ra cười.

“Tôi không nhớ nhiều về thời thơ ấu,” Edmond nói. “Tôi nhớ rõ Gilard là một cậu bé thế nào. Em trai chúng ta là một khối phiền toái không ngớt.”

“Chị có tinh nghịch khi còn là một cô bé không?” Gilard hỏi Madelyne, đánh lạc hướng mọi người khỏi sự lúng túng chĩa về mình. Madelyne không cần biết nhiều về thời kỳ hoang dã của anh.

Madelyne lắc đầu. “Ôi, không, tôi không bao giờ tinh nghịch cả. Tôi rất trầm lặng. Sao nhỉ, tôi không bao giờ làm gì sai hết.”

Duncan cười to như các cậu em trai của mình. Madelyne phản đối đến lúc nàng nhận ra đã làm cho mình như một vị thánh. “Ừm, tôi cũng có vài thiết sót,” nàng lấp bắp.

“Chị á? Không bao giờ,” Edmond cười láu cá.

Madelyne đỏ mặt. Nàng không chắc nên nhận lấy nhận xét của Edmond như thế nào. Nàng vẫn không hoàn toàn tin tưởng người

Wexton này, dù nàng đã điều chỉnh để thích ứng với nụ cười của anh. Nàng quay sang nhìn Duncan.

“Đừng làm Madelyne ngượng,” Duncan răn đe em trai mình.

“Kể bọn mình nghe một trong những thiếu sót của cậu đi, Madelyne,” Adela cười khuyến khích.

“Ừm, mình biết cậu sẽ thấy khó tin điều này, nhưng mình đã là một đứa trẻ vụng về, khó coi, thực ra là vậy.”

Không ai thấy khó tin chút nào cả. Duncan lắc đầu với Gilard, người trông có vẻ sẵn sàng phá ra cười rũ rượi trước sự thú nhận của Madelyne. Edmond bắt đầu mắc nghẹn với ngụm bia anh đang cố nuốt khi Madelyne bẽn lẽn thừa nhận thiếu sót của nàng. Adela khúc khích cười trong khi cô vỗ vỗ lên lưng anh trai mình.

Nam tước Gerald quay lại với cây đàn xante và đặt nó lên bàn trước mặt Adela đúng lúc Edmond kiểm soát được cơn ho sặc của mình. Nhạc cụ hình tam giác được làm bằng một loại gỗ nhẹ đã được tẩy trắng. Cây đàn có 12 dây và Madelyne nhìn nó với chút ghen tỵ khi Adela lướt ngón tay cái trên những sợi dây.

“Cha Laurance sẽ phải ban phước lành cho nhạc cụ này,” Adela nói.

“Phải, tại buổi tập trung ngày mai,” Gilard xen vào. “Em đã dặn linh mục truyền dạy cho mọi người vào mỗi buổi sáng trong đại sảnh cho đến lúc nhà nguyện được sửa xong, Duncan.”

Duncan gật đầu. Hắn đứng dậy, một tuyên bố không lời cho bữa ăn tối đã kết thúc.

Madelyne đợi mọi người bắt đầu đi về phía những chiếc ghế ở phía trước lò sưởi. Ngay khi lưng họ quay đi, Madelyne quỳ xuống và tìm chiếc giày thất lạc của nàng dưới gầm bàn.

Duncan túm lấy eo nàng, kéo lưng nàng vào sát người hắn, và rồi đong đưa chiếc giày trước mặt nàng.

Madelyne quay lại và cố chụp lấy nó.

“Tại sao em cau mày với ta?” Duncan hỏi. Hắn nhắc bổng nàng đặt lên mép bàn, cầm lấy bàn chân nàng và trượt chiếc giày vào bàn chân ấy.

“Em có thể tự làm mà,” Madelyne thì thào. “Và em cau mày vì anh trêu em, Duncan. Em không thích thế.”

“Tại sao?” Duncan nhắc nàng xuống mặt đất. Hắn không rời tay khỏi eo nàng, tuy nhiên, đó là việc khiến Madelyne lo lắng hơn là nàng chấp nhận.

“Tại sao?” nàng hỏi, ước rằng có thể nhớ nàng muốn nói gì. Tất cả là lỗi của hắn, tất nhiên, vì hắn đang nhìn nàng cứ như hắn thích hôn nàng, và làm thế nào nàng có thể nghĩ về bất cứ điều gì ngoài việc hôn trả lại hắn.

“Tại sao em không thích ta trêu em?” Duncan hỏi, cúi xuống khuôn mặt đang ngước lên của nàng.

“Vì không thể đoán trước được anh như thế nào khi anh trêu chọc em,” Madelyne thành thật. “Anh như một ngọn cỏ mùa đông ấy, Duncan. Lạnh và cứng, đúng, cứng ngắt.” Nàng cố bước lùi lại, nhưng Duncan gia tăng áp lực lên vòng tay ôm nàng và chậm rãi kéo nàng đến gần, đến khi nàng chạm vào ngực hắn. “Và giờ anh cư xử như ngọn cỏ mùa hè, mềm mại uốn cong và điều đó...”

Trông nàng cực kỳ bối rối, hắn không dám cười. “Ta chưa bao giờ bị so sánh với một ngọn cỏ,” hắn bảo nàng. “Giờ thì cho ta biết sự thật và không phải là câu chuyện ngụ ngôn nào khác nếu em vui lòng.”

“Nếu em vui lòng?” Nàng có vẻ kinh hãi bởi gợi ý của hắn. “Duncan, em không thích anh trêu chọc em vì nó khiến em nghĩ anh đang ân cần với em. Em muốn anh có thể dự đoán được là giận dữ,” nàng lầm bầm. “Và em sắp gãy cổ đến nơi khi cứ phải ngược nhìn anh thế này.”

Người phụ nữ này thật kỳ lạ. Điều đó không nên làm hắn ngạc nhiên, hắn tự nhủ. Những người vợ khó hiểu hơn hắn nghĩ. “Em không muốn ta ân cần với em sao?” hắn hỏi vẻ hoài nghi.

“Em không muốn.” Nàng tăng âm lượng.

“Tại thế quái nào lại không chứ?” Duncan không thì thầm câu hỏi. Hắn quên sạch mọi chuyện về gia đình và vị khách của mình. Tất cả những gì hắn có thể nghĩ là kéo người phụ nữ khác thường này vào vòng tay hắn và làm tình với nàng.

Madelyne không muốn trả lời hắn. Nàng sẽ phải trung thực.

“Chúng ta sẽ đứng đây suốt đêm đến khi em trả lời ta,” Duncan quyết tâm.

“Anh sẽ cười em.”

“Madelyne, nếu ta không cười khi em ví ta giống một ngọn cỏ, ta thề ta cũng sẽ không cười với lời bình luận kế tiếp của em.”

“Ồ, được thôi,” Madelyne dứt khoát. “Khi anh ân cần với em, em muốn yêu anh. Vậy đó, anh hài lòng chưa?”

Hắn cực kỳ hài lòng. Và nếu Madelyne nhìn hắn, nàng sẽ biết lời nói của nàng làm hắn vui lòng đến thế nào.

Lạy Chúa, nàng thực sự quát vào mặt hắn. Madelyne muốn khóc. Nàng hít sâu, chăm chú nhìn vào ngực Duncan và thì thào, “Rồi em sẽ làm trái tim mình tan vỡ, phải không?”

“Ta sẽ bảo vệ trái tim em,” Duncan trả lời.

Giọng hấn đầy kiêu ngạo. Madelyne nhìn hấn bức tức. Duncan không thể ngăn mình lại. Miệng nàng quá gần không từ chối được. Tất cả tính kỷ luật của hấn tan biến. Hấn cúi xuống và bắt lấy miệng nàng trong nụ hôn cháy bỏng.

“Vì Chúa, Duncan, tất cả bọn em đang chờ Madelyne chơi đàn xante,” Edmond hét toáng.

Duncan thở dài trong miệng Madelyne trước khi rút ra. Ngón tay cái của hấn chậm rãi quét qua bờ môi dưới của nàng. “Ta quên mất chúng ta không ở một mình,” hấn cười toe với nàng.

“Em cũng vậy,” Madelyne thì thầm. Nàng đỏ bừng và cố bắt lấy hơi thở bình thường.

Duncan nắm lấy tay nàng và đưa nàng đến một chiếc ghế trống. “Đây là chỗ của anh,” Madelyne nói. “Nó có thành ghế cao nhất,” nàng giải thích.

Rõ ràng là Madelyne sẽ không bắt đầu đến khi Duncan ngồi xuống chỗ nàng nghĩ hấn nên ngồi, hấn tuân theo mệnh lệnh của nàng. Hấn thậm chí còn cười vì điều đó.

Edmond đẩy chiếc ghế khác về phía Madelyne. “Chị sẽ thoải mái hơn ở đây,” anh nói với nàng khi nàng chạm tay vào một cái ghế cao.

Madelyne cảm ơn anh và ngồi xuống. Gilard trao cho nàng cây đàn xante. Đôi tay nàng run lên khi nàng đặt nhạc cụ vào lòng. Madelyne thật sự lo lắng. Nàng ghét trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

Gerald đứng đằng sau ghế Adela. Tay anh vắt trên thành ghế. Cả Gilard lẫn Edmond cùng đứng, tựa lưng vào hai góc lò sưởi. Và mọi

người đều chăm chú nhìn Madelyne.

“Đã lâu quá rồi,” Madelyne lên tiếng. Nàng nhìn xuống nhạc cụ. “Và tôi chỉ hát cho cậu Berton và các bạn của ông ấy nghe thôi. Tôi không được học đầy đủ.”

“Mình tin chắc cậu Berton và các bạn của ông ấy nghĩ cậu thật tuyệt vời,” Adela cắt ngang. Cô nhận thấy bàn tay Madelyne run rẩy và cổ khuyển khích nàng.

“Ồ, họ nghĩ mình tuyệt vời,” Madelyne thừa nhận và cười với Adela. “Nhưng mặt khác thì tất cả họ đều điếc hoàn toàn.”

Duncan lập tức ngả người ra trước để mọi người có thể thấy rõ hẳn. Về mặt hẳn đề nghị không ai được cười.

Nam tước Gerald húng hắng ho. Gilard quay mặt dán mắt vào ngọn lửa trong lò sưởi. Madelyne nghĩ anh phát chán vì phải chờ nàng bắt đầu.

“Tôi có thể hát một số bài thánh ca Latin trong Lễ Phục sinh,” nàng gợi ý.

“Em có biết bài hát nào về ngọn cỏ không?” Duncan hỏi.

Madelyne giật thót mình. Duncan cười toe toét.

“Ngọn cỏ mùa đông có thể gãy đôi khi anh dẫm lên nó,” Madelyne nói dịu dàng. “Và ngọn cỏ mùa hè sẽ uốn cong nếu anh để ủng phủ lên chúng đủ lâu.”

“Chị đang nói gì vậy,” Gilard hỏi, vẻ khó hiểu.

“Một giai điệu buồn,” Duncan nhận xét.

“Có thể đoán trước được,” Madelyne trả lời cùng lúc.

“Tôi thích chị hát bài nào về Polyphemus hơn,” Edmond xen vô.

“Polyphemus là ai hay là cái gì?” Nam tước Gerald hỏi.

“Tên không lồ một mắt,” Edmond trả lời, cười tít mắt.

“Hắn ta là thủ lĩnh của những tên không lồ một mắt,” Madelyne nói. “Cậu có biết những câu chuyện về Odysseus?” nàng hỏi Edmond.

“Một vài chuyện nho nhỏ,” Edmond trả lời. Anh không thêm vào đó là những gì anh thu lượm được từ Madelyne khi nàng mê sảng trong cơn sốt.

“Gerald? Madelyne kể những câu chuyện tuyệt vời nhất,” Adela nói. Trong sự phấn khích cô thật sự đã vươn người và chạm vào tay anh.

“Tôi chưa bao giờ nghe về Odysseus này cả,” Gerald khẳng định. “Sao lại thế, do cô nghĩ ra à?”

Madelyne mỉm cười. Gerald có vẻ cáu vì anh không am hiểu chuyện này. Anh dường như đang tìm kiếm ai đó để trách cứ.

“Chẳng có gì xấu hổ khi thừa nhận điều đó,” Madelyne lảng sang đề tài khác. “Có lẽ anh có nghe nói đến Gerbert xứ Aurillac?”

“Thầy tu ư?” Gerald hỏi.

Madelyne gật đầu. Nàng nhìn Adela giải thích vì chắc rằng em gái Duncan chưa biết về người này. “Gerbert sống cách đây rất lâu rồi, Adela. Gần như hàng trăm năm, mình tin thế. Ông ấy rời khỏi tu viện và đến Tây Ban Nha nghiên cứu. Khi ông ấy quay lại Pháp, ông cai quản trường dòng ở Reims, và suốt thời gian đó ông trao cho các học viên của mình một số truyện cổ mà ông đã dịch. Có một người tên là Homer kể những câu chuyện về chiến binh hùng mạnh Odysseus, và Gerbert là người dịch chúng từ tiếng Hy Lạp sang tiếng Latin.”

“Homer và Gerbert là bạn sao, cậu có cho là vậy không?” Adela thắc mắc.

“Không phải,” Madelyne trả lời. “Homer sống vào thời cổ đại, ở một nơi gọi là Hy Lạp. Ông ấy qua đời hàng trăm năm trước khi Gerbert sinh ra. Những câu chuyện của Homer được cất giữ an toàn trong các tu viện. Một số truyện sẽ khiến nhà thờ của chúng ta nhản mặt, nhưng mình không có ý vô lễ khi kể lại những câu chuyện. Thật ra, họ thực sự quá ngốc nghếch để tin chúng là thật.”

Mọi người có vẻ thú vị. Madelyne hướng mắt nhìn Duncan, thấy hắn gật đầu, và bắt đầu chơi đàn xante.

Nàng bị vài lỗi lúc đầu. Và rồi khúc ballad Odysseus chạm trán với đám người khổng lồ một mắt trở thành tâm điểm chú ý của nàng. Madelyne chăm chú nhìn cây đàn xante, vờ như nàng đang ngồi cạnh cậu Berton thân yêu và hát cho ông nghe. Ngay khi nàng nắm được lý do, bàn tay nàng ngừng run rẩy. Giọng nàng mạnh hơn và trong trẻo làm câu chuyện của người chiến binh huyền thoại hồi sinh sống động.

Lời thơ lôi kéo khán giả của nàng. Duncan nghĩ giọng nàng đầy mê hồn. Đó là một nhận xét đúng đắn về người phụ nữ dịu dàng mà giờ đây hắn đã khẳng định là vợ hắn.

Madelyne ếm một câu thần chú lên tất cả bọn họ. Duncan, người đàn ông không khi nào nấn ná, giờ ngả người ra sau ghế và mỉm cười mãn nguyện.

Nàng bắt đầu câu chuyện khi Odysseus và người của chàng bắt được Polyphemus, vì Edmond yêu cầu. Polyphemus quyết định ăn thịt từng người lính. Tên khổng lồ một mắt giam cầm tù nhân của hắn trong hang, chặn lối vào bằng một tảng đá lớn. Vì Polyphemus cũng để cừu của hắn trong hang mỗi đêm, hắn cần phải đẩy hòn đá

ra vào mỗi buổi sáng để đàn cừu ra đồng ăn cỏ. Odysseus làm mù mắt tên khổng lồ và bảo người của chàng nằm bên dưới lỗ cừu và bám chặt vào lông bụng của chúng. Polyphemus để bọn cừu đi ngang qua nhưng tay cứ quờ quạng trong không trung cố gắng bắt những người lính. Kế hoạch thông minh của Odysseus đã cứu tất cả họ.

Khi Madelyne kết thúc buổi biểu diễn của mình, khán giả của nàng nài nỉ nàng cho họ nghe bài khác.

Mọi người lần lượt nói cho nhau nghe phần ưa thích của mình trong câu chuyện, cắt ngang hào hứng của người kia.

“Odysseus thật thông minh khi nói với Polyphemus tên anh ta là Không ai cả,” Gilard bắt đầu.

“Phải,” Gerald đồng ý. “Và khi tên khổng lồ một mắt khác nghe Polyphemus gầm rống vì Odysseus làm mù mắt hắn, chúng gọi vọng vào hang hỏi hắn có cần giúp không và cho chúng tên của kẻ đã hành hạ hắn.” Tiếng cười của Edmond hòa vào với mọi người. “Và khi hắn la lớn rằng Không ai cả hành hạ hắn, đám bạn của hắn bỏ hắn lại một mình.”

Madelyne mỉm cười, hài lòng với phản ứng nhiệt tình của mọi người với câu chuyện của nàng. Nàng nhìn Duncan. Chồng nàng đang dán mắt vào ngọn lửa. Hắn cũng đang mỉm cười và có vẻ hài lòng hiện trên mặt hắn.

Hắn có nét mặt nhìn nghiêng thật đẹp. Khi nàng tiếp tục ngắm nhìn hắn, một luồng ấm áp trào dâng trong nàng. Và rồi nàng nhận ra Duncan gọi nàng nhớ đến Odysseus. Đúng vậy, Duncan giống y như người chiến binh hùng mạnh mà nàng hằng mơ khi còn là một cô bé. Odysseus đã trở thành người giáo sĩ nghe xưng tội tương tượng của nàng, là bạn, là tri kỷ của nàng; nàng thì thầm tất cả nỗi sợ hãi của mình với chàng khi nàng lo sợ và cô đơn. Nàng thích tương

tượng đến một ngày Odysseus sẽ xuất hiện một cách thần kỳ và đưa nàng đi với chàng. Chàng sẽ chiến đấu vì nàng, bảo vệ nàng khỏi Louddon. Và chàng yêu nàng.

Khi Madelyne trưởng thành, nàng từ bỏ giấc mơ thời thơ ấu. Và cho đến giờ phút này, nàng đã thực sự quên giấc mơ bí mật của mình.

Nhưng trong giây phút quý báu này, khi nàng chăm chú nhìn chồng mình, nàng nhận thấy giấc mơ của nàng đã thành sự thật. Duncan là Odysseus của nàng. Hắn là người yêu của nàng, là người che chở nàng, là vị cứu tinh cứu nàng khỏi anh trai nàng. Lạy Chúa, nàng đã yêu người đàn ông này.

Chương Mười Bảy

“Giá trị của khôn ngoan cao hơn châu báu..”

Thánh Kinh Cựu Ước, Job, 28:18

“Madelyne, có chuyện gì với cậu thế? Cậu ốm à?” Adela đứng lên và nhanh chóng tới chỗ bạn mình. Cô nghĩ Madelyne có vẻ sắp ngất xỉu đến nơi. Khuôn mặt Madelyne tái nhợt, và nếu Adela không vươn tay ra kịp lúc, cây đàn xante xinh đẹp sẽ rơi xuống sàn.

Madelyne lắc đầu. Nàng định đứng dậy rồi nhận ra đôi chân không thể hỗ trợ nàng. Thật ra thì nàng vẫn đang run rẩy vì phát hiện của mình. Nàng đã yêu Duncan. “Mình ổn, Adela. Chỉ mệt một chút, thế thôi. Xin cậu hãy bình tĩnh.”

“Cậu có hát được bài khác không?” Adela hỏi. Cô lập tức thấy bứt rứt vì đã yêu cầu, nhưng tự bào chữa bằng cách tự nhủ cô đang tuyệt vọng, và rốt cuộc sẽ nghĩ ra cách đáp đền lòng tốt của Madelyne nếu Madelyne giúp cô ngay lúc này đây. Thế nào nhỉ, cô sẽ mang bữa sáng lên cho Madelyne mỗi buổi sáng.

Madelyne biết Adela đang trì hoãn. Nàng thông cảm cho bạn mình nhưng không thể nghĩ ra nổi kế hoạch nào để Adela không phải đi dạo với Gerald. Khi Gerald bước tới đứng cạnh Adela, Madelyne lên tiếng, “Anh đã tặng Adela một nhạc cụ tuyệt vời. Anh đã chọn lựa rất cẩn thận, Gerald.”

Vị Nam tước mỉm cười với nàng. “Duncan cũng chọn lựa rất cẩn trọng.”

Madelyn khó hiểu vì lời nhận xét kỳ quặc. Sau đó Edmond và Gilard bày tỏ niềm vui thích của họ với màn trình diễn của nàng. Madelyne sớm đỏ mặt ngượng ngùng. Thật sự nàng không quen với những lời ngợi khen. Nàng nghĩ nhà Wexton là gia đình khác thường nhất. Họ đưa ra lời khen quá dễ dàng. Họ không nghĩ nó làm giảm giá trị bản thân họ, nàng quyết định vậy.

Nàng chưa từng được khen là xinh đẹp đến lúc nàng gặp nhà Wexton. Mỗi người trong gia đình này đã khen nàng vài lần. Với Madelyne điều đó dường như là họ tin rằng nàng thực sự xinh đẹp. “Mọi người sẽ làm tôi cực kỳ kiêu ngạo nếu cứ ca ngợi tôi thế này,” nàng cười bẽn lẽn thừa nhận.

Tuy nhiên, nàng để ý rằng Duncan không đưa ra nhận xét nào và nàng tự hỏi liệu nàng có làm hấn hài lòng không.

Chồng nàng vẫn cư xử không giống bản thân chút nào. Hấn đã hành động quá kỳ lạ ở ngoài sân khi hấn tóm lấy nàng và hôn nàng trước mặt bàn dân thiên hạ. Và hấn trêu đùa nàng suốt cả bữa tối. Nếu nàng không biết rõ, nàng sẽ nghĩ người đàn ông này có óc hài hước. Điều đó thật buồn cười, dĩ nhiên.

Madelyne trông thấy Gerald đưa tay cho Adela và hộ tống cô rời khỏi đại sảnh. Em gái Duncan liếc nhìn Madelyne qua vai, một cái nhìn cầu xin giúp đỡ.

“Đừng ở ngoài đó lâu quá nhé, Adela,” Madelyne gọi theo. “Cậu sẽ bị cảm lạnh đấy.”

Đó là điều tốt nhất nàng có thể làm. Adela hiểu ý nàng và gật nhẹ đầu cảm ơn trước khi Gerald kéo cô khuất tầm nhìn của Madelyne.

Gilard và Edmond cũng rời đi. Duncan và Madelyne thốt nhiên chỉ còn lại hai người.

Madelyne kéo thẳng nếp gấp trên váy để tay nàng có việc làm. Nàng ước có thể lên căn phòng trên tháp, ở một mình trong vài phút. Chúa ơi, có quá nhiều điều phải suy nghĩ, quá nhiều điều phải quyết định.

Nàng cảm thấy Duncan đang chăm chú nhìn nàng. “Anh có muốn nói chuyện với em về đàn ông và ngựa bây giờ không, Duncan,” Madelyne hỏi, “trước khi anh đi boi?”

“Cái gì?” Hấn trông khó hiểu.

“Anh nói là sẽ nói chuyện với em về đàn ông và ngựa của họ,” nàng giải thích. “Anh không nhớ sao?”

“À, chuyện đó,” Duncan lặp lại. Hấn nở một nụ cười ấm áp. “Đến gần đây, vợ, và ta sẽ bắt đầu chỉ dẫn của ta.”

Nàng cau mày vì yêu cầu, nghĩ rằng nàng đã ở đủ gần. “Anh đang cư xử rất kỳ lạ, Duncan,” nàng nói trong khi bước đến đứng cạnh hấn. “Và nhìn rất thư thái nữa. Anh không còn là chính mình chút nào cả,” nàng nói thêm.

Madelyne cắn môi dưới lo lắng trong khi dán mắt vào chồng mình. Nàng đột nhiên vươn người tới và chạm mu bàn tay lên trán hấn. “Anh không bị sốt,” nàng tuyên bố.

Hấn nghĩ giọng nàng nghe thất vọng. Cái nhú mày dữ dội của nàng đủ để khiến hấn nghĩ như thế. Duncan tóm lấy Madelyne, kéo nàng ngồi vào lòng hấn.

Madelyne chỉnh lại cái váy và ngồi yên hết mức có thể. Nàng đan tay đặt trong lòng.

“Em lo lắng điều gì à?” Duncan hỏi. Ngón tay cái của hấn mân mân môi dưới của nàng.

Tất nhiên nàng lo lắng. Duncan cư xử như một người hoàn toàn xa lạ. Điều đó không đủ để bất cứ người vợ nào lo lắng hay sao? Madelyne thở dài. Nàng đẩy lọn tóc ra khỏi mắt, vô tình đập khuỷu tay nàng vào cằm Duncan.

Nàng xin lỗi, xấu hổ vì sự vụng về bất ngờ của mình.

Hắn gật đầu, hoàn toàn chấp nhận.

“Em không hát như ếch.”

Madelyne mỉm cười, nghĩ đây là một lời khen tuyệt vời nhất mà nàng được nhận. “Cảm ơn anh, Duncan,” nàng nói. “Và giờ anh sẽ chỉ dẫn em về việc đàn ông và ngựa chứ,” nàng đề nghị.

Duncan gật đầu. Bàn tay hắn chậm rãi di chuyển lên trên dọc theo lưng nàng đến khi nó áp vào vai nàng. Chuyển động làm Madelyne căng thẳng quá mức. Rồi hắn kéo nàng vào người hắn.

Madelyne thấy mình tỳ vào ngực hắn.

“Đàn ông có mối liên hệ đặc biệt với ngựa của mình, Madelyne,” Duncan bắt đầu. Giọng hắn trầm ấm như hơi nóng của ngọn lửa. Madelyne rúc vào hắn gần hơn, ngáp nhẹ, và nhắm mắt.

“Phải, bọn ta phụ thuộc vào ngựa tuân theo mỗi mệnh lệnh của mình. Một hiệp sĩ chẳng thể tập trung chiến đấu nếu anh ta phải mất thời gian để kiểm soát ngựa của mình. Điều đó có ý nghĩa sống còn khi trận chiến dữ dội và con vật thì bất kham.”

Duncan tiếp tục giải thích thêm vài phút. “Em, vợ à, đã bỏ bùa tách chiến mã của ta xa khỏi ta. Ta nên giận dữ với em. Giờ thì ta nghĩ về nó, ta đang giận dữ,” Duncan lầm bầm. Nụ cười dần nở ra trên khuôn mặt hắn khi hắn nghĩ đến việc mất đi con ngựa trung thành của mình. “Phải, em đã làm hư Silenus. Em có thể phản đối bây giờ nếu em muốn, nhưng ta đã quyết định cho em con Silenus.

Và vì vậy trước tiên ta sẽ nghe em xin lỗi vì đã làm hư con ngựa của ta và kể đến là lời cảm ơn của em cho món quà ta tặng em.”

Duncan không nhận được gì. Madelyne không xin lỗi cũng chẳng cảm ơn hắn. Hắn nhìn mặt vì tính bướng bỉnh của nàng và ngả đầu nàng ra sau để hắn có thể thấy mặt nàng.

Nàng đang ngủ. Có lẽ nàng không nghe thấy từ nào hắn nói. Đó chắc chắn là sự thiếu tôn trọng. Hắn lẽ ra phải giận dữ với nàng. Duncan hôn nàng thay vì đánh thức nàng. Madelyne lại rúc sát vào hắn. Đôi bàn tay nàng quấn quanh cổ hắn.

Edmond đi vào đại sảnh ngay khi Duncan đặt nệm hôn thứ hai lên đỉnh đầu Madelyne. “Cô ấy đang ngủ à?” Edmond hỏi.

“Bài thuyết giảng của anh làm cô ấy sợ ngất đi,” Duncan dài giọng trả lời.

Edmond phá ra cười, sức nhớ Madelyne đang ngủ, anh nhỏ giọng.

“Đừng lo việc đánh thức cô ấy, Edmond. Madelyne ngủ như cô mèo con béo tốt ấy.”

“Vợ anh đã có một ngày dài rồi. Bữa tối thật đặc biệt và tất cả là vì Madelyne yêu cầu sự hoàn hảo từ người giúp việc của cô ấy. Em đã ăn tới 4 cái bánh tạc,” Edmond thú nhận. “Và anh có biết đó là bí quyết riêng của Madelyne đưa cho Gerty không?”

“Người giúp việc của cô ấy?”

“Phải, bọn họ giờ trung thành với Madelyne.”

“Và em thì sao, Edmond? Em có trung thành với Madelyne không?”

“Giờ cô ấy là chị gái của em, Duncan. Em sẽ bảo vệ cô ấy bằng cả mạng sống của mình,” anh nói thêm.

“Anh không nghi ngờ em, Edmond,” Duncan nói ngay khi hắn cảm nhận được sự phòng thủ trong giọng Edmond.

“Vây tại sao anh lại hỏi?” Edmond kéo một cái ghế ra và ngồi xuống, đối diện với anh trai mình. “Gerald đem tin gì liên quan đến Madelyne à?”

Duncan định gật đầu nhưng dừng ngay lại khi hắn di chuyển đầu mình, Madelyne chiếm lấy không gian dưới cằm hắn. Hắn mỉm cười. “Gerald mang theo tin mới. Đức vua của chúng ta vẫn đang ở Normandy, nhưng Louddon đang tập hợp binh lính của hắn. Gerald ở bên chúng ta, dĩ nhiên rồi.”

“Em định sẽ quay về chỗ Nam tước Rhinehold trong 3 tuần nữa,” Edmond nói. “Dù ông ấy có được cam kết lòng trung thành của em thì trước hết em là chư hầu của Đức vua của chúng ta, anh là thứ hai, Rhinehold là thứ ba. Vì lý do đó, Rhinehold sẽ đồng ý cho em ở lại đây đến chừng nào em cần.”

“Rhinehold cũng sẽ sát cánh cùng Gerald và anh chống lại Louddon nếu cần thiết. Cùng nhau chúng ta có thể tập hợp hơn một ngàn người.”

“Anh quên liên minh của mình với người Scot,” Edmond nhắc Duncan. “Chồng Catherine có thể tập hợp khoảng 800 người, có lẽ hơn.”

“Anh không quên, nhưng anh không muốn kéo gia đình Catherine vào mối hiềm khích này,” Duncan trả lời.

“Và nếu Đức vua đứng về phía Louddon?”

“Ông ấy sẽ không làm vậy.”

“Làm sao anh chắc chắn vậy được?”

“Có rất nhiều sự hiểu lầm về Đức vua của chúng ta, Edmond. Anh đã chiến đấu cạnh ông ấy hàng bao nhiêu lần. Mọi người nghĩ ông ấy không có khả năng kiểm soát tính khí. Nhưng lần nọ, trong một trận chiến, một trong số người của ông đã vô tình đánh ông rớt xuống đất. Binh lính bao quanh lấy ông, mỗi người thề giết người lính bất cẩn kia. Đức vua cười lớn trước việc không may đó, vỗ vào vai người lính đã quăng ông xuống đất, và rồi ra lệnh cho anh ta lên ngựa lại và nhìn anh ta phòng ngự.”

Edmond ngẫm nghĩ câu chuyện. “Người ta đồn rằng Louddon có thể hoãn lại các quyết định của Đức vua một cách khác thường.”

“Anh nghi ngờ việc Đức vua của chúng ta để ai đó điều khiển đầu óc ông ấy.”

“Em cầu anh đúng, anh trai.”

“Có một chuyện khác anh muốn thảo luận với em, Edmond. Vùng đất Falcon đấy.”

“Nó làm sao?” Edmond nhíu mày hỏi. Vùng đất Falcon cằn cỗi nhưng trải rộng, thuộc sở hữu của Duncan. Nó bao gồm cả phần xa nhất về phía nam của lãnh địa Wexton.

“Anh muốn em quản lý nó, Edmond. Hãy tự xây cho mình một pháo đài ở đó. Anh sẽ chuyển vùng đất cho em nếu có thể. Đức vua sẽ không cho phép, trừ phi có cách khiến ông ấy hài lòng.”

Duncan ngừng lại trong khi hắn cân nhắc những khó khăn của vấn đề.

Edmond sống người bởi những lời nói của anh trai mình. “Điều này chưa từng có, kế hoạch này... anh đề xuất...,” anh lắp bắp. Lần đầu tiên trong đời, Edmond thật sự bối rối. Và cho dù rất có khả

năng điều đó không xảy ra thì vẫn có một tia hy vọng le lói tận sâu trong lòng anh. Sở hữu một vùng đất của chính mình, cai quản nó với tư cách là ông chủ, trời, điều đó quá sức tưởng tượng.

“Tại sao anh muốn em tiếp quản vùng Falcon?” Edmond hỏi.

“Madelyne.”

“Em không hiểu.”

“Vợ anh nghe thấy Gilard và anh thảo luận về các anh em trai của Đức vua. Khi Gilard đi rồi, Madelyne chỉ ra cho anh thấy tại sao Robert và Henry không yên lòng. Cô ấy tin đó là vì họ không được trao cho đủ trách nhiệm.”

“Lạy chúa lòng lành, Robert đã được trao vùng Normandy mà,” Edmond cắt ngang.

“Phải,” Duncan mỉm cười. “Nhưng em trai út của Đức vua có vàng và một vùng đất nhỏ không quan trọng từ cha ông ta và anh có thể thấy sự không yên phận trong ông ta. Ông ta là nhà lãnh đạo bẩm sinh, bị phủ nhận bởi quy định thứ tự ra đời.”

“Nếu có gì liên quan, em muốn được nghe đây,” Edmond nói.

“Madelyne khiến anh bắt đầu suy nghĩ. Em là chư hầu của anh và Rhinehold, và các nghĩa vụ đó phải tiếp tục không bị sút mẻ, tuy nhiên, nếu chúng ta có thể lấy được chấp nhận của Đức vua, thì em có thể nhận lấy Falcon và làm cho nó có ích. Em có một cái đầu giỏi để biến một đồng thành mười đồng, Edmond.”

Em trai hấn cười, hài lòng vì lời khen. “Nếu thỉnh cầu của chúng ta thất bại, em vẫn sẽ xây nhà mình ở đó và coi như là người quản lý của anh. Đức vua sẽ nhận phần thuế bổ sung và không quan tâm đến anh em nào đóng góp.”

“Em đồng ý với kế hoạch của anh,” Edmond vừa cười vừa tuyên bố.

“Gilard sẽ sớm đến chỗ Nam tước Thormont để hoàn thành thời gian huấn luyện 40 ngày,” Duncan nói tiếp.

“Gilard có cách lãnh đạo những người khác và sẽ sớm trở thành phó tướng như Anthony đã thành phó tướng của anh,” Edmond tự hào.

“Em trai chúng ta sẽ phải học cách kiểm soát thói nóng nảy trước đây,” Duncan nhận xét.

Edmond gật đầu tán thành. “Anh vẫn chưa nói Gerlad mang tin gì đến cho chúng ta về Madelyne.”

“Gerald tin rằng em trai Đức vua, Henry, có thể khôi lên mối bất hòa. Gerald được yêu cầu nói chuyện với Henry.”

“Khi nào? Ở đâu?”

“Nhà Clare sẽ mời Henry đến làm khách của họ. Anh không biết cuộc họp sẽ diễn ra khi nào.”

“Anh có nghĩ Henry sẽ yêu cầu lòng trung thành của Gerald chống lại Đức vua của chúng ta không? Và anh thì sao? Anh cũng được mời đến buổi họp này?”

“Không. Ông ấy biết anh sẽ đứng cạnh Đức vua của anh.”

“Anh nghĩ Henry sẽ chống lại William?”

“Nếu anh bị thuyết phục bởi điều đó, anh sẽ đứng trước người lãnh đạo của mình và trao sinh mạng anh cho ông ấy. Anh vinh dự được bảo vệ ông ấy.”

Edmond gật đầu, hài lòng. “Gerald nói số lượng người bất mãn đang gia tăng. Có nhiều âm mưu giết ông ấy. Không lạ. Cha ông ấy

đã có nhiều kẻ thù.”

Khi Duncan không nói gì, Edmond lại lên tiếng. “Gerald tin anh ấy được mời đến buổi tập hợp bởi vì tình bạn với em. Anh ấy nghĩ Henry muốn biết liệu em có tôn kính ông ấy như Đức vua hay không trong trường hợp William qua đời.”

“Chúng ta hãy đợi xem buổi họp này mang lại kết luận gì.”

“Phải, chúng ta đợi.” Edmond nhăn mặt. “Có nhiều cân nhắc quá, Duncan.”

“Nói anh biết điều này, Edmond,” Duncan hỏi, thay đổi đề tài, “Gilard vẫn tin nó yêu Madelyne à?”

Edmond nhún vai. “Nó đang cố thích nghi với cuộc hôn nhân của anh,” anh thừa nhận. “Nhưng giờ nó đã kết thúc cơn mê đắm, em tin vậy. Gilard yêu Madelyne, nhưng cô ấy vẫn gọi nó là em trai, và điều đó dập tắt nhiệt tình của nó. Em ngạc nhiên là anh để ý đến nỗi ưu phiền của Gilard đấy.”

“Suy nghĩ của Gilard cứ hiện rõ trên mặt,” Duncan nhận xét. “Em có thấy cái cách nó chạm tay vào thanh gươm của mình trong suốt buổi lễ kết hôn không, khi nó nghĩ anh đang ép buộc Madelyne?”

“Anh đã ép buộc cô ấy,” Edmond toét miệng cười. “Và phải, em là nhân chứng của hành động đó mà. Madelyne cũng nhận thấy phản ứng của Gilard. Em nghĩ đó là lý do duy nhất cô ấy bất thành linh đồng ý nhận anh làm chồng.”

Duncan cười toe. “Quan sát tốt, Edmond. Madelyne luôn cố gắng bảo vệ người mà cô ấy tin là yếu hơn. Ngay lúc đó cô ấy sợ anh sẽ trả miếng.”

Duncan bắt đầu xoa nhẹ lưng vợ mình. Edmond ngó cách anh trai mình vượt ve Madelyne và nghĩ thầm là Duncan có thể thậm chí

không nhận ra mình đang làm gì.

“Vây là có phải Madelyne muốn bọn em đi không?” Edmond hỏi.

“Không đâu, Edmond. Anh có thể hình dung cô ấy thất vọng và trách cứ anh,” Duncan trả lời. “Vợ anh không hiểu rằng lòng trung thành của em cũng dành cho Rhinehold nữa.”

Edmond gật đầu.

“Anh nghĩ Madelyne lo lắng anh sẽ giữ em và Gilard dưới sự kiểm soát của anh suốt quãng đời còn lại của hai đứa và sẽ không cho phép đứa nào hành động theo ý riêng của mình.”

“Vợ anh có những suy nghĩ lạ thật đấy,” Edmond bình phẩm. “Nhưng cô ấy đã thay đổi cuộc sống của anh, phải không, Duncan? Và cả của bọn em nữa. Đây là lần đầu tiên chúng ta cùng nhau thảo luận lâu đến vậy về một vấn đề. Em tin Madelyne khiến chúng ta trở thành một gia đình vững mạnh.”

Duncan không phản ứng bình luận ấy. Edmond đứng dậy và bắt đầu bước đi ra phía lối vào. “Thật đáng tiếc, anh biết đấy,” anh ngoái lại nói.

“Đáng tiếc gì?” Duncan hỏi.

“Rằng em đã không bắt được cô ấy đầu tiên.”

Duncan mỉm cười. “Không, Edmond, đó là một phúc lành. Thề có Chúa, anh sẽ lấy cô ấy từ tay em.”

Madelyne tỉnh giấc đúng lúc Duncan lên tiếng. Nàng cố ngồi dậy và rụt rè mỉm cười với chồng mình. “Anh muốn lấy gì từ em trai mình thế, Duncan?” nàng khàn giọng hỏi hẩn. Nàng vuốt lại tóc và Duncan né khuỷu tay nàng trước khi trả lời.

“Không có gì để em bận tâm đâu, Madelyne.”

“Anh nên luôn chia sẻ những gì anh có với các em trai mình,” Madelyne căn dặn Duncan.

Edmond rõ ràng nghe thấy nàng nói. Tiếng cười của anh vẫn còn vọng lại phía sau anh.

Ngay sau đó, Adela lao vào đại sảnh. Ngay khi em gái Duncan nhìn thấy Madelyne, cô òa khóc nức nở. “Gerald vẫn khẳng khái hôn ước còn hiệu lực, Madelyne. Bây giờ mình phải làm gì? Anh ấy vẫn muốn kết hôn với mình.”

Madelyne nhảy dựng khỏi lòng Duncan cùng lúc Adela quăng mình vào vòng tay của nàng.

Duncan đứng dậy và thở dài bực tức trước sự kích động gần như cuồng loạn của em gái hắn.

“Em nên hỏi anh câu hỏi đó, Adela,” hắn gắt. Duncan nắm lấy cánh tay Madelyne, lờ đi việc Adela đang bám vào Madelyne như một chiếc áo ướm, và kéo Madelyne đi.

“Chúng ta không thể để em gái anh trong tình trạng như thế này được,” Madelyne phản kháng. Chúa ơi, nàng thấy mình như đang ở giữa cuộc thi kéo co. “Duncan, anh đang kéo rời cánh tay em ra kia.”

Nam tước Gerald bước vội vào sảnh, phá vỡ nỗ lực của Duncan đưa Madelyne lên gác và đối phó vấn đề của Adela vào buổi sáng. Duncan không có tâm trạng cho một cuộc thảo luận dài và quyết định phải giải quyết vấn đề ngay lập tức.

Trước khi Nam tước Gerald hé miệng nói nửa lời, Duncan hỏi, “Cậu vẫn muốn cưới Adela?”

“Tôi muốn,” Gerald trả lời. Giọng anh dứt khoát, và cả thế đứng của anh cũng vậy. “Cô ấy sẽ trở thành vợ tôi.”

“Tôi đã hứa với Adela là có thể ở đây chừng nào mà nó muốn, Gerald.”

Khuôn mặt Gerald biểu lộ cơn tức giận. Duncan cảm thấy muốn gầm gừ. “Tôi đã sai khi hứa với nó như thế,” hắn nói, thừa nhận lỗi sai trước mặt Edmond, Madelyne, Adela và Gerald. Đó là một kinh ngạc tuyệt vời đến từ người đàn ông không bao giờ thừa nhận bất cứ sai lầm nào. Duncan mỉm cười vì cách hắn khiến mọi người sững sờ với lời thú nhận của hắn.

Hắn quay sang Madelyne và thì thầm, “Nỗi ám ảnh nói thật của em ảnh hưởng đến ta, vợ à. Giờ thì, ngậm miệng lại, cung. Tất cả sẽ tốt đẹp.”

Madelyne từ từ gật đầu. Nàng tặng cho chồng mình một nụ cười để hắn biết rằng nàng tin tưởng hắn. Hắn hài lòng đến nỗi khi hướng về phía Gerald hắn vẫn đang cười. Gerald hiểu Duncan đủ rõ để đợi hắn giải thích cặn kẽ trước khi công khai thách thức hắn. Duncan là người luôn giữ lời hứa trong quá khứ.

“Adela,” Duncan yêu cầu, “thôi la hét như con gà mái và nói cho Nam tước Gerald biết chính xác lời hứa anh dành cho em.”

Giọng hắn như yêu cầu không tranh cãi. Adela thắng người bước xa ra khỏi Madelyne và nói, “Anh hứa em có thể sống ở đây cho đến lúc chết nếu đó là điều em muốn.”

Gerald bước đến gần Adela sau đó, nhưng cái nhìn của Duncan chặn anh lại.

“Rồi bây giờ, Gerald? Tôi đã hứa với cậu điều gì?”

Duncan nhẹ giọng, cho một ấn tượng rằng hắn đang phát chán với cuộc đối thoại này. Madelyne nắm chặt bàn tay hắn.

Gerald trả lời Duncan trong một tiếng hét. “Với phúc lành của Đức vua, cậu đồng ý Adela sẽ trở thành vợ tôi.”

Edmond không thể giữ im lặng lâu hơn nữa. “Thánh thần ơi, làm thế nào mà anh sẽ có thể thực hiện cả hai lời cam kết?”

“Gerald,” Duncan lên tiếng, lò đi Edmond. “Lời hứa của tôi tùy thuộc vào mong muốn của nó có tiếp tục ở đây hay không. Tôi tin việc thay đổi ý định của nó là tùy thuộc vào cậu.”

“Cậu đề nghị tôi...”

“Cậu là vị khách được chào đón tại nhà tôi chừng nào mà còn cần thời gian cho việc đó,” Duncan nói.

Gerald có vẻ giật mình, rồi một nụ cười kiêu ngạo nhất giãn ra trên mặt anh. Anh nhìn Adela và mỉm cười với cô. “Adela, vì em không rời khỏi đây nên anh sẽ ở lại đây với em.”

“Anh sẽ gì cơ?”

Adela hét lên lại, nhưng Madelyne không thấy nổi sợ hãi trong mắt cô, chỉ có sự hoài nghi và giận dữ.

“Như anh trai em nói, cho chừng nào thời gian anh cần, Adela, để khiến em nhận ra anh muốn kết hôn với em,” Gerald nói. “Em có nghe anh không?”

Tất nhiên cô ấy nghe thấy chứ. Madelyne nghĩ người canh gác phía nam hẳn phải nghe thấy tiếng Gerald. Anh hét câu tuyên bố của mình đủ to đến thế mà.

Madelyne bước một bước đến trước Adela, với ý định bảo vệ cô khỏi sự tức giận của Gerald, nhưng Duncan đột nhiên giật mạnh tay nàng. Hấn kéo nàng đổ ập vào một bên người hấn, và khi nàng mở miệng phản ứng, sức ép từ tay hấn gia tăng, và Madelyne quyết định nàng sẽ phản kháng sau.

Adela nổi giận đến mức không nói được gì. Cô nâng gấu váy lên và vội đến chỗ Gerald. “Anh sẽ già, sâu muộn, và héo mòn trước khi tôi đổi ý, Gerald.”

Gerald mỉm cười rạng rỡ với Adela. “Em đánh giá thấp khả năng của anh, Adela,” anh bảo cô thế.

“Anh là tên đàn ông búống bình nhất còn sống,” Adela buột miệng. “Anh...anh hạ lưu.” Cô quay phắt đi và rời đại sảnh.

Mọi việc sẽ ổn thôi. Madelyne cảm thấy thế từ tận đáy lòng. Adela rất tức giận nhưng cô ấy không khiếp sợ.

“Hạ lưu là gì?” Gerald hỏi Edmond.

Edmond nhún vai và nhìn qua Madelyne. “Một từ ngữ khác của chị hử?” anh hỏi.

“Phải,” Madelyne thừa nhận.

“Nó có đáng ghét như Polyphemus không?”

Madelyne lắc đầu.

“Ít nhất thì Adela đã cho anh địa vị cao hơn Madelyne cho tôi khi lần đầu chúng tôi gặp nhau, Gerald ạ,” Edmond toe toét.

Madelyne không hiểu Edmond đang nói gì. Duncan chúc mọi người ngủ ngon và kéo Madelyne rời khỏi sảnh trước khi nàng có thể hỏi Edmond.

Cả chồng lẫn vợ không ai hé miệng lấy nửa lời với nhau đến khi họ tới phòng ngủ của Duncan. Khi hắn mở cửa cho nàng, Madelyne định chặn hắn lại để hỏi về Adela hoặc Edmond. Căn phòng lôi kéo sự chú ý của nàng trước tiên. Duncan đã chuyển hết đồ của nàng từ căn phòng trên tháp vào phòng hắn. Hai cái ghế giờ nằm hai bên lò

sưởi, tắm đắp trên cái giường khổng lồ của hắn và tắm thảm thêu của nàng chẳng bên trên lò sưởi.

Maude vừa rời khỏi phòng và thông báo với Nam tước nước nóng cho Madelyne đã sẵn sàng, như hắn yêu cầu.

Ngay khi cánh cửa đóng lại đằng sau người hầu, Madelyne lên tiếng, “Em không thể tắm trước mặt anh, Duncan. Xin anh hãy đi và bơi trong hồ của anh trong khi em...”

“Ta nhìn em không mặc quần áo đủ thường xuyên, Madelyne,” Duncan tháo dây lưng của nàng, thả nó xuống đưa trên ghế, rồi cởi bỏ áo ngoài và đắm mình của nàng.

“Nhưng luôn ở trên giường, Duncan, với những tắm đắp và...” giọng nàng nhỏ dần.

Duncan cười khùng khục. “Đi vào tắm đi, cưng, trước khi nước lạnh.”

“Anh bơi trong cái hồ lạnh băng,” Madelyne nhắc hắn. Chồng nàng chậm chậm kéo áo somi qua vai nàng. “Tại sao anh làm thế?” nàng hỏi, đỏ như đủ để cảm thấy má nàng nóng bừng. “Anh thích bơi khi trời giá lạnh à?”

Madelyne nghĩ nàng có thể hướng sự chú ý của hắn khỏi việc cởi đồ cho nàng. Nhưng Duncan có vẻ như có khả năng trả lời câu hỏi của nàng và lột trần nàng cùng lúc.

“Ta không đặc biệt tận hưởng nó,” Duncan trả lời. Hắn dễ dàng lột bỏ đồ lót của nàng, nôn nóng tổng khứ mớ vải vóc che chắn sự xinh đẹp của nàng khỏi hắn. Duncan quỳ xuống trước mặt nàng và từ từ cởi giày và vớ nàng ra, và rồi vuốt một đường nóng bỏng lên eo nàng.

Đôi tay hắn khiến nàng thờ dài khoan khoái.

“Vây thì sao anh lại làm thế?” Madelyne nói rời rạc.

“Để tôi luyện đầu óc và cơ thể ta.”

Hắn ngừng chạm vào nàng. Madelyne thất vọng. “Có nhiều cách dễ hơn để tôi luyện cơ thể anh,” Madelyne thầm thì.

Nàng nghĩ giọng mình khàn khàn. Madelyne cố che ngực nàng bằng cách kéo mái tóc ra phía trước, và nhúu mày khi nàng nhận ra nó không đủ dài để làm công việc đó. Nàng xoắn lấy đuôi tóc, tiện thể chặn cái nhìn của Duncan hướng vào ngực nàng.

Duncan không để nàng trốn hắn. Hắn đứng dậy và nhẹ nhàng đẩy tay nàng ra. Lòng bàn tay hắn khum lấy bầu ngực đầy đặn trong lúc những ngón tay cái biểng nhác xoay vòng quanh đôi nhũ hoa của nàng. Ngón chân Madelyne cuộn lại. Nàng tự động ngã người ra trước, tìm kiếm thêm đụng chạm của hắn.

“Nếu ta hôn em, Madelyne, ta sẽ không để em đi tắm được. Ta thấy đam mê trong mắt em. Em có thể cảm nhận ta muốn em nhiều thế nào không?” hắn thì thầm với nàng trong chất giọng vuốt ve dịu dàng như đôi tay hắn.

Madelyne từ tốn gật đầu. “Em luôn muốn anh, Duncan.”

Nàng buộc mình quay đi và đến chỗ bồn tắm.

Duncan cố không nhìn theo vợ mình. Hắn đã thề đêm nay sẽ chậm rãi. Hắn sẽ làm tình với nàng không vội vã, bất kể thôi thúc ném nàng lên giường và yêu nàng cuồng nhiệt đang thách thức hắn.

Hắn cũng sẽ nhẹ nhàng với nàng bằng những ngôn từ âu yếm. Kế hoạch của hắn là buộc nàng nói ra nàng yêu hắn nhiều đến thế nào. Duncan không thoải mái. Hắn cần nghe những lời đó ngay bây giờ vì hắn đã tự thừa nhận với bản thân hắn yêu nàng biết bao nhiêu.

Duncan quyết tâm khiến nàng yêu hắn. Và hắn cao ngạo đủ để tin rằng một khi hắn tán tỉnh nàng, nàng sẽ không thể từ chối hắn điều gì.

Duncan mỉm cười một mình. Hắn định sẽ dùng nỗi ám ảnh nói thật của nàng để dành lợi thế. Hắn cởi bỏ áo dài, rồi quỳ xuống thêm củi vào lò sưởi.

Madelyne tấm tắc thật nhanh chóng, lo rằng Duncan sẽ quay lại và nhìn nàng làm những việc riêng tư như vậy.

Và rồi nàng thấy sự hài hước trong tình huống khó khăn của mình và bật cười.

Duncan đến đứng cạnh bồn tắm. Chống tay lên hông, hắn yêu cầu được biết nàng thấy gì thú vị đến mức cười như thế.

Hắn đang ở trần. Nhịp tim Madelyne bắt đầu đập loạn. Nàng đột nhiên không thở nổi. Ôi, sao mà hắn có thể dễ dàng khuấy động nàng thế chứ. “Em ngủ cạnh anh mỗi đêm mà không có tý đồ nào trên người và em thật sự không nên ngưng ngưng lúc này. Đó là lý do tại sao em cười,” nàng thêm vào một cái nhún vai suýt làm nàng chìm lìm.

Madelyne đứng lên và đối mặt với chồng nàng, tự chứng minh với bản thân và với hắn là nàng không còn ngưng nữa.

Những giọt nước lấp lánh trên làn da mịn màng của nàng. Đuôi tóc nàng kết lại vì ướt. Vẻ mặt nàng tinh nghịch. Duncan cúi xuống hôn nàng một cái, trên trán, rồi lại hôn nữa, trên sống mũi. Hắn không thể kiềm chế bản thân. Madelyne trông rất lộng lẫy và đang cố gắng không mắc cỡ với hắn.

Khi nàng rung mình, Duncan với lấy tấm khăn Maude để trên ghế. Hắn quấn khăn quanh người Madelyne, nhắc bóng nàng ra

khỏi bồn tắm và mang nàng đến trước lò sưởi.

Madelyne đứng quay lưng về phía ngọn lửa. Nàng nhắm mắt khi ngực Duncan chà xát ngực nàng. Hơi nóng từ ngọn lửa phủ ấm vai nàng và cái nhìn dịu dàng của Duncan sưởi ấm trái tim nàng.

Nàng cảm thấy được yêu thương. Đó là một cảm giác tuyệt vời, nàng không phản đối khi Duncan bắt đầu lau khô nàng. Thoạt đầu hấn dùng khăn vỗ nhẹ lên da nàng, nhưng khi hấn kết thúc với lưng nàng, hấn thành linh kéo mép vải về phía hấn, kéo nàng tựa lên vào ngực hấn. Và rồi miệng hấn ngậm lấy miệng nàng trong một cái hôn thiêu đốt. Lưỡi hấn xâm nhập vào kho báu nàng trao cho hấn. Duncan thả rơi cái khăn, ôm lấy hông nàng, kéo nàng ép sát vào nơi cứng rắn với sức nóng không thể tin nổi của hấn.

Nàng rên lên vì khoái cảm trong miệng hấn, ve vuốt lưỡi hấn bằng lưỡi nàng. Đôi tay nàng mơn man lưng hấn, nhưng khi đầu ngón tay nàng chạm đến dưới dải thắt lưng quần của hấn, Duncan đột ngột lùi lại.

“Đưa em lên giường, Duncan,” Madelyne khẩn khoản. Nàng cố lấy một nụ hôn khác nhưng Duncan cố tình tránh nàng.

“Sớm thôi, Madelyne,” hấn hứa với nàng trong giọng thì thầm khàn đặc. Hấn hôn lên chóp cằm thanh tú của nàng rồi từ từ trượt xuống ngực nàng. “Em rất đẹp,” hấn bảo với nàng.

Hấn muốn nếm tất cả nàng. Duncan mân mê một bên ngực bằng tay trong khi miệng hấn ngậm lấy bầu ngực còn lại, mút cho đến lúc nhũ hoa thành một nụ se chắc.

Lưỡi hấn như nhung nóng hổi. Madelyne gần như không đứng nổi. Khi Duncan quỳ xuống và bắt đầu phủ lên nàng trận mưa hôn nóng bỏng, ẩm ướt dọc theo bụng nàng, nàng hít thật sâu và quên thở ra. Bàn tay hấn chà xát đùi nàng, di chuyển vào giữa chúng, kéo

nàng ra khỏi bờ vực kiểm soát. Hắn hôn dọc chiều dài vết sẹo của nàng cùng lúc bàn tay hắn tiếp tục hành hạ nàng ngọt ngào, mơn man, vuốt ve, trù mến nơi rất nóng của nàng.

Hắn ôm lấy hông nàng, và khi miệng hắn bắt đầu hôn lên gò loan xoắn giữa hai đùi nàng, đầu gối nàng khụy xuống.

Duncan không để nàng dịch chuyển. Miệng hắn và lưỡi hắn nếm sự ẩm ướt nóng hổi mà hắn tạo ra trong nàng. Nàng ngọt như mật và say như rượu hảo hạng.

Madelyne nghĩ nàng sắp chết vì khoái cảm. Móng tay nàng bấm sâu vào bả vai Duncan. Nàng rên rỉ mềm mại. Âm thanh gọi tình nguyên thủy làm Duncan phát điên lên.

Hắn từ từ hạ Madelyne xuống sàn. Miệng hắn đoạt lấy miệng nàng trong khi ngón tay hắn xâm nhập vào nơi chật chội, ẩm ướt của nàng. Madelyne cong người sát vào bàn tay hắn, hét tên hắn khi đỉnh điểm tuyệt vời bùng nổ trong nàng. Lóp lóp những làn sóng khoái cảm không thể tin nổi trào dâng trong nàng, và xuyên qua chúng, Duncan ôm chặt nàng, thì thầm những lời yêu thương.

Nàng cảm thấy mình giống như vàng nóng chảy trong vòng tay hắn, muốn nói với hắn rằng hắn làm nàng vui sướng biết bao nhiêu, nhưng dường như không thể ngừng hôn hắn đủ lâu để thốt lên lời.

Duncan lùi lại và nhanh chóng cởi bỏ nốt quần áo của hắn. Hắn duỗi người nằm ngửa ra và kéo Madelyne lên người hắn.

Hắn biết mình sắp sửa mất kiểm soát. Duncan đẩy chân nàng ra, cố không quá thô bạo, và khi nàng cưỡi lên hắn, bàn tay hắn bắt đầu vuốt ve nàng cuồng nhiệt. Madelyne rên tên hắn, nài xin hắn chấm dứt cực hình này bằng tay và miệng nàng.

Hắn nâng hông nàng lên và đẩy vào trong nàng mạnh mẽ. Nàng còn hơn sẵn sàng cho hắn.

Nàng cực kỳ nóng, rất ướt, rất chặt.

Duncan để nàng giành lấy hân. Madelyne cong lưng cho đến khi nàng nhận hết tất cả hân, và rồi bắt đầu di chuyển, với những chuyển động theo bản năng chậm rãi làm hân điên lên.

Hân cảm thấy yếu ớt như một cận vệ và cũng mạnh mẽ như một tướng quân. Duncan giữ chặt hai bên hông nàng, đòi nàng chuyển động mạnh hơn nữa.

Hân tìm thấy giải thoát trước Madelyne, nhưng âm thanh và cảm xúc của hân trao cho Madelyne đưa nàng đến tận cùng sung sướng.

Madelyne đổ ập xuống ngực hân. Duncan lăm bằm nhưng Madelyne quá kiệt sức, quá thỏa mãn để xin lỗi hân.

Nhiều phút dài trôi qua trước khi cả hai có thể nói được. Những ngón tay Madelyne mon trớn ngực Duncan. Nàng yêu cảm giác của vùng lông quăn tít của hân, yêu làn da hân trơn mượt nóng rực, yêu mùi hương tuyệt vời của hân.

Duncan lăn người cùng với Madelyne đến khi nàng nằm dưới hân. Rồi hân lăn nghiêng qua một bên, gối đầu trên một khuỷu tay chống lên, và gác một bắp đùi nặng nề lên chân nàng.

Madelyne nghĩ hân trông đang kiêu ngạo nhất. Hân chăm chú nhìn nàng với vẻ mặt khó thân thiện của mình. Một món tóc rớt xuống trán hân.

Madelyne sắp gạt món tóc đen đó ra thì Duncan nói. **“Ta yêu em, Madelyne.”**

Bàn tay nàng như đóng băng trong khoảng không giữa hai người.

Mắt nàng mở to và rồi Duncan nhận ra hân vừa nói gì với nàng.

Nó chẳng giống như kế hoạch mà hắn lập ra. Đáng lẽ nàng phải nói là nàng yêu hắn. Hắn mỉm cười vì sự ngớ ngẩn của mình và kiên nhẫn chờ nàng lấy lại tinh thần sau lời thú nhận của hắn và nói với hắn nàng yêu hắn biết bao.

Madelyne không thể tin nổi hắn đã nói những lời ấy. Về mặt hắn nghiêm nghị, cho nàng biết hắn hoàn toàn nói thật.

Nàng bắt đầu khóc. Duncan không biết phải nghĩ sao. “Có phải em khóc vì ta nói với em là ta yêu em không?”

Madelyne lắc đầu. “Không,” nàng thì thầm

“Vây thì tại sao em lại như vậy? Ta vừa làm em hài lòng, đúng không?”

Giọng hắn thật sự có chút lo âu. Madelyne gạt nước mắt khỏi má, va vào cằm Duncan. “Anh đã làm em hài lòng,” nàng nói. “Em rất sợ, Duncan. Anh không nên yêu em.”

Duncan thở dài. Hắn quyết định phải đợi thêm vài phút để có thể có lời giải thích đàng hoàng của nàng. Nàng đang run rẩy nhiều đến mức không thể nói năng mạch lạc.

Hắn thật sự giữ kiên nhẫn, nhưng ngay khi hắn mang Madelyne lên giường và nằm dưới tấm đắp, nàng rúc sát vào hắn và không nói gì.

“Sao em lại sợ?” hắn hỏi. “Chẳng lẽ rất kinh khủng khi ta yêu em sao?”

Giọng hắn chất chứa dịu dàng và điều đó làm Madelyne khóc lại. “Không có hy vọng cho chúng ta. Đức vua sẽ...”

“Cho chúng ta lời chúc phúc của ông ấy, Madelyne. Đức vua của chúng ta sẽ chấp thuận cuộc hôn nhân này.”

Hắn nói nghe rất chắc chắn. Nàng tìm thấy được an ủi từ sự tự tin của hắn. “Nói em biết tại sao anh nghĩ Đức vua sẽ đứng về phía anh. Làm cho em hiểu đi. Em không muốn lo sợ.”

Duncan thở dài. “Đức vua William và ta biết nhau từ khi còn là những cậu bé. Ông ấy có nhiều khuyết điểm thật, nhưng ông ấy chứng minh bản thân là người có khả năng lãnh đạo. Em không thích ông ấy vì những câu chuyện em nghe kể từ cậu của em. Và cậu em là người phản ánh lại thái độ của nhà thờ của mình. Đức vua đã mất sự ủng hộ từ giới linh mục vì ông lấy đi các kho báu từ các tu viện. Ông ấy chưa bao giờ nhanh chóng thay bất kỳ vị trí nào trong giáo hội. Giới linh mục xem thường Đức vua của chúng ta vì ông ấy không khuất phục trước yêu cầu của họ.”

“Nhưng tại sao anh nghĩ...”

“Đừng ngắt lời ta khi ta đang chỉ dẫn em,” Duncan nói. Hắn làm dịu mệnh lệnh bằng cách siết lấy nàng nhẹ nhàng. “Dù ta không có ý kiêu ngạo, nhưng sự thật là ta đã giúp Đức vua chinh phục người Scot và duy trì việc chung sống hòa bình, Đức vua hiểu rõ giá trị của ta. Ta có một đội quân được huấn luyện tốt để ông ấy có thể triệu tập lúc cần, Madelyne. Ông ấy tin tưởng lòng trung thành của ta. Ta sẽ không bao giờ phản bội ông ấy. Ông ấy biết điều đó.”

“Nhưng mà, Duncan, Louddon là bạn đặc biệt của ông ấy,” Madelyne cắt ngang. “Marta bảo với em thế và em cũng nghe nhiều lời đồn đại từ bạn bè của cậu em.”

“Marta này là ai vậy?”

“Một trong những người hầu được chỉ định của cậu em,” Madelyne trả lời.

“À, vậy là cô ta chắc chắn không thể sai lầm giống Giáo hoàng,” Duncan nói. “Đó là lối tư duy của em à?”

“Dĩ nhiên không,” Madelyne lầu bầu. Nàng cố quay lại nhìn Duncan, nhưng hắn không để nàng di chuyển. Nàng nằm xuống vai hắn và nói, “Anh trai em thậm chí còn khoe khoang ảnh hưởng đặc biệt của anh ấy lên Đức vua.”

“Nói ta biết, vợ, ý em đặc biệt là sao,” Duncan ra lệnh.

Madelyne lắc đầu quày quây. “Em không thể nói được. Chúng rất tội lỗi.”

Duncan thở ra bực tức. Hắn biết đủ rõ chuyện của Đức vua là gì, đã đoán ra được cách đây khá lâu rằng Louddon còn hơn là một thư ký của triều đình William. Tuy nhiên hắn ngạc nhiên, vì cô vợ nhỏ ngây thơ của hắn cũng biết điều đó.

“Anh sẽ phải tin em chuyện này, Duncan, khi em nói với anh có một mối quan hệ tội lỗi giữa anh trai em và Đức vua của chúng ta.”

“Nó không là vấn đề,” Duncan phản bác. “Chúng ta sẽ không nói chuyện này nữa, vì nó có vẻ làm em ngượng. Ta hiểu ý em đặc biệt là thế nào, Madelyne. Nhưng Đức vua sẽ không phụ lòng tin các Nam tước của ông ấy. Danh dự ở phía ta trong mối hiềm khích này.”

“Có phải chúng ta đang nói về cùng vấn đề danh dự khi anh tình cờ bị trói trong pháo đài của Louddon không?” Madelyne hỏi. “Anh rất đáng ngưỡng mộ, anh tin Louddon tôn trọng danh dự thỏa thuận ngừng chiến tạm thời, phải không?”

“Đó là suy nghĩ cản trở nhất khi xem xét kế hoạch.” Duncan trả lời. Giọng hắn nghiêng lại cạnh tai nàng. “Ta không bao giờ tin anh trai em.”

“Anh ấy có thể giết anh trước khi người của anh đến được lối vào, Duncan,” Madelyne rầu rĩ. “Bên cạnh vấn đề đó, anh có thể đã

chết cồng. Em, tất nhiên, đã cứu anh. Trong việc này thì danh dự đóng vai trò rất nhỏ.”

Duncan không cãi với nàng. Madelyne đã giả định sai, tất nhiên rồi, nhưng hẳn thấy không cần phải chỉ ra lỗi của nàng.

“Louddon sẽ dùng em để làm hại anh.”

Nhận xét đó chẳng có nghĩa gì.

“Madelyne, không Nam tước nào ở Anh lại không biết chuyện Adela. Nếu Đức vua quay lưng với sự thật thì ông ấy đã phạm sai lầm ngốc nghếch đầu tiên của mình. Có những Nam tước trung thành khác sẽ đứng bên ta. Tất cả bọn ta rất vinh dự có người lãnh đạo này, phải, nhưng ông ấy cũng phải hành động với danh dự đối với từng người bọn ta. Bằng không thì lời thề trung thành sẽ vô nghĩa. Tin ta đi, Madelyne. Louddon không thể thắng trong cuộc chiến này. Tin ta, vợ à, ta biết những gì cần làm.”

Madelyne suy nghĩ về những gì hẳn nó trong vài phút và rồi thì thầm, “Em luôn tin anh, suốt từ cái đêm chúng ta ngủ chung trong lều của anh. Anh đã hứa với em anh sẽ không chạm vào em khi em ngủ, và em tin anh.”

Duncan mỉm cười với ký ức đẹp đẽ ấy. “Giờ thì em mới nhận ra vô lý đến mức nào khi nghĩ ta có thể lợi dụng em mà em không biết à?”

Madelyne gật đầu. “Em là người ngủ rất say, Duncan,” nàng trêu hấn.

“Madelyne, ta sẽ không để em ngó lơ đề tài ban đầu của chúng ta đâu. Ta vừa tuyên bố tình yêu của ta dành cho em. Em không có gì để đáp lại ta sao?” Duncan hỏi.

“Cảm ơn anh, chồng à.”

“Cảm ơn?” Hấn quát lại từ đó vào mặt nàng. Kiên nhẫn đã bỏ rơi hấn. Madelyne đáng ra phải nói với hấn nàng yêu hấn nhiều biết bao và tại thế quái nào mà nàng không biết là điều đó khiến hấn tức điên lên.

Madelyne đột nhiên thấy mình nằm ngửa ra với chồng nàng ở trên mình nàng. Cơ hàm hấn giật giật, dấu hiệu của cơn thịnh nộ. Trông hấn sẵn sàng lao vào chiến đấu.

Nàng không bị đe dọa lấy tý nào. Madelyne xoa nhẹ đôi vai hấn, rồi để lòng bàn tay mềm mại của mình trượt dần xuống đôi cánh tay hấn. Cơ thể cứng rắn, chắc chắn. Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh của thép dưới đầu ngón tay. Madelyne không rời mắt khỏi hấn trong khi nàng vuốt ve hấn. Và dù nàng có thể cảm nhận được sức mạnh của hấn, nàng cũng có thể thấy khả năng bị tổn thương trong đôi mắt hấn. Đó là ánh mắt nàng chưa từng thấy trước đây nhưng dù sao đi nữa nàng vẫn nhận ra. Duncan trông có vẻ lạnh tính và lo lắng.

Khi nàng tặng hấn một nụ cười dịu dàng. Duncan lập tức ngừng cau mày. Hấn thấy những đốm sáng nhảy nhót trong mắt nàng và phản ứng ngay. Cơ thể hấn thư giãn trên nàng.

“Em dám đùa với ta sao?”

“Em không đùa với anh,” Madelyne bảo hấn. “Anh vừa trao cho em món quà tuyệt vời nhất, Duncan. Em đang bị choáng.”

Hấn đợi để được nghe thêm. “Anh là người đàn ông duy nhất nói với em rằng anh yêu em.” Madelyne thầm thì. Một nếp nhăn vắt qua trán nàng và nàng nói tiếp, “Làm sao em có thể không thể yêu anh lại cơ chứ?”

Trông nàng như thể chỉ vừa nhận ra sự thật. Duncan không tỏ vẻ gì ngoài việc vuốt tóc nàng. “Vây thì ta cho rằng ta may mắn cực kỳ

vì Gilard không nói với em là nó yêu em trước ta.”

“Cậu ấy nói rồi,” Madelyne tuyên bố, cười to vì cái giật mình do lời thừa nhận gây ra. “Nhưng em không cho rằng bằng chứng tình yêu là chuyện quan trọng, anh biết đó, bởi vì nó không thật sự là thật. Em trai anh có chút mê đắm thôi.”

Madelyne đột ngột vươn người lên và hôn Duncan. Nàng đặt tay quanh thắt lưng hắn và siết chặt. **“Ôi, Duncan, em đã yêu anh từ lâu lắm rồi.** Em ngốc nghếch làm sao đã không nhận ra điều đó sớm hơn. Em phải thú nhận, tối nay, khi chúng ta ngồi bên ngọn lửa cùng gia đình mình và khách, em đã nhận ra điều đó. Anh đã trao cho em giá trị bản thân, Duncan. Và trong tận đáy lòng em biết mình quan trọng đối với anh.”

Duncan lắc đầu. “Em luôn có giá trị, Madelyne. Luôn luôn.”

Mắt Madelyne ngập nước. “Đây là một điều kỳ diệu, tình yêu của anh dành cho em. Anh bắt em để thực hiện kế hoạch trả thù anh trai em. Phải không?”

“Phải,” Duncan thừa nhận.

“Đó là lý do tại sao anh lấy em,” Madelyne nói. Nàng đột nhiên nhúu mày với chồng. “Vây là lúc đó anh yêu em rồi?”

“Ta nghĩ đó là sự ham muốn,” Duncan thành thật. “Ta muốn đưa em lên giường,” hắn nói thêm với nụ cười toe toét.

“Báo thù và ham muốn,” Madelyne lặp lại. “Các lý do tốt nhất, Duncan.”

“Em quên lòng trắc ẩn,” Duncan thông báo nàng biết.

“Lòng trắc ẩn? Ý anh là em cảm thấy tội nghiệp em, có phải vậy không?” Madelyne hỏi, nhúu mày cau tiết. “Lạy Chúa lòng lành, anh yêu em vì thương hại sao?”

“Tình yêu của ta, em vừa liệt kê tất cả các lý do ta đưa ra cho chính mình.”

Nàng phản đối tiếng cười của hắn. “Nếu tình yêu của anh dựa trên ham muốn, thương hại, và báo thù thì...”

“Madelyne,” Duncan ngắt lời nàng, cố gắng xoa dịu nàng, “những gì ta nói với em trước khi chúng ta rời khỏi pháo đài của anh trai em, em còn nhớ không?”

“Anh bảo em nó là ăn miếng trả miếng,” Madelyne nhớ lại.

“Em hỏi ta liệu em có thuộc về Louddon không. Em nhớ câu trả lời của ta chứ?”

“Có, dù em không hiểu,” Madelyne nói. “Anh nói em thuộc về anh.”

“Ta đã nói sự thật,” Duncan hôn nàng chỉ để giải thoát nàng khỏi vẻ mặt hoài nghi.

“Em vẫn không hiểu,” Madelyne khẳng định khi hắn để nàng nói lại.

“Ta cũng không,” Duncan thừa nhận. “Ta nghĩ mình sẽ giữ em, nhưng ta không cân nhắc đến hôn nhân cho đến lúc sau này. Thật sự, Madelyne, hành động nhân ái ấy của em đã định đoạt số phận em.”

“Là thật sao?” Madelyne giàn giụa nước mắt. Vẻ mặt Duncan đầy yêu thương và quá đổi dịu dàng.

“Đó là điều không thể tránh được kể từ lúc em ủ ấm chân ta, dù phải mất một thời gian ta mới nhận ra sự thật.”

“Anh gọi em là kẻ ngớ ngẩn,” Madelyne mỉm cười bảo hắn.

Ánh sáng lấp lánh quay lại đôi mắt nàng. Nàng không còn tức giận. Duncan giả vờ giận dữ với lời nhận xét nàng thốt ra chỉ để có được phản ứng của nàng. “Ta không bao giờ gọi em là kẻ ngớ ngẩn. Đó là người khác và ta sẽ thách đấu hấn ngay lập tức.”

Madelyne cười phá lên. “Người đó là anh, Nam tước. Dù vậy em đã tha thứ cho anh rồi. Hơn nữa, em cũng đã gọi anh bằng nhiều cái tên chẳng hay ho chút nào.”

“Em ư? Ta chưa bao giờ nghe thấy bất cứ cái tên nào trong số đó,” Duncan nói. “Em gọi ta bằng những cái tên đó lúc nào?”

“Khi anh đã quay lưng đi, tất nhiên là thế.”

Trông nàng rất vô tội. Nụ cười Duncan rộng mở. “Nỗi ám ảnh nói thật của em sẽ đẩy em vào rắc rối một ngày nào đó cho mà xem.” Hấn lại hôn nàng trước khi tiếp tục. “Nhưng ta sẽ ở bên cạnh để bảo vệ em.”

“Cũng như em luôn bảo vệ anh,” Madelyne lên tiếng. “Đó là bổn phận của em khi là vợ anh.”

Nàng cười lớn trước vẻ hoài nghi của hấn. “Anh không phải lo lắng cho em,” nàng kiêu hãnh. “Giờ thì em không còn sợ anh nữa vì em có tình yêu của anh.”

Hấn nghĩ nàng đang ra vẻ tự mãn. “Ta biết.”

Madelyne lại cười vì giọng nói ra chiều đáng thương của hấn.

“Ta muốn nghe em nói em yêu ta một lần nữa,” Duncan yêu cầu.

“Một yêu cầu kiêu ngạo làm sao,” Madelyne thầm thì. “Em yêu anh bằng cả trái tim, Duncan.” Nàng hôn lên cằm hấn. “Em sẽ trao cuộc đời em cho anh, chồng à.” Nàng lướt qua môi dưới của hấn bằng đầu lưỡi của nàng. “Em sẽ yêu anh mãi mãi.”

Duncan gầm gừ sung sướng và làm tình thật chậm rãi, dịu ngọt với nàng.

“Duncan?”

“Sao, cưng?”

“Lúc nào thì anh nhận ra là anh đã yêu em?”

“Ngủ đi, Madelyne. Sắp bình minh rồi.”

Nàng không muốn ngủ. Madelyne không bao giờ muốn đêm huy hoàng này qua đi. Nàng cố tình ngo nguây phía sau nàng áp vào bụng hắn. Ngón chân nàng cuộn vào chân hắn. “Xin anh, cho em biết chính xác là lúc nào đi.”

Duncan thở dài. Hắn biết nàng sẽ không im lặng đến khi hắn trả lời nàng. “Hôm nay.”

“Ha!”

“Ha cái gì?”

“Giờ thì anh bắt đầu hợp lý rồi,” Madelyne giải thích.

“Em làm anh chẳng hiểu gì cả,” Duncan thốt lên.

“Chính anh là người đã hành động kỳ lạ đến mức không thể đoán trước được ngày hôm nay. Thành thực mà nói, anh làm em hơi lo lắng. Khi nào hôm nay?”

“Khi nào cái gì?”

“Chính xác là lúc nào anh nhận ra anh đã yêu em ấy?” Madelyne sẽ không từ bỏ.

“Khi ta nghĩ ngựa của ta sắp giết chết em.”

“Silenus ư? Anh nghĩ Silenus sẽ làm hại em sao?”

Hắn nghe sự kinh ngạc trong giọng nàng. Hắn mỉm cười trên đỉnh đầu nàng. Nàng vẫn không hay biết nỗi kinh hoàng mà nàng đem đến cho hắn.

“Duncan?”

Hắn thích cách nàng thì thầm tên hắn khi nàng muốn gì đó từ hắn. Nó rất dịu dàng, ngọt ngào, và cực kỳ hấp dẫn.

“Em đã làm hư chiến mã của ta. Ta đã nói điều đó ở dưới lầu khi em ngủ thiếp đi trong lòng ta.”

“Em không làm hư nó,” Madelyne phản đối. “Em chỉ tốt bụng với nó thôi. Chắc chắn là sự yêu mến không có hại.”

“Sự yêu mến sẽ trở thành cái chết của ta nếu em không để ta nghỉ ngơi,” hắn ngáp một cái. “Em đã trở thành cô gái trưởng thành không thể thỏa mãn,” hắn nói thêm với một hơi thở dài giả vờ. “Em lấy đi sức mạnh của ta.”

“Cảm ơn anh.”

“Em có thể có Silenus cho riêng mình.”

“Silenus? Của em?” Nàng có vẻ háo hức như một đứa trẻ.

“Giờ thì con vật đó trung thành với em. Em đã hạ cấp con thú khổng lồ của ta từ chiến mã xuống cừu con. Ta sẽ không bao giờ để thời gian xóa nhòa điều đó.”

“Để thời gian xóa nhòa điều gì cơ?”

Duncan phớt lờ câu hỏi của nàng. Hắn kéo nàng quay lại đối mặt với hắn. Rồi hắn nhìn nàng thật lâu. “Giờ thì nghe cho kỹ đây, vợ. Em sẽ không được cười nó cho đến khi ta hướng dẫn em cười đúng cách. Em hiểu không?”

“Điều gì khiến anh nghĩ em không có hướng dẫn cưới đúng cách?” Madelyne hỏi. Nàng không có thật, tất nhiên, nhưng nghĩ nàng sẽ che giấu điểm yếu ấy. Nhưng chồng nàng sắc sảo hơn nàng đã nhận ra.

“Chỉ hứa với ta,” Duncan yêu cầu.

“Em hứa.” Nàng bắt đầu cắn môi dưới khi một suy nghĩ đột ngột gặm nhấm nàng. “Anh sẽ không đổi ý vào buổi sáng, phải không?”

“Dĩ nhiên không. Silenus bây giờ là của em.”

“Em không nói về Silenus.”

“Vây thì cái gì?”

Trông nàng lo lắng. Duncan cau mày đến khi nàng thì thầm nỗi sợ hãi của nàng với hắn. “Anh sẽ không đổi ý việc anh yêu em, phải không?”

“Không bao giờ.”

Hắn hôn nàng như để trao cho nàng bằng chứng của lời cam kết của hắn, rồi nhắm mắt lại và lăn ngửa ra, dự định ngủ. Hắn kiệt sức.

“Anh không nhớ đi bơi đêm nay rồi. Đó là điều không ổn định của anh đó.”

Khi hắn không nói gì, Madelyne thúc vào hắn. “Tại sao anh không bơi?”

“Vì nó lạnh chết đi được.”

Đó là một câu trả lời hợp lý, nhưng lạ lùng đến từ Duncan. Madelyne mỉm cười một mình. Ồ, nàng yêu hắn biết bao. “Duncan? Anh có thích làm tình với em cạnh lò sưởi không? Anh biết đó, khi anh hôn em...ở đó?”

Nàng có vẻ bền lễn, tò mò nữa. “Phải, Madelyne. Em ngọt như mật ấy.”

Nhớ lại mùi vị của nàng khiến hắn bị khuấy động lần nữa. Ham muốn của hắn đối với vợ khiến hắn ngạc nhiên.

Madelyne nằm nghiêng và nhìn Duncan. Mắt hắn nhắm nhưng hắn đang mỉm cười và trông rất hài lòng.

Bàn tay nàng chậm rãi lướt một đường từ cằm xuống bụng hắn. “Em sẽ thích nếm anh chứ?” nàng khào khào hỏi hắn.

Trước khi Duncan có thể trả lời nàng, Madelyne cúi xuống và hôn vào rốn hắn, mỉm cười khi nàng thấy cơ bụng hắn rút cứng lại như thế nào. Tay nàng dần dần xuống thấp hơn, lướt một đường cho miệng nàng và lưỡi nàng theo sau.

Duncan ngừng thở khi tay nàng bắt lấy hắn. “Anh rất cứng, Duncan, rất nóng,” nàng bảo hắn. “Cho em lửa của anh đi.”

Duncan quên hết mọi chuyện về việc ngủ. Hắn để vợ mình dẹt những bùa mê diệu kỳ trên hắn. Hắn nghĩ mình chắc chắn là người giàu nhất thế gian, và tất cả là bởi vì vợ hắn yêu hắn.

Và rồi hắn không thể nghĩ gì được nữa.

Chương Mười Tám

“Tôi tuyên bố lẽ phải thuộc về kẻ mạnh. Công lý là quyền lợi của kẻ mạnh hơn..”

Plato, The Republic, 1

Những ngày đông khắc nghiệt kiêu hãnh về nhiệt độ kinh khủng của mình, được dẫn đầu bởi những cơn gió rít siết chặt lấy vùng đất trong cái lạnh băng tê cóng của sương giá. Tưởng chừng như mùa

đông sẽ giữ thế gian trong vẻ lạnh lẽo mãi mãi, cho đến khi người thiếu nữ dịu dàng, nàng xuân, đến cùng với lời hứa của nàng. Nàng mang theo món quà tái sinh, quần trong ánh sáng ấm áp của mặt trời. Bị tán tỉnh bởi lời hứa ấy, những cơn gió dần mất đi cái sắc lạnh run rẩy và kỳ diệu chuyển thành những làn gió nhẹ nhàng mơn man.

Cây cối là chứng nhân đầu tiên cho thấy sự đầy đủ của lời hứa. Những cành cây không còn khô giòn nữa, dễ uốn mình mềm mại khi cơn gió thổi về. Những mầm non mỏng manh và lá xanh vươn mình trên từng cành cây. Những loại hạt bị lãng quên, được thổi đi khắp thế gian bởi cơn giận dữ của mùa thu, giờ tách vỏ nảy mầm nở ra đầy màu sắc và hương thơm, đủ hấp dẫn để cám dỗ đàn ông mật bay qua lượn lại.

Đó là một khoảng thời gian tuyệt vời cho Madelyne. bởi niềm hạnh phúc trong tình yêu với Duncan. Nàng nghĩ điều kỳ diệu đã xảy ra khi Duncan yêu nàng. Vài tuần đầu sau khi hắn tuyên bố yêu nàng, Madelyne thật sự không thoải mái, lo lắng rằng hắn sẽ chán nàng. Sẽ đến lúc nàng không làm hắn hài lòng. Tuy nhiên cuộc chiến đầu tiên không thể tránh được đã xảy ra. Một hiểu lầm đơn giản có thể dễ dàng giải quyết đã bùng nổ vì tâm trạng đen tối của Duncan và sự kiệt sức của nàng.

Thật ra Madelyne thậm chí không nhớ nổi chuyện gì đã châm ngòi cuộc tranh cãi. Nàng chỉ nhớ mỗi chuyện Duncan la hét nàng. Madelyne tập tức rút mình lại ra sau cái lớp mặt nạ bình thản an toàn của nàng, nhưng chẳng mấy chốc chồng nàng đã lột bỏ vẻ bình tĩnh đó hoàn toàn. Nàng òa khóc, nói với hắn rõ ràng là hắn không còn yêu nàng nữa, và rồi chạy lên tháp.

Duncan theo sau nàng. Hắn vẫn gầm lên nhưng đề tài chuyển sang việc nàng có thói quen vội vàng kết luận sai lầm. Khi nàng nhận ra hắn giận dữ vì nàng nghĩ hắn thôi yêu nàng, nàng không

nhíu mày suy nghĩ dữ dội hoặc la hét nữa. Xét cho cùng, hấn đã gào lên là hấn yêu nàng.

Nàng học được một bài học quan trọng đêm hôm đó. Hoàn toàn bình thường nếu gào vào mặt người khác. Tất cả các nguyên tắc của nàng đều thay đổi kể từ khi nàng gặp nhà Wexton. Sự tự do nàng có bây giờ cho phép mở khóa các cánh cửa mà nàng giam giữ cảm xúc của mình. Nàng không phải kiềm chế. Khi nàng muốn cười, nàng cười. Và khi nàng muốn hét, nàng làm ngay, dù nàng cố giữ phong thái quý phái, trang trọng.

Madelyne cũng nhận ra nàng đang tiếp nhận một số tính cách của chồng nàng.

Nàng bắt đầu ghét sự thay đổi nhiều như hấn. Khi Gilard và Edmond đều đi khỏi để phụng sự thủ lĩnh của họ 40 ngày, Madelyne để mọi người ở trong phạm vi có thể nghe được tiếng la hét không hài lòng của nàng.

Duncan chỉ ra sự mâu thuẫn trong hành động từ nàng, thậm chí còn nhắc nàng nhớ nàng đã có lần tranh cãi với hấn về việc để các em trai hấn có thêm nhiều trách nhiệm. Madelyne, tuy nhiên, không muốn lắng nghe. Nàng trở thành con gà mái mẹ và muốn tất cả nhà Wexton ở tại nơi nàng có thể trông chừng họ.

Duncan hiểu vợ hấn hơn rất nhiều nàng hiểu hấn. Các em trai em gái hấn giờ đều là thành viên của gia đình Madelyne. Nàng đã cô độc trong nhiều năm, niềm vui sướng vì có quá nhiều người quan tâm bao quanh nàng khiến nàng khuây khỏa đến mức không thể để họ đi mà không phản đối.

Nàng cũng là người hòa giải. Madelyne thường xuyên can thiệp nếu nàng nghĩ ai đó bị khiển trách. Nàng là người che chở cho từng người nhưng luôn kinh ngạc khi người khác tìm cách bảo vệ nàng.

Thật sự mà nói, nàng vẫn không hiểu giá trị bản thân nàng. Duncan biết nàng nghĩ thật là kỳ diệu khi hắn yêu nàng. Hắn không phải là loại người tuyên bố các cảm xúc của mình, nhưng hắn nhanh chóng nhận ra nàng cần nghe lời hứa yêu thương của hắn thường xuyên. Ẩn sâu bên dưới là nỗi sợ hãi và bất an, dễ hiểu thôi bởi vì quá khứ của nàng, và hắn chấp nhận mất thời gian cho nàng để có được sự tin tưởng vào khả năng của nàng.

Ngày qua ngày với cô vợ mới của hắn lẽ ra rất bình dị nếu Adela không quá quyết tâm khiến tất cả bọn họ phát khùng. Duncan cố duy trì thái độ cảm thông với cô em gái mình nhưng hành vi của cô đủ khiến hắn thầm lặng muốn bóp cổ cô.

Hắn đã sai lầm khi nói cho Madelyne hắn cảm thấy thế nào về cách cư xử của Adela và nỗi thôi thúc của hắn muốn nhét một cái khăn vào miệng cô. Madelyne kinh hoàng. Nàng lập tức bảo vệ Adela. Vợ hắn đề nghị hắn học cách để trở nên giàu lòng trắc ẩn hơn, và thề có Chúa tại sao nàng nghĩ hắn muốn làm những gì mà hắn không hiểu nổi cơ chứ.

Madelyne gọi hắn là kẻ không biết cảm thông, nhưng sự thật lại ngược lại. Duncan cực kỳ thông cảm với Nam tước Gerald. Bạn hắn kiên nhẫn chịu đựng mọi thử thách và tôi luyện.

Adela làm mọi thứ mà cô có thể ngăn cản người theo đuổi cô. Cô chế giễu, cô gào thét, cô khóc lóc. Không chiêu nào có tác dụng. Gerald chẳng may may nhút chí trong mục tiêu thắng được cô của anh. Duncan nghĩ Gerald hoặc là bướng bỉnh như lừa hoặc là ngu như bò. Chắc hẳn anh có một ít của cả hai thứ đó.

Duncan không thể không ngưỡng mộ Gerald. Quyết tâm như thế là đáng khen ngợi, đặc biệt là khi được coi là giải thưởng Gerald có được sau khi bị la lối om sòm.

Duncan thật sự sẽ lờ đi toàn bộ mọi chuyện. Madelyne, tuy nhiên, không cho hắn đặc quyền đó. Nàng thường xuyên kéo hắn vào giữa những cuộc tranh cãi gia đình, giải thích bốn phần của hắn là đặt mọi chuyện vào đúng chỗ của nó.

Nàng bảo hắn, rất đơn giản, hắn có thể vừa là thủ lĩnh vừa là anh trai, nhưng tất cả những điều vô lý về việc hắn giữ thái độ lạnh lùng xa cách với gia đình hắn là thói quen trong quá khứ phải bỏ đi.

Madelyne cũng bảo hắn là hắn có thể giữ lòng tôn kính của các em trai hắn và có cả tình bằng hữu với họ. Duncan không cãi lại nàng. Chỉ có Chúa mới biết hắn không thắng nổi lấy một lý lẽ đơn giản nào kể từ ngày họ cưới.

Tuy nhiên, trong lần này, nàng đã đúng. Hắn không cần nói ra với nàng, tất nhiên rồi, vì biết nàng sẽ ngay lập tức chỉ ra vài “thói quen” khác hắn nên loại bỏ.

Hắn bắt đầu dùng bữa tối cùng với gia đình mình vì hắn biết điều đó khiến Madelyne vui lòng, và thấy mình cũng hài lòng như thế. Hắn thảo luận các chủ đề khác nhau và tận hưởng cuộc tranh luận sôi nổi. Các em trai hắn đều là người sâu sắc và chẳng bao lâu sau Duncan bắt đầu coi trọng những đề nghị của họ.

Hắn từ từ dỡ bỏ các hàng rào phòng thủ hắn dựng nên để chia cắt hắn với gia đình, thấy được những phần thưởng tuyệt vời hơn cả nỗ lực.

Cha hắn đã sai. Giờ Duncan biết điều đó. Cha hắn có thể cai trị một cách cứng nhắc để bảo vệ vị trí thủ lĩnh của ông. Có thể ông nghĩ mình sẽ mất đi sự kính trọng của các con nếu ông để chúng biết tình cảm yêu thương ông dành cho chúng. Duncan không rõ lý do mà cha hắn làm vậy. Hắn chỉ biết hắn không cần phải đi theo con đường cổ lỗ đó nữa.

Hắn phải cảm ơn vợ mình vì những thay đổi trong quan điểm của hắn. Nàng dạy cho hắn nỗi sợ và sự kính trọng không phải đi cùng nhau. Tình yêu và sự kính trọng mới là kết hợp đúng, có lẽ còn tốt hơn. Thật mỉa mai. Madelyne cảm ơn Duncan vì đã cho nàng một vị trí trong gia đình hắn, trong khi sự thật lại đảo ngược. Nàng đã mang đến cho hắn vị trí trong ngôi nhà của hắn. Nàng chỉ cho hắn biết làm sao để trở thành một người anh trai đối với Gilard, Edmond và Adela. Phải, nàng đã kéo hắn vào chính giữa vòng tròn gia đình.

Duncan tiếp tục giữ lịch làm việc trong ngày với người của hắn như cũ, nhưng hắn dành riêng một giờ đồng hồ mỗi buổi chiều để hướng dẫn vợ hắn cưỡi ngựa đúng cách. Nàng học rất nhanh và hắn để nàng cưỡi Silenus dạo trên ngọn đồi thấp bên ngoài pháo đài. Hắn theo sau nàng để đề phòng. Và hắn cũng cẩn thận vì thói quen búống bình mang thức ăn cho con sói tượng tượng của nàng.

Madelyn muốn biết tại sao một bên đồi để căn cứ trại trong khi phía bên kia là rừng cây rậm rạp hoang vu.

Duncan giải thích từng cái cây đều bị đốn xuống ở phía đối diện với pháo đài. Người canh gác không thể thấy xa hơn đỉnh đồi vì vậy không cần thiết phải đốn cây ở phía bên kia. Bất cứ ai muốn đến được lối vào nhà hắn sẽ phải trèo qua đỉnh đồi thấp đó. Người canh gác có thể thấy đó là bạn hay là thù. Và nếu đó là kẻ địch, các cung thủ dễ dàng nhắm trúng mục tiêu vì không có các nhánh cây che chở và nơi ẩn nấp.

Nàng ngạc nhiên hết mức, có vẻ như hắn có thứ gì đó phải được bảo vệ. Hắn lắc đầu và chỉ ra cho vợ hắn thấy bảo vệ là trách nhiệm của hắn với tư cách là thủ lĩnh của vùng Wexton.

Madelyne mỉm cười vì bài giảng giải của hắn. Và hắn trở nên quen dần nụ cười của nàng.

Duncan biết Madelyne lo lắng về tương lai của họ. Nàng vẫn không thích nghe gì liên quan đến anh trai mình và mọi người cố gắng không đề cập đến tên gã ta trong các cuộc nói chuyện. Vì hắn dường như không thể thuyết phục nàng rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp nên cả hai đều tránh đề tài đó.

Mùa xuân là thời gian khai sáng cho Duncan. Hắn phải rời Madelyne gần một tháng vì một vấn đề cấp bách, và khi hắn quay về, vợ hắn rơi nước mắt vì hạnh phúc. Họ thức suốt đêm, yêu nhau say đắm, và sẽ ở lại trên giường ngày hôm sau nếu công việc trong gia đình không chen chân vào.

Madelyne ghét mỗi lúc Duncan phải rời khỏi nàng. Hắn cũng ghét điều đó nhiều như nàng, và dù hắn không bao giờ nói cho Madelyne biết thì suy nghĩ của hắn luôn bị thiêu đốt với mong muốn quay lại ở bên nàng.

Mùa xuân bỏ lại chiếc áo choàng đầy nắng và hoa thom đằm sau nàng. Những ngày hè ấm áp cuối cùng cũng đã đặt chân lên lãnh địa Wexton.

Đi lại giờ đây dễ dàng hơn. Duncan biết trước sau gì hắn cũng sẽ được gọi đến tiếp kiến Đức vua. Hắn cố giấu sự lo ngại trước mặt Madelyne và âm thầm tập hợp binh lính của hắn.

Nam tước Gerald trở lại vùng đất Wexton vào những ngày cuối tháng Sáu để cố gắng tán tỉnh Adela thêm lần nữa. Duncan gặp bạn hắn trong sân. Mỗi người bọn họ đều có tin quan trọng cho người kia. Duncan vừa nhận được một tin và công văn được chấp thuận với dấu niêm phong của Đức vua trên đó. Nam tước Wexton có thể đọc, một thực tế mà vợ hắn không nhận ra, và lá thư hắn vừa đọc xong khiến hắn nổi sùng. Hắn quá bận tâm đến mức không chào đón Gerald cho phải phép.

Gerald dường như đang ở cùng tâm trạng và tính khí. Sau khi gật đầu chào Duncan cộc lốc, anh trao dây cương cho Ansel và quay về phía Duncan. “Tôi mới vừa trở về từ nhà Clare,” anh nói khẽ.

Duncan ra hiệu cho Anthony đến bên cạnh hắn. “Có rất nhiều chuyện cần bàn và tôi muốn Anthony cùng tham gia,” hắn giải thích với Gerald.

Gerald gật đầu. “Tôi đang nói với Duncan tôi vừa trở về từ lãnh địa Clare,” Gerald lặp lại. “Em trai Đức vua, Henry, cũng ở đó. Ông ấy hỏi khá nhiều về cậu, Duncan.”

Ba người đàn ông chậm rãi đi về phía đại sảnh. “Tôi cho rằng ông ấy đang cố gắng có được sự ủng hộ của cậu nếu ông ấy trở thành vua của chúng ta,” Gerald thú nhận.

Duncan cau mày. “Những câu hỏi gì?” hắn hỏi.

“Cuộc nói chuyện được bảo mật. Chúng là bí mật của vài thông tin mà tôi còn thiếu. Tôi nói không rõ nghĩa lắm, có phải không?”

“Có cần bảo vệ William không? Cậu có nghĩ Henry sẽ hành động không?”

“Tôi không nghĩ vậy,” Gerald trả lời, giọng nhấn mạnh. “Tôi thấy rất lạ. Cậu không được mời, nhưng tất cả những câu hỏi hỏi tôi lại là về cậu.”

“Họ đặt câu hỏi về lòng trung thành của tôi?”

“Lòng trung thành của cậu không là vấn đề,” Gerald trả lời. “Nhưng cậu chỉ huy một đội quân gồm những người thiện chiến mạnh mẽ nhất nước Anh, Duncan. Cậu có thể dễ dàng thách đấu Đức vua của chúng ta nếu cậu có ý đó.”

“Henry tin tôi sẽ quay lưng lại với người lãnh đạo của tôi sao?” hắn hỏi, rõ ràng kinh ngạc vì khả năng đó.

“Không, mọi người biết cậu là người trọng danh dự, Duncan. Tuy nhiên, cuộc họp làm tôi có chút lo lắng. Không khí ở đó không thoải mái.” Gerald nhún vai rồi nói tiếp. “Henry ngưỡng mộ cậu, nhưng tôi có thể nói ông ấy đang lo lắng về chuyện gì đó. Chỉ có Chúa mới biết đó là chuyện gì.”

Ba người đàn ông cất bước trên những bậc thang dẫn vào đại sảnh. Madelyne đang đứng cạnh bàn ăn, cắm một bó hoa dại vào cái bình mập mạp. Ba cậu bé nhỏ xíu đang ngồi trên sàn cạnh nàng, ăn bánh tạc.

Madelyne đưa mắt nhìn lên khi nghe thấy tiếng chân. Nàng mỉm cười vì thấy Gerald lại đến. Với một cái nhún gối nhẹ, nàng chào cả ba người. “Bữa tối sẽ sẵn sàng trong một giờ nữa. Gerald, thật vui được gặp lại anh. Phải không, Anthony? Adela chắc sẽ vui lắm.”

Cánh đàn ông phá ra cười.

“Đó là sự thật,” Madelyne khẳng định. Rồi nàng quay sang lũ trẻ. “Nào, các con hãy đi và ăn hết bánh ở ngoài kia nhé. Willie, con vui lòng đi tìm tiểu thư Adela. Nói với cô ấy là cô ấy có khách. Con có thể nhớ nhiệm vụ quan trọng đó không?” nàng hỏi bé.

Đám trẻ con đứng dậy và chạy ra khỏi phòng. Willie đột nhiên quay lại và vòng tay ôm lấy chân Madelyne. Duncan trông thấy vợ hẩn tùm chắt mép bàn bằng một tay và tay kia vỗ vỗ lên đầu Willie.

Hắn thấy ấm áp bởi cử chỉ dịu dàng của nàng. Tất cả trẻ con đều yêu Madelyne. Chúng đi theo nàng bất cứ đâu. Từng đứa háo hức trông chờ nụ cười của nàng và lời khen thưởng nàng dành cho chúng. Không đứa trẻ nào từng bị thất vọng. Madelyne nhớ từng cái tên một, một sự đáng nể khi có hơn 50 đứa trẻ sống trong trang viên cùng cha mẹ.

Khi Willie cuối cùng cũng buông Madelyne và chạy ra phía lối vào, chiếc váy nàng bị dính một vết bẩn từ khuôn mặt cậu bé.

Nàng nhìn xuống và thở dài. Rồi nàng gọi với theo bé. “Willie, con quên cúi chào Nam tước của con nữa rồi.”

Willie đứng lại, quay người, và vụng về cúi chào. Duncan gật đầu. Cậu bé mỉm cười và lại chạy đi.

“Mấy đứa trẻ nhà ai vậy?” Gerald hỏi.

“Những người hầu,” Duncan trả lời. “Chúng đi theo vợ tôi.”

Một tiếng hét kinh hoàng cắt ngang câu chuyện. Duncan và Gerald cùng nhau thở dài. Willie rõ ràng vừa mới thông báo cho Adela biết Gerald đến.

“Đừng cau mày vậy, Gerald,” Madelyne lên tiếng. “Adela đã quanh quẩn ở đây suốt từ lần trước anh đi. Em tin cô ấy nhớ anh. Anh có đồng ý không, Anthony?”

Duncan có thể nói thấy rõ ba từ không đồng ý từ bộ dạng của chư hầu của hắn. Hắn bật cười khi Anthony nói, “Nếu cô nghĩ vậy, thì tôi sẽ cho phép là có khả năng đó.”

Gerald cười toe toét. “Chơi trò ngoại giao, hả bạn, Anthony?”

“Tôi không muốn làm thất vọng nữ chủ nhân của mình,” Anthony tuyên bố.

“Anh cầu là em đúng, Madelyne,” Gerald nói. Anh ngồi xuống ghế giáp với chỗ Duncan và Anthony. Madelyne trao cho anh một ly rượu, và Gerald uống một hơi. “Gilard và Edmond có đây không?” anh hỏi.

Duncan lắc đầu. Hắn cầm lấy ly rượu Madelyne đem đến cho hắn nhưng không thả tay nàng ra. Madelyne tựa vào người hắn và

mỉm cười với hắn.

“Duncan, Cha Laurance cuối cùng cũng sẽ tổ chức buổi cầu nguyện cho chúng ta,” Madelyne thông báo. Rồi nàng nhìn Gerald và giải thích cho anh. “Vị linh mục bị bỏng tay ngay sau khi ông ấy kết hợp Duncan và em. Người đàn ông tội nghiệp ấy mất rất nhiều thời gian để vết thương lành lại. Đó là một tai nạn khủng khiếp, dù ông ấy không giải thích rõ chuyện gì đã xảy ra.”

“Nếu ông ta cho Edmond xem xét vết bỏng thì tay ông ta sẽ lành lại mà không mất thời gian lâu đến thế,” Anthony nhận xét. “Bây giờ thì Edmond đi rồi, tất nhiên,” anh nói thêm cùng cái nhún vai.

“Tôi đang có ý định nói chuyện với Cha Laurance đây,” Duncan lầm bầm.

“Cậu không thích người đó à?” Gerald lên tiếng hỏi.

“Tôi không thích.”

Madelyne ngạc nhiên. “Duncan, ông ấy chưa bao giờ đến gần anh. Làm sao anh có thể thích hay không thích ông ấy được? Anh còn không biết ông ấy cơ mà.”

“Madelyne, người đàn ông đó không thực hiện các bổn phận của mình. Anh ta lẩn trốn trong nhà nguyện. Anh ta quá rụt rè để hợp với ta.”

“Tôi không biết cậu là người mộ đạo như vậy,” Gerald chen vào.

“Cậu ấy không phải đâu.” Anthony bình luận.

“Duncan chỉ muốn linh mục thực hiện những công việc mà ông ấy được gửi tới đây để làm,” Madelyne nói. Nàng vươn tay ra và rút thêm rượu đầy ly cho Anthony.

“Anh ta đã sỉ nhục tôi,” Duncan làu bàu. “Sáng này người đưa tin của tu viện anh ta đã đưa đến một công văn. Tôi đã yêu cầu người thay thế anh ta. Madelyne viết đơn thỉnh cầu cho tôi rồi,” hấn kết thúc bằng cái giọng khoe khoang.

Madelyne thúc vào cánh tay Duncan một cái, suýt nữa làm sánh ly rượu. Duncan biết nàng không muốn hấn nói cho bất cứ ai biết nàng có thể đọc và viết. Hấn mỉm cười với nàng, thích thú nhìn nàng mắc cỡ về một tài năng đáng chú ý như vậy.

“Công văn nói gì thế?” Madelyne hỏi.

“Ta không biết,” Duncan trả lời. “Ta có việc cấp bách khác phải quan tâm, vợ à. Nó có thể đợi đến sau bữa tối.”

Một tiếng kêu gào khác làm ngưng cuộc đối thoại. Adela rõ ràng đang làm việc trong một trạng thái tốt. “Madelyne, vì Chúa, em hãy làm cho Adela ngừng gào thét ngay đi. Gerald, tôi bắt đầu thấy sợ các chuyến thăm của cậu rồi đấy,” Duncan bảo bạn mình.

Madelyne vội vã làm dịu câu trách móc. “Chồng em không có ý thô lỗ đâu,” nàng nói với Gerald. “Anh ấy có quá nhiều vấn đề quan trọng làm anh ấy bận tâm.”

Duncan thở dài, đủ lâu để khiến vợ hấn quay lại nhìn hấn. “Em không cần phải xin lỗi cho thái độ của ta, Madelyne. Giờ thì đi gặp Adela đi.”

Madelyne gật đầu. “Em cũng sẽ mời Cha Laurance đến dùng bữa tối. Ông ấy sẽ không đến, nhưng dù sao thì em vẫn mời. Nếu ông ấy đến đây, anh vui lòng lịch sự với ông ấy đến khi bữa tối kết thúc nhé. Sau đó anh có thể quát mắng ông ấy.”

Câu nói được phân ra thành nhiều cụm từ như yêu cầu, nhưng giọng nói nàng thì sắc mùi ra lệnh. Duncan quắc mắt nhìn Madelyne. Nàng mỉm cười với hấn.

Ngay khi Madelyne rời khỏi đại sảnh. Gerald lập tức nói, “Đức vua của chúng ta đã quay lại Anh.” Giọng anh trầm thì rất thấp.

“Tôi đã sẵn sàng,” Duncan trả lời.

“Tôi sẽ đi với cậu khi lệnh triệu kiến đến,” Gerald nói.

Duncan lắc đầu.

“Chắc chắn cậu không thể tin Đức vua sẽ phớt lờ cuộc hôn nhân của cậu, Duncan. Cậu phải có kế hoạch tính toán cho các hành động của mình. Và tôi cũng có quyền thách đấu Louddon nhiều như cậu. Có lẽ còn hơn thế. Tôi đã quyết tâm giết đồ khốn đó.”

“Một nửa nước Anh muốn giết hấn,” Anthony cắt ngang.

“Lệnh triệu kiến đã đến rồi,” Giọng Duncan nhẹ như gió thoảng, mất một lúc hai người bạn của hấn mới phản ứng.

“Lúc nào?” Gerald hỏi.

“Ngay trước khi cậu đến,” Duncan trả lời.

“Khi nào chúng ta đi?” Anthony hỏi.

“Đức vua yêu cầu tôi đến Luân Đôn ngay lập tức,” Duncan nói. “Ngày kia đủ sớm. Anthony, lần này cậu sẽ ở lại.”

Anthony không phản ứng ra mặt với quyết định của Duncan. Tuy nhiên, anh thấy lúng túng, vì anh thường xuyên ở cạnh thủ lĩnh của mình.

“Cậu sẽ đưa Madelyne đi cùng chứ?” Gerald thắc mắc.

“Không, cô ấy ở đây sẽ an toàn hơn.”

“An toàn khỏi sự tức giận của Đức vua hay khỏi Louddon?”

“Louddon. Đức vua sẽ bảo vệ cô ấy.”

“Cậu có nhiều niềm tin hơn tôi,” Gerald thừa nhận.

Duncan nhìn Anthony. “Tôi giao kho báu quý giá nhất của mình vào tay cậu, Anthony. Tất cả điều này có thể là một cái bẫy.”

“Cậu đang ám chỉ cái gì thế?” Gerald khó hiểu.

“Loudon có quyền sử dụng dấu niêm phong của Đức vua. Những yêu cầu trong công văn không phải là phong cách của Đức vua. Đó là thứ mà tôi ám chỉ.”

“Cậu đem theo bao nhiêu người và bao nhiêu người cậu để lại bảo vệ Madelyne?” Anthony hỏi. Anh đã nghĩ về việc bảo vệ pháo đài. “Đây có thể là một kế hoạch đưa cậu rời xa nơi này để Loudon có thể tấn công. Tôi nghĩ gã ta biết cậu sẽ không đưa Madelyne đi cùng, ”

Duncan gật đầu. “Tôi đã cân nhắc đến điều đó.”

“Tôi chỉ có 100 người lúc này. Tôi sẽ để họ ở đây với Anthony, nếu cậu muốn thế, Duncan.” Gerald đề nghị.

Gerald và Anthony thảo luận về số lượng người trong khi Duncan đứng dậy và bước tới trước lò sưởi. Hắn tình cờ xoay người đúng lúc thấy Madelyne đang đi qua góc phòng. Có lẽ nàng đang tới chỗ Cha Laurance, hắn nghĩ. Cậu bé Willie bám váy nàng và đang chạy theo để giữ lấy.

Duncan đẩy vợ hắn ra khỏi tâm trí khi Anthony và Gerald gia nhập với hắn lần nữa. Mười phút trôi qua trong cuộc tranh cãi gay gắt về việc bảo vệ pháo đài Wexton, Anthony và Gerald đều kéo ghế ra ngồi và Duncan cũng ngồi xuống chiếc ghế Madelyne tuyên bố thuộc về hắn.

Bất thành lời, Willie chạy bổ vào đại sảnh. Đứa trẻ ngấp ngừng khi thấy Duncan. Ánh mắt Willie đại đi, đầy vẻ kinh hoàng.

Duncan nghĩ cậu bé trông như thể vừa thấy ác quỷ vậy. Hắn không rời mắt khỏi cậu bé. Willie rút rè bước đến bên cạnh ghế Duncan.

“Chuyện gì vậy, chàng trai? Cháu muốn nói chuyện với ta sao?” Duncan hỏi. Hắn giữ giọng nhẹ nhàng tránh cho đứa nhỏ sợ hãi hơn nữa.

Anthony định hỏi Duncan, nhưng hắn giơ tay lên ra hiệu im lặng.

Duncan quay người đến lúc đối mặt với đứa trẻ. Hắn cúi xuống và ra hiệu cho Willie đến gần hơn. Willie bắt đầu thút thít, nhưng bé len vào giữa đôi chân Duncan, mút ngón tay cái trong khi bé ngược lên nhìn chằm chằm vào vị chủ nhân của mình.

Kiên nhẫn của Duncan mỏng dần. Đột nhiên Willie rút ngón tay cái ra khỏi miệng và thì thào, “Ông ta đang đánh cô ấy.”

Duncan đứng phắt dậy, đẩy ngược cái ghế và băng qua giữa phòng trước khi Gerald và Anthony biết chuyện gì đang xảy ra.

“Chuyện gì vậy?” Gerald hỏi Anthony khi người chú hầu theo sau thủ lĩnh của mình.

Gerald là người cuối cùng bắt lấy nỗi sợ hãi. “Madelyne.” Anthony hét to tên nàng. Gerald nhảy dựng lên và chạy theo Anthony. Thanh gươm của anh tuốt ra khỏi bao trước khi anh đặt chân lên những bậc tam cấp.

Duncan đến nhà nguyện trước tất cả. Cánh cửa bị khóa nhưng hắn nhanh chóng phá nát nó. Con thình nộ cho hắn thêm sức mạnh.

Âm thanh hắn tạo ra báo động Cha Laurance. Khi Duncan lao vào tiền sảnh, vị linh mục dùng Madelyne để làm tấm che chắn cho

anh ta. Anh ta giữ nàng ở trước mặt và chĩa con dao găm vào cổ nàng.

Duncan không nhìn Madelyne. Hắn không dám. Rồi sự giận dữ của hắn bùng nổ. Hắn hoàn toàn tập trung vào tên đàn ông loạn trí đang thách thức hắn.

“Nếu ngươi đến gần, ta sẽ đâm vào cổ cô ta,” vị linh mục la hét. Anh ta từ từ lùi lại, nửa lê nửa kéo con tin của mình.

Mỗi bước vị linh mục rút lui, Duncan cân nhắc tình hình.

Anh ta đụng phải cái bàn vuông nhỏ chất đầy nến đang cháy sáng. Anh ta liếc mắt thật nhanh ra phía sau, rõ ràng là đánh giá khoảng cách giữa chướng ngại vật đến cửa hông, và đó là sự tính toán sai lầm mà Duncan đang chờ.

Duncan tấn công. Hắn văng mạnh lưỡi dao ra xa khuôn mặt Madelyne, đẩy mặt cùn của con dao xuyên qua cổ vị linh mục trong một cử động nhanh chóng, chết người. Vị linh mục bị đẩy ra sau cùng lúc Duncan giật Madelyne vào người hắn giải thoát cho nàng.

Cha Laurance chết trước khi chạm đất.

Cái bàn va sầm vào bức tường đằng xa, đổ hết nến. Lửa lập tức bắt đầu liếm vào gỗ khô.

Duncan lò đi ngọn lửa. Hắn dịu dàng nâng bổng Madelyne trong vòng tay hắn. Nàng chùng người áp vào ngực hắn. “Anh đến đây lâu quá,” giọng nàng thăm thì bên cổ hắn, đứt quãng và nàng đang khóc lặng lẽ.

Duncan hít sâu rồi lắng xuống. Hắn đang cố thoát khỏi cơn thịnh nộ để có thể dịu dàng với nàng. “Em ổn không?” cuối cùng hắn cũng làm được dù giọng hắn vẫn gay gắt.

“Em đã từng nhìn thấy những khoảnh khắc còn tốt hơn,” Madelyne thầm thì.

Câu trả lời nhẹ nhàng của nàng khiến hắn dịu đi. Rồi Madelyne ngược nhìn hắn. Khi hắn thấy thương tổn trên khuôn mặt nàng, hắn lại giận dữ. Mắt trái nàng sưng húp. Khóe miệng nàng đầm máu và có nhiều vết trầy xước trên cổ nàng.

Duncan muốn giết vị linh mục lần nữa. Madelyne có thể cảm nhận được sự chấn động xuyên qua chồng nàng. Mắt hắn phản chiếu cơn tức giận của hắn. Nàng đưa tay lên, đầu ngón tay chạm nhẹ vào má hắn. “Nó qua rồi, Duncan.”

Gerald và Anthony xô vào nhà nguyện. Gerald thấy lửa đang lan và lập tức quay ra ngoài, hò hét kêu gọi người tới hỗ trợ.

Anthony đứng cạnh thủ lĩnh của mình. Khi Duncan xoay người và bắt đầu bước ra, chư hầu của hắn nhắc một trong những tấm ván ra khỏi lối đi, phần duy nhất còn lại của cánh cửa mà Duncan không phá hủy.

Madelyne có thể thấy Anthony lo lắng đến thế nào. Anh đang cau mày dữ dội như Duncan. Nàng cố an ủi anh để anh biết nàng vẫn ổn.

“Anh có để ý, Anthony, cách chồng em thích đi qua những cánh cửa không?” nàng hỏi anh.

Anthony khẽ giật mình và rồi một nụ cười nở dần ra trên mặt anh.

Duncan cúi xuống, bảo vệ đầu Madelyne khi hắn băng qua ngưỡng cửa. Nàng áp má vào vai hắn. Mãi đến khi họ tới cửa lâu đài nàng mới nhận ra mình vẫn đang khóc. Phần còn lại của cơn kinh hoàng nàng vừa trải qua, nàng nghĩ và rùng mình.

Vào lúc họ đến phòng của Duncan, rằng Madelyne va vào nhau lập cập. Duncan quấn nàng trong chiếc chăn và ôm nàng vào lòng trong khi hắn chăm sóc khuôn mặt thâm tím của nàng.

Hắn đang đổ mồ hôi vì sức nóng từ ngọn lửa trong lò sưởi hắn đốt cho Madelyne. “Duncan? Anh có thấy ánh mắt điên cuồng của anh ta không?” Madelyne rùng mình. “Anh ta định... Duncan? Anh sẽ vẫn yêu em cho dù anh ta cưỡng hiếp em chứ?”

“Yên nào, tình yêu của ta,” Duncan xoa dịu nàng. “Ta yêu em mãi mãi. Đó là câu hỏi ngớ ngẩn.”

Nàng thấy được an ủi qua câu trả ngắn ngủn của hắn. Madelyne bình yên nghỉ ngơi trong lồng ngực vững chãi của hắn vài phút. Có nhiều chuyện nàng phải nói với Duncan và nàng cần sức mạnh để làm điều đó.

Duncan nghĩ nàng có thể đã ngủ thì nàng đột nhiên lên tiếng, “Anh ta được cử tới đây để giết em.”

Madelyne ngộ nguây trong vòng tay hắn đến khi nàng đổi mặt với hắn. Ánh mắt hắn làm nàng lạnh gai sống lưng. “Anh ta được cử tới?” Giọng hắn nhẹ nhàng. Madelyne biết hắn đang cố giấu con phần nộ. Nó không có hiệu quả nhưng nàng không nói cho hắn biết.

“Em đến nhà thờ để mời Cha Laurance đến ăn tối. Em làm anh ta giật mình vì anh ta không mặc áo thụng. Anh ta ăn mặc như nông dân, dĩ nhiên anh cũng thấy điều đó. Bên cạnh đó, bàn tay anh ta cũng không mang băng.”

“Tiếp đi,” Duncan yêu cầu khi Madelyne nhìn hắn mong đợi.

“Chẳng có vết sẹo nào cả. Vị linh mục đã bị phỏng tay, anh nhớ không. Anh ta không thể tổ chức buổi lễ vì vết thương của mình. Chỉ là không có vết sẹo nào.”

Duncan gật đầu cho nàng tiếp tục. “Em không nói gì về bàn tay của anh ta. Em giả vờ mình không để ý, nhưng em nghĩ sẽ nhớ để kể cho anh. Dù vậy, em nói với anh ta chúng ta nhận được một lá thư từ tu viện của anh ta và sau bữa tối anh muốn nói chuyện với anh ta. Đó là lỗi của em cho dù vào lúc đó em không biết tại sao. Sau đó linh mục nổi giận. Anh ta bảo Louddon cử anh ta tới đây. Nhiệm vụ của anh ta là giết em nếu Đức vua đồng ý với anh thay vì Louddon. Duncan, làm thế nào mà một người của Chúa lại có linh hồn của quỷ dữ? Cha Laurance biết mưu kế của anh ta sắp hoàn thành, em đoán vậy. Anh ta nói với em anh ta sẽ rời khỏi đây sau khi anh ta giết em.”

Madelyne hạ người tựa vào ngực Duncan. “Anh có sợ không, Duncan?” Madelyne thì thầm hỏi.

“Ta không bao giờ sợ,” Duncan cúi kính. Hắn đang quá điên tiết với hành động dối trá của linh mục nên gần như không tập trung.

Madelyne cười vì lời tuyên bố của chồng nàng. “Em định hỏi anh là anh có lo lắng không, không phải sợ hãi,” nàng sửa lại.

“Gì cơ?” Duncan hỏi. Hắn lắc đầu, buộc cơn giận nằm qua một bên. Giờ Madelyne cần an ủi của hắn. “Lo lắng? Chết tiệt, Madelyne, ta rất tức giận.”

“Em có thể nói anh là thế,” Madelyne trả lời. “Anh nhắc em nhớ đến sói của em khi anh tấn công kẻ bắt giữ em.”

Duncan để nàng ngồi dậy vì như thế hắn có thể hôn nàng. Hắn rất dịu dàng vì môi nàng bị thương không thể chịu đựng say mê đúng nghĩa.

Madelyne đẩy mình ra khỏi lòng hắn. Nàng cầm tay hắn, giật giật đến khi hắn đứng dậy và theo nàng băng qua phòng. Nàng ngồi xuống giường và vỗ vỗ chỗ cạnh nàng.

Duncan cởi áo dài. Hắn đang ướt sũng vì hơi nóng trong phòng. Hắn ngồi xuống cạnh vợ mình, quàng tay quanh vai nàng và kéo nàng vào người hắn. Hắn muốn ôm nàng thật chặt và nói với nàng hắn yêu nàng biết nhường nào. Thề có Chúa, hắn nghĩ mình cần nói những từ ấy nhiều hơn là nàng cần nghe chúng. “Madelyne, em sợ không?”

“Một chút,” Madelyne trả lời, lẽ ra nàng sẽ nhún vai nhưng sức nặng cánh tay hắn không cho nàng làm vậy. Đầu nàng cúi và nàng đang vẽ vòng tròn trên đùi hắn, cố làm hắn phân tâm, hắn cho là thế.

“Chỉ một chút?”

“Phải, em biết anh sẽ đến cứu em, vì vậy em đã không thật sự sợ hãi. Nhưng em hơi cáu vì anh đã không xuất hiện ở cửa ngay. Người đó đang xé áo em...”

“Tên khốn ấy có thể đã giết em,” giọng Duncan run rẩy giận dữ.

“Không đâu, anh sẽ không để anh ta giết em,” Madelyne nói chắc nịch.

Chúa ơi, nàng hoàn toàn tin vào hắn. Duncan cảm thấy mình thật nhỏ bé, bình thường.

Những vòng tròn chậm chạp Madelyne tạo ra bằng đầu ngón tay nàng chuyển dần lên phía trên đỉnh chân hắn. Duncan chớp lấy tay nàng, đặt nó lên đùi hắn. Vợ hắn có lẽ đang lạc trí, nàng không nhận ra mình đang làm gì, hoặc nó ảnh hưởng đến hắn thế nào.

“Chúa ơi, trong này nóng quá,” Madelyne thầm thì. “Tại sao anh muốn nhóm lửa trong thời tiết này, Duncan?”

“Em đang run lấy bầy,” Duncan nhắc nàng.

“Giờ em khá hơn rồi.”

“Vây thì ta sẽ xuống lầu và lấy lá thư từ tu viện. Ta tò mò muốn biết bề trên của tên khốn ấy nói gì với chúng ta.”

“Nhưng em không muốn anh xuống lầu.”

Duncan quan tâm ngay. “Em phải nghỉ ngơi vài giờ.”

“Em không muốn nghỉ ngơi. Anh giúp em cởi quần áo nhé?” Madelyne yêu cầu chồng nàng bằng cái giọng ngây thơ, Duncan lập tức nghỉ ngơi.

Madelyne đứng giữa hai chân chồng mình và không giúp chút nào khi hắn cởi bỏ quần áo nàng ra. “Điều gì khiến anh đến nhà thờ lúc đó?” nàng đột ngột hỏi hắn.

“Con trai của Maude thấy tên khốn đó đánh em. Cậu bé đến báo ta biết.”

“Em không biết Willie theo em vào trong nhà thờ. Ất hẳn cậu bé đã chạy khỏi đó trước khi Laurance khóa cửa. Willie chắc kinh hoàng lắm. Nó chỉ mới 5 tuổi. Và anh phải thương cho nó vì đã đem tin cho anh đây.”

“Khốn kiếp, tất cả là lỗi của ta. Ta lẽ ra nên trông chừng người nhà cẩn thận như ta trông chừng buổi huấn luyện người của mình.”

Madelyne đặt tay lên vai Duncan. “Nhiệm vụ của em là chăm sóc nhà anh. Dù vậy, giờ nghĩ về điều đó, không có chuyện gì sẽ xảy ra nếu...”

Tiếng thở dài của hắn ngăn nàng lại. “Ta biết, không có chuyện gì xảy ra nếu ta ở đó bảo vệ em.”

Giọng hắn đầy đau khổ. Madelyne lắc đầu. “Em không định nói thế. Anh không nên vội vàng kết luận, Duncan. Anh có nhiều vấn đề quan trọng hơn để lo.”

“Em quan trọng hơn mọi người và tất cả những thứ khác,” Duncan tuyên bố mạnh mẽ.

“Ừm, em chỉ định nói với anh chuyện này sẽ không xảy ra nếu em biết cách tự bảo vệ mình.”

“Em đang đề nghị gì vậy?” Duncan hỏi. Hắn thật sự không có manh mối nào để tìm hiểu chuyện gì đang xảy ra bên trong cái đầu nhỏ xinh của nàng. Rồi hắn mỉm cười, vì hắn vừa nhận ra hắn ít khi biết nàng đang nghĩ gì.

“Cha Laurance không lớn hơn em nhiều lắm. Ansel thì vừa cao bằng em.”

“Làm thế nào mà cận vệ của ta lại chui vào cuộc nói chuyện này nhỉ?”

“Ansel đang học cách tự vệ. Vì vậy, anh cũng phải hướng dẫn em cách tự vệ. Anh biết cách mà, phải không?”

Hắn không biết, nhưng quyết định không tranh cãi với nàng. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau,” Duncan tuyên bố.

Madelyne gật đầu. “Vây thì bây giờ anh phải xem xét nhu cầu của em, Duncan. Em ra lệnh đấy.”

Duncan phản ứng lại giọng trêu chọc trong nàng. “Và mệnh lệnh gì em dám đưa ra cho chồng em hả?” hắn hỏi.

Madelyne giải thích bằng cách từ từ kéo thả sợi dây ruy băng giữ áo somi của nàng rơi tự do. Tấm áo trượt khỏi vai nàng. Duncan lắc đầu, cố từ chối nàng. “Em đang bị thâm tím để nghĩ về...”

“Anh sẽ nghĩ ra cách,” Madelyne ngắt lời. “Em biết bây giờ trông em rất không xinh đẹp. Nhìn em rất khiếm, phải không?”

“Em bị thâm tím, xấu xí như một trong những tên không lồ một mắt của em, và ta chỉ có thể đứng nhìn em.”

Nàng bật cười vui vẻ. Nàng biết hắn đang trêu nàng vì hắn kéo nàng ngã xuống người hắn và cởi áo somi của nàng ra cùng lúc ấy.

“Vây thì anh phải nhắm mắt lại khi anh làm tình với em,” Madelyne chỉ Duncan.

“Ta sẽ chịu đựng được,” hắn hứa.

“Em vẫn có thể cảm thấy cái đụng chạm của anh ta,” Madelyne thầm thì. Giọng nàng giờ đây run rẩy. “Em cần anh chạm vào em ngay. Anh sẽ làm em quên đi. Em sẽ cảm thấy trong sạch trở lại, Duncan. Anh hiểu không?”

Duncan trả lời nàng bằng một nụ hôn. Madelyne nhanh chóng quên tất cả ngoài trừ việc hôn trả lại hắn. Trong chốc lát chỉ còn lại hai người họ với nhau.

Và nàng được gột rửa sạch sẽ cả thân thể lẫn trái tim.

Chương Mười Chín

“Các người sẽ biết sự thật, và sẽ thật sẽ làm các người tự do.”

Thánh Kinh Tân Ước, JOHN, 8:32

Mĩa mai làm sao, việc Madelyne bị tấn công lại trở thành chất xúc tác giúp Gerald và Adela hòa hợp.

Madelyne khẳng khái đòi ăn tối cùng gia đình và khách của họ. Khi nàng cùng Duncan đi vào đại sảnh, Adela đã có mặt tại bàn. Gerald đang đi qua đi lại trước lò sưởi, mãi mê suy nghĩ.

Duncan thở dài, báo Madelyne biết hẳn không có tâm trạng chịu đựng cảm xúc nào khác của Adela thêm nữa. Madelyne bắt đầu báo hẳn xin hãy kiên nhẫn và rồi quyết định không nói. Nàng cũng không có tâm trạng cho chuyện bất đồng.

Khi Adela nhìn thấy Madelyne, cô há hốc miệng. Cô hoàn toàn quên mất Gerald. “Chuyện gì xảy ra với cậu vậy? Có phải Silenus cuối cùng cũng hất ngã cậu không?”

Madelyne quay sang nhìn mặt với Duncan. “Ngay trước khi rời phòng, em nhớ rõ là có hỏi anh trông em có ổn không,” nàng thì thào.

“Ta nói dối,” Duncan trả lời, toét miệng cười.

“Đáng lẽ em nên nhìn vào gương của Adela,” Madelyne đáp lại. “Trông Adela như sắp ốm vậy. Em sẽ phá hỏng khẩu vị của mọi người, anh có nghĩ vậy không?”

Duncan lắc đầu. “Nó không làm hỏng con đôi của ta đâu. Ta vừa dùng hết sức mạnh của mình cố đáp ứng...”

Nàng thúc hấn yên lặng vì họ ở quá gần nên Adela có thể nghe thấy. “Em cần anh yêu em,” nàng thầm thì. “Bây giờ em đã quên hết những cái động chạm xấu xa của linh mục. Đó là lý do duy nhất khiến em... em có chút... dạn dĩ.”

“Dạn dĩ?” Duncan cười khùng khục. “Madelyne yêu dấu, em đã trở thành một...”

Nàng thúc hấn lần nữa, mạnh hơn, rồi quay sang Gerald và Adela.

Thực ra, Gerald là người giải thích cho Adela về những vết thương của Madelyne.

“Ôi, Madelyne, trông cậu kinh khủng quá,” Adela thú nhận với chất giọng cảm thông.

“Nói dối là có tội đấy,” Madelyne liếc xéo Duncan.

Duncan yêu cầu không nhắc đến tên Cha Laurance trong suốt bữa tối. Mọi người tuân theo. Adela lại phớt lờ Gerald. Nam tước hỏi thăm em gái Duncan khi mọi người đứng dậy rời khỏi bàn. Adela lập tức đáp trả thô lỗ.

Kiên nhẫn của Duncan bay đi mất. “Tôi muốn nói chuyện với cả hai người,” hấn yêu cầu, giọng cứng rắn nghiêm khắc.

Adela sợ hãi, Gerald bối rối, và Madelyne nhìn như thể nàng đang cười.

Mọi người theo chân Duncan đến trước lò sưởi. Duncan ngồi vào ghế của hấn, nhưng khi Gerald định lấy một cái ghế cho mình, Duncan lên tiếng, “Không, Gerald. Đứng cạnh Adela.”

Hắn nhìn Adela và yêu cầu, “Em có tin anh biết điều gì là tốt nhất cho em không?”

Adela chậm chậm gật đầu. Mắt cô mở to như cái khay ăn, Madelyne nghĩ thế.

“Vây thì hãy để Gerald hôn em. Ngay.”

“Gì cơ?” Adela kinh hoàng.

Duncan cau mày với phản ứng của cô. “Khi vợ anh bị Laurance tấn công, cô ấy muốn anh rửa sạch hình ảnh kinh khủng đó đi. Adela, em chưa từng được hôn hoặc động chạm bởi người đàn ông yêu thương em. Anh đề nghị em để Gerald hôn em bây giờ và sau đó quyết định xem em khước từ hay giác ngộ.”

Madelyne cho đó là một kế hoạch tuyệt vời.

Adela đỏ bừng ngượng ngùng. “Trước mặt mọi người sao?” cô hỏi. Giọng cô nhỏ rí như chuột kêu chút chút.

Gerald mỉm cười. Anh nắm lấy tay Adela. “Anh sẽ hôn em trước cả thế gian nếu em cho phép,” anh nói với cô.

Duncan nghĩ Gerald đang có vẻ hơi khoa trương, khi nói Adela có thể cho phép hay không cho phép, nhưng hắn giữ suy nghĩ ấy lại cho riêng mình.

Bên cạnh đó, mệnh lệnh của hắn cuối cùng cũng được thực hiện. Trước khi Adela có thể lùi lại, Gerald cúi xuống và đặt một nụ hôn trong sáng lên môi cô.

Em gái Duncan ngược nhìn Gerald bối rối. Và rồi anh hôn cô lần nữa. Đôi tay anh không chạm vào cô nhưng miệng anh bắt giữ lấy cô.

Madelyne cảm thấy ngớ ngẩn khi nhìn cặp đôi này. Nàng đi qua và ngồi xuống thành ghế của Duncan và cố nhìn lên trần nhà thay vì nhìn hai người đang hôn nhau say đắm.

Khi Gerald lùi lại một bước, Madelyne nhìn Adela. Em gái Duncan rõ ràng là xúc động, ngượng ngùng, và thực sự kinh ngạc.

“Anh ấy hôn không giống Mor...” Màu sắc trên mặt cô lập tức nhạt đi trước lời nói suýt hớ ra, và cô nhìn Madelyne cầu cứu.

“Anh ấy phải được biết, Adela.”

Gerald và Duncan cùng cau mày. Không ai biết Madelyne đang nói gì. “Mình không thể nói,” Adela thì thào. “Cậu sẽ làm công việc kinh khủng này thay mình chứ? Xin cậu, Madelyne. Mình cầu xin cậu.”

“Nếu cậu cho mình nói với Duncan luôn.”

Adela nhìn anh trai mình. Hắn có thể nhìn thấy vẻ lo lắng trong mắt cô.

Cuối cùng Adela gật đầu. Cô quay sang Gerald và nói, “Anh sẽ không bao giờ muốn hôn em lần nữa khi anh biết toàn bộ sự thật chuyện đã xảy ra với em. Em xin lỗi, Gerald. Em nên...”

Adela bật khóc. Gerald đưa tay ra kéo cô vào người anh nhưng cô lắc đầu, “Em nghĩ em yêu anh, Gerald. Và em rất xin lỗi.” Sau câu nói rời rạc đó, Adela chạy ra khỏi phòng.

Madelyne hơi muộn phiền vì lời hứa của mình. Nàng biết mình sắp đem đến cho chồng mình và Gerald một nỗi đau xé lòng. Cả hai người đàn ông này đều yêu thương Adela.

“Gerald, xin anh hãy ngồi xuống và nghe em,” Madelyne yêu cầu. Giọng nàng đầy âu lo. “Duncan, hứa là anh sẽ không nổi giận

với em vì đã giữ kín chuyện này. Adela bắt em hứa trước khi cô ấy chia sẻ bí mật của mình.”

“Ta sẽ không nổi giận,” Duncan tuyên bố.

Madelyne gật đầu. Nàng không thể nhìn Gerald khi thuật lại tất cả mọi chuyện về Adela, vì vậy nàng nhìn xuống sàn nhà suốt. Nàng nhấn mạnh việc Adela thất vọng thế nào khi không gặp được Gerald ở triều đình và đó là lý do mà cô dễ dàng trở thành con mồi cho trò lừa dối của Louddon. “Em nghĩ cô ấy thật sự cố trừng phạt anh,” Madelyne nói với Gerald. “Dù em ngờ rằng cô ấy nhận ra điều đó.”

Madelyne liếc mắt nhìn nhanh Gerald, thấy anh gật đầu, và rồi nhìn sang Duncan. Nàng kể hết phần còn lại, không bỏ sót điều gì, và khi nàng nói đến hành động lừa lọc của Morcar, nàng hoàn toàn mong đợi tiếng hét giận dữ của một hắc cả hai người dọ.

Không vị Nam tước nào thốt lấy một lời.

Khi câu chuyện kết thúc, Gerald đứng dậy và chậm chạp rời khỏi sảnh.

“Anh ấy sẽ làm gì?” Madelyne hỏi Duncan. Nàng nhận ra mình đang khóc, gạt nước mắt đi, đau đến nhăn mặt vì chạm vào vết thương.

“Ta không biết,” giọng Duncan vừa dịu dàng vừa giận dữ.

“Anh có khó chịu vì em không kể với anh sớm hơn không?”

Duncan lắc đầu. Một suy nghĩ thành linh xộc thẳng vào đầu hắn. “Morcar là kẻ em muốn giết à?”

Madelyne nhú mày.

“Em nói với ta em sẽ giết một người. Nhớ không? Ý em đó là Morcar, có phải không?”

Nàng gật đầu. “Em không thể để gã thoát khỏi hành động gian trá đó, nhưng em bị ràng buộc giữ bí mật của Adela. Duncan, em không biết phải làm gì. Phán xét những kẻ có tội là nhiệm vụ của Chúa. Em biết rõ điều đó. Và em không nên muốn giết gã. Em muốn, dù vậy, Chúa giúp em, em muốn thế.”

Duncan kéo nàng vào lòng hắn. Hắn dịu dàng ôm nàng. Hắn hiểu sự dằn vặt đang diễn ra trong vợ hắn.

Mỗi người chìm vào im lặng trong vài phút. Madelyne lo lắng về Gerald. Giờ anh ấy sẽ rời khỏi đây hay anh ấy vẫn tiếp tục theo đuổi Adela?

Duncan dùng thời gian tĩnh lại đó để kiểm soát cảm xúc của mình. Hắn không trách Adela về việc cô mê đắm Louddon. Em gái hắn quá ngây thơ, không thể bị chê trách. Nhưng Louddon đã cố tình lợi dụng sự ngây thơ đó.

“Ta sẽ xử lý Morcar,” Duncan nói.

“Cậu sẽ không.”

Gerald gầm lên phủ nhận. Cả Madelyne lẫn Duncan nhìn Gerald lao vào phòng đứng trước mặt họ. Con phần nộ của anh cực rõ ràng. Anh đang run lên. “Tôi sẽ giết hắn, và cậu biết rõ, Duncan, nếu cậu dám ngăn tôi quyền này.”

Madelyne thở hỗn hển. Nàng nhìn lên Duncan. Vẻ mặt hắn không cho nàng biết hắn đang thấy bị sỉ nhục hay tức giận.

Duncan nhìn chằm chằm vào Gerald hồi lâu. Sau đó hắn từ từ gật đầu. “Được rồi, Gerald, đó là quyền của cậu. Tôi sẽ đứng đằng sau cậu khi cậu thách đấu hắn ta.”

“Cũng như tôi sẽ đứng đằng sau cậu khi cậu thách đấu Louddon,” Gerald trả lời.

Anh ngồi xuống đối mặt với Duncan.

“Madelyne? Em vui lòng nói cho Adela là anh muốn nói chuyện với cô ấy được không?”

Madelyne gật đầu. Nàng vội vã làm ngay nhưng lại lo đến phát ốm trước khi đặt chân tới cửa phòng ngủ Adela. Nàng vẫn không biết Gerald sẽ làm gì.

Adela đã cho rằng Gerald sắp bỏ đi. “Tất cả điều đó là tốt nhất,” cô nói với Madelyne giữa những tiếng nức nở. “Hôn là một chuyện, nhưng đó là tất cả những gì mình có thể cho phép. Mình không bao giờ có thể để anh ấy đến giường mình.”

“Cậu không biết cậu có thể hay không thể đâu,” Madelyne bác lại. “Adela, sẽ không dễ dàng nhưng Gerald là người kiên nhẫn.”

“Không phải vấn đề,” Adela tiếp tục. “Anh ấy sắp rời bỏ mình.”

Adela đã sai. Gerald đợi cô dưới chân cầu thang. Không hé răng lấy một lời, anh nắm lấy tay cô và dẫn cô xuống cầu thang kế tiếp.

Duncan đến chỗ Madelyne và nhắc bổng nàng lên. “Trông em kiệt sức, vợ à. Đến giờ ngủ rồi.”

“Tốt hơn là em đợi Adela quay lại. Cô ấy có thể cần em,” Madelyne phản đối khi Duncan bắt đầu bước lên các bậc thang.

“Ta cần em bây giờ, Madelyne. Gerald sẽ chăm sóc Adela.”

Nàng gật đầu. “Madelyne, ngày mai ta phải đi. Chỉ một thời gian ngắn thôi,” hắn nói thêm trước khi nàng có thể ngắt lời.

“Anh đi đâu?” nàng hỏi. “Anh có chuyện quan trọng phải giải quyết à?” nàng lại hỏi, cố gắng hết sức để có vẻ quan tâm và không thất vọng. Nàng không thể mong hắn ở cạnh nàng suốt. Sau rốt, Duncan là người quan trọng.

“Ta có một vấn đề phải giải quyết,” Duncan trả lời, cố tình hạn chế lời giải thích đến mức tối thiểu. Madelyne đã có đủ cực hình ngày hôm nay rồi. Duncan không muốn thêm nỗi lo lắng nào khác, và hẳn biết nếu hắn kể cho nàng nghe về lệnh triệu kiến của Đức vua tối nay, nàng sẽ không đi nghỉ.

Maude vừa bước xuống khi Duncan rẽ qua góc cầu thang. Cô nói sẽ phục vụ nước tắm cho nữ nam tước ngay, nhưng Duncan lắc đầu. Hắn bảo với Maude hắn sẽ tự tay chăm lo nhiệm vụ đó.

Maude nhún gối chào. “Maude, con trai cô đã làm một việc dũng cảm hôm nay.”

Người phụ nữ rạng rỡ. Cô đã nghe về hành động dũng cảm của con trai mình. Cậu bé đã làm cho cha mẹ mình tự hào. Tại sao ư, cậu bé đã cứu mạng nữ nam tước.

“Ta sẽ phải nghĩ ra phần thưởng thích hợp cho sự can đảm như thế,” Duncan ngó ý.

Maude quá sung sướng đến mức không nói gì được. Cô nhún gối chào lần nữa và rồi lắp bắp nói lời cảm ơn. “Cảm ơn ngài, thưa ngài. Willie của tôi thích nữ nam tước. Thằng bé hơi phiền toái, luôn chạy theo sau phu nhân, nhưng phu nhân dường như không bận tâm và luôn luôn dành những lời nói tốt đẹp cho cậu bé của tôi.”

“Cậu bé là chàng trai thông minh,” Duncan khen ngợi.

Lời tán thưởng của hắn, chắc chắn là một sự kiện bất thường, thêm vào việc hắn đang thực sự nói chuyện với Maude khiến cô cảm thấy choáng váng. Cô lại cảm ơn chủ nhân của mình, nhắc váy lên, và đi như bay xuống cầu thang. Gerty sẽ muốn nghe chuyện này. Maude nhất quyết là người đầu tiên nói ra.

Madelyne vuốt má chồng nàng. “Anh là người tốt, Duncan,” nàng thì thầm với hắn. “Lại thêm một lý do em yêu anh biết bao nhiêu.”

Duncan nhún vai, buộc Madelyne phải túm lấy vai hắn để giữ thăng bằng. “Ta chỉ thực hiện bốn phận của mình.” Madelyne mỉm cười. Nàng nghĩ chồng mình lúng túng với lời khen giống như Maude lúc nãy vậy.

“Em không muốn tắm táp,” nàng trêu chọc hắn. “Có lẽ em sẽ bơi trong hồ của anh. Anh sẽ nói gì nào?”

“Ta nói đó là kế hoạch hay đấy, vợ. Ta sẽ bơi với em.”

“Em chỉ trêu anh thôi,” Madelyne vội nói. “Em không muốn bơi trong hồ của anh đâu.”

Nàng rùng mình. “Hồi nhỏ, em nhảy vào ao nước. Nó không sâu, và em biết bơi, anh hiểu chứ. Nhưng mấy ngón chân của em mắc sâu xuống bùn và áo em nặng ít nhất mười cân đá, trước khi em có thể kéo mình ra khỏi nó. Rồi em lập tức cần tắm lại. Bùn đóng kết trên tóc em.”

Duncan bật cười. “Trước nhất, đáy hồ của ta hầu hết mọi chỗ đều là đá,” hắn nói. “Và em sẽ không đi bơi mà mặc quần áo, Madelyne. Ta ngạc nhiên là em không bị chết chìm đấy.”

Nàng không có vẻ bị thuyết phục về cái hồ của hắn. “Nước trong lắm. Em có thể gần như thấy được đáy,” Duncan khẳng định.

Họ tới phòng ngủ. Madelyne cởi đồ và chờ Duncan trên giường trước khi chồng nàng cởi áo ngoài.

“Em không muốn bơi với ta à?” hắn nở nụ cười tới tận mang tai.

“Không. Ngoài đó có lính gác. Chúa lòng lành, Gerald và Adela cũng ở ngoài đó. Thiệt không đáng hoàng khi đi trước mặt họ mà

không có quần áo trên người. Bất kể điều gì có thể khiến anh nghĩ, Duncan, đề nghị như thế...”

“Madelyne, không ai đi ra hồ trong đêm cả. Hơn nữa, mặt trăng cũng không đủ sáng để...”

Nàng ngắt lời hắn với hơi thở hỗn hển giật mình. “Duncan, anh đang làm gì vậy?”

Quá rõ ràng với nàng, Duncan đang đứng cạnh giường, cầm trong tay áo choàng của nàng. “Quấn em vào trong cái này. Anh sẽ mang em ra hồ,” hắn đề nghị.

Madelyne cắn môi dưới do dự. Nàng thật sự muốn bơi. Đêm nay trời nóng và nhớp nháp. Nhưng viễn cảnh bị ai đó nhìn thấy cũng là một mối lo cần cân nhắc.

Duncan kiên nhẫn chờ Madelyne chọn lựa. Hắn thấy nàng cực kỳ hấp dẫn lúc này đây. Chỉ có một tấm chăn mỏng phủ trên người nàng, và đầu đỉnh hồng của nàng ẩn hiện đáng yêu làm sao.

“Anh nói trông em kiệt sức,” Madelyne trì hoãn. “Có lẽ...”

“Ta nói dối.”

“Nói dối là có tội với em,” Madelyne gay gắt. Nàng kéo chăn lên, ôm lấy nó như một tấm khiên chống lại hắn. “Xà phòng của em ở trong rương của anh,” nàng bảo hắn.

Madelyne nghĩ nàng sai hắn làm việc để nàng có thể quấn áo choàng quanh mình riêng tư một chút. Nàng vẫn không quen khóa thân trước mặt hắn.

Duncan toét miệng cười. Hắn bước tới chỗ cái rương để lấy miếng xà phòng. Madelyne cố chụp lấy cái áo choàng trước khi hắn quay lại, nhưng nàng không đủ nhanh.

Chồng nàng quay lại cạnh giường. Áo choàng vắt trên cánh tay hắn. Túi xà phòng trong một tay và một cái gương tròn nhỏ nằm trong tay kia.

Hắn trao cái gương cho Madelyne. “Em có con mắt bầm đen y chang như em đã làm với Edmond,” hắn nhận xét.

“Em không bao giờ làm bầm mắt Edmond,” Madelyne cãi lại. “Anh trêu em thì có.”

Nàng lật cái gương và nhìn vào khuôn mặt mình.

Madelyne thét lên.

Duncan bật cười.

“Em trông giống tên khổng lồ một mắt quá,” nàng hét văng. Madelyne thả cái gương xuống và kéo tóc ra trước phủ lên vết thương trên mặt. “Làm sao anh có thể chịu đựng được để hôn em?” nàng hỏi. “Em có một con mắt bầm đen và...”

Nàng như đang than vãn. Nụ cười của Duncan nhạt dần khi hắn cúi xuống trước. Lòng bàn tay hắn đẩy cằm nàng lên nhìn vào mắt hắn. Bây giờ vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc. “Bởi vì ta yêu em, Madelyne. Em là tất cả những gì ta từng muốn, và nhiều, nhiều hơn nữa. Em nghĩ một hay hai vết bầm có thể gây ảnh hưởng đến trái tim ta ư? Em tin tình yêu của ta có thể hời hợt đến vậy sao?”

Madelyne lắc đầu. Nàng từ từ gạt tấm chăn qua và rồi đứng dậy cạnh chồng mình.

Nàng không còn mắc cỡ với hắn nữa. Duncan yêu nàng. Đó là tất cả vấn đề.

“Em muốn đi ra hồ của anh bây giờ, Duncan. Nhưng chúng ta nên nhanh chóng, trước khi em nài xin anh làm tình với em.”

Duncan giữ cầm nàng bằng tay và hôn nàng. “Ồ, ta sẽ yêu em, Madelyne.”

Nàng cảm thấy ấm áp bởi lời hứa và ánh mắt sẫm lại của hắn. Nàng nghe thấy mình thở dài, cảm giác một luồng hơi nóng từ bụng nàng lan tỏa khắp bên trong người nàng.

Duncan quần áo choàng quanh nàng, nhắc nàng lên và bế nàng ra khỏi phòng.

Họ không đụng mặt ai trên con đường ra hồ. Duncan đã đứng, vì đêm nay mặt trăng không đủ sáng.

Duncan đưa nàng đến phía xa của hồ. Madelyne kiểm tra nước bằng đầu ngón chân, rồi tuyên bố nó quá lạnh.

Hắn bảo nàng sẽ vượt qua được thôi. Nàng đứng cạnh Duncan, áo choàng quần chặt lấy nàng trong khi nàng nhìn hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo.

Duncan lặn một hơi sâu xuống làn nước. Madelyne ngồi trên mép bờ, rồi dịch dần xuống nước. Nàng sẽ mang theo áo choàng nếu Duncan cho phép. Chồng nàng nổi lên mặt nước cạnh nàng, giật áo choàng ra khỏi tay nàng và vất nó lên bãi cỏ.

Mất một vài phút để làm quen với nước. Đi bơi mà không mặc quần áo như thế là một cảm giác quá gọi tình. Madelyne cảm thấy khá là phóng túng, nàng nói với Duncan như vậy, bẽn lẽn thừa nhận đó là một cảm giác dễ chịu.

Madelyne nhanh chóng tắm. Nàng gội đầu bằng cách lặn mình xuống nước. Khi nàng nổi lên lần thứ ba, Duncan đang đứng trước mặt nàng.

Hắn chỉ định nói chuyện với nàng nhưng Madelyne nở một nụ cười với hắn cùng ánh mắt mê hồn. Nước đọng lại thành giọt trên

ngực nàng. Đôi nhũ hoa săn cứng, ra hiệu hấn đến gần. Bàn tay hấn phủ lên chúng.

Nàng khẽ nghiêng người vào hấn, ngửa đầu ra sau cho nụ hôn nóng bỏng. Đó là một cảm dỗ mà hấn không muốn kháng cự. Duncan cướp lấy miệng nàng đầy tham lam. Lưỡi hấn trượt vào miệng nàng. Uớt át. Hoang dại. Cực kỳ vô kỷ luật.

Duncan lẽ ra đã cho phép chỉ một nụ hôn thôi, sau đó mang nàng trở về phòng của họ để làm tình với nàng, nhưng rồi bụng Madelyne áp sát vào hấn và đôi tay dạn dĩ của nàng luồn vào trong làn nước để bắt lấy hấn.

Duncan vòng tay ôm lấy nàng, thô bạo kéo nàng ngửa ra sau. Nụ hôn sâu hơn, trở nên kéo dài.

Nàng cũng dữ dội như hấn. Bàn tay nàng lần lên đôi vai vạm vỡ, vuốt ve hấn cuồng nhiệt. Duncan nâng nàng lên cao hơn đến khi ngực nàng chà xát vào ngực hấn. Đôi chân nàng dịch chuyển tựa vào chân hấn. Những tiếng rên rỉ khát khao thêm muốn ngọt ngào của nàng khiến hấn phát điên.

Hấn thì thầm hướng dẫn nàng, giọng hấn cộc lốc vì nhu cầu. Khi Madelyne vòng chân nàng quấn quanh đùi hấn, hấn đi vào trong nàng chậm rãi, thận trọng, hoàn toàn.

Nàng đẩy người vào hấn, đòi hỏi hơn bằng những móng tay bấm lút vào da thịt hấn. “Duncan,” nàng nài xin.

Hấn hôn thái dương nàng. “Anh đang cố dịu dàng với em, Madelyne,” hấn nói khẽ, giọng khàn đặc.

“Để sau đi, Duncan,” Madelyne rên lên. “Dịu dàng để sau đi.”

Duncan chịu thua nhu cầu của chính mình. Hấn đẩy vào mạnh hơn, trao cho nàng niềm khoái cảm nhiều như nàng trao cho hấn.

Khi hắn cảm thấy Madelyne cong người tựa vào hắn trong sự thỏa mãn, miệng hắn phủ lấy miệng nàng để giữ lại những tiếng rên. Hạt giống của hắn tràn đầy trong nàng và hắn giữ chặt lấy nàng khi cơn run rẩy của niềm vui sướng bùng nổ.

Madelyne chùng người xuống, yếu ớt và hài lòng. Hơi thở nàng phủ lên cổ hắn lớp không khí ấm áp. Duncan mỉm cười với vẻ hài lòng ngạo mạn. “Em là người phụ nữ cuồng nhiệt, Madelyne.”

Nàng bật cười, vui mừng vì lời khen của hắn, đến khi nàng nhớ ra họ đang ở đâu. “Lạy Chúa lòng lành, Duncan. Anh có nghĩ có ai đó trong thấy chúng ta không?”

Nàng có vẻ rất kinh hoàng. Nàng vui mặt vào hôm cổ của hắn. Duncan khùng khục. “Cưng à, không ai thấy chúng ta đâu,” hắn thầm thì.

“Anh chắc chứ?”

“Tất nhiên, không đủ sáng mà.”

“Tạ ơn Chúa vì điều đó,” Madelyne đáp lời.

Nàng hoàn toàn nhẹ nhõm, đến khi Duncan cất tiếng. “Em ồn đến mức có thể đánh thức được cả thần chết. Em là người rên rỉ, tình yêu của ta. Càng nóng bỏng em càng rên lớn.”

“Ôi, Chúa ơi.” Madelyne cố chìm dưới nước. Duncan không để nàng làm vậy. Hắn phá ra cười trong một âm thanh khàn khàn gợi cảm sâu lắng, và tiếp tục trêu nàng. “Ta không than phiền đâu, bé cưng. Chừng nào mà lửa của em là dành cho ta, ta sẽ để em rên rỉ tất cả những gì em muốn.”

Đúng lúc nàng định nói với hắn trông hắn ngạo mạn tội lỗi thế nào thì Duncan cố tình ngã ngửa. Nàng chỉ kịp nín thở.

Hắn lại hôn nàng, dưới làn nước. Nàng nhéo hắn khi cần không khí để thở.

Madelyne không biết cách nghịch nước. Khi Duncan tạt nước vào nàng, nàng lập tức tấn công. Hắn phải chỉ nàng là tạt nước lại vào hắn. Nàng nghĩ đó là một trò chơi ngớ ngẩn khi cố nhận chìm nhau, nhưng nàng lại cười to lúc nàng kết thúc nhận xét, và cố làm hắn té nhào bằng cách thúc bàn chân nàng vào hắn.

Nàng mới là người mất thăng bằng. Duncan kéo nàng lên, nàng thối nước ra phì phì, ho sặc sụa và cố thuyết giảng hắn cùng một lúc.

Họ ở lại hồ gần cả tiếng đồng hồ. Duncan dạy nàng cách bơi, dù hắn bắt đầu bài hướng dẫn bằng sự sỉ nhục nàng. “Trông em giống như sắp sửa chìm lìm khi em bơi.”

Nàng chẳng thấy bị xúc phạm lắm, thậm chí còn hôn hắn để cho hắn biết cảm xúc của nàng không bị tổn thương.

Cuối cùng Duncan cũng đưa nàng quay lại phòng ngủ của họ, Madelyne kiệt sức.

Duncan, tuy nhiên, lại đang muốn nói chuyện. Hắn nằm trên giường, tay gối sau đầu, nhìn vợ mình chải tóc. Cả hai đều khỏa thân, và không ai ngại ngùng về việc đó.

“Madelyne, ta được mời đến nói chuyện với Đức vua của ta,” Duncan thông báo. Hắn giữ giọng bình thản, cố để cho Madelyne ấn tượng hắn chán yêu cầu đó. “Đó là nơi ngày mai ta sẽ đi.”

“Được mời ư?” Cái lược bị bỏ rơi khi Madelyne hướng cái nhú mào về phía Duncan.

“Một lệnh triệu kiến,” Duncan thừa nhận. “Ta lẽ ra nên nói với em sớm hơn, nhưng ta không muốn em lo lắng.”

“Em có liên quan đến chuyện này phải không? Duncan, em không muốn bị phốt lò hoặc đẩy sang một bên đâu. Em có quyền biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Ta không phốt lò hoặc đẩy em sang một bên,” Duncan trả lời. “Ta chỉ muốn bảo vệ em.”

“Có nguy hiểm không?” Hấn không có thời gian để trả lời nàng. “Tất nhiên nó sẽ nguy hiểm rồi. Khi nào chúng ta đi?”

“Chúng ta không đi. Em sẽ ở đây. Sẽ an toàn hơn cho em.”

Trông nàng sẵn sàng tranh cãi. Duncan lắc đầu và nói, “Nếu ta phải lo lắng đến em, ta sẽ bị phân tâm. Ta đã quyết định, Madelyne. Em sẽ ở lại đây.”

“Và anh sẽ quay về với em chứ?”

Hấn ngạc nhiên bởi câu hỏi của nàng. “Tất nhiên rồi.”

“Khi nào?”

“Ta không biết sẽ mất bao lâu, Madelyne.”

“Vài tuần, vài tháng, vài năm?”

Hấn thấy nỗi sợ hãi trong đáy mắt nàng, nhớ lại khoảng thời gian nàng bị gia đình bỏ rơi. Duncan kéo Madelyne nằm lên người hấn. Hấn hôn nàng dịu dàng. “Ta luôn quay về với em, Madelyne. Vì Chúa, em là vợ của ta.”

“Vợ của anh,” Madelyne thì thầm. “Bất cứ khi nào em trở nên sợ hãi hoặc bắt đầu lo lắng về tương lai thì em nhớ rằng mình đã ràng buộc với anh.” Duncan mỉm cười, nàng trông không còn sợ hãi nữa. “Nếu anh để mình bị giết, em sẽ tìm mộ của anh và phỉ nhổ lên đó,” nàng đe dọa.

“Vậy thì ta sẽ rất cẩn thận.”

“Anh hứa với em nhé?”

“Ta hứa với em.”

Madelyne dịu dàng ôm lấy khuôn mặt chồng nàng. “Anh mang theo trái tim em với anh rồi, kẻ bắt giữ đáng yêu của em.”

“Không đâu, Madelyne. Ta là người bị em bắt giữ cả thể xác lẫn linh hồn.”

Và rồi hắn thực hiện lời thề bằng việc làm tình với nàng lần nữa.

Duncan đã mặc đồ trước khi ánh sáng no đầy của bình minh chạm đến bầu trời. Hắn cho gọi Anthony và ngồi đợi trong đại sảnh.

Khi người chủ hầu bước vào sảnh, Duncan vừa phá dấu niêm trên công văn đến từ tu viện.

Anthony ngồi đối diện với Duncan, chờ hắn đọc cho xong. Gerty được bảo mang ra một khay đầy bánh mì và bơ.

Anthony ăn xong phần ăn của mình trước khi Duncan đọc hết lá thư. Tin tức rõ ràng không làm hài lòng thủ lĩnh của anh. Duncan ném tấm giấy lên bàn và đấm tay xuống mặt bàn.

“Thông tin không tốt à?” Anthony hỏi.

“Như tôi nghi ngờ. Không hề có Cha Laurance nào cả.”

“Nhưng người mà cậu giết...”

“Loudon đã cử hắn tới,” Duncan nói. “Tôi đã biết có gì đó nhưng tôi vẫn tin gã là một linh mục.”

“Ồ, ít nhất thì cậu cũng không giết một linh mục thật sự.” Anthony nhún vai. “Gã cũng không thể báo cáo cho Loudon nữa, Duncan. Gã không rời pháo đài từ ngày gã đến. Tôi biết việc đó.”

“Nếu tôi chú ý, tôi đã nhận thấy hành vi kỳ quặc của gã sớm hơn. Sự thiếu sót của tôi gần như phải đánh đổi bằng mạng sống của vợ tôi.”

“Cô ấy không trách cậu,” Anthony khẳng định. “Nó không tệ như đã có thể, Duncan. Gã có thể đã nghe thấy hết những cuộc bàn luận của chúng ta.” Anthony rùng mình với suy nghĩ đó.

“Tôi cũng chưa kết hôn,” Duncan lại đấm tay xuống bàn lần nữa.

Tấm giấy da nảy lên và rơi xuống bên cạnh đáy bình hoa dại.

“Ôi Chúa lòng lành, tôi chẳng hề nghĩ đến chuyện đó.”

“Madelyne cũng không,” Duncan trả lời. “Dù vậy cô ấy sẽ biết. Cô ấy sẽ xiêu mất. Nếu có thời gian, tôi sẽ tìm một linh mục và làm lễ kết hợp với cô ấy trước khi đi.”

“Nó sẽ mất vài tuần...”

Duncan gật đầu. “Cậu đã nói với Madelyne cậu đi đâu chưa?” Anthony hỏi.

“Rồi, nhưng tôi không cho cô ấy biết về kẻ lừa đảo của chúng ta. Khi tôi trở về, tôi sẽ đem theo một linh mục. Tôi sẽ nói với cô ấy rằng chúng tôi chưa kết hôn một hoặc hai phút trước khi tôi kết hôn với cô ấy lần nữa. Chết tiệt, lộn xộn quá.”

Anthony mỉm cười. Thủ lĩnh của anh nói đúng. Madelyne sẽ xiêu mất.

Duncan buộc bản thân đặt vấn đề giả mạo của Laurance qua một bên. Hắn thảo luận với Anthony các kế hoạch của mình, cố gắng cân nhắc mọi tình huống có thể xảy ra.

“Cậu được huấn luyện tốt nhất. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của cậu,” Duncan nhận xét sau khi kết thúc những chỉ dẫn.

Đó là một cố gắng làm lạc quan tâm trạng của Anthony, cũng là một lời tự đánh giá bản thân, vì Duncan chính là người huấn luyện Anthony. Người chur hầu cười toe toét.

“Cậu để lại đủ binh lính để chinh phục nước Anh đấy,” Anthony dài giọng.

“Cậu thấy Gerald chưa?”

Anthony lắc đầu. “Binh lính đang tập trung trước chuồng ngựa,” anh nói. “Cậu ấy có thể đang đợi ở đó.”

Duncan đứng lên và đi cùng Anthony đến chuồng ngựa. Nam tước nói chuyện với binh lính của mình, cảnh báo tất cả họ có thể bị phục kích. Hắn hướng về những người ở lại và nói với họ. “Loudon có thể đang chờ ta rời khỏi để tấn công pháo đài.”

Sau khi kết thúc bài nói chuyện với người của mình, Duncan quay vào sảnh. Madelyne vừa bước xuống bậc thang cuối. Nàng mỉm cười với chồng mình. Duncan ôm lấy nàng vào lòng và hôn nàng.

“Nhớ là anh đã hứa với em sẽ rất thận trọng đấy nhé,” Madelyne thì thầm khi hắn thả nàng ra.

“Ta hứa,” hắn quàng tay qua vai nàng và bước ra ngoài. Họ phải đi ngang qua nhà thờ trên đường đến chuồng ngựa. Duncan dừng lại chăm chú nhìn đồng hồ cát vì ngọn lửa. “Ta sẽ phải xây lại nhà thờ,” hắn tuyên bố.

Đề cập đến nhà thờ nhắc Madelyne về lá thư. “Duncan, anh có thời gian cho em xem lá thư từ tu viện của Cha Laurance không? Em thú nhận là em rất tò mò.”

“Ta đã đọc rồi.”

“Anh có thể đọc! Em đã nghỉ rồi mà, nhưng anh chưa bao giờ khoe nó cả. Sao nhỉ, đúng lúc em nghĩ em biết nhiều về anh, thì anh lại nói hay làm gì đó khiến em ngạc nhiên.”

“Vây ta không dễ đoán như em tưởng hả?” hấn hỏi, mỉm cười.

Nàng gật đầu. “Trong chuyện nào đó thì luôn có thể đoán trước anh được. Ôi, em ước anh không phải đi. Em muốn anh dạy em cách tự vệ. Nếu em có thể tự bảo vệ bản thân như Ansel, anh có lẽ sẽ cho em đi cùng anh.”

“Ta sẽ không,” Duncan trả lời. “Dù vậy, ta hứa sẽ bắt đầu hướng dẫn cho em ngay khi ta trở về.” Hấn nói vậy để xoa dịu Madelyne. Có một vài mảnh khoe mà mỗi người phụ nữ nên biết, hấn quyết định. Rốt cuộc thì có lẽ đó không phải là một yêu cầu nực cười đến vậy. Madelyne không phải rất mạnh mẽ nhưng lòng quyết tâm của nàng khiến hấn ấn tượng.

Duncan để ý Nam tước Gerald vẫn chưa đến. Vì vậy hấn có thêm vài phút với vợ mình, hấn quay sang nàng và nói, “Ta sẽ chỉ em bài học đầu tiên ngay bây giờ. Vì em thuận tay phải, em phải đeo dao găm phía bên trái.” Hấn lấy con dao của nàng và đặt nó vào trong cái túi nhỏ đeo trên dây lưng nghiêng nghiêng bên hông trái nàng.

“Tại sao?”

“Vì sẽ dễ dàng rút vũ khí ra, Đôi khi, vợ à, thời gian cần đếm từng giây.”

“Anh đeo gươm bên phải, Duncan. Em biết anh thích giữ gươm bằng tay trái. Cầu thang! Có phải bài học này có liên quan đến việc cầu thang được xây bên trái những bức tường thay vì bên phải không?”

Hấn gật đầu. “Cha ta cũng thích sử dụng tay trái hơn tay phải của ông. Khi kẻ thù xâm nhập, ông ấy sẽ đến từ bên dưới, không

phải bên trên. Cha ta có thêm lợi thế. Ông có thể dùng tay phải để giữ thăng bằng và chiến đấu bằng tay trái.”

“Cha anh thật khéo léo,” Madelyne tuyên bố. “Hầu hết đàn ông dùng tay phải, đúng không? Đúng là một ý tưởng đi ngược lại truyền thống và xây nhà theo chỉ định của ông.”

“Thật ra, cha ta mượn ý tưởng đó từ một trong những người chú của ông ấy.”

Duncan nghĩ hẳn đã thành công chuyển hướng chú ý của nàng khỏi lá thư. Tuy nhiên, hẳn đã nhầm, vì Madelyne quay lại chủ đề đó ngay. “Lá thư nói gì thế, Duncan?”

“Không có gì đặc biệt. Laurance rời tu viện khi anh ta được phân công đến pháo đài của Louddon.”

Thật khó để nói dối vợ hẳn. Nhưng ý định của hẳn là ý tốt. Hẳn chỉ cố gắng giữ nàng tránh xa các lo âu khi hẳn đi vắng.

“Anh ta có lẽ là người tốt cho đến lúc rơi vào tay anh trai em,” Madelyne tư lự. “Em sẽ trông chừng việc gửi xác anh ta về tu viện, Duncan. Họ sẽ muốn chôn cất anh ta tử tế.”

“Không.” Hẳn nhận ra mình hết văng. “Ý ta là mọi việc đã được sắp xếp.”

Madelyne lúng túng trước thái độ bất thường của Duncan. Nam tước Gerald bước đến chào họ, lôi kéo sự chú ý của nàng.

“Adela và tôi sẽ kết hôn khi nhiệm vụ này kết thúc,” Gerald thông báo. “Cuối cùng cô ấy cũng đồng ý.”

Madelyne mỉm cười. Duncan phát vào vai Gerald. “Adela đâu?” hẳn hỏi.

“Trong phòng cô ấy, đang khóc. Tôi đã nói lời từ biệt rồi,” Gerald toe toét.

“Cậu chắc là cậu muốn cưới con bé chứ, Gerald? Em gái tôi dành gần hết ngày để khóc đấy.”

“Duncan!” giọng Madelyne vang lên cảnh cáo.

Gerald phá ra cười. “Tôi hy vọng cô ấy dùng hết nước mắt trước khi chúng tôi kết hôn.”

Duncan đột ngột quay sang và tóm lấy Madelyne. Hắn hôn nàng trước khi nàng biết hắn định làm gì. “Ta sẽ về nhà trước khi em nhận ra ta đã đi,” hắn bảo nàng.

Madelyne cố mỉm cười. Nàng sẽ không khóc. Như thế là không trang nghiêm với những người lính đang đi qua thành hàng.

Nàng đứng giữa sân và dõi mắt theo chồng mình ra đi.

Anthony bước đến cạnh nàng. “Anh ấy sẽ trở về với chúng ta,” Madelyne nói. “Anh ấy đã hứa, Anthony.”

“Anh ấy là người trọng danh dự, Madelyne. Anh ấy sẽ không phá vỡ lời hứa.”

“Tôi sẽ phải giữ cho mình bận rộn mới được,” nàng nói tiếp. “Duncan đã hứa là sẽ dạy tôi những phương pháp tự vệ.”

“*Những phương pháp tự vệ?*” Anthony lặp lại, vẻ khó hiểu.

“Phải. Anh ấy thích tôi biết cách tự bảo vệ bản thân,” Madelyne giải thích. Nàng cố tình để Anthony nghĩ rằng đó là ý tưởng của chồng nàng. Madelyne biết sẽ dễ dàng hơn để có được sự hợp tác của Anthony nếu anh ấy tin Duncan muốn thế. Nàng không nghĩ mình đang lừa gạt. “Có lẽ anh có thể chỉ cho tôi một hoặc hai bài

học. Anh nghĩ sao, Anthony? Anh có thể dành một chút thời gian mỗi ngày để chỉ cho tôi cách tự vệ không?”

Cách tự vệ? Anthony thoát đầu rất hoài nghi đến nỗi không nói gì. Anh chăm chăm nhìn Madelyne và nhận ra nàng rất nghiêm túc.

Madelyne không nghĩ Anthony trông quá chần động với lời yêu cầu của nàng. “Tôi nghĩ mình sẽ gặp và nói chuyện với Ned. Anh ấy có thể làm cho tôi một cái cung dễ thương, và cả những mũi tên nữa, tất nhiên rồi. *Nếu tôi toàn tâm toàn ý tập trung vào mục tiêu, tôi tin mình sẽ bắn chính xác ngay lập tức.*”

Anthony cảm thấy muốn làm dấu thánh giá. Anh không thể, dĩ nhiên, vì bà chủ nhỏ của anh đang nhìn anh với một vẻ mặt tràn trề hy vọng đến thế.

Anh quá mềm lòng để từ chối nàng. “Tôi sẽ nói với Ned,” anh hứa.

Madelyne cảm ơn anh rồi rút. Người chủ hầu cúi chào và bước đi.

Anthony có vấn đề mới phải quan tâm. Bốn phận chính của anh là giữ an toàn cho vợ Duncan. *Bây giờ trên vai anh có thêm bốn phận khác. Anh sẽ phải bảo vệ người của anh khỏi Madelyne.*

Tuy nhiên, khiếu hài hước của anh tránh cho anh khỏi tuyệt vọng. Vào lúc anh đặt chân đến lều của Smith, anh đang cười. Trời giúp bọn họ. Có lẽ đến cuối tuần tất cả bọn họ đều mang những mũi tên găm vào lưng mình.

Chương Hai Mười

“Vì các người xét đoán người ta thế nào, thì họ cũng xét đoán lại thế ấy; các người lường cho người ta mực nào, thì họ cũng lường lại cho mực ấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, MATTHEW, 7:2

Duncan là người đầu tiên người thấy mùi nguy hiểm. Hắn ra hiệu dừng lại. Binh lính sắp thành hàng ngũ sau lưng hắn. Không nói lời nào, và ngay khi mọi người xuống ngựa, một không khí im lặng kỳ lạ bất ngờ tấn công khu rừng.

Nam tước Gerald ở bên phải Duncan. Anh chờ đợi, cũng như người của mình, làm theo quyết định của Duncan. Danh tiếng của Duncan là huyền thoại. Gerald đã từng chiến đấu cạnh Duncan trong quá khứ. Anh nhận ra khả năng siêu việt của Duncan, và dù họ gần như bằng tuổi nhau thì Gerald tự xem mình là học trò và Duncan là người huấn luyện anh.

Khi Duncan đưa tay lên, một số binh lính trải ra thành hình cánh quạt trình thám khu vực.

“Yên tĩnh, quá yên tĩnh,” Duncan nói với Gerald.

Gerald gật đầu đồng ý. “Đây không phải là nơi tôi sẽ chọn để đặt bẫy đầu, Duncan,” anh thừa nhận.

“Chính xác.”

“Làm sao cậu biết? Tôi chẳng thấy gì.”

“Tôi cảm nhận được,” Duncan trả lời. “Chúng ở đó, bên dưới chúng ta, đang chờ.”

Một tiếng huýt sáo nhỏ vang lên từ phía trái khu rừng. Duncan lập tức lên ngựa. Hắn tách người của mình ra thành nhiều nhóm.

Người lính huýt sáo quay lại để tập trung. “Có bao nhiêu?” Duncan hỏi.

“Tôi không chắc, nhưng tôi phát hiện vài tấm khiên.”

“Vậy thì phải cộng thêm hơn 100,” Gerald nói.

“Chỗ giao nhau với đồng cỏ,” người lính thông báo. “Chúng nấp ở đó, thưa ngài.”

Duncan gật đầu. Hắn đưa tay lấy thanh gươm của mình nhưng Gerald đã đặt tay lên tay hắn. “Nhớ đấy, Duncan, nếu Morcar có trong số đó...”

“Gã là của cậu,” Duncan hiểu. Giọng hắn trầm khàn, được kiểm soát.

“Cũng như Louddon là của cậu,” Gerald khẳng định.

Duncan lắc đầu. “Gã sẽ không ở đó. Tên khốn ấy trốn đằng sau người của gã hoặc trong triều đình của William. Bây giờ tôi đã có câu trả lời của mình, Gerald. Lá thư giả mạo đó do Louddon gửi, không phải Đức vua. Đây là ván cờ gian dối cuối cùng tôi chơi với Louddon.”

Duncan đợi đến khi đội lính đầu tiên của hắn trải ra thành hình bán nguyệt trên con dốc phía tây. Đội thứ hai làm theo mệnh lệnh, tản ra theo hình quạt trong nửa vòng tròn trên cây cầu phía đông. Đội cuối cùng chờ đợi phía sau các Nam tước. Họ được chọn để tấn công trực tiếp.

Gerald hài lòng với kế hoạch của Duncan. “Chúng ta bây giờ chúng trong chính cái bây của chúng,” anh nói tự hào.

“Và bây giờ chúng ta khép chặt vòng tròn thôi, Gerald. Ra lệnh đi.”

Đó là một vinh dự mà hắn trao tặng cho bạn mình. Gerald vươn mình trên yên ngựa, vung cao gươm, và hét vang tiếng hét xung trận.

Âm thanh vang vọng khắp thung lũng. Những đội lính bao quanh kẻ địch bây giờ bắt đầu đổ xuống dốc.

Cái bây đóng lại. Trận chiến thuộc về người xứng đáng nhất; có thể thống trị ngày này, chinh phục.

Những người đàn ông xảo quyết ẩn nấp như phụ nữ sau cây cối và đá tảng, chờ đợi để tấn công thành linh các nạn nhân không hay biết của họ, sớm thấy mình bị tấn công.

Giờ người của Duncan chứng tỏ sự ưu trội của mình. Họ nhận lệnh bắt đầu, chiến đấu với sự dũng cảm, và nhanh chóng giành chiến thắng.

Họ không bắt tù nhân.

Mãi đến khi trận chiến gần kết thúc Gerald mới nhìn thấy Morcar. Ánh mắt chăm chăm của họ khóa chặt vào nhau xuyên qua thung lũng. Morcar nhếch mép cười và rồi quay người trèo lên lưng ngựa. Gã nghĩ mình có đủ thời gian để trốn thoát.

Tâm trí Gerald gầm lên. Anh bắt đầu chiến đấu như người bị khống chế, muốn đến chỗ Morcar trước khi gã trốn thoát. Duncan bảo vệ phía sau Gerald vài lần, quát bạn mình lấy lại kiểm soát.

Duncan giận điên lên. Hắn là người yêu cầu kỷ luật từ chính bản thân và lính của hắn. Nhưng người ngang hàng với hắn, Nam tước

Gerald, lại vứt bỏ hết các nguyên tắc huấn luyện. Bạn hẳn không kiểm soát được bản thân.

Gerald đang ở phía bên kia của sự kiểm soát, anh không nghe thấy bất cứ cảnh báo nào. Đôi mắt anh sẫm lại giận dữ. Con thình nồ, nguyên thủy và dữ dội, thống trị tâm trí và cơ thể anh lúc này.

Morcar ngồi trên lưng ngựa và nhìn Gerald cố gắng đến bắt hấn. Gã đã phí phạm những giây phút quý báu, nhưng gã cảm thấy đủ an toàn. Nam tước Gerald đi bộ mà.

Nụ cười tự mãn của gã trở thành tiếng cười phá khi Gerald vấp ngã và quỵ gối. Morcar tóm lấy cơ hội. Hấn thúc ngựa xuống con dốc. Nghiêng người sang một bên yên, gã vẩy thanh gươm cong của mình về phía Gerald.

Gerald vờ lâm vào tình thế bất lợi. Đầu anh cúi xuống và anh quỳ một chân, đợi kẻ thù của anh đến đủ gần.

Morcar lao tới với thanh gươm cùng lúc Gerald nhảy sang bên.

Gerald dùng vũ khí của mình đánh Morcar ngã lăn ra đất.

Morcar rơi xuống, lăn tròn, nghĩ cách lấy lại vũ khí và đứng dậy.

Hắn không bao giờ có cơ hội. Bàn chân Gerald giẫm lên tay hắn. Morcar nhìn lên, hắn thấy Nam tước đứng trên hắn với đầu mũi gươm chĩa thẳng vào cổ hắn. Khi lưỡi gươm chọc vào da hắn, Morcar nhắm nghiền mắt, rên rỉ trong nỗi kinh hoàng.

“Liệu có người phụ nữ nào dưới địa ngục để người cường bức không, Morcar?” Gerald hỏi.

Morcar vụt mở mắt, Và trong những giây cuối cùng trước khi chết, hắn biết Gerald đã biết được sự thật từ Adela.

Duncan không chứng kiến trận đấu riêng ấy, Khi trận chiến kết thúc, hắn đi giữa binh lính của mình, kiểm tra con số thương vong. Hắn cũng thấy vết thương của mình.

Vài giờ sau, khi mặt trời dần nhạt màu trên cao, hắn đi tìm Gerald. Hắn thấy bạn mình ngồi trên một tảng đá mòn. Duncan nói với Gerald, nhưng không nhận được câu trả lời.

Duncan lắc đầu. “Cái quái gì với cậu thế?” hắn yêu cầu. “Guom của cậu đâu, Gerald?”

Gerald cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn Duncan. Mắt anh đỏ và sưng. Dù Duncan không bình luận gì về điều đó, hắn có thể nói bạn hắn đang khóc. “Ờ đúng chỗ của nó,” Gerald nói. Giọng anh trống rỗng không cảm xúc và vô cảm như vẻ mặt anh.

Duncan không hiểu Gerald nói gì cho đến khi hắn tìm thấy thi thể của Morcar. Thanh guom của Gerald cắm ngay giữa háng Morcar.

Họ dựng trại trên dải đất hẹp bên trên chiến trường. Gerald và Duncan ăn uống qua loa và không nói chuyện với nhau đến lúc bóng tối len đến gần họ.

Gerald dùng thời gian để thoát khỏi cơn thịnh nộ của anh.

Duncan dùng thời gian để thôi bùng cơn giận dữ của hắn.

Khi Gerald bắt đầu nói, anh trút ra sự đau khổ của mình. “Tôi đã vờ như không có gì trong khoảng thời gian này với Adela. Tôi cứ tưởng tôi chịu được tất cả những gì đã xảy ra với cô ấy. Khi tôi thề giết Morcar, đó là một quyết định hợp lý. Cho đến khi tôi thấy hắn, Duncan. Có cái gì đó vỡ ra trong tôi. Tên khốn kiếp ấy cười.”

“Tại sao cậu lại giải thích mấy chuyện này với tôi?” Giọng Duncan nhẹ nhàng.

Gerald lắc đầu. Anh mỉm cười mơ hồ. “Bởi vì tôi có cảm giác cậu muốn đâm xuyên thanh gươm của cậu qua người tôi.”

“Cậu chiến đấu như một tên ngốc, Gerald. Nếu tôi không ở đó, cậu sẽ không bao giờ lên được con đồi đó. Và giờ cậu đã chết. Khao khát trả thù suýt nữa hủy diệt cậu.”

Duncan dừng một chút để Gerald có thời gian suy nghĩ về những gì hắn vừa nói. Con giận dữ với tính vô kỷ luật của bạn hắn đã bị thổi bùng lên không cân xứng. Bây giờ Duncan đã nhận ra. Hắn giận dữ với Gerald vì hắn thấy nhược điểm trong tính cách của bạn mình và giờ phải thừa nhận hắn cũng có cùng biểu hiện đó.

“Tôi đã hành động ngu ngốc. Tôi sẽ không xin lỗi cậu thêm nữa đâu.”

Duncan biết sự thú nhận là một việc khó khăn với bạn hắn. “Tôi không yêu cầu xin lỗi. Hãy học từ chuyện này, Gerald. Tôi cũng chẳng khá hơn cậu là bao. Tôi, cũng vậy, đã bị cai trị bởi khao khát trả thù. Madelyne bị thương trong cuộc chiến vì tôi đã bắt cô ấy làm tù nhân. Cô ấy có thể đã bị giết. Chúng ta đều có lần hành động một cách ngu ngốc.”

“Phải, chúng ta có,” Gerald lặp lại. “Cho dù tôi không định thừa nhận điều đó trước mặt ai khác ngoài cậu, Duncan. Cậu nói với tôi cậu suýt nữa mất Madelyne. Cậu đã có thể không thừa nhận ma thuật của cô ấy và không bao giờ biết đến mất mát của cậu.”

“Ma thuật của cô ấy?” Duncan cười vì bình luận hoa mỹ. Thật không bình thường khi Gerald nói những lời như vậy.

“Tôi không thể giải thích được,” Gerald lên tiếng. Anh đỏ mặt, rõ ràng bối rối bởi những gì anh nói. “Cô ấy quá trong sáng. Và dù bây giờ cậu có hối tiếc vì đã bắt cô ấy thì tôi lại lấy làm biết ơn. Cô ấy là người duy nhất có thể đưa Adela quay lại với tôi.”

“Tôi không bao giờ hối tiếc vì bắt Madelyne. Tôi chỉ tiếc cô ấy đã dính vào trận chiến của tôi với Louddon.”

“À, Adela dễ thương của tôi,” Gerald nói. “Tôi có thể đã bị giết hôm nay. Adela cũng có thể vĩnh viễn mất đi hạnh phúc mà chỉ tôi mới có thể mang lại cho cô ấy.”

Duncan mỉm cười. “Tôi vẫn chưa quyết định được, Gerald, liệu Adela sẽ than khóc cho sự ra đi của cậu hay con bé sẽ ăn mừng trước cái chết của cậu.”

Gerald bật cười. “Tôi sẽ nói cho cậu biết một chuyện, và nếu cậu lặp lại nó, tôi sẽ cắt cổ cậu. Tôi phải lập một lời hứa với Adela trước khi cô ấy đồng ý lấy tôi.”

Duncan tò mò cực độ. Gerald lại có vẻ bối rối lần nữa.

“Tôi đã phải thề tôi sẽ không lên giường với cô ấy.”

Duncan lắc đầu. “Cậu sẽ bị trừng phạt, Gerald. Nói tôi biết, cậu có định tôn trọng lời thề của mình không?” hắc hắc, cố gắng không phá ra cười.

“Tôi sẽ tôn trọng nó,” anh tuyên bố, làm Duncan ngạc nhiên.

“Cậu dự định sống như một thầy tu trong chính ngôi nhà của mình à?” Duncan hơi thất kinh.

“Không, nhưng tôi đã học từ cậu, Duncan.”

“Cậu đang nói về chuyện gì vậy?” Duncan hỏi.

“Cậu bảo Adela có thể sống với cậu suốt quãng đời còn lại, nhớ không? Và rồi cậu đề nghị tôi chuyển đến pháo đài nhà Wexton và làm cô ấy đổi ý. Đó là một thủ đoạn thông minh và tôi đang lặp lại như vẹt.”

“Tôi biết,” Duncan nói với một cái gật đầu.

Gerald cười lớn. “Không, cậu không biết,” anh nói. “Tôi hứa với Adela tôi sẽ không lên giường với cô ấy. Cô ấy, tuy nhiên, có thể lên giường với tôi bất cứ lúc nào cô ấy muốn.”

Duncan mỉm cười, rồi cuộc cũng hiểu ra.

“Nó sẽ mất thời gian,” Gerald thừa nhận. “Cô ấy yêu tôi, nhưng cô ấy vẫn chưa tin tưởng tôi. Tôi chấp nhận các điều kiện, vì tôi biết cô ấy sẽ không cưỡng lại sức hấp dẫn của tôi mãi được.”

Duncan cười sặc.

“Tốt nhất chúng ta nên nghỉ ngơi một chút. Chúng ta sẽ đi Luân Đôn ngày mai?” Gerald hỏi.

“Không, chúng ta đến chỗ Nam tước Rhinehold. Pháo đài của ông ấy là điểm chính trong kế hoạch của tôi.”

“Và kế hoạch của cậu là gì?”

“Tập hợp đồng minh của tôi, Gerald. Trò chơi đã kết thúc rồi. Tôi sẽ gửi thư từ nhà Rhinehold cho những người khác. Nếu tất cả diễn ra tốt đẹp, chúng ta sẽ tập trung tại Luân Đôn trong vòng hai tuần, tối đa là ba.”

“Cậu cũng gọi thêm số lượng người của họ chứ?” Gerald hỏi, nghĩ về đội quân khổng lồ Duncan có thể dễ dàng triệu tập. Dù các Nam tước có khuynh hướng đối đầu với nhau, và thường xuyên cạnh tranh nhau trong các vị trí có nhiều quyền lực hơn, thì tất cả họ đều khá ngang bằng nhau trong vấn đề tôn trọng và ngưỡng mộ Nam tước Wexton. Mỗi người họ gửi các hiệp sĩ thích hợp nhất của mình đến huấn luyện dưới sự hướng dẫn của Duncan. Không một ai bỏ đi.

Các Nam tước làm theo quyết định của Duncan. Hẳn chưa từng đòi hỏi sự ủng hộ của họ trước đây. Nhưng không ai trong số họ sẽ quay lưng với Duncan.

“Tôi không muốn đội quân của họ ở bên tôi, chỉ ngang bằng với tôi thôi. Tôi sẽ không thách thức người lãnh đạo của chúng ta, chỉ đương đầu đối chất với ông ấy. Đó là sự khác biệt, Gerald.”

“Tôi sẽ đứng cạnh cậu, dù tôi chắc là cậu biết rồi,” Gerald tuyên bố.

“Louddon đã chơi trận đấu lừa dối cuối cùng của hắn rồi. Tôi tin Đức vua không biết gì về trò lừa đảo của Louddon. Tuy nhiên tôi định làm sáng tỏ cho ông ấy. Ông ấy không thể tiếp tục lờ đi vấn đề này. Công lý sẽ được thực thi.”

“Cậu sẽ làm sáng tỏ cho người lãnh đạo của chúng ta trước mặt các Nam tước khác sao?”

“Tôi sẽ làm thế. Tất cả họ đều biết chuyện Adela. Họ cũng phải được nghe sự thật.”

“Tại sao?” Khuôn mặt Gerald đầy thống khổ. “Adela sẽ phải đứng trước...”

“Không, con bé sẽ ở nhà tôi. Không có bất cứ điều gì cần thiết để đặt con bé vào sự thử thách đó.”

Gerald lập tức nhìn có vẻ dịu xuống. “Vậy thì tại sao cậu...”

“Tôi sẽ đưa ra sự thật với Đức vua của chúng ta, trước mặt các Nam tước của ông.”

“Và người lãnh đạo của chúng ta sẽ có hành động tôn trọng với vấn đề này?” Gerald hỏi.

“Chúng ta sẽ tìm ra sớm thôi. Có rất nhiều người tin Đức vua của chúng ta không có khả năng đó. Tôi không phải là một trong số họ,” giọng Duncan nhấn mạnh. “Ông ấy luôn hành động tôn trọng đối với tôi, Gerald. Tôi sẽ không phán xét ông ấy quá dễ dãi.”

Gerald gật đầu. “Madelyne sẽ phải đi cùng chúng ta, phải không?”

“Điều đó là cần thiết,” Duncan trả lời.

Gerald có thể nói từ vẻ mặt Duncan rằng bạn anh không muốn Madelyne đến triều đình cũng như anh không muốn Adela phải đổi mặt điều đó.

“Madelyne sẽ phải thuật lại chi tiết những chuyện đã xảy ra. Mặt khác nó sẽ là lời của Louddon chống lại tôi.”

“Vây là kết quả phụ thuộc vào Madelyne rồi?” Gerald nhú mày cùng Duncan.

“Tất nhiên không. Nhưng cô ấy là con tốt thí trong tất cả chuyện này. Louddon và tôi đều đã sử dụng cô ấy. Không dễ dàng để tôi thừa nhận điều đó, Gerald.”

“Cậu đã cứu cô ấy khỏi sự đối xử tàn tệ của Louddon khi cậu đưa cô ấy đi cùng cậu,” Gerald chỉ ra. “Adela có kể tôi nghe một chút về quá khứ của Madelyne.”

Duncan gật đầu. Hắn chán xung đột. Vì hắn đã khám phá ra niềm vui trong tình yêu với Madelyne, hắn muốn dành từng phút một cho nàng. Hắn mỉm cười khi hắn nhận ra mình đang bắt chước vị anh hùng không có thực của Madelyne, Odysseus. Nàng đã kể cho hắn nghe tất cả về người chiến binh bị buộc phải chịu thử thách khác nhau suốt 10 năm dài ròng rã trước khi chàng có thể quay về nhà sum họp với người yêu dấu của chàng.

Sẽ mất thêm hai tuần nữa trước khi hắn có thể lại ôm nàng trong vòng tay hắn. Hắn thở dài lần nữa. Hắn đang bắt đầu hành động khá lâm ly thống thiết. “Ít nhất là có thời gian trước khi chúng ta đặt chân đến Luân Đôn...”

“Thời gian cho chuyện gì?” Gerald hỏi.

Duncan đã không nhận ra hắn nói to suy nghĩ của mình đến lúc Gerald chất vấn hắn. “Kết hôn với Madelyne.”

Gerald tròn mắt. Duncan quay người và đi vào nơi hoang vắng, để Gerald ở lại tự hỏi hắn đang nói về chuyện gì.

Ngôi nhà của Duncan phải trải qua một vài thay đổi nho nhỏ trong khi hắn đi xa. Chúng là những biện pháp phòng ngừa cần thiết, và mỗi một trong số chúng là bởi vì Nam tước phu nhân.

Giờ đây sân pháo đài luôn vắng vẻ vào buổi sáng. Cho dù hơi nóng lẽ ra vẫy gọi những người hầu ra ngoài để thực hiện công việc thường nhật của họ như giặt đồ và phơi phóng cho khô thì mọi người muốn làm việc trong nhà. Họ đợi đến buổi chiều muộn mới ra ngoài và tranh thủ một vài phút hít thở không khí mát mẻ, trong lành.

Cụ thể hơn, họ chờ Madelyne kết thúc buổi tập luyện với mục tiêu của nàng.

Madelyne quyết tâm đạt được sự chính xác bằng bộ cung tên mới của nàng, và đến cuối ngày thì nàng khiến Anthony phát điên lên. Anh hướng dẫn nàng, nhưng không thể hiểu tại sao nữ chủ nhân của anh không tiến bộ hơn. Quyết tâm của nàng đáng ngưỡng mộ. Độ chính xác của nàng, tuy nhiên, lại là một chuyện khác. Nàng luôn trượt mục tiêu ba bước chân tính lên trên, Anthony cứ nói mãi, nhưng Madelyne dường như không thể nhắm mục tiêu cho chính xác.

Ned giữ các mũi tên mới được cung cấp cho Madelyne. Nàng đã dùng hết 50 mũi tên trước khi nàng nhắm lại mục tiêu đủ để giữ các mũi tên nằm bên dưới đỉnh bức tường. Sau đó nàng có thể lấy các mũi tên để dùng lại, những mũi tên đã đâm phập vào cây cối, lều bạt và đồ đạc bằng vải lanh treo trong sân.

Anthony rất kiên nhẫn với nữ chủ nhân của mình. Anh hiểu mục đích của nàng. Nàng muốn học cách tự phòng vệ, thật sự, nhưng nàng cũng muốn làm chồng nàng tự hào về nàng. Người chư hầu không đoán động cơ thứ hai của Madelyne. Không, nàng kể cho anh sự truy lùng của nàng vài lần trong ngày.

Anthony biết tại sao nàng tự tập dợt. Nam tước phu nhân của anh lo anh sẽ phát chán sự yếu kém của nàng và ngừng hướng dẫn nàng. Người chư hầu sẽ không, tất nhiên, từ chối Madelyne bất cứ điều gì.

Người đưa tin từ Đức vua của Anh đến pháo đài Wexton vào một buổi trưa muộn. Anthony gặp anh ta ở đại sảnh, hoàn toàn mong chờ một thông điệp bằng lời nói. Người phụng sự Đức vua trao cho Anthony một cuộn giấy da. Anh gọi Maude, bảo cô mang đồ ăn và thức uống cho người đưa tin.

Madelyne bước vào phòng ngay khi người lính theo Maude vào bếp. Nàng để ý cuộn giấy ngay lập tức. “Tin gì vậy Anthony? Có phải Duncan gửi thư cho chúng ta không?” nàng hỏi.

“Thông điệp đến từ Đức vua,” Anthony nói. Anh đi đến chỗ cái rương nhỏ đặt trên bức tường đối diện nhà bếp. Một cái hộp được chạm trổ tinh vi ở trên cái rương. Madelyne nghĩ nó chỉ là một vật trang trí, đến khi Anthony mở nắp ra và đặt cuộn giấy vào trong hộp.

Nàng đứng đủ gần để nhìn thấy những mảnh giấy da khác trong hộp. Chiếc hộp này rõ ràng là nơi Duncan cất giữ giấy tờ quan trọng của hắn. “Anh không đọc nó bây giờ sao?” nàng hỏi Anthony khi anh quay về phía nàng.

“Nó sẽ phải đợi đến khi Nam tước Wexton quay về,” Anthony tuyên bố.

Madelyne có thể nói từ nét mặt của Anthony rằng anh chẳng muốn chờ đợi. “Tôi có thể gửi một trong những thầy tu ở...”

“Tôi sẽ đọc nó cho anh,” Madelyne ngắt lời.

Anthony ngạc nhiên tột độ trước lời đề nghị của nàng. Madelyne cảm thấy má nàng nóng bừng, biết nàng đang đỏ mặt. “Đó là sự thật, tôi có thể đọc, cho dù tôi hiểu rõ giá trị của việc đó, Anthony, thì tôi vẫn mong anh đừng nói với ai hết. Tôi không muốn trở thành đề tài bàn tán giễu cợt,” nàng nói thêm

Anthony gật đầu. “Duncan đã đi hơn ba tuần rồi,” Madelyne nhắc anh. “Và anh nói anh ấy có thể đi hơn một tháng. Anh dám đợi lâu như vậy để đem một linh mục đến đọc thông điệp cho anh sao?”

“Không, dĩ nhiên không,” Anthony lặp lại. Anh mở hộp và trao cuộn giấy cho Madelyne. Rồi anh tựa vào mép bàn, khoanh tay trước ngực và lắng nghe thông điệp từ người lãnh đạo tối cao của anh.

Lá thư được viết bằng tiếng Latin, một ngôn ngữ được ưa thích hơn.

Nó không làm Madelyne mất chút thời gian nào để dịch thông điệp. Giọng nàng không hề run rẩy nhưng đôi tay nàng rung lên vì sợ khi nàng đọc xong lá thư.

Đức vua không chào mừng Nam tước Wexton. Con giận dữ của ông hiện rành rành như lời lẽ trong thư của ông vậy. Ông yêu cầu, từ lời đầu tiên đến lời cuối cùng rằng Madelyne phải xuất hiện trước mặt ông.

Nàng không khó chịu với mệnh lệnh như khó chịu với tuyên bố rằng Đức vua William gửi binh lính riêng của ông tới để đưa nàng đi.

“Vây là Đức vua của chúng ta cho người tới đưa cô đi,” Anthony lên tiếng khi nàng kết thúc. Giọng anh sốc.

Anthony bị kẹt ở giữa, Madelyne nghĩ vậy. Lòng trung thành của anh thuộc về Duncan. Đúng, anh đã cam kết thề trung thành với hắ. Nhưng Anthony và Duncan đều là những chư hầu của Đức vua nước Anh. Mệnh lệnh của William sẽ phải được ưu tiên hơn tất cả những mệnh lệnh khác.

“Còn gì nữa không, Madelyne?”

Nàng chậm chậm gật đầu. Và rồi dừng cảm mỉm cười với anh. “Tôi đang hy vọng là anh không hỏi,” nàng thì thầm. “Có vẻ như, Anthony, trong suy nghĩ của Đức vua của chúng ta, có hai người em gái, hai Nam tước. William muốn mâu thuẫn chấm dứt, đề nghị có lẽ là... phải, ông ấy chỉ dùng từ đó, có lẽ mỗi người em gái được trả lại cho anh trai đích thực.”

Mắt Madelyne ngập nước. “Giải pháp thay thế khác là cho Duncan kết hôn với tôi,” nàng thì thào.

“Đức vua rõ ràng không biết cô đã kết hôn rồi,” Anthony chen vào. Cái cau mày sâu hơn, vì anh biết Madelyne chưa biết sự thật là nàng chưa thật sự kết hôn với Duncan.

“Và nếu Duncan lấy tôi, thì Adela sẽ trở thành cô dâu của Loudon.”

“Cầu Chúa phù hộ cho chúng ta,” Anthony lầm bầm với vẻ kinh tởm.

“Adela không nên biết chuyện này, Anthony,” Madelyne vội vã nói. “Tôi sẽ chỉ nói với cô ấy rằng Đức vua yêu cầu tôi đến triều đình.”

Anthony gật đầu. “Cô có thể viết không?” anh đột ngột hỏi.

Khi Madelyne gật đầu, anh nói tiếp, “Vây thì có lẽ, nếu Đức vua chưa gửi lính của ông ấy tới, chúng ta có thể có thêm ít thời gian.”

“Thời gian để làm gì?”

“Thời gian để chồng cô quay về với cô,” Anthony bảo nàng.

Anthony đến chỗ cái rương, cầm cái hộp gỗ chạm trổ và mang nó đến cho Madelyne. “Trong đó có giấy da và mực nhuộm.”

Madelyne ngồi xuống và nhanh chóng chuẩn bị cho nhiệm vụ trước mắt. Anthony quay lưng lại với nàng. Anh bắt đầu đi tới đi lui trong khi quyết định nói gì với Đức vua của mình.

Madelyne để ý đến cuộn công văn trên bàn, bên cạnh bình hoa dại. Dấu niêm phong bị rách là của tu viện Roanne. Không thoát khỏi tò mò, nàng dành thời gian đọc lá thư đến từ người quản lý của Cha Laurance.

Anthony quay lại ngay lúc Madelyne đọc xong công văn. Anh nhận ra dấu niêm và biết bí mật đã lộ. “Anh ấy không muốn cô lo lắng,” Anthony nói với Madelyne. Anh đặt tay lên vai nàng như thể an ủi nàng.

Madelyne không nói lời nào. Nàng ngẩng đầu nhìn anh. Anthony sững người trước thay đổi đáng ngạc nhiên của nàng. Trông nàng hoàn toàn bình thản. Anh biết nàng thực sự kinh hoàng

thế nào. Phải, đó là vẻ mặt nàng mang trong những tuần lễ đầu tiên nàng trở thành tù nhân của Duncan.

Anh không biết giúp nàng thế nào. Nếu anh cố giải thích Duncan có ý định kết hôn với nàng ngay khi hắn quay về, anh có lẽ sẽ chỉ làm tình huống này tệ hơn. Họ đều biết Nam tước đã nói dối Madelyne. “Madelyne, chồng cô yêu cô,” anh nói, hối tiếc vì không đẩy được sự gay gắt ra khỏi giọng nói.

“Anh ấy không phải là chồng tôi, đúng không, Anthony?”

Nàng không cho anh thời gian để trả lời nhưng quay lưng lại với anh. “Anh muốn tôi viết gì cho Đức vua của chúng ta?” nàng hỏi. Giọng nàng thật nhẹ, gần như dịu dàng.

Anthony thừa nhận mình thua. Anh sẽ phải để mặc việc giải thích cho Duncan, anh quyết định thế. Anh chú tâm đến bài đọc của mình.

Cuối cùng, đó là một thông điệp đơn giản, chỉ thông báo rằng Nam tước Wexton chưa quay về pháo đài, và vì vậy không biết gì về yêu cầu của Đức vua.

Anthony đòi Madelyne đọc thông điệp hai lần. Khi anh hài lòng, nàng quạt cho mảnh giấy da khô mực, rồi bôi dầu vào mặt sau cho nó đủ mềm để cuộn lại.

Anthony trao thông điệp cho người lính của Đức vua và yêu cầu anh ta phải nhanh chóng đem về cho Đức vua.

Madelyne về phòng thu xếp lại quần áo. Đó là một sự đề phòng, vì Madelyne biết người của Đức vua có thể đến bất cứ lúc nào.

Nàng đi giải thích cho Adela chuyện xảy ra, sử dụng hầu hết buổi chiều với bạn mình. Nàng không kể chính xác thông điệp của

Đức vua. Không, Madelyne cố tình bỏ qua chuyện Adela có thể phải đến với Louddon.

Madelyne sẽ không bao giờ để chuyện đó xảy ra. Nàng cũng không đặt Duncan vào tình thế phải lựa chọn.

Nàng không ăn tối hôm đó và lên căn phòng trên đỉnh tháp. Madelyne đứng trước khung cửa sổ hơn một giờ liền, để mặc cho cảm xúc kiểm soát tâm trí nàng.

Laurance thật sự đáng lẽ phải được phát hiện ra sớm hơn. Madelyne trách mình vì quá bận tâm đến mức không thể nhận thấy bất cứ điều kỳ cục nhỏ nào. Sau đó nàng trách Duncan. Nếu hắn không làm cho nàng quá hoảng sợ trong lễ cưới, nàng đã phát giác trò lừa gạt của Laurence.

Nàng không cần nhắc đến khả năng Duncan biết chuyện này từ đầu. Không, nàng tin chắc hắn nghĩ Laurance thật sự đã kết hợp họ. Nàng vẫn giận dữ. Hắn đã nói dối nàng về nội dung của lá thư từ tu viện Roanne. Duncan biết nàng coi trọng sự thật đến mức nào. Nàng không khi nào nói dối hắn. “Cứ đợi cho đến khi em kiếm được anh,” nàng lầm bầm. “Adela không phải là người duy nhất biết cách la hét.”

Sự bùng nổ giận dữ không giúp cho tâm trạng nàng nhiều. Nàng lại bắt đầu khóc.

Đến nửa đêm thì nàng tự làm mình kiệt sức. Nàng tựa người vào cửa sổ. Mặt trăng chiếu sáng. Madelyne tự hỏi không biết nó có chiếu sáng xuống Duncan giờ này? Hắn ngủ ở bên ngoài đêm nay hay nằm êm ái trong một trong những căn phòng ngủ của Đức vua?

Sự chú ý của Madelyne hướng về đỉnh đồi bên ngoài bức tường. Một chuyển động đã khiến nàng chú ý, và nàng nhìn đến đúng lúc để thấy sói của nàng leo lên đỉnh.

Nó thật sự là một con sói, phải không? Thậm chí có lẽ là con nàng thấy nhiều tháng trước. Con vật trông đủ to.

Nàng ước Duncan có ở đây, đứng bên cạnh nàng, để nàng có thể chứng minh cho hắn biết sói của nàng là có thật. Nàng dõi theo con vật ngoạm lấy khúc xương to nàng để đó cho nó, quay đầu, và biến mất xuống phía bên kia ngọn đồi.

Madelyne hoàn toàn kiệt sức, nàng quyết định nàng lại tưởng tượng. Đó có lẽ chỉ là một con chó hoang khác thôi, và thậm chí không phải là con nàng thấy trước đây.

Duncan là sói của nàng. Hắn yêu nàng. Madelyne không bao giờ nghi ngờ hắn về chuyện đó. Phải, hắn nói dối nàng về lá thư, nhưng bản năng nàng mách bảo hắn không nói dối với nàng về tình yêu hắn dành cho nàng.

Đó là một tiếp nhận dễ chịu. Duncan quá đáng trọng đến mức không thể lừa nàng theo cách như vậy được.

Nàng cố ngủ. Dù nỗi sợ hãi làm cho việc đó là bất khả thi. Toại nguyện làm sao khi nàng để Duncan chăm lo tương lai của nàng. Nàng cảm thấy an toàn vì nàng đã mang tên của hắn. Phải, nàng đã ràng buộc với hắn.

Cho đến hôm nay.

Giờ nàng khiếp sợ trở lại. Đức vua yêu cầu nàng hiện diện tại triều đình. Nàng sẽ phải quay về với Loudon.

Madelyne bắt đầu cầu nguyện. Nàng xin Chúa bảo vệ Duncan an toàn. Nàng cầu xin ân huệ cho tương lai Adela, của Gerald nữa, và thậm chí cầu nguyện cho Edmond và Gilard.

Và rồi nàng thầm thì một lời cầu nguyện cho bản thân. Nàng cầu xin lòng can đảm.

Lòng can đảm để đối mặt với quỷ dữ.

Chương Hai Mươi Một

“Hãy đáp lại đũa ngu theo cái ngu của nó, kéo nó cứ tưởng là nó khôn.”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm Ngôn, 26:5

Duncan biết có điều gì đó không ổn vào giây phút hấn cưỡi ngựa tiến vào sân pháo đài. Anthony không có ở đó để chào đón hấn, và Madelyne cũng vậy.

Cảm giác khiếp sợ xộc thẳng vào trái tim hấn. Hấn thúc ngựa tiến tới trước, đi nhanh qua cầu và vào sân trong.

Adela vội vã lao ra khỏi lâu đài đúng lúc hấn và Gerald xuống ngựa. Cô ngần ngừ cách hai người đàn ông một quãng ngắn, cuối cùng có vẻ đã quyết định, cô chạy ào đến và ném mình vào vòng tay Gerald. Khi cô ôm lấy anh, cô bắt đầu khóc.

Phải kiên nhẫn và mất vài phút dài dằng dặc mới lấy được thông tin từ Adela.

Phó tướng của Duncan, người đàn ông to lớn nhưng nói năng mềm mỏng tên Robert, chạy đến để giải thích. Trong khi Gerald dỗ dành Adela, Robert tường trình việc binh lính của Đức vua đến đưa Madelyne đi.

“Có dấu niêm của Đức vua trên công văn này chứ?” Duncan hỏi.

Robert cau mày. “Tôi không biết, Nam tước. Tôi không trông thấy lệnh triệu kiến. Và vợ ngài khẳng khẳng đòi đem bức thư theo cùng cô ấy.” Robert hạ thấp giọng thì thầm khi anh nói tiếp, “Cô ấy không

muốn bất cứ ai đọc được nội dung triệu kiến liên quan đến em gái ngài.”

Duncan không chắc chuyện gì khiến vợ hắn hành động như vậy. Hắn kết luận chỉ thị đến từ Đức vua chắc có một số bất lợi cho Adela và vì thế mà Madelyne cố gắng bảo vệ em gái hắn khỏi lo lắng.

Đức vua có lẽ không đe dọa. Không, William sẽ không đối xử với các Nam tước trung thành của ông theo cách đó. Duncan có đủ niềm tin vào người lãnh đạo của mình để tin rằng Đức vua của hắn sẽ đợi nghe đầy đủ các giải thích.

Bàn tay Louddon nhúng vào trò gian trá này. Duncan đặt cược mạng sống của hắn vào điều khẳng định ấy.

Hắn lập tức hét lo mệnh lệnh chuẩn bị đi tiếp. Duncan quá tức giận, hắn hầu như không thể suy nghĩ logic. Chỉ một suy nghĩ bình tĩnh là Anthony đi cùng Madelyne. Người chư hầu trung thành đã mang theo một nhóm nhỏ chiến binh thích hợp nhất của Duncan đi cùng anh. Robert giải thích Anthony không dám mang theo quá nhiều binh lính, e ngại Đức vua nghi ngờ.

“Vậy là Anthony tin lệnh triệu kiến đến trực tiếp từ Đức vua của chúng ta ư?” Duncan hỏi.

“Tôi không tham dự vào suy nghĩ của anh ấy,” Robert trả lời.

Duncan thay con ngựa mới. Khi người chăm ngựa dẫn Silenus đến cho hắn, Duncan hỏi tại sao Madelyne lại không chọn con chiến mã của hắn để cưỡi đến triều đình.

James, không quen nói chuyện trực tiếp với chủ nhân của mình, lấp bắp trả lời. “Phu nhân lo anh trai cô ấy sẽ làm hại con ngựa nếu ông ta biết Silenus thuộc về ngài, thưa ngài. Đó là những lời phu nhân nói.”

Duncan gật đầu, chấp nhận lời giải thích. Cô vợ tử tế của hắn lo lắng cho con ngựa làm sao. “Cô ấy yêu cầu một trong số những con ngựa của Đức vua,” James nói thêm.

Adela thật sự đã van xin để được đi cùng họ. Duncan lên yên ngựa nhưng lại buộc phải chờ đợi thêm vài phút quý báu bởi cơn kích động của em gái hắn trong khi Gerald tự thoát khỏi cô vợ sắp cưới của mình.

Sau khi từ chối lời khẩn nài đi cùng của Adela, Gerald phải thề với cô trên mộ của mẹ anh là anh sẽ quay về mà không hề bị trầy xước gì hết, một lời thề Duncan biết là xạo sự vì mẹ Gerald vẫn còn sống. Hắn không nói gì cả, vì hắn thấy cái cách Gerald hứa đã làm em gái hắn bình tĩnh hơn.

“Ngài sẽ đuổi kịp phu nhân chứ?” James thu hết can đảm hỏi vị chủ nhân của mình.

Duncan nhìn xuống người chăm ngựa. Hắn thấy nỗi lo sợ trong mắt anh ta và cảm thấy ấm lòng vì mối quan tâm ấy. “Ta đã trễ ít nhất một tuần,” Duncan nói. “Nhưng ta sẽ đưa nữ chủ nhân của anh quay về, James.”

Đó là những lời cuối cùng Duncan thốt ra cho đến lúc hắn đi được nửa đường đến Luân Đôn. Nếu lũ ngựa không cần nghỉ ngơi, Gerald nghĩ Duncan sẽ không dừng lại lần nào.

Nam tước Wexton tách biệt mình khỏi người của hắn. Gerald để hắn yên vài phút và rồi chuyển sang nói chuyện với hắn. “Tôi có một lời khuyên cho cậu, bạn à.”

Duncan quay lại nhìn Gerald. “Nhớ lại phản ứng của tôi khi tôi giết Morcar xem, Đừng để cơn giận dữ kiểm soát cậu, tuy vậy tôi sẽ bảo vệ phía sau cậu khi chúng ta ở triều đình.”

Duncan gật đầu. “Tôi sẽ kiểm soát được ngay khi tôi thấy Madelyne. Cô ấy đã ở triều đình ít nhất một tuần rồi. Chỉ có tròi mới biết Louddon đã làm gì cô ấy. Thề có Chúa, Gerald, nếu gã dám động đến cô ấy, tôi sẽ...”

“Louddon đang có quá nhiều đe dọa để có thể làm tổn hại cô ấy, Duncan. Gã cần sự trợ giúp chứ không phải sự giận dữ của cô ấy. Không đâu, ở đó có rất nhiều người dỗi mắt để ý gã. Louddon sẽ chơi trò người anh trai đầy yêu thương.”

“Tôi cầu là cậu đúng,” Duncan trả lời. “Tôi... lo lắng cho cô ấy.”

Gerald vô vồ lên vai hắn. “Chết tiệt, bạn à, cậu sợ mất cô ấy cũng như tôi sợ mất Adela vậy.”

“Chúng ta là một cặp kiêu ngạo làm sao,” Duncan tuyên bố. “Đừng lo về con giận của tôi. Khi tôi trông thấy vợ mình, tôi sẽ kỷ luật lại.”

“Phải, được rồi, có một vấn đề khác cần thảo luận,” Gerald thú nhận. “Adela kể tôi nghe về bức thư cậu nhận được từ tu viện.”

“Làm sao con bé biết về bức thư đó?” Duncan hỏi.

“Madelyne của cậu nói với cô ấy. Có vẻ như Madelyne tìm ra bức thư và đọc nó.”

Đôi vai Duncan sụm xuống. Nỗi lo của hắn nhân lên gấp bội. Hắn không chắc vợ hắn sẽ làm gì. “Adela có kể cậu nghe phản ứng của Madelyne thế nào không? Cô ấy tức giận không? Chúa ơi, tôi hy vọng cô ấy tức giận.”

Gerald lắc đầu. “Tại sao cậu muốn cô ấy tức giận chứ?”

“Tôi đã nói dối Madelyne, Gerald, và tôi hy vọng cô ấy giận dữ vì lời nói dối. Tôi không muốn cô ấy nghĩ rằng tôi... lợi dụng cô ấy khi cô ấy không có niềm tin.” Duncan nhún vai. Với hắn, thật khó để

diễn đạt cảm xúc bằng lời. “Lần đầu tiên khi tôi gặp Madelyne, cô ấy đã thuyết phục tôi Louddon sẽ không đuổi theo vì cô ấy. Cô ấy nói với tôi cô ấy không có giá trị gì với gã. Madelyne không cố lừa tôi, Gerald. Thề có Chúa, cô ấy thực sự tin những gì mình nói. Louddon khiến cô ấy cảm thấy thế, dĩ nhiên. Cô ấy đã bị gã không chế gần hai năm.”

“Hai năm?”

“Phải, từ lúc mẹ cô ấy qua đời cho đến khi hấn ta gửi cô ấy đến chỗ cậu cô ấy, Louddon là người giám hộ duy nhất. Cậu cũng như tôi biết Louddon độc ác thế nào, Gerald. Tôi đã thấy Madelyne mạnh mẽ hơn từng ngày, nhưng cô ấy vẫn... rất yếu đuối.”

Gerald gật đầu. “Tôi biết cậu muốn là người nói cho cô ấy biết Laurance không phải là linh mục, nhưng phải xem xét đến việc cô ấy không được chuẩn bị tinh thần nếu Louddon là người giải thích điều đó.”

“Phải, gã có thể sẽ lợi dụng điều đó,” Duncan thừa nhận. “Cậu có biết Madelyne đã yêu cầu tôi dạy cô ấy cách tự vệ không? Không có thời gian. Không, tôi đã không dành thời gian cho cô ấy. Nếu có chuyện gì xảy ra với cô ấy...”

Duncan đang bị giày vò. Cô vợ ngây thơ của hấn lại nằm trong bàn tay quỷ dữ. Suy nghĩ ấy làm lạnh buốt linh hồn hấn.

Gerald không biết an ủi Duncan thế nào. “Mặt trăng đủ sáng để chúng ta tiếp tục đi suốt đêm nay,” anh đề xuất.

“Vây thì chúng ta sẽ tận dụng ánh sáng.”

Các Nam tước không nói với nhau lời nào nữa cho đến khi họ đặt chân đến đích.

Madelyne cố ngủ. Nàng bị nhốt trong căn phòng ngủ kề bên phòng của chị nàng, Clarissa. Những bức tường bằng da mỏng. Madelyne cố lắng nghe cuộc trò chuyện giữa Louddon với Clarissa.

Nàng đã nghe đủ. Madelyne cảm thấy quá kinh tởm chị gái và anh trai nàng, nàng làm bản thân phát ốm. Dạ dày nàng nôn nao không giữ lại được thức ăn nào trở xuống và đầu nàng nhức như búa bổ.

Nàng đã đoán trước thái độ của Louddon. Gã chào đón nàng trước mặt những người lính của Đức vua, hôn lên má nàng, thậm chí còn ôm nàng. Phải, gã đang đóng vai người anh trai yêu thương em gái mình, đặc biệt là trước mặt Anthony. Tuy nhiên, ngay khi chỉ còn lại hai người trong phòng ngủ của nàng, Louddon đã trở mặt với nàng. Gã điên cuồng buộc tội nàng, kết thúc tràng đả kích bằng một cú đấm mạnh vào má Madelyne khiến nàng ngã xuống sàn. Đó chính là bên má gã đã hôn nàng chào đón.

Lập tức anh trai nàng hối tiếc cho sự bùng nổ, vì gã nhận ra khuôn mặt Madelyne sẽ thâm tím. Vì gã biết một số kẻ thù của gã sẽ kết luận gã phải chịu trách nhiệm, gã nhốt Madelyne trong phòng nàng và loan tin cho mọi người thứ lỗi vì em gái gã phải trải qua quá nhiều thử thách trong tay Nam tước Wexton nên nàng cần vài ngày để phục hồi.

Tuy vậy, trong khi Louddon có thể đoán trước được thì Clarissa chứng tỏ là một sự phá hủy thất vọng với Madelyne. Khi có thời gian suy nghĩ về điều đó, Madelyne nhận ra nàng đã xây dựng nên một hình ảnh tưởng tượng về chị gái lớn nhất của mình. Madelyne đã muốn tin Clarissa quan tâm đến nàng. Nhưng mỗi khi nàng gửi tin nhắn đến cho các chị, cả Clarissa lẫn Sara đều không bận tâm trả lời nàng. Madelyne luôn đưa ra những lý do để biện hộ cho thái độ của họ. Nhưng giờ nàng đã biết được sự thật. Clarissa hoàn toàn là người vị kỷ như Louddon.

Sara thậm chí không đi đến Luân Đôn. Clarissa giải thích sự vắng mặt của cô ấy bằng cách bảo Madelyne là Sara mới lập gia đình với Nam tước Ruchiers và không muốn rời khỏi anh ta. Madelyne thậm chí không biết Sara đã đính hôn với ai.

Madelyne từ bỏ cố gắng nghỉ ngơi. Giọng của Clarissa vang lên the thé như tiếng gọi của gà trống. Chị gái nàng dễ than van, đang làm như thế lúc này đây là than phiền với Louddon về sự bê mặt mà Madelyne đã gây ra cho cô ta.

Một đoạn của cuộc trò chuyện kéo nàng đến bên cánh cửa thông. Clarissa đang nói về Rachael. Giọng cô ta chất chứa oán ghét khi phỉ báng mẹ của Madelyne. Madelyne biết Louddon ghét Rachael, nhưng chưa bao giờ nghĩ hai chị gái của gã cũng cảm thấy giống như vậy.

“Cậu muốn con quý đó từ cái ngày nó bước chân qua ngưỡng cửa,” Clarissa khẳng định.

Madelyne khẽ mở cánh cửa. Nàng thấy Clarissa đang ngồi trên tấm đệm lót cửa sổ. Louddon đứng cạnh chị gái mình. Madelyne đối mặt với lưng gã. Clarissa nhìn lên em trai. Cả hai đều cầm ly rượu trong tay.

“Rachael rất xinh đẹp,” Louddon lên tiếng. Giọng gã khàn đi. “Khi cha quay lưng với cô ta, tôi hết sức ngạc nhiên. Rachael là người phụ nữ quyến rũ như thế. Cha đã ép buộc cuộc hôn nhân đó, Clarissa. Đáng lẽ ra Nam tước Rhinehold đã lấy cô ta.”

Clarissa khịt mũi. Madelyne thấy cô ta uống một hơi dài. Rượu vang sẫm đỏ đổ xuống váy nhưng Clarissa rõ ràng là không quan tâm đến vết bẩn và rót đầy ly từ cái bình cô cầm ở tay kia.

Chị nàng đẹp như Louddon vậy, với cùng mái tóc vàng sáng màu và đôi mắt màu nâu lục nhạt. Về mặt cô ta, khi giận dữ, cũng

xấu như em trai mình. “Rhinehold không thể là đối thủ của cha chúng ta,” Clarissa nói. “Nhưng cha đã bị đem ra làm trò hề, phải không? Cuối cùng Rachael đã nhạo báng ông ấy. Chị tự hỏi, Louddon, liệu Rhinehold có biết Rachael đang mang đứa con của ông ta khi cô ta lấy cha chúng ta không?”

“Không,” Louddon trả lời. “Rachael đã không bao giờ được cho phép gặp Rhinehold. Khi Madelyne được sinh ra, cha thậm chí không nhìn cô ta. Rachael bị trừng phạt vì điều điên rồ của cô ta.”

“Và cậu hy vọng Rachael sẽ quay sang cậu để được an ủi, đúng không, Louddon?” Cô bật cười khi Louddon trừng mắt với cô. “Cậu yêu ả ta,” cô chọc tức. “Cho dù Rachael nghĩ cậu thật đáng ghê tởm, phải không nhỉ? Nếu ả ta không phải chăm sóc con quý nhỏ, chị thực sự nghĩ ả sẽ tự tử. Chúa biết chị đã đề xuất chuyện đó với ả đủ thường xuyên thế nào. Có lẽ, em trai yêu quý, Rachael không ngã xuống cầu thang. ả ta có thể đã bị đẩy ngã.”

“Chị luôn ghen tỵ với Rachael, Clarissa,” Louddon cúi kính nói. “Cũng như bây giờ chị đang ghen với con gái cô ta, dù là con hoang hay không.”

“Chị không ghen với ai hết,” Clarissa thét lên. “Chúa ơi, chị đang mong cho việc này đi qua và chấm dứt. Sau đó chị thề chị sẽ nói với Madelyne về Rhinehold. Thậm chí chị sẽ kể với nó là cậu đã giết mẹ nó.”

“Chị sẽ không nói gì,” Louddon gầm lên. Gã hất cái ly ra khỏi tay Clarissa. “Chị là đồ ngu, chị gái. Tôi không giết Rachael. Cô ta bị trượt chân và ngã.”

“Ả ta cố tránh xa cậu khi ấy.” Clarissa khinh miệt.

“Thì vậy đi,” Louddon hét. “Và không ai được biết Madelyne không phải là em gái của chúng ta. Nổi nhục nhã sẽ đeo bám tôi và

chị.”

“Con quý nhỏ có làm theo lời cậu không? Madelyne sẽ trình diễn trước mặt Đức vua của chúng ta theo cách cậu quyết định không? Hay là nó sẽ chống lại cậu hả, Louddon?”

“Con bé sẽ làm bất cứ điều gì tôi bảo,” Louddon vênh váo. “Nó tuân lời tôi vì nó sợ. Con nhỏ nhất nhúa làm sao. Nó chẳng hề thay đổi tính tình từ khi còn bé. Hơn nữa, Madelyne bé nhỏ của chúng ta biết tôi sẽ giết Berton nếu nó làm tôi phật ý.”

“Morcar chết thật đáng tiếc,” Clarissa nói. “Anh ta lẽ ra đã chi trả hào phóng vì Madelyne. Giờ sẽ không ai muốn nó nữa.”

“Chị nhầm rồi, Clarissa. Tôi muốn con bé. Tôi sẽ không để ai khác lấy con bé đâu.”

Madelyne đóng cửa chặn tiếng cười ghê gớm của Clarissa. Nàng lấy kịp cái bờ đề nôn ra hết.

Nàng khóc cho mẹ nàng, Rachael, và vì cuộc sống địa ngục mà Louddon và cha gã đã đặt lên nàng. Nàng kinh hoàng vì biết Rachael đi đến chiếc giường hôn nhân mà lại mang trong mình đứa con của người đàn ông khác. Và rồi Madelyne đã phát giác sự thật đầy đủ. Sau đó nàng khóc vì vui sướng, vì rốt cuộc nàng không cùng dòng máu với Louddon.

Nàng đã nghe cái tên Rhinehold từ Duncan, biết họ là đồng minh. Nàng thắc mắc liệu Nam tước Rhinehold có ở triều đình lúc này. Nàng muốn biết trông ông như thế nào. Ông đã kết hôn chưa? Louddon nói đúng; không ai được biết... à không, Madelyne biết nàng sẽ kể sự thật với Duncan. Tại sao ư, hẳn chắc hẳn sẽ vui mừng như nàng vậy.

Cuối cùng nàng cũng có thể buộc bản thân kiểm soát cảm xúc. Nàng sẽ phải thận trọng. Đúng vậy, nàng phải cố bảo vệ Cha Berton

và Duncan. Louddon tin nàng sẵn sàng phản bội người này để cứu người kia. Còn vấn đề của Adela nữa, tất nhiên rồi, nhưng Madelyne giờ đây không quan tâm đến em gái Duncan.

Gerald sẽ sớm kết hôn với Adela, và khi chuyện đó đã xảy ra thì Đức vua khó mà đe dọa trao Adela cho Louddon.

Madelyne dùng gần hết đêm đó để sắp xếp kế hoạch của mình. Nàng cầu nguyện Louddon vẫn có thể đoán trước được, Duncan sẽ tiếp tục an toàn, và Chúa sẽ trao cho nàng lòng can đảm cho trận chiến sắp tới.

Cuối cùng nàng cũng nhắm mắt ngủ. Và rồi nàng lại chơi trò chơi giả vờ nàng từng chơi khi còn bé. Bất cứ khi nào nàng lo sợ Louddon sắp đến đưa nàng về nhà, nàng lại vờ như Odysseus đang đứng cạnh nàng, bảo vệ nàng. Tuy nhiên, sự giả vờ ấy đã thay đổi. Bây giờ không phải Odysseus mà là Duncan đứng gác bảo vệ nàng.

Phải, nàng đã tìm ai đó mạnh hơn Odysseus. Nàng có sói của nàng bảo vệ nàng.

Buổi chiều tiếp theo, Madelyne đi cùng Louddon đến gặp Đức vua. Khi họ đến gần phòng riêng của Đức vua, Louddon quay sang Madelyne và mỉm cười. “Anh đang trông cậy vào tính trung thực của em, Madelyne. Em chỉ cần kể cho Đức vua chuyện gì đã xảy ra với nhà em và với em. Anh sẽ giải quyết phần còn lại.”

“Và sự thật sẽ kết tội Duncan, anh tin như thế sao?” Madelyne hỏi.

Nụ cười của Louddon đột ngột kém tươi. Gã không thích cái giọng em gái gã sử dụng với gã. “Cô dám tìm sức mạnh lúc này sao, Madelyne? Hãy nhớ đến người cậu yêu quý của cô. Thậm chí giờ người của ta đã sẵn sàng. Chỉ cần ta nói một lời, Berton sẽ đứt họng ngay.”

“Làm sao em biết được là anh đã không giết ông ấy chứ?” Madelyne vặc lại. “Phải,” nàng nói thêm khi Louddon tóm lấy tay nàng trong một thái độ đáng sợ. “Anh không thể kiểm soát tính nóng nảy của mình, Louddon. Anh không bao giờ có thể. Làm sao em biết được là anh đã không giết cậu em?”

Louddon chứng minh nhận xét của nàng về tính nóng nảy của gã là chính xác. Gã lao tới, đánh vào mặt nàng. Chiếc nhẫn nam đá quý của hắn cắt vào mép môi nàng. Máu lập tức chảy xuống cằm Madelyne. “Nhìn xem cô đã bắt ta làm gì,” Louddon rống lên. Gã cong tay lại định giáng thêm một đòn nữa, và đột nhiên thấy mình bị đập sầm vào bức tường bên cạnh Madelyne.

Anthony xuất hiện như một cái bóng. Lúc này tay anh đang ghim vào cổ Louddon, và cho Madelyne thấy mọi dấu hiệu anh sắp sửa bóp nghẹt anh trai nàng.

Madelyne đã cố tình chọc tức anh trai mình mất bình tĩnh. Thề có Chúa, nàng thậm chí không lấy làm mừng trước sự can thiệp của Anthony. “Anthony, thả anh trai tôi ra,” Madelyne ra lệnh. Giọng nàng nghiêm khắc nhưng nàng làm dịu câu mệnh lệnh bằng cách đặt tay lên vai người chư hầu. “Xin anh, Anthony.”

Anthony giữ bỏ con giận dữ, thả Louddon ra, và bình tĩnh nhìn vị Nam tước rũ ra ho sặc trên sàn.

Madelyne lợi dụng tình trạng đó của anh trai mình. Nàng rướn người thì thầm vào tai Anthony. “Đây là lúc tôi thực hiện kế hoạch của mình. Bất kể tôi làm gì hay nói gì, đừng tranh cãi. Tôi đang bảo vệ Duncan.”

Anthony gật đầu để Madelyne biết anh hiểu ý nàng. Anh nóng lòng muốn biết liệu kế hoạch của nàng có phải là chọc tức Louddon giết nàng không. Và tại sao nàng nghĩ đang bảo vệ Duncan? Rõ ràng

là nữ chủ nhân của anh chẳng hề quan tâm đến an toàn của chính nàng chút nào.

Anthony cố gắng bằng tất cả quyết tâm không để lộ phản ứng nào khi Madelyne giúp Louddon đứng dậy. Anh không muốn Madelyne chạm vào tên khốn đó.

“Louddon, em không tin anh không làm hại cậu Berton,” Madelyne lên tiếng khi anh trai nàng cố kéo nàng tránh xa Anthony. “Chúng ta sẽ giải quyết chuyện này ở đây và ngay bây giờ.”

Louddon ngạc nhiên trước sự dạn dĩ của Madelyne. Em gái gã không hành động rụt rè hay lo sợ. “Anh nghĩ anh sẽ nói gì với Đức vua khi ngài thấy những dấu vết trên mặt em, Louddon?”

“Cô sẽ không gặp Đức vua,” Louddon gầm rống. “Ta đã đổi ý. Ta sẽ đưa cô về phòng, Madelyne. Ta sẽ nói chuyện với Đức vua thay mặt cô”

Madelyne kéo tay mình ra khỏi nắm tay của anh trai nàng. “Ông ấy sẽ muốn gặp em và nghe em giải thích,” nàng nói. “Hôm nay, ngày mai, hoặc tuần tới, Louddon,” nàng thêm vào. “Anh chỉ kéo dài chờ đợi. Và anh biết em sẽ nói gì với Đức vua không?”

“Sự thật.” Louddon nghiêng rằng. “Phải, tính trung thực của cô sẽ bày được Nam tước Wexton.” Gã thật sự bật cười trước lời tuyên bố của mình. “Em không thể tự giúp mình, Madelyne.”

“Em sẽ nói sự thật nếu em nói chuyện với Đức vua. Nhưng em sẽ không hé miệng nửa lời. Em chỉ cần đứng đó và nhìn anh khi Đức vua hỏi em. Thề có Chúa, em sẽ không nói một từ.”

Louddon nổi xung thiên trước đe dọa của Madelyne, gã suýt nữa lại đánh nàng. Khi gã đưa tay lên, Anthony vội bước tới. Thôi thúc của Louddon được trả đũa lập tức bị đẩy qua một bên.

“Chúng ta sẽ nói chuyện này sau,” Louddon nói. Gã liếc nhìn Anthony giận dữ trước khi tiếp tục. “Khi chúng ta một mình, ta hứa sẽ làm thay đổi suy nghĩ của cô.”

Madelyne giấu nỗi sợ hãi của mình. “Chúng ta sẽ nói chuyện này ngay, Louddon, nếu không em sẽ gửi Anthony đến Đức vua để báo ông ấy anh ngược đãi em thế nào.”

“Cô nghĩ William quan tâm sao?” Louddon hét to.

“Em cũng là vấn đề của ông ấy nhiều như anh vậy,” Madelyne vặc lại. “Em cũng sẽ hướng dẫn Anthony trình với Đức vua em lo lắng đến thế nào việc anh sẽ giết cậu Berton. Em nghi ngờ William sẽ thích phản ứng của nhà thờ đối với một Nam tước giết hại một trong số các linh mục của họ.”

“Đức vua sẽ không tin cô. Và cô biết quá rõ vị linh mục quý báu của cô vẫn còn sống. Nhưng nếu cô cứ cố chấp trong việc nổi loạn này, ta sẽ để ông ta bị giết. Chọc tức ta hơn nữa, đồ quý nhỏ, và ta sẽ...”

“Anh sẽ gửi em về sống với cậu Berton. Đó là điều anh sẽ làm.”

Mắt Louddon mở to và mặt gã đỏ rực. Gã không thể tin sự thay đổi triệt để trong tính cách của em gái mình. Nàng đang đối đầu với gã, trước mặt nhân chứng. Lo lắng xộc vào đầu Louddon. Bắt buộc gã phải có sự hợp tác của Madelyne nếu gã muốn hướng Đức vua vào luật lệ chống lại Duncan. Phải, gã trông chờ vào việc Madelyne thuật lại Duncan đã phá hủy pháo đài của gã và bắt nàng thế nào. Đột nhiên Madelyne trở nên không nắm bắt được.

“Anh mong em trả lời chỉ có sự thật chắc chắn, phải không? Chuyện gì xảy ra nếu em bắt đầu bằng việc anh cố giết nam tước Wexton như thế nào?”

“Cô sẽ chỉ trả lời các câu hỏi đặt ra cho cô,” Louddon gầm gừ.

“Vây làm theo yêu cầu của em. Để em đến chỗ cậu em. Em sẽ ở đó với ông ấy và để anh giải quyết các vấn đề với Nam tước Wexton.”

Madelyne muốn òa khóc vì những từ ngữ nàng cố tình lựa chọn. Vấn đề, thật sự. Louddon muốn thấy Duncan bị hủy hoại. “Em thề với anh, em có thể khiến thỉnh cầu của anh bị tổn hại nhiều hơn nếu em được gọi ra trước Đức vua. Sự thật có thể làm hại Duncan, nhưng sự im lặng của em sẽ làm hại anh.”

“Khi chuyện này qua...”

“Anh sẽ giết em, em cho là vậy,” Madelyne tuyên bố với cái nhún vai thờ ơ. Giọng nàng không cảm xúc khi nàng nói, “Em không quan tâm, Louddon. Anh cứ làm đi.”

Louddon không cần suy nghĩ về lời đe dọa của Madelyne. Gã lập tức kết luận nàng nên rời khỏi triều đình. Đơn giản là không có thời gian để đánh nàng đến khi nàng chịu phục tùng.

Chỉ hai ngày qua gã biết thất bại của Morcar trong việc giết Duncan. Morcar đã chết, và Duncan chắc chắn sẽ đến Luân Đôn bất cứ lúc nào bây giờ.

Có lẽ gã nên để em gái mình làm theo ý của nàng. Chuyển khỏi hành của nàng sẽ giúp ích cho mục đích của gã, gã quyết định thế.

“Cô sẽ rời đây trong vòng một giờ,” Louddon tuyên bố. “Nhưng người của ta sẽ hộ tống cô, Madelyne. Người của Wexton,” gã nói thêm, giờ nhìn chằm chằm Anthony, “không có lý do để đi theo cô. Nam tước không còn nói được gì trong sự vụ của cô. Em gái anh ta đã bình phục và giờ cô thuộc về ta.”

Madelyne đồng ý trước khi Anthony có thể tranh cãi. Người chừa hầu trao đổi một cái nhìn với nữ chủ nhân của mình và rồi gật đầu

chấp nhận.

Anh không có bất cứ ý định nào tôn trọng thỏa thuận, dĩ nhiên. Anthony sẽ theo sau Madelyne bất cứ nơi nào Louddon gửi nàng đến. Anh sẽ kín đáo, tất nhiên, và để Louddon tin nhiệm vụ của anh đã hoàn thành. “Vây thì tôi sẽ quay về pháo đài Wexton,” anh tuyên bố trước khi quay lưng và đi mất.

“Ta phải đi và có vài phút với Đức vua,” Louddon lầm bầm. “Ông ấy đang mong chúng ta. Ta chịu thua con bocc đồng của cô, Madelyne, nhưng cô và ta đều biết sẽ đến lúc cô phải tường trình tất cả mọi chuyện đã xảy ra với William.”

“Em sẽ cho ông ấy sự trung thực của em,” Madelyne lặp lại. Khi Louddon nhìn nàng nghi hoặc, nàng vội nói thêm, “Và điều đó, tất nhiên, sẽ hỗ trợ sự nghiệp của anh.”

Louddon trông hơi ngơ ngai. “Phải, được rồi, có lẽ chuyển thăm viếng cậu em là tốt nhất. Gặp lại ông ta sẽ nhắc nhở em vị trí thực của mình.”

Con quý nhỏ cần được nhắc cậu của nó quan trọng với nó đến thế nào, Louddon quyết định. Nó rõ ràng đã quên Berton đã già cả và ốm yếu ra sao, và việc tự bảo vệ quan trọng làm sao. Phải, nó cần gặp lại linh mục. Rồi gã sẽ có cô em gái sợ hãi, rụt rè trở lại nơi gã muốn.

“Luôn có cơ hội để anh chăm sóc Duncan trước khi em được gọi quay về triều đình, Madelyne. Về phòng đi bây giờ đi và thu dọn mớ đồ đạc. Anh sẽ cho lính hộ tống em ở sân.”

Madelyne vò khiêm tốn. Nàng cúi đầu và thì thầm lời cảm kích. “Em thật sự phải vượt qua thử thách như thế,” nàng nói. “Em hy vọng Đức vua sẽ không tranh cãi với thỉnh cầu của anh để em rời...”

“Thỉnh cầu của anh?” Louddon cười, âm thanh ghê tởm chói tai. “Ông ấy thậm chí không biết đâu, Madelyne. Anh không cần thỉnh cầu William bất cứ vấn đề nhỏ nhặt nào như thế.”

Louddon quay lưng bỏ đi sau khi buông lời kiêu hãnh đáng ghét. Madelyne nhìn theo anh cho đến khi anh biến mất sau khúc quanh trong hành lang. Nàng quay người và bắt đầu trở về phòng mình. Anthony đợi trong bóng tối và nhanh chóng chặn nàng lại. “Cô thay đổi quá nhiều, phu nhân,” Anthony làu bàu. “Chồng cô sẽ không hài lòng.”

“Cả hai chúng ta đều biết Duncan không phải là chồng tôi,” Madelyne nói. “Đó không phải là chuyện quan trọng anh phải can thiệp, Anthony. Louddon phải thật sự tin em gái anh ấy đã trở lại.”

“Madelyne, tôi biết cô nghĩ phải bảo vệ Adela, nhưng nghĩa vụ của Gerald...”

“Không đâu, Anthony,” Madelyne cắt lời. “Tôi chỉ trì hoãn thời gian thôi. Và tôi phải đến chỗ cậu tôi. Ông ấy như là một người cha đối với tôi. Louddon sẽ giết ông ấy nếu tôi không bảo vệ...”

“Cô phải tự bảo vệ mình,” Anthony cãi. “Thay vào đó, cô lại cố bảo vệ cả thế giới. Cô sẽ không nghe lẽ phải ư? Cô sẽ dễ bị hại nếu rời khỏi vùng đất lâu đài.”

Nàng vỗ vỗ lên bàn tay Anthony rồi nói. “Tôi sẽ dễ bị hại cho đến lúc Duncan giải quyết vấn đề này. Anh sẽ nói với Duncan nơi tôi đến, Anthony, và rồi anh ấy sẽ quyết định.”

“Quyết định gì?” Anthony hỏi.

“Có theo sau tôi hay không.”

“Cô thực sự nghi ngờ...”

Madelyne thở dài. “Không, tôi không nghi ngờ,” nàng nói, lắc đầu để nhấn mạnh. “Duncan sẽ đuổi theo tôi, và khi anh ấy đến, anh ấy sẽ để lính gác bảo vệ cậu tôi. Tôi chỉ cần nguyện anh ấy nhanh lên.”

Anthony không thể chê trách kế hoạch của Madelyne. “Tôi sẽ luôn để cô trong tầm mắt,” anh tuyên bố. “Cô chỉ cần hét lên và tôi sẽ có mặt ngay.”

“Anh phải ở lại đây và nói Duncan...”

“Tôi sẽ để người khác lo nhiệm vụ đó,” Anthony nói. “Tôi đã hứa với thủ lĩnh của mình là bảo vệ vợ của ngài,” anh nói thêm, nhấn trọng âm vào từ ‘vợ’.

Cho dù nàng không thừa nhận, Madelyne cảm thấy nhẹ nhõm khi có sự canh chừng của Anthony. Khi nàng sắp xếp đồ đạc xong xuôi, nàng nhanh chóng xuống sân giáp bên chuồng ngựa của Đức vua. Có ba người lính của Louddon hộ tống nàng. Họ để nàng đứng một mình trong khi chuẩn bị ngựa.

Madelyne lấy làm mừng nàng đã không tình cờ gặp lại Clarissa. Và Louddon vẫn còn nói chuyện với Đức vua của họ... nhồi nhét vào đầu ông đầy áp những lời nói dối về Duncan, Madelyne biết.

Đám đông hiếu kỳ đã tập hợp để xem chuyển khởi hành. Dấu vết trên khuôn mặt của Madelyne khá là đáng chú ý, và nàng không thể không nghe thấy những lời bình luận tò mò sau lưng nàng.

Một người phụ nữ cao với cái đầu đỏ tách biệt khỏi đám đông và vội đến chỗ Madelyne. Cô ta là một phụ nữ xinh đẹp, với phong thái vương giả, tao nhã, cao hơn hẳn Madelyne và đầy đặn hơn một chút. Cô ta không cười với Madelyne và tỏ vẻ thù địch ra mặt.

Madelyne nhìn cô ta và hỏi. “Cô muốn nói gì với tôi ư?”

“Thật nguy hại khi tôi nói chuyện công khai với cô thế này,” người phụ nữ bắt đầu. “Tôi phải nghĩ đến thanh danh của mình, cô biết đấy.”

“Và nói chuyện với tôi sẽ làm nó bị nhơ nhuốc sao?”

Người phụ nữ có vẻ ngạc nhiên trước câu hỏi của Madelyne. “Tất nhiên,” cô ta thừa nhận. “Chắc chắn cô đã nhận ra cô không còn hấp dẫn...”

Madelyne cắt ngang lời sỉ nhục. “Nói những gì cô muốn nói và rồi đi đi.”

“Tôi là tiểu thư Eleanor.” Madelyne không giấu vẻ bất ngờ. “Vậy là cô đã nghe về tôi? Có thể Nam tước Wexton đã nói về...”

“Tôi đã nghe nói về cô,” Madelyne thì thầm. Giọng nàng run run. Nàng không thể không thấy có chút thua kém khi đứng cạnh người phụ nữ này. Tiểu thư Eleanor ăn mặc lộng lẫy, trong khi Madelyne chỉ mặc một chiếc đầm đi đường đơn giản màu xanh dương nhạt.

Cô vợ dự định của Duncan xuất hiện với mọi thứ mà Madelyne không tin là cô ta như vậy. Cô ta rất điềm tĩnh, rất trang nghiêm. Madelyne nghi ngờ người phụ nữ này đã từng vụng về, thậm chí khi còn là một cô gái nhỏ.

“Cha tôi vẫn còn thỏa thuận chính thức với Nam tước Wexton về ngày cưới của chúng tôi. Tôi chỉ muốn nói với cô rằng tôi thương hại cô, đưa trẻ tội nghiệp. Tôi không trách cứ gì chồng tương lai của tôi. Anh ấy đơn thuần đang ăn miếng trả miếng. Nhưng tôi tự hỏi không biết Nam tước Wexton có ngược đãi cô không.”

Madelyne nghe nổi lo lắng trong giọng tiểu thư Eleanor và tức giận. “Nếu cô phải hỏi tôi câu đó, vậy tức là cô chẳng biết gì về Nam tước Wexton cả.”

Nàng xoay lưng với người phụ nữ và trèo lên con ngựa mà một người lính dẫn ra cho nàng. Khi nàng đã yên vị trên lưng ngựa, nàng nhìn xuống tiểu thư Eleanor và nói, “Anh ấy không ngược đãi tôi. Giờ thì câu hỏi của cô đã có lời giải đáp và đến lượt tôi hỏi cô.”

Tiểu thư Eleanor gật đầu cộc lốc.

“Cô có yêu Nam tước Wexton không?”

Nó trở thành một khoảng lặng hiển nhiên khi tiểu thư Eleanor không trả lời Madelyne. Cô ta nhướn mày, và vẻ mặt khinh thường như ngầm bảo cô ta chẳng thích câu hỏi tý nào.

“Tôi không phải đưa trẻ tội nghiệp, tiểu thư Eleanor à,” Madelyne tuyên bố, giữ nguyên âm thanh của con phần nộ trong giọng nàng. “Duncan sẽ không lấy cô. Anh ấy sẽ không ký hôn ước. Anh ấy sẽ phải từ bỏ kho báu lớn nhất của mình để kết hôn với cô.”

“Và kho báu đó là gì?” tiểu thư Eleanor nhẹ giọng hỏi.

“Sao cơ, tôi chính là kho báu lớn nhất của Duncan. Anh ấy sẽ là tên ngốc nếu từ bỏ tôi,” nàng nói thêm. “Và cô còn phải biết điều này, Duncan có thể là bất cứ gì ngoại trừ là một tên ngốc.”

Rôi Madelyne thúc ngựa tiến tới trước. Tiểu thư Eleanor phải nhảy tránh sang một bên, nếu không sẽ bị nghiền xuống đất. Bụi bay mù mịt quanh khuôn mặt choáng váng của người phụ nữ.

Bây giờ trông cô ta không còn quá nổi bật. Phải, tiểu thư Eleanor rõ ràng đang tức điên. Con phần nộ của cô ta khiến Madelyne hài lòng một cách đáng kể. Theo suy nghĩ của Madelyne đó là chiến thắng thật sự trẻ con, bắt nguồn từ sự thô lỗ, nhưng dù sao đi nữa thì vẫn là chiến thắng.

Chương Hai Mươi Hai

“Chúng ta bước đi bởi niềm tin, chứ chẳng phải bởi mắt thấy.”

Thánh Kinh Tân Ước, 2 Côrinhtô, 5:7

Nàng kể cho ông biết mọi chuyện.

Thuật lại tất cả những gì đã xảy ra làm cho Madelyne mất gần hai ngày trời. Vị linh mục thân yêu yêu cầu được nghe từng lời, mỗi cảm xúc, mọi kết quả.

Cha Berton chảy nước mắt vui sướng khi Madelyne bước vào trong mái nhà tranh nhỏ xíu của ông. Ông thừa nhận ông nhớ nàng kinh khủng và dường như không thể kiểm soát được cảm xúc trong hầu hết ngày đầu tiên. Madelyne, dĩ nhiên, cũng khóc không thua kém. Cậu nàng tuyên bố rằng việc đó chẳng sao cả vì chỉ có mình họ, và xét cho cùng, không ai có thể chứng kiến cảnh xúc động của họ. Những người bạn của Cha đã đi thăm một người bạn cũ khác đột nhiên bị ốm.

Mãi cho đến khi nàng đã chuẩn bị xong bữa tối và họ ngồi sòng đôi trong chiếc ghế yêu thích, Madelyne cuối cùng cũng có thể bắt đầu kể lại câu chuyện của mình. Trong khi vị linh mục ăn bữa tối thì Madelyne kể chuyện. Nàng định chỉ kể ngắn gọn nhưng cậu Berton đòi phải được nghe thật đầy đủ.

Vị linh mục có vẻ thưởng thức từng chi tiết. Ông không để Madelyne tiếp tục cho đến khi ông ghi nhớ từng từ. Việc được đào tạo như một người dịch thuật và là người bảo vệ những câu chuyện cổ là lý do để Madelyne nhượng bộ cho thói quen khác thường quen thuộc này.

Khi Madelyne thoát tiên chào cậu nàng, nàng hơi lo lắng cho sức khỏe của ông. Ông có vẻ đang yếu đi. Phải, nàng nghĩ đôi ông sụm xuống một chút. Lưng ông cũng còng xuống một chút, và ông dường như di chuyển không còn nhanh trong ngôi nhà của mình. Nhưng ánh mắt ông vẫn sáng, và những câu nhận xét vẫn sắc sảo. Trí óc Cha Berton vẫn minh mẫn như trước đây. Lúc ông thú nhận những người bạn của ông không quay lại sống cùng ông từ năm ngoái, Madelyne đoán chính tuổi già và nỗi cô đơn là nguyên nhân cho những thay đổi mà nàng để ý thấy.

Madelyne tin Duncan sẽ đến với nàng. Nhưng ba ngày đã trôi qua, và vẫn không có dấu hiệu nào của Duncan, sự tự tin của nàng dần tan biến.

Madelyne thừa nhận nỗi sợ hãi của mình với cậu nàng. “Có lẽ, khi anh ấy gặp lại tiểu thư Eleanor, anh ấy đã thay đổi suy nghĩ.”

“Con thật ngốc khi nói thế,” Cha Berton tuyên bố. “Ta cũng tin nhiều như con, con gái à, rằng Nam tước Wexton không biết Laurance không phải là linh mục. Ngài ấy nghĩ đã kết hôn với con, và với một người đàn ông như thế, đó là lời cam kết thật sự tận đáy lòng. Con đã kể cậu nghe tuyên bố về tình yêu của ngài ấy. Vậy là con không tin vào lời nói của ngài ấy ư?”

“Ôi, tất nhiên con tin,” Madelyne lắc đầu. “Anh ấy yêu con, Cha à. Con biết anh ấy có, sâu thẳm trong trái tim con, nhưng một phần tâm trí con đang làm con lo lắng. Con thức giấc suốt đêm và suy nghĩ đầu tiên luôn là điều đáng sợ. Con tự hỏi bản thân con sẽ làm gì nếu anh ấy không đến với con? Chuyện gì xảy ra nếu anh ấy thay đổi suy nghĩ?”

“Vậy thì ngài ấy là một tên ngốc,” Cha Berton trả lời. Một tia sáng lấp lánh trong đôi mắt ông. “Giờ thì nói cho ông già này biết,

con gái, chính xác những từ con nói với tiểu thư Eleanor tóc đỏ xinh đẹp và phong thái vương giả là gì?”

Madelyne mỉm cười vì ông trêu nàng bằng cái cách nàng mô tả tiểu thư Eleanor. “Con nói với cô ấy con là kho báu lớn nhất của Duncan. Nó không phải là lời nhận xét khiêm tốn, đúng không ạ?”

“Con đã nói sự thật, Madelyne. Trái tim con biết rõ điều đó, nhưng cậu đồng ý là tâm trí con có một chút gì cần phải được thuyết phục.”

“Duncan không phải là tên ngốc,” Madelyne nói. Giọng nàng chắc chắn với niềm tin. “Anh ấy sẽ không quên con đâu.” Nàng nhắm mắt và tựa đầu vào nệm ghế. Có quá nhiều chuyện xảy ra với nàng trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy. Giờ đây, khi nàng ngồi bên cạnh cậu nàng, dường như chẳng có gì thay đổi cả.

Nỗi lo sợ cũ đang thắng nàng. Nàng sớm chảy nước mắt và cảm thấy thương xót bản thân nếu nàng không ngăn lại. Madelyne quyết định nàng cần nghỉ ngơi. Phải, chỉ là vì nàng kiệt sức đến mức có khuynh hướng dễ dàng lo lắng. “Con có giá trị,” nàng buột miệng. “Tại sao lại phải mất một thời gian dài như vậy con mới biết chứ?”

“Vấn đề không phải là mất bao lâu,” cậu nàng nói. “Quan trọng là cuối cùng con đã nhận ra.”

Tiếng sấm rền vang lôi kéo sự chú ý của cậu nàng. “Nghe như chúng ta sẽ có một trận mưa to trong vài phút ấy,” ông vừa nói vừa đứng dậy và bắt đầu đi đến cửa sổ.

“Sấm đủ gần để kéo phăng mái nhà ra,” Madelyne thì thầm buồn ngủ.

Cha Berton sắp sửa đồng ý với cháu gái mình khi ông đến bên cửa sổ và nhìn ra ngoài. Cảnh tượng ông thấy trước mắt khiến ông

giật mình, ông phải bám tay vào gờ cửa sổ, nếu không sẽ mất thăng bằng và ngã quy mất.

Tiếng sấm giờ yên lặng. Nhưng Cha có thể thấy tia sét đánh. Dù vậy nó không ở trên trời. Không, nó trên mặt đất... mắt ông thấy rõ.

Mặt trời phản chiếu những tia sáng bạc từ những mảnh kim loại.

Đó là một quân đoàn, hợp nhất đằng sau một chiến binh, tất cả mặc giáp sắt, tất cả yên lặng, tất cả đang chờ đợi.

Cha nheo mắt nhìn cảnh tượng hùng dũng. Ông gật đầu một cái với người thủ lĩnh quân đoàn và rồi quay lại ghế của mình.

Một nụ cười rộng mở trên khuôn mặt vị linh mục già. Khi ông ngồi xuống cạnh Madelyne, ông buộc phải dẹp nụ cười sang bên, vì nó ảnh hưởng đến giọng của ông và nói, "Cậu tin có ai đó ngoài kia muốn gặp con đây, Madelyne. Tốt nhất là nên xem đó là ai, con gái. Cậu quá yếu để có thể đứng đây lần nữa."

Madelyne nhăn mặt. Nàng không nghe ai gõ cửa cả. Nhưng để làm ông hài lòng, nàng đứng dậy tuân lời ông. Nàng nói qua vai rằng có thể đó là Marta gọi họ để giao trứng tươi và nói chuyện phiếm.

Vị linh mục cười khùng khục trước lời giả định, ông thật sự vỗ đét vào đầu gối của chính mình.

Nàng nghĩ đó là một phản ứng kỳ lạ từ một người đàn ông vừa mới tỏ ra yếu ớt.

Và rồi nàng mở cửa ra.

Mất một hoặc hai phút Madelyne mới nhận thức được nàng đang nhìn thấy gì. Nàng quá kinh ngạc, nàng không thể cử động. Nàng chỉ đơn giản là đứng đó, chính giữa ngưỡng cửa, với đôi tay buông thõng hai bên người, ngược nhìn chăm chăm vào Duncan.

Hắn rất cuộc không quên nàng. Nhận thức đó khiến Madelyne lặng người.

Hắn cũng không đến một mình. Không, hơn 100 người lính đứng xếp thành hàng đằng sau thủ lĩnh của họ. Tất cả vẫn còn trên lưng ngựa, tất cả đều mặc chiến phục ra trận, và mỗi một người trong bọn họ đều đang nhìn nàng.

Một hiệu lệnh thầm lặng quét qua quân đoàn. Cùng lúc, họ đột ngột gio cao gươm chào hỏi. Đó là cảnh tượng huy hoàng nhất của lòng trung thành mà Madelyne từng chứng kiến.

Nàng đang bị choáng váng, Madelyne chưa bao giờ cảm thấy được trân trọng, được yêu quý, và rất, rất có giá trị đến như vậy.

Và rồi nàng hiểu lý do Duncan đã triệu tập rất nhiều binh lính của hắn trong chuyến đi này. Hắn chỉ ra cho nàng thấy nàng quan trọng đến mức nào đối với hắn. Phải, hắn đang chứng minh giá trị bản thân nàng.

Duncan không cử động. Hắn không nói lời nào trong một lúc lâu. Hắn tạm bằng lòng ngồi trên lưng Silenus và chăm chú nhìn cô vợ xinh đẹp của hắn. Duncan có thể cảm nhận nỗi lo của hắn, sự không chắc chắn của hắn, đang lùi xa khỏi trái tim hắn. Thề có Chúa, hắn nghĩ mình là người đàn ông toại nguyện nhất trên thế gian.

Khi hắn nhận thấy nước mắt chảy thành dòng trên khuôn mặt Madelyne, hắn trao cho nàng những lời mà hắn nghĩ nàng cần nghe. *"Ta đến vì em, Madelyne."*

Có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên khi giờ đây Duncan lặp lại những từ đầu tiên hắn từng nói với nàng? Madelyne không nghĩ vậy. Ánh mắt Duncan khiến nàng tin rằng hắn nhớ rõ.

Madelyne thẳng người bước hẳn ra khỏi ngưỡng cửa, hất tóc ra sau vai, và cố tình chống tay lên hông. “Đúng lúc lắm, Nam tước Wexton. Tôi đã phải đợi ngài lâu lắm rồi.”

Nàng nghĩ lời nói ngạo mạn của nàng làm hài lòng Duncan, nhưng nàng không dám chắc. Hắn di chuyển nhanh chóng đến mức nàng không kịp nhìn rõ. Giây trước hắn còn ngồi trên lưng Silenus, và giây sau hắn đã kéo nàng vào trong vòng tay hắn.

Khi hắn cúi xuống hôn nàng, Madelyne quấn tay quanh cổ hắn. Nàng bám chặt hắn khi miệng hắn hối hả trên miệng nàng với tính sở hữu gần như phát điên. Lưỡi hắn trượt sâu vào trong chiếm lại những gì thuộc về hắn.

Madelyne cảm thấy như thể nàng bị cơn thủy triều của sự khuấy động gấp rút quét qua người nàng. Nàng thỏa mãn nhu cầu của Duncan bằng cách trao cho hắn tất cả những gì nàng biết cách trao đi. Phải, nàng nồng nhiệt, khao khát những cái động chạm của hắn đến phát điên.

Cuối cùng thì những tiếng ồn cũng xâm nhập vào đầu óc Duncan. Tuy nhiên, lý trí quay lại rất chậm chạp. Hắn rời khỏi miệng nàng một chút chỉ để lập tức trở về đôi môi sưng phồng của nàng lần thứ hai.

Madelyne cũng nghe thấy âm thanh. Khi Duncan nhấc đầu lên rời khỏi nàng, những người lính đang reo hò. Lạy Chúa lòng lành, nàng đã hoàn toàn quên họ ở đó.

Nàng biết nàng đang đỏ nhừ và tự nhủ nàng mặc kệ. Duncan dường như chẳng thấy vẻ ngại gì cả, nhưng hắn bám đầy bụi bẩn và bộ râu quai nón cả tuần chưa cạo, thì thật là khó để thấy được bất cứ phản ứng nào.

Hắn hôn nàng lần nữa, một cái hôn chớp nhoáng mạnh mẽ, như cho nàng thấy hắn không quan tâm đến các khán giả của họ. Đôi tay Madelyne vòng quanh thắt lưng hắn. Nàng áp mặt vào ngực hắn và siết chặt vòng tay bằng tất cả khả năng của nàng.

Hắn thở ra, hài lòng với sự nồng nhiệt của nàng.

Madelyne nhớ nhiệm vụ của nàng, khi nàng nghe tiếng ho kín đáo phía sau nàng. Nàng nên giới thiệu Duncan với cậu nàng. Vấn đề, tất nhiên, là nàng không thể thốt ra được lời nào. Và khi Duncan cúi xuống thì thầm, “Anh yêu em, Madelyne,” nàng trở nên quá bận tâm đến nỗi chảy nước mắt mà không nói được.

Duncan ra hiệu cho người của hắn xuống ngựa và nhìn qua đầu Madelyne quan sát người đàn ông lớn tuổi đang đứng đợi một quãng ngắn phía sau nàng. Hắn kéo Madelyne vào một bên người hắn, không muốn để nàng rời khỏi hắn thậm chí một giây, và rồi lên tiếng, “Tôi là Nam tước Wexton.”

“Tôi cũng hy vọng vậy,” Cha Berton trả lời. Linh mục mỉm cười vì câu nói đùa của chính mình và rồi cúi đầu chào. Ông được miễn quy tắc trang trọng ấy bởi bàn tay của Nam tước.

“Tôi mới là người nên quỳ trước Cha,” hắn nói. “Tôi rất vinh dự được gặp Cha, thưa Cha.”

Vị linh mục thấy mình bé nhỏ trước câu nói của Nam tước. “Con bé là kho báu lớn nhất của ngài, có phải vậy không, Nam tước?” ông hỏi.

“Phải, đúng vậy,” Duncan thừa nhận. “Tôi nợ Cha cả đời mình,” hắn nói thêm. “Cha đã bảo vệ cô ấy cho tôi suốt những năm qua.”

“Con bé chưa phải là của ngài,” Cha Berton tuyên bố. Ông hài lòng khi thấy vẻ ngạc nhiên do lời nói của mình gây ra. “Phải, tôi vẫn còn chưa trao tay con bé cho ngài. Lễ cưới mà tôi đang nói đến

ấy, một lễ cưới thật sự, Nam tước ạ, và càng xong sớm chừng nào thì ông già này càng yên tâm chừng đó.”

“Vây thì Cha sẽ tổ chức lễ cho chúng tôi vào buổi sáng,” Duncan tuyên bố chắc nịch.

Cha Berton đã chứng kiến nụ hôn say đắm giữa Nam tước và cháu gái của ông. Ông không hề chắc chắn ngày mai sẽ đủ nhanh. “Vây thì ngài sẽ không ngủ cạnh Madelyne đêm nay được,” ông cảnh báo. “Tôi sẽ tiếp tục bảo vệ con bé tốt thôi, Nam tước Wexton.”

Duncan và Cha Berton chăm chăm nhìn nhau một lúc lâu. Rồi Duncan mỉm cười. Lần đầu tiên trong một thời gian rất rất lâu rồi, hắn phát hiện ra hắn không thể đe dọa ai đó. Không, vị linh mục sẽ không chịu thua.

Hắn gật đầu. “Đêm nay.”

Madelyne chứng kiến sự trao đổi ngầm ấy. Nàng biết rõ hai người đàn ông đang nói gì. Nàng nghĩ mình có thể trông đỏ như cháy nắng. Điều đó là, xét cho cùng, một sự ngượng ngùng vì cậu Berton của nàng biết nàng đã ngủ với Nam tước.

“Con cũng rất vui được kết hợp với Duncan đêm nay, nhưng con không...” Madelyne ngừng câu giải thích khi thấy Anthony bước đến đứng cạnh nàng. “Chà à, đây là người chú hầu mà con đã kể cho Cha đó,” nàng mỉm cười.

“Chính anh là người đã đứng chắn giữa cháu gái tôi và Louddon khi gã cố đánh con bé lần nữa sao?” ông tiến lên trước để nắm lấy tay Anthony.

“Là tôi,” Anthony nhận.

“Lần nữa?” Duncan cao giọng. “Cô ấy không có sự bảo vệ của Đức vua sao?”

“Không có gì cả,” Madelyne xác nhận.

“Gã lẽ ra đã giết con bé rồi,” vị linh mục xen ngang.

“Đúng vậy, gã muốn làm hại cô ấy,” Anthony lên tiếng.

Madelyne cảm thấy áp lực trong cái siết tay của Duncan quanh eo nàng.

“Không có chuyện gì,” Madelyne lại phản bác. “Chỉ là một cái tát...”

“Con bé vẫn phải mang những vết thâm tím,” Cha Berton tuyên bố với cái gật đầu mạnh mẽ.

Madelyne trao cho cậu nàng một cái cau mày nhăn tít. Chẳng lẽ ông không thể không nói những câu bình luận khiến Duncan khó chịu?

Khi Duncan nâng mặt nàng lên để hẳn có thể nhìn thấy dấu vết, Madelyne lại lắc đầu. “Anh ta không bao giờ động đến em nữa đâu, Duncan. Đó là tất cả vấn đề. Người chủ hầu trung thành của anh đã bảo vệ em,” nàng nói thêm trước khi quay lại nhìn cậu nàng. “Cậu, tại sao cậu lại kích động cơn thịnh nộ của Duncan chứ?”

“Còn mấy vết nữa trên vai và lưng con bé đấy, Nam tước,” Cha Berton lại kể tội, phớt lờ câu hỏi của Madelyne.

“Cậu!”

“Cô không nói gì với tôi,” Anthony nói với Madelyne. “Tôi sẽ...”

“Đủ rồi. Cha, con biết Cha quá rõ mà. Giờ Cha đang chơi trò gì vậy?” Madelyne phát cáu.

“Con định nói với Nam tước Wexton con muốn cưới ngài ấy đêm nay, con gái, nhưng con không kết thúc câu nói, phải không? Sự thật

của vấn đề, Nam tước à,” vị linh mục hướng mắt về phía Duncan, “là cháu gái tôi đang cố trì hoãn lễ cưới này. Đúng không, Madelyne? Con thấy đấy, con gái,” ông nói tiếp, tặng Madelyne một nụ cười dịu dàng, “cậu hiểu rõ suy nghĩ của con nhiều hơn là con nghĩ cậu có thể.”

“Ông ấy nói thật không?” Duncan cau mày hỏi. “Em không thay đổi tình cảm của mình, phải không?” Trước khi Madelyne có thể trả lời, hấn đã nói thêm, “Điều đó không thành vấn đề. Em thuộc về ta, Madelyne. Thực tế là em không thể quay lưng lại với điều đó.”

Madelyne sửng người kinh ngạc trước một Duncan cảm thấy bất an đến thế. Rồi nàng nhận ra tình cảm của hấn cũng dễ bị tổn thương như chính nàng vậy. Dường như hấn cũng cần được nghe những lời nói yêu thương của nàng thường xuyên như nàng cần. “Em yêu anh, Duncan,” nàng nói, đủ to cho cả Anthony và Cha Berton cùng nghe.

“Ta biết mà,” Duncan cao ngạo trở lại. Sức ép trong vòng tay hấn giảm bớt và hấn thả lỏng người tựa vào nàng.

“Có nhiều thứ có thể thấy,” Anthony bình luận. “Tôi cần nói chuyện riêng với ngài, thưa Nam tước.” Người chú hầu quay lưng và bước đi.

“Và ắt hấn ngài cần một bữa ăn,” vị linh mục thêm vào. Ông đi vào trong nhà. “Tôi sẽ chuẩn bị ngay lập tức.”

“Tắm trước đã,” Duncan mở lời, siết chặt Madelyne trước khi thả nàng ra. Hấn đang theo sau cậu nàng, khi lời nói của Madelyne làm hấn dừng bước, đông cứng. Anthony và Cha Berton cũng đứng lại.

“Chúng ta chưa thể kết hôn, Duncan.”

Nàng có thể nói, từ biểu hiện trên cả ba khuôn mặt, rằng không ai quan tâm đến lời tuyên bố của nàng.

Madelyne siết chặt tay lại vào nhau. Giọng nàng vội vã vì nàng muốn Duncan hiểu ra lý do trước khi hắn gầm thét vào mặt nàng. “Chỉ là chúng ta đợi đến khi Gerald kết hôn với Adela, sau đó Louddon không thể dùng lý lẽ...”

“Tôi biết ngay mà,” Anthony lầu bầu. “Cô vẫn cố bảo vệ cả thế giới. Nam tước, đó chỉ là một trong những thông báo tôi cần phải giải thích với ngài.”

“Con bé luôn bảo vệ tất cả những gì mà nó tin là cần thiết,” vị linh mục nói.

“Anh không hiểu đâu,” Madelyne nhanh chóng đổi mặt với Duncan. “Nếu giờ chúng ta kết hôn, anh sẽ chống lại Đức vua của mình. Ông ấy sẽ trao Adela cho Louddon. Điều đó đã chính thức được gọi ý, Duncan.”

Madelyne lẽ ra sẽ tiếp tục tranh luận của nàng nếu không nhận ra ánh mắt của Duncan. Nàng không thể ngừng vặn xoắn đôi tay, nhưng nàng có thể ngậm miệng lại.

Duncan chăm chăm nhìn Madelyne hồi lâu. Nàng không thể nói hắn hài lòng hay giận dữ với nàng. “Ta chỉ có một câu hỏi đặt ra cho em, Madelyne. Em có niềm tin vào ta không?”

Nàng không cần thời gian để suy nghĩ về câu hỏi. Câu trả lời của nàng nhanh chóng và mạnh mẽ.

“Có.”

Câu trả lời của nàng làm hài lòng hắn. Duncan ôm chặt lấy nàng, đặt một nụ hôn lên trán nàng, và rồi quay vào trong. “Chúng ta cưới đêm nay.”

Sau đó hắn đứng lại, nhưng không quay người lại. Madelyne biết hắn đang chờ điều gì. Phải, hắn đang chờ sự đồng thuận của nàng.

“Vâng, Duncan, chúng ta sẽ cưới đêm nay.”

Đó là, dĩ nhiên, câu trả lời đúng. Madelyne biết đủ rõ khi cậu nàng bắt đầu cười khùng khục, Anthony bắt đầu huyết sáo, và Duncan quay lại gật đầu dứt khoát với nàng.

Hắn không mỉm cười. Điều ấy chẳng làm buồn lòng nàng, khi nàng nhận ra Duncan chưa bao giờ nghi ngờ nàng. Câu trả lời của nàng chỉ là xác nhận lại. Không hơn.

Những giờ kế tiếp là một chuỗi các hoạt động liên miên. Trong khi Duncan và Anthony ngồi bên chiếc bàn nhỏ bên trong ngôi nhà tranh và ăn tối thì Cha Berton đến chỗ vị chủ nhà, Bá tước Grinsteade để giải thích tình hình.

Bá tước vẫn còn trong tình trạng chỉ mảnh treo chuông và dù ông không đủ mạnh để đến tham dự lễ cưới, Duncan sẽ viếng thăm ông ngay khi đám cưới kết thúc.

Duncan và Anthony đi đến cái hồ phía sau nhà bá tước để tắm và nói chuyện riêng với nhau. Madelyne dùng thời gian đó để thay đồ mới. Nàng chải tóc đến lúc nó cuộn lại theo ý nàng, rồi quyết định nên quên vụ thời trang đi và thả chúng buông lơi. Nàng biết Duncan thích như vậy hơn.

Nàng lại mặc theo màu của hắn, tất nhiên rồi. Đôi giày mềm và chiếc đầm dài màu kem nhạt, và chiếc áo ngoài màu xanh hoàng gia. Nàng mất gần cả tháng để làm bầu áo quanh cổ áo ngoài, từng mũi khâu một, tất cả đều màu kem, tạo thành thiết kế mà nàng mong muốn. Ở chính giữa tác phẩm nghệ thuật của nàng là đường nét của con sói kỳ diệu của nàng.

Cả Duncan có thể sẽ không để ý đến, nàng nghĩ. Các chiến binh với vóc người của anh ta sẽ không mất thời gian để ghi nhận những

thứ như thế. “Cũng may là,” nàng buột miệng nói lớn thừa nhận. “Anh ấy sẽ nghĩ mình lại tưởng tượng và chắc chắn trêu chọc mình.”

“Ai sẽ trêu em thế?” Duncan hỏi, đứng ngay ngưỡng cửa.

Madelyne quay lại, nụ cười trên mặt nàng, và nhìn chiến binh của nàng. “Sói của em,” nàng lập tức trả lời. “Có gì đó không ổn sao, Duncan. Trông anh... chưa thay đổi.”

“Em xinh đẹp hơn với mỗi giờ trôi qua,” Duncan thì thầm. Giọng hấn tựa như cái vuốt ve.

“Và anh đẹp trai hơn,” Madelyne đáp lại. Nàng mỉm cười với Duncan và còn dám trêu hấn. “Em đang tự hỏi tại sao chồng sắp cưới của mình lại mặc đồ đen cho đám cưới của anh ấy. Một màu tối tăm như vậy,” Madelyne tuyên bố. “Và chỉ dùng cho lễ tang. Ngài để tang cho số phận của mình sao, thưa ngài?”

Duncan sững sốt vì bình luận của nàng. Hấn nhún vai trước khi trả lời. “Nó sạch sẽ, Madelyne. Đó là tất cả những gì nên có ý nghĩa đối với em. Hơn nữa, nó là bộ đồ duy nhất ta mang theo từ Luân Đôn.” Hấn bắt đầu tiến về phía nàng, ý định của hấn hiển hiện rành rành trong ánh mắt sẫm lại. “Ta sắp hôn em đến bất tỉnh để em không chú ý đến y phục của ta nữa.”

Madelyne chạy đến phía bên kia cái bàn. “Anh không được hôn em cho đến khi chúng ta đám cưới,” nàng cố không cười phá ra. “Và tại sao anh không cạo râu?”

Duncan tiếp tục cuộc rượt đuổi. “Để sau.”

Bây giờ, ý hấn là gì? Madelyne ngừng lại nhú mào. “Để sau?”

“Phải, Madelyne, để sau,” ánh mắt như thiêu đốt của hấn làm nàng rỗi lên gần bằng với lời nói kỳ quặc của hấn.

Nàng cố tình do dự đủ lâu để bị bắt. Duncan kéo nàng vào vòng tay hắn. Hắn định cướp lấy miệng nàng thì cánh cửa mở ra. Một tiếng ho lớn khiến hắn chú ý.

“Chúng ta đang đợi để bắt đầu,” Cha Berton tuyên bố. “Tuy nhiên, còn một vấn đề lo lắng nữa.”

“Chuyện gì thế?” Madelyne hỏi ngay khi nàng thoát khỏi vòng tay Duncan và chỉnh lại áo xống.

“Cậu muốn đi cạnh con, nhưng cậu không thể có mặt ở hai nơi cùng lúc được. Và ai là người làm chứng cho buổi lễ này?” ông hỏi, nhúm mày.

“Cha không thể đi với Madelyne đến bàn thờ và sau đó tiếp tục bài giảng sao?” Duncan hỏi.

“Vây thì, khi linh mục là tôi hỏi ai là người trao người phụ nữ này vào phép cưới, tôi lại phải chạy đến bên cạnh Madelyne để trả lời câu hỏi của chính tôi sao?”

Duncan toét miệng cười, vẽ ra viễn cảnh ấy trong đầu.

“Nó sẽ lạ lùng, nhưng tôi có thể tự xoay xở được,” Cha Berton tuyên bố.

“Tất cả binh lính của tôi sẽ là nhân chứng,” Duncan nói. “Anthony sẽ đứng đằng sau Madelyne. Đã đủ tốt chưa, thưa Cha?”

“Cứ vậy đi,” Cha Berton ra lệnh. “Bây giờ thì ra ngoài đi, Nam tước, chờ bên bàn thờ tạm mà tôi đã dựng ngoài kia. Ngài sẽ kết hôn dưới những ánh sao và mặt trăng. Đó thật sự là cung điện của Chúa theo cách nghĩ của tôi.”

“Vây thì tốt, chúng ta hãy hoàn thành cho xong chuyện này đi thôi.”

Madelyne phản đối việc lựa chọn từ ngữ của hắn. Nàng đuổi theo Duncan, tóm lấy bàn tay hắn để hắn chú ý. “Hoàn thành cho xong ư?” nàng nhìn mặt hỏi.

Khi hắn nhìn xuống nàng, Madelyne quyết định là hắn đang trêu nàng. Và rồi hắn mở miệng, và cái nhìn mặt của nàng biến mất. “Chúng ta đã được ràng buộc với nhau từ lần đầu tiên gặp mặt, Madelyne. Chúa biết thế, ta biết thế, và nếu em nghiến ngấm sự thật, em cũng sẽ thừa nhận thế. Chúng ta đã trao đổi lời thề nguyện, cho dù Laurance không phải là linh mục và không thể mang lại cho chúng ta lời chúc phúc thật sự thì chúng ta cũng vẫn đã kết hợp với nhau rồi.”

“Kể từ lúc em ủ ấm chân anh,” Madelyne thầm thì, lặp lại lời giải thích vừa xong của hắn.

“Đúng vậy, kể từ lúc đó.”

Trông nàng như thể sắp khóc đến nơi. Cô vợ dịu dàng của hắn trở thành người phụ nữ giàu cảm xúc làm sao. Trong khi phản ứng của nàng làm hắn hài lòng thì hắn biết nàng không muốn xuất hiện một cách vô kỷ luật trước mặt người của hắn. Hắn lập tức tìm cách sửa chữa khả năng kiểm soát của nàng. “Em nên lấy làm mừng, em biết đó.”

“Lấy làm mừng vì chuyện gì cơ, Duncan?” Madelyne hỏi, tay chạm nhẹ vào khoe mắt.

“Đó không phải là mùa hè khi chúng ta gặp nhau.”

Thoạt đầu nàng không hiểu. Và rồi nàng bật cười, một âm thanh đầy sức sống lấp đầy trái tim hắn. “Vây chính thời tiết đã tặng em cho anh, anh nghĩ vậy sao?”

“Em đã không phải ủ ấm chân ta nếu lúc đó là mùa hè,” hắn nói và một cái nháy mắt thật nhanh cho nàng.

Nàng nghĩ hấn trông kiêu ngạo kinh khủng. “Anh phải tìm lý do khác thôi.”

Duncan lẽ ra đã đáp lại câu nói của nàng nếu Cha Berton không đẩy hấn ra cửa. “Mọi người đang đợi ngài kìa, Nam tước.”

Ngay khi Duncan rời khỏi, Cha Berton hướng về Madelyne. Ông dành vài phút chỉ dẫn nàng những bốn phận của một người vợ. Khi nhiệm vụ cao cả đã xong, ông bằng tất cả trái tim nói cho nàng biết ông tự hào thế nào khi có nàng là một phần gia đình của ông.

Và rồi ông dang tay ôm lấy người phụ nữ ông đã rửa tội, nhìn thấy sự trưởng thành và yêu thương như con gái của chính mình.

Đó là một buổi lễ tuyệt đẹp, và khi nó kết thúc, Duncan giới thiệu vợ hấn với những chư hầu. Những người đàn ông quỳ xuống trước Madelyne và trao cho nàng lời thề trung thành của họ.

Duncan kiệt sức và thiếu kiên nhẫn. Hấn bỏ mặc vợ mình để đến thăm trả lễ Bá tước Grinsteade, và quay về ngôi nhà tranh của Cha Berton hơn hai mươi phút sau đó.

Vị linh mục đã đi ngủ. Tấm bình phong của ông ngăn giữa phòng. Giường của Madelyne sát bức tường đối diện, với một tấm rèm bảo vệ sự riêng tư của nàng.

Duncan thấy vợ hấn đang ngồi trên mép giường hẹp. Nàng vẫn mặc chiếc váy trong lúc làm lễ.

Sau khi cởi bỏ quần áo, hấn duỗi dài người thư giãn trên giường, kéo Madelyne xuống ngực hấn. Hấn hôn nàng ngon lành và đề nghị nàng chuẩn bị đi ngủ.

Madelyne dành chút thời gian với nhiệm vụ. Nàng cứ ngừng lại để nhìn qua rèm xem liệu cậu nàng đã ngủ hay chưa. Rồi cuối cùng nàng cúi xuống bảo Duncan nàng thật sự nghĩ họ nên tìm nơi riêng

tư bên ngoài để ngủ với nhau. Xét cho cùng, đây là đêm tân hôn của họ, và đã rất lâu rồi họ không chạm vào nhau. Chắc chắn hẳn có thể thấy điều đó, phải không, vì ngay lúc nàng bắt đầu hôn hẳn, nàng biết rằng bản thân sẽ nồng nhiệt đến mức nào. Thề có Chúa, nàng biết mình sẽ ồn ào. Tại sao à, nàng đã sẵn sàng để hét lên bây giờ.

Duncan thậm chí không cố dỗ dành nàng. Nàng nhận ra nàng thật sự không cần lo lắng về lời giải thích của mình. Chồng nàng đang ngủ say.

Cô dâu thất vọng cuộn người rúc sát vào chồng mình, nghiêng chặt răng, và cố ngủ thiếp đi.

Tiếng động do Cha Berton di chuyển quanh phòng đánh thức Duncan. Hẳn căng người cảnh giác lập tức, cảm thấy có gì đó không ổn và không hiểu ra ngay là chuyện gì.

Hắn bắt đầu đứng dậy, tâm trí hẳn hoàn toàn tỉnh táo, chỉ nhận ra hẳn suýt đâm phải Madelyne. Duncan mỉm cười vì sự ngớ ngẩn ấy. Vợ hắn đang ngủ trên sàn nhà, chỉ có một chiếc chăn dày quấn quanh nàng. Chúa ơi, hẳn đã ngủ quên trong đêm tân hôn của họ. Duncan ngồi lên mép giường, ngắm nghía cô vợ dễ thương của hắn, cho đến khi hắn nghe tiếng cửa mở và rồi đóng lại sau lưng vị linh mục. Hẳn liếc mắt nhìn ra cửa sổ phía bên kia giường đúng lúc thấy Cha Berton đang đi về phía cửa cổng lâu đài. Vị linh mục đang mặc lễ phục nhà thờ và mang theo một ly rượu lễ bằng bạc nhỏ.

Duncan quay lại với Madelyne. Hắn quỳ bên cạnh nàng và bế nàng lên. Rồi hắn đặt nàng lên giường. Madelyn lập tức trở người sang bên, đá tấm đắp ra.

Nàng không mặc áo ngủ. Ánh sáng của bình minh tràn qua cửa sổ, phủ lên làn da nàng một màu vàng mời gọi. Mái tóc lộng lẫy của Madelyne thay đổi dưới ánh mặt trời mọc thành màu của ngọn lửa.

Khao khát của Duncan tăng dần đến khi hắn nhức nhối vì nhu cầu. Hắn ngồi xuống giường và bắt đầu làm tình với vợ mình.

Madelyne thức giấc với một tiếng thở dài. Nàng cảm thấy một giấc ngủ tuyệt vời. Đôi tay Duncan đang mơn trớn ngực nàng. Đôi nhũ hoa của nàng săn lại. Madelyne rên rỉ và nâng hông lên trong cơn ngái ngủ mời mọc chồng nàng.

Nàng vụt mở mắt và nhìn lên Duncan. Tia nhìn nóng bỏng của hắn khiến nàng rung mình khao khát. Nàng vươn người, cố kéo hắn xuống người nàng, nhưng Duncan lắc đầu, từ chối nàng.

“Ta sẽ mang đến cho em những gì em muốn,” hắn thì thầm với nàng. “Và nhiều, nhiều hơn,” hắn hứa.

Trước khi Madelyne có thể trả lời, Duncan cúi xuống và ngậm lấy một bầu ngực vào miệng. Hắn mút lấy nhũ hoa trong khi bàn tay hắn trượt xuống vùng bụng của nàng.

Tiếng rên của Madelyne trở nên hoang dại hơn, lớn hơn. Âm thanh từ cổ họng nàng hài lòng hắn, dù không bằng mùi vị của nàng.

Tay hắn di chuyển vào giữa hai chân nàng. Hắn thâm nhập vào kho báu hắn tìm kiếm, trượt ngón tay vào trong và gần như mất kiểm soát bởi hồi đáp hương ứng nóng bỏng, nồng nhiệt từ nàng.

Hắn muốn tất cả.

Duncan đột ngột lăn người qua một bên. Madelyne hướng về chồng nàng. Một bên mặt nàng áp vào bắp đùi ấm áp của Duncan.

Miệng hắn làm nàng phát điên. Nàng dường như không thể lấy lại được hơi thở, bụng nàng thắt chặt khi chồng nàng đặt những nụ hôn ẩm ướt quanh rốn nàng. Ngón tay hắn tiếp tục sự tra tấn ngọt ngào. Madelyne rên lên khi Duncan nhẹ nhàng đẩy đùi nàng mở

rộng. Nàng biết hắn muốn làm gì và mở ra cho hắn, nài xin hắn hôn nàng ở đó.

Duncan di chuyển xuống thấp hơn, cho đến lúc hắn nếm được hơi nóng của nàng. Lưỡi hắn treu chọc, hành hạ nàng. Và bộ râu của hắn khiến nàng cuồng nhiệt. Hàm râu quai nón ấy cọ xát một cách thú vị vào làn da nhạy cảm nơi đùi trong của nàng.

Nàng muốn nếm được hắn. Tất cả hắn.

Không có cảnh báo nào cho ý định của nàng, không có những nụ hôn dịu dàng dẫn lối đến nơi truy tìm của nàng. Madelyne cong người áp sát vào Duncan khi nàng bắt được hắn và đưa hắn vào trong miệng.

Rồi nàng rên rỉ. Đôi tay nàng và miệng nàng cũng dễ chịu, cũng gọi tình như của Duncan. Phải, hắn cho nàng biết niềm vui sướng của hắn bằng cách di chuyển mạnh mẽ với nàng.

Và rồi hắn đột ngột rút ra khỏi nàng. Hắn quay người, đặt mình vào giữa đùi nàng, và xâm nhập vào trong nàng. Hạt giống của hắn lập tức đổ vào trong nàng, cực khoái của hắn dường như không kết thúc. Sức mạnh hắn trao cho Madelyne tìm thấy sự giải phóng cho chính nàng cũng tuyệt vời y như vậy.

Nàng quá yếu không thể cử động, thậm chí không thể đủ sức thả vai chồng nàng ra.

Hắn mãn nguyện. Hắn nghĩ sẽ hôn vợ hắn, nói với nàng hắn rất hài lòng làm sao, nhưng hắn dường như không thể cố gắng được. Phải, hắn quá mãn nguyện để cử động.

Họ cứ ở vị trí đó trong một lúc lâu và dễ chịu.

Madelyne tỉnh trí trước chồng nàng. Nàng thốt nhiên nhớ ra họ đang ở đâu. Khi nàng bồn chồn trong lòng Duncan, hắn đoán ra

được suy nghĩ của nàng. “Cha Berton đã đi làm lễ rồi,” hấn thì thào.

Madelyne thả lỏng người tựa vào hấn. “Tất nhiên, em đã ồn ào đủ để quân đội của ta nghe thấy,” hấn nói thêm.

“Anh cũng ồn ào y chang vậy,” Madelyne thì thào lại.

“Bây giờ ta sẽ cạo râu,” Duncan bảo với nàng.

Madelyne phá ra cười. “Em hiểu ý anh là gì khi anh nói với em anh sẽ cạo râu sau, Duncan. Anh biết hàm râu của anh sẽ làm em phát điên.”

Duncan chống người trên hai khuỷu tay và nhìn xuống vào đôi mắt Madelyne. “Em có biết em khiến ta hài lòng nhiều đến thế nào không, vợ?”

“Em biết,” nàng thầm thì. “Em yêu anh, Duncan, bây giờ và mãi mãi.”

“Em có yêu ta khi em biết Laurance không phải là linh mục thật sự và ta nói dối em không?”

“Có, dù em muốn bóp cổ anh tới chết vì không nói em biết. Chúa ơi, em đã rất giận dữ.”

“Tốt,” Duncan mỉm cười trước câu nói của nàng. “Ta lo em sẽ nghĩ ta nói dối em về những điều khác,” hấn thừa nhận.

“Em chưa bao giờ nghi ngờ tình yêu của anh, Duncan,” Madelyne nói.

“Nhưng em nghi ngờ giá trị của em,” hấn nhắc nàng.

“Không còn nữa,” nàng thì thầm. Nàng kéo hấn xuống để hôn hấn và sau đó yêu cầu hấn làm tình với nàng lần nữa.

Lần thứ hai là sự kết hợp chậm rãi thông thả hơn rất nhiều nhưng cũng thỏa mãn y như lần đầu.

Cha Berton trở về nhà và thấy cả Madelyne lẫn Duncan đều ăn mặc chỉnh tề. Nam tước ngồi tại bàn, mắt không rời khỏi vợ mình khi nàng đi đi lại lại chuẩn bị bữa sáng.

“Tôi cần một linh mục, thưa Cha,” Duncan lên tiếng. “Cha sẽ thích công việc trông nom linh hồn của tôi chứ? Tôi có thể mời Cha đến ngay lập tức.”

Madelyne cực kỳ hài lòng với đề nghị của Duncan, nàng vỗ tay tán thưởng.

Cha Berton mỉm cười, rồi lắc đầu từ chối lời yêu cầu. “Bá tước đã lưu giữ tôi lại đây suốt nhiều năm qua, Duncan. Giờ tôi không thể bỏ rơi ông ấy. Ông ấy phụ thuộc vào công việc của tôi. Không, tôi không thể rời bỏ ông ấy.”

Madelyne biết cậu nàng đang thực hiện một điều xứng đáng. Nàng gật đầu. “Con sẽ đề nghị cậu đến chỗ chúng con sau khi Bá tước đã an nghỉ, nhưng thề có Chúa, con nghĩ ông ấy sẽ sống lâu hơn tất cả chúng ta.”

“Madelyne! Không được nói báng bổ như thế đối với ngài Bá tước,” cha Berton cảnh cáo.

Madelyne lập tức tỏ ra ân hận. “Con không có ý độc ác, cậu à. Và con thấy hổ thẹn, vì con hiểu nhiệm vụ của cậu đối với ngài Bá tước.”

Duncan gật đầu. “Vậy thì chúng tôi sẽ tới thăm Cha, và khi Cha hoàn thành nhiệm vụ của mình, Cha sẽ đến sống với chúng tôi.”

Hắn khôn khéo hơn nàng nhiều. Madelyne thấy cậu mình mỉm cười và gật đầu tán thành thế nào. “Chúng ta sẽ ở đây bao lâu?” rồi

nàng hỏi chồng.

“Chúng ta phải đi hôm nay,” Duncan tuyên bố.

“Chúng ta có thể ở đây đến hết mùa hè,” nàng đề nghị trước khi có thể tự ngăn mình lại.

“Chúng ta đi hôm nay.”

Madelyne thở dài. Duncan đang chăm chú nhìn nàng đến mức nàng phải quay mặt đi, nàng nhận ra. “Vây thì hôm nay,” nàng lầm bầm.

Sau đó vị linh mục rời khỏi nhà tranh, giả vờ đi lấy bánh mì từ nhà người đầu bếp. Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng ông, Madelyne bước tới chỗ chồng nàng. “Anh phải cho phép em có ý kiến, chồng à. Em sẽ không luôn luôn tuân theo sai khiến của anh đâu.”

Duncan ngoác miệng cười. “Ta biết đủ rõ, Madelyne. Em là vợ ta và sẽ nguyên tắc khi ở cạnh ta. Nhưng tranh cãi của em việc ở đây hầu như là...”

“Vô lý,” Madelyne ngắt lời cùng một hơi thở dài thượt. Nàng ngồi lên đùi Duncan và vòng tay quanh cổ hắn. “Em đang cố lảng tránh. Anh có thể biết đầy đủ sự thật về vợ mình, Duncan. Cũng có lúc em hơi nhát gan.”

Duncan nghĩ lời thú nhận của vợ hắn khá là thú vị. Hắn bật cười, không quan tâm đến cái nhìn không hài lòng Madelyne dành cho hắn. Khi hắn lấy lại được kiểm soát, hắn nói với nàng, “Tận sâu trong em can đảm hơn tất cả người của ta tập hợp lại. Ai dám thả kẻ thù của anh trai cô ấy?”

“Phải, là em, nhưng...”

“Ai đứng sau lưng Gilard và cứu cậu ấy?”

“Em, Duncan, nhưng em quá sợ hãi và em...”

“Ai đã nhận nhiệm vụ chăm sóc em gái ta? Ai đã chinh phục Silenus thành con cừu con của cô ấy? Ai...”

“Anh biết đó là em mà,” Madelyne nói. Nàng ôm lấy khuôn mặt Duncan và tiếp tục, “Nhưng anh vẫn không hiểu. Mỗi lần em làm điều gì đó mà anh tin là danh giá thì trong em lại rất lo sợ. Tại sao ư, em vô cùng khiếp sợ khi đương đầu với anh.”

Duncan đẩy bàn tay Madelyne ra và kéo nàng xuống cho một cái hôn dài. “Sợ hãi không có nghĩa em là kẻ hèn nhát, tình yêu à. Không, đối với ta điều đó có nghĩa em là một con người. Chỉ có kẻ ngốc mới đặt sự cân trọng sang một bên.”

Khi hẳn kết thúc bài diễn văn, hẳn lại phải hôn nàng lần nữa.

“Anh sẽ phải nói em biết em phải làm gì khi chúng ta trở lại triều đình, Duncan. Em không muốn làm anh phật ý hoặc trả lời không đúng câu hỏi của Đức vua. Ông ấy sẽ hỏi em, phải vậy không, Duncan?”

Hẳn nghe được nỗi sợ hãi trong giọng nàng, lắc đầu vì điều đó. “Madelyne, không có gì em làm mà khiến ta phật ý cả. Và em chỉ phải nói sự thật trước Đức vua. Đó là tất cả những gì ta yêu cầu ở em.”

“Đó cũng là điều Louddon bảo em,” Madelyne lầm bầm. “Anh ta nghĩ sự trung thực của em sẽ bấy được anh.”

“Đây là trận chiến của ta, Madelyne. Nói sự thật và để phần còn lại cho ta.”

Madelyne thở dài. Nàng biết hẳn nói đúng.

Duncan cố xoa dịu tâm trạng của nàng. “Ta phải cạo râu trước khi chúng ta đi,” hắn tuyên bố.

Madelyne bắt đầu đỏ ửng lên. “Em thích anh không bao giờ cạo râu nữa. Em đã hiểu rõ... giá trị bộ râu của ngài, thưa ngài.”

Duncan hoàn toàn đánh giá cao sự trung thực của vợ hắn. Cái hôn mạnh bạo của hắn nói với nàng thế.

Duncan và Madelyne đến Luân Đôn hai ngày sau đó. Gilard, Edmond và Gerald gặp họ ở cổng vào. Tất cả họ đều mang vẻ quyết tâm không lay chuyển được.

Sau khi ôm Madelyne chào đón, Edmond nói Duncan các Nam tước khác đã yên vị trong phòng riêng của họ.

Gilard là người kế tiếp ôm lấy Madelyne. Anh nấn ná chào mừng, và khi anh quanh lại nói chuyện với Duncan, cánh tay anh vẫn vòng quanh eo Madelyne. “Anh sẽ đến chỗ Đức vua tối nay chứ?”

Duncan quyết định Gilard vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi sự mê đắm với Madelyne. Hắn kéo vợ mình vào người trước khi trả lời em trai hắn. “Anh đi bây giờ.”

“Louddon nghĩ Madelyne đang ở với cậu của cô ấy. Có lẽ lúc này đây hắn nghe tin cô ấy trở về, Duncan. Tôi phải nhắc cậu rằng Louddon biết cậu chưa kết hôn,” Gerald cắt lời.

“Bây giờ chúng tôi đã kết hôn,” Duncan nói. “Cha Berton đã làm lễ, với các chư hầu của tôi là người làm chứng, Gerald.”

Gerald không thể không mỉm cười với tin tức mới mẻ.

“Đức vua sẽ nổi giận,” Edmond cau mày phỏng đoán. “Kết hôn trước khi vấn đề này được giải quyết sẽ trở thành sự sỉ nhục cá nhân.”

Duncan chuẩn bị đáp lại lời Edmond thì sự chú ý của hắn chuyển đến những người lính của Đức vua. Được dẫn đầu bởi em trai William, Henry, họ điều hành đến trước mặt Duncan.

Henry ra hiệu cho những người lính đứng đợi và nói với Duncan, “Anh trai ta cử người đến để hộ tống tiểu thư Madelyne về phòng của cô ấy.”

“Tôi sắp đến chỗ William bây giờ để giải thích với người, Henry à. Tôi không dễ dàng để Madelyne đi bất cứ đâu mà không có tôi đi cùng. lần trước cô ấy đã bị ngược đãi khi ở dưới sự bảo vệ của Đức vua chúng ta,” hắn thêm vào, giọng quả quyết.

Henry không để lộ phản ứng nào với sự gay gắt của Duncan. “Thật đáng ngờ nếu ngay cả Đức vua không biết cô ấy ở đây, Duncan. Loudon...”

“Tôi sẽ không đặt cô ấy vào vòng nguy hiểm lần nữa, Henry,” Duncan tranh cãi.

“Vây người muốn tiểu thư đáng mến này bị đặt vào giữa cuộc kéo co của người với anh trai cô ấy sao?”

Trước khi Duncan có thể trả lời, Henry nói, “Nào, đi với ta. Ta có chuyện muốn nói với người.”

Với sự tôn kính vị trí của Henry, Duncan lập tức tuân lệnh. Hắn bước đi bên cạnh Henry đến vùng khuất của sân lâu đài.

Henry hầu như nói suốt. Madelyne không biết ông đang nói gì, nhưng nàng có thể nói từ vẻ mặt của chồng nàng thì Duncan không hài lòng lắm với cuộc đối thoại.

Ngay khi Duncan và Henry quay lại với họ, Duncan nói với vợ mình. “Madelyne, đi với Henry. Ngài ấy sẽ sắp xếp cho em.”

“Trong phòng của anh chứ, Duncan?” Madelyne hỏi, cố không có vẻ lo lắng.

Henry trả lời câu hỏi của nàng. “Nàng sẽ ở phòng riêng, tiểu thư thân mến ạ, dưới sự bảo vệ của ta. Cho đến lúc việc này được giải quyết thì cả Louddon lẫn Duncan đều sẽ không được phép đến gần nàng. Sự thật thì anh trai ta có tính khí rất nóng nảy. Chúng ta không nên châm lửa vào gỗ lúc này. Đêm nay sẽ qua nhanh thôi.”

Madelyne nhìn Duncan. Khi nàng nhận được cái gật đầu của Duncan, nàng cúi đầu với Henry. Duncan kéo nàng qua một bên, cúi xuống, và thì thầm vào tai nàng.

Mọi người tò mò nội dung cuộc trò chuyện đó, vì khi Madelyne quay về phía Henry, trông nàng hoàn toàn rạng rỡ.

Gilard dõi mắt trông theo Madelyne khoác lấy tay Henry và đi vào lâu đài. “Anh nói gì với cô ấy thế, Duncan? Phút trước Madelyne của chúng ta trông như sắp khóc đến nơi và phút sau thì cô ấy lại mỉm cười và trông cực kỳ mãn nguyện.”

“Anh chỉ nhắc cho cô ấy nhớ đến phần kết của câu chuyện,” Duncan nhún vai nói.

Đó là tất cả những gì hấn nói về chuyện này. Edmond đề nghị hấn tút tát lại diện mạo và thậm chí là một giấc ngủ trong vài giờ.

Dù Duncan nghĩ thật nực cười khi Edmond đề nghị hấn đi ngủ, thì hấn vẫn theo lời khuyên đi thay áo ngoài.

“Em nghĩ mình nên theo Madelyne,” Edmond lên tiếng. “Có lẽ em sẽ thấy Anthony đứng gác ngoài cửa phòng cô ấy và ở lại với anh ấy cho đến lúc trời tối.”

Duncan gật đầu. “Đừng để Henry nghĩ em nghi ngờ sự bảo vệ của ông ấy,” hấn cảnh báo.

Với những lời nói đó Duncan bước đi.

Gilard quay sang Nam tước Gerald. “Chúng ta đã ngăn chặn cuộc chiến. Duncan lẽ ra đã xông thẳng vào phòng của Đức vua và yêu cầu công lý được thực thi lập tức.”

“Tình trạng tạm thời thôi,” Gerald trả lời. “Cuộc chiến sẽ vẫn đến. Các Nam tước khác sẽ gặp Duncan chiều nay. Cậu ấy sẽ bận rộn lắm đây. Henry đứng ra làm trung gian hòa giải và một ngày nào đó Duncan sẽ cảm ơn ngài.”

“Tại sao Henry lại liên quan đến việc này?” Gilard hỏi.

“Ông ấy muốn có lòng trung thành của Duncan. Lại đây, Gilard, tìm thức uống và ăn mừng cuộc hôn nhân sắp tới của tôi với chị gái cậu nào.”

Gilard quá sức hài lòng. “Thế là chị ấy đồng ý rồi à?”

“Phải. Tôi sẽ cưới cô ấy trước khi cô ấy đổi ý.”

Gilard phá ra cười sặc sụa trước tuyên bố của Gerald. Gerald mỉm cười, anh hài lòng vì đã hướng sự chú ý của Gilard ra khỏi động cơ của Henry. Gerald cảm thấy Gilard không cần phải biết những chuyện bí mật trong cuộc họp kín mà anh vừa tham dự, cũng không cần trả lời những câu hỏi kỳ quặc về lòng trung thành của Duncan. Lý do của anh cũng dễ hiểu. Gilard có thể đặt câu hỏi với nhằm người, sẽ vô tình gây ra những rắc rối không cần có lúc này. Phải, anh em nhà Wexton đã có đủ vấn đề để giải quyết rồi.

“Sau khi ăn mừng hôn nhân của anh, tôi sẽ đi và đứng gác cùng Edmond.”

“Nó sẽ tạo thành một đám đông trên hành lang bên ngoài phòng Madelyne mất thôi,” Gerald nhận xét. “Tôi tự hỏi Louddon sẽ làm gì, Gilard, khi gã biết em gái gã đã quay trở lại.”

Vị Nam tước được nhắc đến trong câu hỏi đã đi săn trong khu rừng của Đức vua. Louddon không quay về lâu đài cho đến buổi chiều muộn hôm đó. Gã lập tức được cho biết sự trở về của Madelyne.

Louddon thì, tất nhiên, cực kỳ giận dữ. Gã đi thẳng đến đòi lại em gái mình.

Anthony đứng một mình bên ngoài cửa phòng Madelyne. Cả Edmond và Gilard đều đã đến thay phiên nhau để đi ăn tối.

Khi người chủ hầu thấy Louddon đến gần, anh tựa vào tường và trao cho anh trai Madelyne một ánh mắt ghê tởm.

Louddon phớt lờ người chủ hầu. Gã đập cửa, hét to đòi vào.

Henry mở cửa. Ông chào Louddon một cách lịch sự và rồi tuyên bố không ai được phép nói chuyện với Madelyne.

Trước khi Louddon mở miệng ra cãi, cánh cửa đóng sầm vào mặt gã.

Madelyne hoang mang với cảnh tượng trước mắt nàng. Nàng không biết nghĩ gì về hành vi của Henry. Em trai Đức vua không rời khỏi nàng lấy một phút từ lúc nàng đi vào phòng ngủ để thay đồ cho cuộc gặp với Đức vua.

“Anh trai nàng có khuôn mặt đỏ như anh trai ta vậy,” Henry thông báo sau khi đóng cửa trước mũi Louddon. Ông đi qua phòng, cầm lấy bàn tay Madelyne và dẫn nàng đến cửa sổ, một khoảng cách đáng kể từ cửa ra vào.

“Tai vách mạch rừng,” ông thì thầm. Giọng của ông, Madelyne để ý, rất là ân cần.

Nàng quyết định ngay lúc đó là rũ bỏ các tin đồn về Henry. Ông không phải là người rất đẹp trai, vóc người nhỏ so với Duncan. Người ta nói rằng Henry là người ham quyền lực, cũng là người biết lôi kéo người khác. Ông cũng được biết đến là người cường tráng, là cha của hơn mười lăm người con hoang.

Bởi vì ông đang rất ân cần với nàng, Madelyne quyết định nàng sẽ không đánh giá ông.

“Thần cảm ơn lần nữa vì điện hạ đã giúp chồng của thần hôm nay,” Madelyne lên tiếng khi Henry tiếp tục nhìn nàng một cách chờ đợi.

“Có gì đó đã khiến ta tò mò cả buổi chiều,” Henry thú nhận. “Nếu đó không phải là chuyện riêng tư thì ta muốn nàng nói cho ta biết Duncan đã nói gì với nàng trước khi nàng đi với ta. Trông nàng rất hài lòng.”

“Anh ấy nói với thần rằng Odysseus có mặt ở nhà.”

Khi nàng không tiếp tục giải thích, Henry yêu cầu nàng kể cho ông nghe đầy đủ câu chuyện.

Nghe có vẻ như là một lời yêu cầu kiêu ngạo, nhưng Madelyne chẳng lấy làm phiền. “Thần kể cho chồng thần một câu chuyện về người chiến binh tên Odysseus. Chàng đã phải xa cách vợ mình trong một thời gian rất lâu, và khi chàng trở về nhà, chàng phát hiện ra nhà mình đầy những người xấu đang cố làm hại vợ chàng và chiếm đoạt kho báu của chàng. Odysseus gửi cho vợ chàng một tin nhắn rằng chàng đã có mặt ở nhà. Chàng đã dọn sạch các thứ kinh khủng đó ra khỏi nhà mình. Duncan nhắc thần rằng anh ấy sẽ xử lý chuyện của Loudon.”

“Vây là chồng nàng và ta có cùng tính cách,” Henry tuyên bố. “Phải, thời điểm để dọn sạch ngôi nhà này đã đến.”

Madelyne không hiểu gì hết. “Thần lo Duncan sẽ làm điều gì đó khiến Đức vua của chúng ta nổi giận,” nàng thầm thì. “Điện hạ đã nói tính khí của Đức vua dữ dội đến thế nào rồi đấy.”

“Ta có vấn đề khác bàn với nàng,” Henry đột ngột lên tiếng. Giọng ông trở nên cứng rắn.

Madelyne cố không để lộ cái giật mình. “Điện hạ là bạn của chồng thần và cũng là đồng minh của anh ấy chứ?” nàng hỏi.

Henry gật đầu. “Vây thì thần sẽ làm bất cứ điều gì có thể để giúp điện hạ.”

“Nàng cũng trung thành như Duncan,” Henry nhận xét. Trông ông hài lòng với bình phẩm của chính mình. “Nếu ta thay mặt nàng đứng ra làm trung gian hòa giải với Đức vua, nàng sẽ làm bất cứ điều gì được quyết định chứ, thậm chí là có nghĩa nàng sẽ phải sống lưu vong?”

Madelyne không biết phải trả lời thế nào. “Nàng có thể cứu lấy mạng sống của chồng nàng,” Henry nói.

“Thần sẽ làm những gì cần thiết.”

“Nàng sẽ phải tin ta nhiều như nàng tin chồng nàng,” Henry cảnh báo.

Madelyne gật đầu. “Chồng thần tin điện hạ là người sáng suốt nhất trong ba...” Nàng thở gấp khi nhận ra mình vừa nói gì.

Henry bật cười. “Vây là anh ta hiểu giá trị của ta, phải không?”

Madelyne đỏ bừng. “Thưa vâng,” nàng nói. “Thần sẽ làm bất cứ điều gì để giữ an toàn cho anh ấy. Nếu điều đó có nghĩa là cái chết

của thần, thì cứ vậy đi.”

“Vây là nàng nghĩ đến việc hy sinh bản thân sao?” Henry hỏi. Giọng ông lại tử tế. Ông mỉm cười, làm Madelyne rối rắm. “Ta không nghĩ Duncan sẽ tán đồng kế hoạch của nàng.”

“Việc này phức tạp nhất,” Madelyne thầm thì.

“Nàng nói nàng tin ta. Ta sẽ trợ giúp nàng, tiểu thư thân mến.”

Madelyne gật đầu. Nàng chuẩn bị nhún gối chào và rồi quyết định quỳ xuống. “Thần tạ ơn điện hạ.”

“Đứng lên, Madelyne. Ta không phải Đức vua của nàng.”

“Thần mong điện hạ là người đó,” Madelyne thú nhận. Đầu nàng cúi nhưng nàng để Henry đỡ nàng đứng dậy.

Henry không đáp lại lời nói của nàng. Ông đi tới cửa. Trước khi mở cửa, ông quay lại nhìn Madelyne. “Mong ước sẽ thành sự thật, Madelyne.”

Madelyne nhú mày trước lời dẫn giải kỳ quặc của Henry. “Không để lộ lòng trung thành ở bên nào khi chúng ta bước vào đại sảnh, Madelyne. Hãy để mọi người phỏng đoán cho đến khi nàng được triệu kiến. Ta sẽ ở bên cạnh nàng.”

Với những lời đó Henry bỏ đi.

Hai giờ trôi qua trước khi em trai Đức vua đến đưa nàng đi. Nàng bước cạnh ông, hai tay thả hai bên người, lưng thẳng cứng. Nàng cầu nguyện nàng có vẻ mặt bình thản. Và nàng nghĩ nàng sẽ chết nếu nàng không thấy Duncan sớm. Nàng cần biết hắn ở gần nàng.

Khi nàng và Henry đi vào sảnh chính, nàng nhận ra họ đã muộn. Hầu hết khách khứa đã ăn xong và những người hầu đang dọn dẹp bàn ăn.

Nàng có thể cảm thấy mọi người đang nhìn nàng. Madelyne đáp lại cái nhìn tò mò của họ bằng vẻ ngoài bình tĩnh. Đó là điều giả bộ, khó khăn nhất và tất cả là vì nàng chậm chậm nhìn quanh phòng và không thể tìm thấy Duncan trong đám đông.

Chồng nàng đứng tựa lưng vào bức tường phía góc xa. Gilard và Edmond đang đứng cạnh hai bên hắn. Duncan nhìn vợ hắn bước vào sảnh. Nàng trông điềm tĩnh và rất, rất xinh đẹp. Nàng đang mặc chiếc váy hôm đám cưới. Ký ức về sự kiện được ban phúc ấy ngăn Duncan không đuổi theo sau nàng.

“Cô ấy giữ mình như một nữ hoàng,” Gilard thì thào.

“Bây giờ cô ấy không vụng về,” Edmond rên rỉ.

“Cô ấy đang khiếp sợ.”

Duncan bật ra lời thông báo khi hắn bắt đầu bước tới trước. Gilard và Edmond tức thì cản đường hắn. “Cô ấy sẽ đến với anh, Duncan. Cho Henry thời gian đi.”

Lúc này Louddon đang nói chuyện với Madelyne. Henry quay lưng nói chuyện với một người quen cũ.

“Ta sẽ đâm dao găm vào lưng cô nếu cô bước một bước về phía Nam tước Wexton,” Louddon đe dọa. “Và sẽ ra lệnh giết linh mục yêu quý của cô nữa.”

“Nói tôi nghe,” nàng hỏi, khiến anh trai nàng ngạc nhiên bởi sự giận dữ chất chứa trong giọng nàng. “Anh cũng sẽ giết Duncan và các em trai của anh ấy, và tất cả đồng minh của anh ấy luôn chẳng?”

Louddon không thể kiềm chế bản thân. Gã chộp lấy cánh tay của Madelyne. “Đừng thả ta, Madelyne. Ta có nhiều quyền lực hơn bất kỳ ai khác ở nước Anh này.”

“Quyền lực hơn Đức vua của chúng ta ư?” Henry đột nhiên xuất hiện.

Louddon giật bắn mình rõ ràng. Gã quay sang đối mặt với Henry, siết chặt gọng kìm quanh cánh tay Madelyne. “Thần chỉ là cố vấn bình thường của anh trai điện hạ, không hơn không kém.”

Henry tỏ vẻ không hài lòng. Ông nắm lấy tay Madelyne, đẩy Louddon ra. Rồi Henry nhìn xuống những vết đỏ trên cánh tay Madelyne trong một phút dài, im lặng. Khi ông ngẩng lên nhìn Louddon, mắt ông phản chiếu vẻ kinh tởm. “Ta đang giới thiệu em gái ngươi với một vài người bạn trung thành của chúng ta.”

Giọng ông nghiêm khắc, thách thức. Louddon lùi lại. Gã liếc mắt nhìn Madelyne đầy đe dọa và rồi cúi đầu chào Henry.

“Anh ta nói gì với nàng?”

“Anh ta thề sẽ giết cậu Berton của thần nếu thần bước một bước tới Duncan.”

“Anh ta nói dối, Madelyne. Anh ta không thể làm gì lúc này cả, không gì hết trước mặt những người ngang hàng với anh ta. Và ngày mai thì sẽ quá trễ. Nàng sẽ phải tin ta để hiểu được những gì ta đang nói.”

Clarissa hiển nhiên đã thấy Louddon bị Henry đuổi đi. Cô ta vội đến chào Madelyne.

“Ta đang định chỉ cho Madelyne thấy khu vườn ẩn tượng của anh trai ta,” Henry nói với cô ta.

“Ồ, thần cũng thích được ngắm khu vườn,” Clarissa tro trên tuyên bố.

Kế hoạch của cô ta là ở cạnh Madelyne quá dễ dàng để nhìn thấu. Henry lập tức ngăn lại. “Có lẽ là khi khác nhé?” ông nói.

Clarissa không thể giấu vẻ hận thù từ ánh mắt của mình, cô ta quay người và bước đi mà không nói thêm lời nào khác.

Madelyne đi bên cạnh Henry hướng về phía cánh cửa dẫn lên thềm. “Ai đang nói chuyện với Edmond thế ạ?” nàng hỏi Henry. “Người có mái tóc sáng ấy. Ông ấy có vẻ mặt lo lắng nhất.”

Henry nhanh chóng xác định người đó. “Ông ta là Nam tước Rhinehold.”

“Ông ấy kết hôn chưa? Ông ấy có gia đình không ạ?” Madelyne hỏi, cổ không ra vẻ quá tò mò.

“Ông ta chưa bao giờ lấy vợ cả,” Henry trả lời nàng. “Sao nàng lại quan tâm đến Rhinehold?”

“Ông ấy biết mẹ của thần ạ.” Madelyne tiếp tục nhìn Nam tước Rhinehold, chờ đợi ông nhìn về phía nàng. Khi cuối cùng ông cũng thấy nàng, Madelyne tặng ông một nụ cười.

Dù nàng biết là không thể, nhưng nàng vẫn ước nàng có vài phút một mình với Nam tước. Theo lời Clarissa, Rhinehold là cha Madelyne, và là lý do khiến chồng Rachael ghét bà.

Madelyne là đứa con hoang. Sự thật không làm nàng xấu hổ. Sẽ chẳng bao giờ có ai biết được sự thật, ngoại trừ Duncan, dĩ nhiên, và... Chúa ơi, nàng quên nói với hắn mất rồi.

“Duncan có xem Nam tước Rhinehold là bạn không ạ?” Madelyne buột miệng hỏi Henry.

“Có chứ. Tại sao nàng hỏi vậy?”

Madelyne không biết trả lời ông thế nào, và vì vậy nàng tìm cách đổi đề tài. “Thần ước thần có thể nói chuyện với Duncan một chút xíu. Thần vừa nhớ ra một điều cần chia sẻ với anh ấy.”

“May mắn ở bên nàng, Madelyne. Nàng không thấy Louddon vừa rời đi với mấy người bạn của anh ta sao? Anh ta hiển nhiên sẽ thử chi phối Đức vua của chúng ta lần cuối trước khi cuộc họp bắt đầu. Đợi ở trên thêm nhé, ta sẽ cho gọi Duncan.”

Nàng không phải đợi lâu.

“Madelyne, nó sẽ kết thúc sớm thôi,” Duncan nói ngay khi thấy nàng. Hắn ôm lấy nàng và dịu dàng hôn nàng. “Sớm thôi, tình yêu à, ta hứa với em. Tin ta, cưng...”

“Tin em, Duncan,” Madelyne thì thầm. “Anh có tin, phải không, hờ chồng?”

“Ta tin,” Duncan trả lời. “Đi nào, đứng cạnh ta khi chúng ta nói chuyện với Đức vua. Ông ấy sẽ đến bất cứ lúc nào.”

Madelyne lắc đầu. “Louddon tin em sẽ làm anh bị mắc kẹt. Henry muốn anh trai em tiếp tục cảm thấy tự tin cho đến phút cuối. Vì lý do đó em không thể đứng cạnh anh. Đừng cau mày như thế, Duncan. Nó sẽ kết thúc đủ sớm thôi. Và em có một tin tuyệt vời nhất muốn cho anh biết. Em đã biết sự thật được vài ngày khi có quá nhiều chuyện xảy ra làm em quên bẵng đi không nói với anh khi lần đầu em...”

“Madelyne.”

Nàng nhận ra mình đang nói lan man. “Em là con hoang. Anh nghĩ gì về tin này, hờ chồng?”

Duncan có vẻ ngạc nhiên. “Em là con hoang, Duncan. Anh không hài lòng sao? Thề có Chúa, em rất hài lòng, vì có nghĩa là em không có liên hệ máu mủ với Louddon chút nào.”

“Ai gọi em là con hoang?” Duncan hỏi bằng giọng dịu dàng tuy nhiên vẫn nghe được sự phẫn nộ.

“Không ai cả. Em nghe Louddon nói chuyện với Clarissa. Em luôn thắc mắc tại sao Louddon và cha anh ta lại quay lưng với mẹ em, Giờ thì em đã biết sự thật. Bà đang mang thai khi bà kết hôn. Bà đang mang thai em.” Duncan chăm chăm nhìn Madelyne. Nàng nghĩ hẳn có thể lo lắng. “Nó có là vấn đề với anh không nếu em là đứa con hoang?”

“Dừng nói điều đó đi,” Duncan bảo nàng. Hắn lắc đầu. Nhưng hắn đang mỉm cười và trái tim Madelyne ấm áp với tình yêu. “Vợ, em là người phụ nữ duy nhất trên thế gian vui mừng chào đón tin tức như thế.” Hắn đã thử, nhưng không thể giấu tiếng cười.

“Louddon sẽ không nói với ai hết,” Madelyne thì thầm. “Anh ta đã trả tự do cho em và thậm chí không biết điều đó. Nó có là vấn đề với anh không?”

“Làm thế nào em lại có thể hỏi một câu hỏi như thế?”

“Bởi vì em yêu anh,” Madelyne giả vờ thở dài. “Nó chẳng thành vấn đề nếu anh có thất vọng hay không. Anh phải yêu em mãi mãi, chồng à. Anh đã trao em lời hứa của anh rồi.”

“Đúng vậy, Madelyne,” Duncan trả lời. “Mãi mãi.”

Tiếng kèn trumpet sau lưng họ vang lên đúng lúc Duncan cúi xuống hôn vợ hắn lần nữa. “Em có biết ai là cha em không?” hắn hỏi khi hắn thấy nỗi sợ quay trở lại trong mắt nàng.

“ Rhinehold,” nàng tuyên bố, gật đầu xác nhận mạnh mẽ khiến Duncan mỉm cười. “Anh hài lòng,” nàng nói. “Em có thể thấy là anh hài lòng.”

“Rất hài lòng,” Duncan thì thầm. “Ông ấy là một người tốt.”

Henry làm gián đoạn cuộc nói chuyện từ phía sau lưng Duncan. “Đến giờ rồi,” ông gọi. “Madelyne, đi với ta ngay. Đức vua đang đợi.”

Duncan có thể cảm thấy Madelyne run rẩy. Hắn siết chặt lấy nàng trước khi thả nàng ra. Khi nàng bắt đầu bước đi, tâm trí hắn vội làm việc để tìm cái gì đó, bất cứ thứ gì, để làm dịu đi sự lo lắng của nàng.

Madelyne vừa đặt chân lên ngưỡng cửa khi Duncan gọi với sau nàng. “Rhinehold tóc đỏ, vợ oi. Đỏ như lửa ấy.”

Nàng không quay lại. “Nó nâu hơn là đỏ, Duncan. Chắc chắn là anh có thể thấy thế.”

Và rồi tiếng cười của nàng vang đến tai hắn và hắn biết nàng sẽ ổn thôi.

Chương Hai Mười Ba

“Ký ức về người chính trực được ban phúc lành và tên của kẻ gian ác sẽ bị mục rữa.”

Thánh Kinh Cựu Ước, Châm ngôn, 10:7

Sự yên lặng bất ngờ tràn khắp khi William II xuất hiện trên lối đi đến chiếc ghế ngồi của ông đặt trên bục cao nhất. Khi Đức vua ngồi xuống, tất cả mọi người cúi thấp đầu.

Nét cười trong đôi mắt Madelyne biết mất. Nàng đứng một mình chính giữa phòng. Henry đã bỏ nàng lại và giờ đang nói chuyện với anh trai của ông.

Dù Henry nói gì thì dường như Đức vua cũng không đồng ý. Nàng nhìn thấy Đức vua William đột ngột lắc đầu và phẩy tay ngay trước mặt em trai ông. Rõ ràng đó là một cử chỉ cho lui.

Madelyne nhắm mắt và cầu nguyện cho lòng can đảm. Henry nói với nàng rằng Louddon sẽ là người tranh luận đầu tiên, kế đến là Duncan, và nàng là người cuối cùng.

Nàng mở mắt và phát hiện Duncan đang băng qua phòng. Hắn chăm chú nhìn nàng khi chậm rãi bước đến cạnh nàng. Không ai hé miệng nửa lời nhưng người này cứ khóa mắt vào người kia trong một thời gian dài. Madelyne cảm thấy như thể Duncan đang trao sức mạnh của hắn cho nàng. Nàng nhón chân và hôn chồng mình, trước sự kiến của những ai đang theo dõi họ.

Ôi, Chúa ơi, nàng yêu hắn làm sao. Duncan trông rất tự tin, không hề lo lắng. Hắn thậm chí còn nháy mắt với nàng khi người

lính hô to tên hắn.

“Ồ đây cho đến khi em được gọi,” Duncan nói. Hắn quét tay qua má nàng trước khi xoay người và đi đến chỗ Đức vua.

Madelyne không muốn tuân lời hắn. Nàng bắt đầu bước theo, và ngay lập tức nàng nhận ra mình hoàn toàn bị bao quanh bởi Edmond, Gilard, Gerald, và một số vị Nam tước mà nàng thậm chí còn không biết tên. Họ tạo thành một vòng tròn tròn vẹn quanh nàng.

Đám đông tách ra nhường lối cho Duncan và Louddon tiến lên đứng trước mặt người lãnh đạo của họ. Hai người đối mặt cách nhau khoảng 30 bước chân.

Đức vua lên tiếng, nói chuyện với đám đông. Ông bày tỏ sự không hài lòng trước việc gây chiến của hai vị Nam tước này, sự thương cảm và giận dữ mà ông cảm nhận vì những người lính đã thiệt mạng, sự thất vọng của ông vì đã nghe quá nhiều lời giải thích khác với sự thật đã diễn ra. Đức vua kết thúc bài chỉ trích và yêu cầu được biết sự thật. Rồi ông gật đầu với từng Nam tước và ra hiệu cho Louddon bắt đầu.

Louddon tức thì cam đoan gã vô tội và không làm bất cứ việc gì sai trái. Gã buộc tội Duncan đã hành động dối trá, khẳng định hắn đã phá hủy pháo đài của anh, giết chết hơn 200 binh lính trung thành và thiện chiến của gã, bắt em gái gã làm tù binh, và suýt nữa hủy hoại cô ấy.

Sau đó Louddon phòng thủ, tuyên bố Duncan đã đổ trách nhiệm lên gã cho một việc mà người đàn ông nào đó đã gây ra với em gái hắn, Adela. Gã phun ra một đống dối trá quanh Đức vua, sắc mặt chân thành khi gã khẳng định anh thậm chí không biết Nam tước Wexton thách đấu gã. Làm sao gã có thể biết được chứ? Gã đang ở

triều đình khi Duncan và binh lính của hắn tấn công pháo đài của gã và có nhiều nhân chứng sẵn sàng chứng minh điều đó là thật.

Louddon chấm dứt phần tranh luận có sức thuyết phục của gã bằng việc khẳng định cho rằng Duncan không có bằng chứng cho bất kỳ hành vi sai trái nào, trong khi gã có nhiều bằng chứng liên quan đến hành vi gian lận tội lỗi của Duncan.

Gã tron tuột như lươn và nói dối như một ả điếm với Đức vua của mình. Kể đến gã trở nên gian xảo. Louddon giải thích gã hiểu được sự khó khăn của Đức vua để tin tưởng bên nào và vì vậy gã đã cho gọi 3 người có thể đưa ra bằng chứng thay mặt gã.

Khi Đức vua gật đầu, mỗi người mà Louddon gọi quỳ trước người lãnh đạo của họ và nói những lời dối trá. Madelyne không nhận ra bất cứ khuôn mặt nào, nhưng nàng biết rõ tên của họ. Tất cả bọn họ đều chia sẻ chung một cái tên. Đúng vậy, mỗi một người là *Judas* ^[9].

Nhân chứng cuối cùng kết thúc câu chuyện được tập luyện rõ ràng của anh ta và di chuyển đứng đằng sau Louddon. Madelyne túm lấy phần sau chiếc áo dài của Edmond và vặn xoắn mép áo. Edmond quay lại, kéo áo ra và rồi nắm lấy tay Madelyne. Gilard chộp lấy bàn tay kia của nàng.

Họ đang dỗ yên nàng. Không ai mong đợi việc Đức vua cho gọi nhân chứng. Tất cả đều giận dữ, và cũng lo lắng. Và tất cả đều cố giấu cảm xúc của mình trước Madelyne.

Louddon tiến lên trước lần nữa. Gã cúi đầu, nói thêm một vài sự thật bẩn thỉu, và kết thúc câu chuyện của mình bằng cách cầu xin công lý phải được thực thi.

Đến lượt Nam tước Wexton lên tiếng. Đức vua hiển nhiên là công bằng với các chư hầu của ông, vì ông gọi Duncan và yêu cầu hắn

thuật lại câu chuyện của hắn.

Duncan là người kiệm lời. Hắn nhanh chóng thuật lại sự thật. Hắn không cho gọi nhân chứng nào nhưng giải thích rằng Loudon đã hành hạ Adela, cố giết hắn, và hắn đã trả đũa thích đáng. Thật rõ ràng để mọi người trong đại sảnh biết Duncan không cầu xin công lý. Hắn đang yêu cầu điều đó.

“Người có nhân chứng để chứng minh lời giải trình của mình không?” Đức vua hỏi.

“Thần đã nói sự thật,” Duncan trả lời. Giọng hắn cứng rắn, được kiểm soát. “Thần không cần nhân chứng để chứng minh sự trung thực của mình.”

“Mỗi người các người đã buộc tội người khác thiếu thuyết phục. Ta vẫn còn nhiều câu hỏi cần được giải đáp.”

“Ông ấy bị kẹt ở giữa rồi,” Gilard thì thầm với Edmond.

Edmond gật đầu. Người này phủ nhận lời người kia. Edmond nghĩ Đức vua muốn chi phối sao có lợi cho Duncan. Nhưng Loudon đã cân bằng lợi thế bằng những nhân chứng dối trá cho gã. Duncan là một chư hầu trung thành, cũng là một chiến binh lòng lẫm, người có thể trở thành một mối đe dọa nếu anh ấy cảm thấy Đức vua của mình phản bội mình.

Đó là một sự sỉ nhục khi yêu cầu Duncan phải có người làm chứng cho anh ấy. Duncan đã nói sự thật. Đức vua hoặc tin anh ấy hoặc không.

Edmond thở ra chán nản. Duncan sẽ không chơi trò mảnh lỏi lúc này. Anh ấy quá buồn bực với niềm tin rằng anh ấy đã luôn hành động đáng kính trọng trong quá khứ và vì vậy Đức vua giờ cũng sẽ tin anh ấy.

Nhưng Louddon cũng có những điểm hợp lý trong lời nói dối của gã. Duncan đã kết hôn với Madelyne mà không có sự cho phép của Đức vua. Đó không phải là một vi phạm lớn, nhưng phá hủy pháo đài của một Nam tước khác và giết hơn 200 lính lại là một tội nghiêm trọng.

Duncan đã khẳng định Louddon cố bắt anh ấy hai lần nhưng những lần đó đều không có bằng chứng. Gilard có thể chứng minh cho trận chiến, thật vậy, nhưng cậu ấy không thể khẳng định Louddon đứng sau vụ tấn công.

Gerald cũng có thể là nhân chứng chống lại Louddon khi cạm bẫy thứ hai được thiết lập, nhưng Morcar có thể bị đổ hết trách nhiệm lên vai hắn. Và Louddon cũng không có ở đó.

Edmond trở về hiện thực khi tên của Madelyne được xướng lên. Anh quay sang nhìn nàng.

Madelyne uốn thẳng vai, vẻ mặt điềm tĩnh, và từ tốn bước tới trước Đức vua. Nàng dừng lại khi chạm chân đến bậc thềm và rồi quỳ xuống với đầu cúi thấp.

“Anh trai ngươi đã thuyết phục ta rằng ngươi đã phải trải qua nhiều đau đớn để có thể giải thích với ta bây giờ,” Đức vua tuyên bố. “Do vậy, ta miễn cho ngươi nhiệm vụ này.”

Madelyne đứng dậy và kinh ngạc nhìn Đức vua. Giờ thì nàng hiểu tại sao Louddon lại trông quá tự tin đêm nay. Gã đã chắc chắn nàng sẽ không được phép nói.

“Thần là một trong những thần dân trung thành của bệ hạ,” Madelyne khẳng định. Nàng có thể nói nàng đã có được sự chú ý toàn tâm của Đức vua, vì dường như mắt ông mở to hơn. “Cho dù thần không có một đội quân của chư hầu để trao cho người sự cống

hiến, thần sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng để phụng sự người. Thần mong muốn được trả lời những câu hỏi của bệ hạ.”

Đức vua lập tức gật đầu. “Ngươi không vẻ quần trí như anh trai ngươi đã cho ta biết.” Ông ngả người về phía trước để nói bằng một giọng thấp, “Ngươi có muốn ta giải tán đại sảnh trước khi ngươi kể cho ta nghe những gì đã xảy ra với ngươi không?”

Madelyne bị bất ngờ bởi giọng dịu dàng mà Đức vua sử dụng. “Thần không muốn,” nàng thì thầm.

“Vậy thì kể ta nghe những gì ngươi có thể liên quan đến vấn đề rắc rối này.”

Madelyne tuân lệnh. Nàng đan tay vào nhau, hít một hơi và bắt đầu thuật lại chi tiết.

Đại sảnh yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng chuột gặm pho mát. “Thần sẽ bắt đầu từ đêm tấn công vào pháo đài của anh trai thần, nếu bệ hạ muốn,” nàng nói.

“Tốt lắm,” Đức vua gật gù. “Ta biết nó sẽ rất khó khăn cho ngươi, cô gái bé nhỏ ạ, nhưng ta muốn có nhiều sự kiện để làm sáng tỏ vấn đề này.”

Madelyne muốn Đức vua không quá tử tế với nàng. Nó khiến nhiệm vụ của nàng càng thêm khó khăn. “Chồng thần nói rằng bệ hạ là người đáng ngưỡng mộ,” nàng thì thầm.

William lại ngả người ra trước. Ông là người duy nhất nghe thấy những lời nàng nói. “Mỗi người nhìn thấy ta là một con người khác,” ông kiêu ngạo nói. Ông giữ giọng thật thấp như Madelyne, chỉ muốn chia sẻ nhận xét của mình với mỗi nàng, “Ta tin rằng ta đáng ngưỡng mộ đối với tất cả mọi người, thậm chí là với những tiểu thư dịu dàng không có quân đội để trợ giúp ta.”

Madelyne nhoèn miệng cười với Đức vua.

“Bây giờ, bắt đầu câu chuyện của ngươi đi,” Đức vua ra lệnh, giọng ông đủ lớn cho tất cả mọi người cùng nghe.

“Thần đang trên đường về phòng khi một người lính thông báo với anh trai thần là Nam tước Wexton muốn nói chuyện với anh ấy.”

“Louddon ở đó ư?” Đức vua hỏi.

“Thưa, có. Thần đã nghe thấy anh ấy bảo người lính cho Duncan vào trong dưới dấu hiệu của thỏa thuận ngừng chiến. Đó là một cái bẫy, tất nhiên, vì ngay khi Duncan cưỡi ngựa vào trong pháo đài, anh ta lập tức bị bắt giữ. Anh trai thần nói với chư hầu của anh ấy là sẽ giết Duncan. Anh ấy nghĩ mình rất thông minh, bệ hạ thấy đấy, bởi vì anh ấy đã lên một kế hoạch giết Nam tước bằng cách để anh ta rét cóng đến chết.”

Louddon tuôn ra một hơi thở hỗn hển. Gã bắt đầu bước tới chỗ Madelyne, nhưng dừng lại khi gã để ý thấy Duncan chạm tay vào guom. “Con bé không biết mình đang nói gì đâu,” Louddon lắp bắp. “Madelyne quá quẫn trí đến mức không thể hiểu điều nó đang nói. Xin hãy miễn cho con bé thử thách này!”

Đức vua vẫy tay ra hiệu im lặng. Louddon hít thật sâu. Gã tự làm dịu mình khi nhận ra rằng phần sau của câu chuyện của Madelyne sẽ ủng hộ gã.

“Không có lần ngắt lời nào nữa,” Đức vua hét to. Ông quay lại Madelyne, cho nàng một cái gật đầu cục lố. “Tiếp tục, nếu ngươi vui lòng, giải thích cái kế hoạch thông minh làm cho Nam tước của ta rét cóng đến chết. Ta không hiểu.”

“Louddon không muốn dùng vũ khí trên cơ thể Nam tước. Ngay khi Nam tước đã chết vì nhiệt độ rét cóng, người ta có thể đem thi thể anh ta đến một nơi xa xôi hẻo lánh và để đó cho đến lúc có ai đó

phát hiện ra hoặc cho đến khi lũ thú hoang ăn thịt anh ta. Họ lột trần anh ta và trói anh ta vào một cây cột trong sân.”

Madelyne ngừng lại để hít thở sâu thêm. “Louddon đi đến Luân Đôn. Anh ấy để vài người ở lại canh gác Duncan, nhưng họ không thể chịu nổi cái lạnh và cuối cùng cũng rút vào trong nhà. Ngay khi họ rời đi, thần cõi trói cho Duncan.”

“Và rồi lính của Duncan tấn công pháo đài?”

“Họ vào được là do trèo qua tường. Nhiệm vụ của họ là bảo vệ thủ lĩnh của họ.”

“Ta hiểu.”

Madelyne không hiểu điều đó có nghĩa gì. Nàng liếc nhìn Louddon, thấy gã nhếch mép cười tự mãn và rồi liếc nhìn Duncan. Chồng nàng gật đầu động viên nàng.

“Ngươi nói họ vào bên trong?” Đức vua hỏi sau một lúc lâu.

“Trận chiến bắt đầu,” Madelyne tiếp.

“Và sau đó ngươi bị bắt giữ?”

“Thật sự ra thì thần đã thoát khỏi sự ngược đãi của anh trai thần. Anh ấy thích làm thần bị thương và đau đớn, và có Chúa chứng giám, thần phát ốm vì sự đối xử tồi tệ của anh ấy.”

Tiếng rì rầm bất ngờ lan trong đám đông. “Nam tước Wexton đưa thần đi với anh ta. Thần sợ Louddon và thần phải thú nhận với người đó là lần đầu tiên trong đời, thần thật sự cảm thấy an toàn. Duncan là người trọng danh dự. Anh ta đối xử với thần rất tốt. Thần không bao giờ sợ anh ta làm đau thần. Không bao giờ.”

Đức vua nhìn Louddon một phút dài và quay lại với Madelyne. “Ai là người thiêu rụi nhà anh trai nàng? Hay là nó bị cháy?”

Giọng ông gia tăng âm lượng.

“Duncan đã phá hủy pháo đài của thần,” Louddon hét văng.

“Im lặng,” Đức vua gầm lên. “Em gái người đang giải trình và cô ấy là người duy nhất ta muốn nghe. Trả lời câu hỏi này,” ông nói thêm với Madelyne.

“Louddon đã tự phá hủy ngôi nhà của mình khi anh ấy không tôn trọng thỏa thuận ngừng chiến,” Madelyne tuyên bố.

Đức vua thở dài. Giờ trông ông mệt mỏi. “Vây thì ta có thể cho là sự trong trắng của người đã không bị cưỡng đoạt?”

Madelyne hét to câu trả lời. “Anh ta không chạm vào thần.”

Một tiếng rì rầm khác lại nổi lên trong đám đông. Tất cả bị lôi cuốn bởi câu chuyện kỳ lạ được phơi bày.

Cho đến lúc đó Madelyne không thực sự nói dối. “Duncan không chạm vào thần, nhưng thần hứa sẽ nói đầy đủ sự thật và vì vậy thần sẽ thú nhận với bề hạ rằng thần cố lợi dụng bản tính đôn hậu của anh ta. Sự thật thì cuối cùng thần đã quyến rũ anh ta.”

Tiếng kêu khê kinh ngạc thay thế tiếng rì rầm. Madelyne nghĩ nàng nghe Duncan rên lên. Đức vua trông sẵn sàng để thét lên. Duncan hốt nhiên đứng cạnh Madelyne, và tay hắn che miệng nàng. Nàng đoán hắn muốn nàng dừng lại.

Khi nàng thúc vào hắn, Duncan chuyển bàn tay hắn xuống vai nàng.

“Người có nhận ra người vừa tự làm mất danh tiết mình thế nào không hả, cô gái thân mến của ta?” Đức vua rống lên.

“Thần yêu Duncan,” Madelyne trả lời. “Và thần không thể quyến rũ anh ta mãi cho đến lúc chúng thần kết hôn.”

Đức vua cau mày với Louddon. “Lời buộc tội của người rằng em gái ngươi bị cưỡng bức giờ đây ta bác bỏ. Ta chỉ thấy sự thật khi cô ấy nói.”

Rồi Đức vua hỏi Madelyne, “Thế còn về lời buộc tội của chồng ngươi rằng Louddon đã cưỡng bức em gái anh ta thì sao?”

“Đúng vậy,” Madelyne khẳng định. “Adela kể thần nghe chuyện gì đã xảy ra với cô ấy. Morcar đã tấn công cô ấy, nhưng Louddon cũng ở đó. Chuyện đó là kế hoạch của anh ấy và vì vậy anh ấy cũng phải chịu trách nhiệm.”

“Ta hiểu.” Đức vua trông có vẻ giận dữ. Ông tiếp tục chất vấn Madelyne hồi lâu. Câu trả lời của nàng lòng vòng nhưng luôn là sự thật.

“Chồng thần đã hành động với lòng can đảm, anh trai thần thì lại lừa dối,” Madelyne lên tiếng.

Nàng chùng người tựa vào Duncan khi cuối cùng nàng cũng được kết thúc.

“Ngươi có gì để nói nữa không?” Đức vua hỏi Louddon.

Louddon gần như không cất nên lời. Khuôn mặt gã hằn lên nét giận dữ. “Em gái thần bạo gan nói dối bệ hạ,” anh lắp bắp.

“Đó chẳng phải cùng một người em gái mà ngươi ca ngợi với ta là luôn nói thật sao?” ông quát gã.

Louddon không trả lời ông. Đức vua quay lại về phía Madelyne. “Ngươi trung thành với chồng ngươi. Một điểm đáng khâm phục. Là ngươi kể cho ta nghe sự thật hay ngươi cố bảo vệ Duncan?”

Trước khi Madelyne có thể trả lời, Đức vua hướng về Duncan. “Ngươi có gì để thêm vào nữa không?”

“Chỉ một điều, đó là sự quyến rũ như nhau,” Duncan cất giọng nhẹ như gió. “Và hoàn toàn mãn nguyện.”

Tiếng la hét tán thành ầm ầm vang vọng khắp căn phòng. Đức vua mỉm cười.

Sau đó ông đứng dậy và đưa ra quyết định của mình. “Louddon, người đã phản bội niềm tin của ta dành cho người. Từ lúc này người bị tước hết tất cả các trọng trách và vĩnh viễn không được đến triều đình.”

Kế đến ông quay sang Duncan. “Người anh em của ta, Henry, đã đề nghị cho người một thời gian để nguôi cơn giận. Ta rất thất vọng trước sự tàn phá đã gây ra và những sinh mạng đã mất đi, nhưng ta chấp nhận vì phương cách người trả đũa vì danh dự của em gái người. Có lẽ một tháng với người Scot sẽ đủ thời gian.”

Madelyne cảm thấy Duncan cứng đờ người cạnh nàng. Nàng nắm lấy tay hắn và siết chặt, như cầu xin hắn đừng lên tiếng.

“Nếu, khi người quay về, người vẫn muốn thách đấu Louddon và những người cùng phe anh ta trong vấn đề này, thì ta cho phép một trận chiến đến chết. Sự lựa chọn cho việc đương đầu sẽ thuộc về người.”

Duncan không lập tức chấp nhận hoặc từ chối mệnh lệnh. Hắn không thích chờ để thách đấu Louddon.

Hắn cảm thấy Madelyne run rẩy. Nỗi sợ hãi của nàng khiến hắn ra quyết định cho mình. “Thần sẽ đi ngay.”

Đức vua gật đầu. “Ta đã sa thải Louddon khỏi các công việc của anh ta, Duncan. Ta cho anh ta một tháng để lần trốn người,” ông tuyên bố.

“Thần sẽ tìm anh ta.”

Đức vua mỉm cười. “Ta không nghi ngờ gì.”

Duncan cúi đầu chào Đức vua. Sau đó William rời khỏi phòng, với Louddon cun cút chạy theo sau ông.

“Ta sẽ phải nói vài lời với em, vợ à,” Duncan thì thầm.

Madelyne cố mỉm cười với chồng nàng. Khuôn mặt hần hoàn toàn không đọc được. Nàng không thể biết hần đang giận dữ hay chỉ cáu tiết. “Em rất mệt, Duncan. Và anh đã nói với Đức vua là chúng ta sẽ đi ngay mà.”

“Chúng ta?”

“Anh sẽ không để em lại đây chứ, phải không?” nàng hỏi, rõ ràng là kinh hoàng.

“Không đâu.”

“Đừng trêu em,” nàng lầm bầm. “Em đã phải vượt qua thử thách to lớn.”

Nam tước Rhinehold cắt ngang cuộc trò chuyện. “Vợ cậu can đảm như cậu vậy, Duncan. Cô ấy đối mặt với Đức vua của chúng ta và kể ngài nghe câu chuyện của cô ấy. Tuyệt vời, giọng cô ấy không hề lay chuyển.”

“Và cô ấy đã nói gì với bề hạ?” Duncan hỏi, giọng nhẹ nhàng.

Nam tước Rhinehold mỉm cười. “Đó là một câu hỏi phải không? Ta đã lắng nghe lời giải thích của cô ấy và vẫn còn rối rắm như ai thiêu cháy cái gì, ai tấn công và ai rút lui... và ta vẫn chưa hiểu hết chuyện gì đã xảy ra.”

“Ngài vừa mô tả cuộc sống của tôi với Madelyne đấy,” Duncan tuyên bố. Giọng hần như có vẻ đau đớn.

Duncan nhìn xuống Madelyne và thấy nàng nhìn chăm chăm vào vị Nam tước. “Tôi quên giới thiệu rồi,” hắn nhận ra mình khá to tiếng. “Nam tước, đây là vợ tôi, Madelyne. Tôi được biết là ngài có biết mẹ cô ấy?”

Nam tước gật đầu. “Vợ cậu trông giống Racheal lắm,” ông nói. “Thật vui được gặp cô, nữ Nam tước.”

Ông có một nụ cười dễ mến làm sao. Madelyne cảm thấy nàng chột yếu ớt. Nàng buộc mình mỉm cười và lên tiếng, “Tôi rất muốn nói chuyện với ngài về mẹ tôi, thưa Nam tước. Có lẽ là sau khi chúng tôi quay về sau thời gian đi xa, ngài sẽ đến thăm chúng tôi.”

“Ta rất hân hạnh,” Rhinehold đáp lời.

Không còn thời gian để nói chuyện với Nam tước. Những đồng minh khác đến bày tỏ niềm vui của họ trước kết quả đạt được. Madelyne đứng bên cạnh Duncan, nắm tay hắn, mong hắn nói với nàng hắn nghĩ gì về chuyện này.

Duncan lờ nàng đi. Hắn quay người khi Gerald gia nhập với họ và tuyên bố họ sẽ đi trong một giờ nữa.

“Duncan? Có thời gian cho em thu gom đồ trong phòng em không?” Madelyne hỏi.

“Em đã mặc đồ trên người đấy thôi, vợ.”

Madelyne thở dài. “Vậy là anh đang giận hả?” nàng hỏi.

Duncan nhìn xuống cô vợ của mình. Đôi mắt nàng mơ màng và nàng đang nhắm nhăm môi dưới. “Quyến rũ ta? Lạy Chúa tôi, em nói với Đức vua em quyến rũ ta. Khi em quyết định đưa ra lời nói dối, em chẳng rụt rè lấy chút nào.” Hắn toét miệng cười với nàng trong khi khiển trách nàng.

“Đó không phải là lời nói dối,” Madelyne cãi lại. “Em đã muốn anh hôn em và em không bao giờ thích khi anh dừng lại. Đó là một phần nhỏ của việc quyến rũ, đúng không, Duncan? Và em đã hôn anh đêm đầu tiên đó. Anh chỉ tử tế đáp lại thôi, chồng à. Đúng thế, đó là sự thật. Em đã quyến rũ anh.”

“Nếu em kể đầy đủ sự thật, giờ ta có thể phải thách đấu Louddon rồi,” Duncan chỉ ra.

“Ôi, em biết là nó có tác dụng mà,” Madelyne thốt lên. “Cả hai người đều phủ nhận lẫn nhau. Đức vua có lẽ sẽ quăng anh vào một cái hồ với tay và chân bị cột vào đá, và nếu anh chìm lìm xuống đáy thì ông ấy sẽ biết anh nói thật. Tất nhiên là anh sẽ chết nhưng danh dự của anh sẽ được nguyên vẹn. Đúng, em không muốn lên giường hằng đêm với danh dự của anh. Em muốn anh sống và khỏe mạnh. Anh nói gì với điều đó hử chồng?”

Dù đã cố gắng nài nỉ vẫn không thể ngăn những giọt nước mắt trào ra.

Duncan đắm đắm nhìn nàng với vẻ mặt ngạc nhiên nhất từng có.

“Madelyne,” hắn gọi tên nàng trong một cái thở dài, “các chiến binh không bị xét xử như thế. Nhà thờ mới sử dụng phương pháp đó, không phải Đức vua.”

“Ồ.”

Duncan thấy muốn cười phá ra. Hắn ôm lấy Madelyne, mỉm cười khi nghe thấy nàng lầm bầm, “Em đã phải vượt qua thử thách to lớn.”

“Em có một trái tim nhân hậu,” hắn nói. “Đi nào, vợ. Ta cảm thấy sự thôi thúc để em quyến rũ ta.”

Madelyne hoàn toàn tán thành với kế hoạch của hắn.

Họ dựng trại gần bốn tiếng đồng hồ sau. Madelyne mệt mỏi. Clarissa đã chặn nàng lại ngay lúc nàng đang rời đi với Duncan. Những lời nói ghê tởm, giận dữ mà cô ta hét vào mặt Madelyne vẫn vang vọng trong tâm trí nàng.

Duncan để nàng lại chỗ con suối hắn tìm thấy trong khi quan sát kiểm tra khu trại của mình. Tuy nhiên Madelyne luôn ở trong tầm mắt của hắn. Chừng nào mà Louddon còn sống thì Duncan sẽ không rời khỏi Madelyne.

Madelyne tắm rửa nhanh hết sức có thể và rồi quay lại địa điểm cắm trại. Duncan vừa dựng xong cái lều cho hai người họ. Nó chỉ cách một quãng ngắn với nhóm người tập trung đi cùng họ.

“Cha Berton có đủ an toàn không? Hay là anh nghĩ có nên tăng thêm người bảo vệ cậu ấy không?” nàng hỏi Duncan.

“Ông ấy sẽ ổn thôi,” Duncan trấn an nàng. “Ta đã để đủ người bảo vệ rồi. Đừng lo, tình yêu của ta.”

Madelyne gật đầu. “Anh có nhớ đêm đầu tiên chúng ta ngủ cùng không?”

“Ta nhớ rõ.”

“Em đã nghĩ ngọn lửa quá gần và lo lắng lều chúng ta sẽ bị bắt lửa.”

“Em lo lắng về mọi thứ,” Duncan nói với nàng. Hắn cời dây đai buộc hờ quanh eo nàng. “Em đã đi ngủ mà vẫn mặc đủ quần áo đêm đó.”

“Em bảo vệ sự trong trắng của mình. Em đã không biết rằng em thật sự muốn quyến rũ anh.” Nàng bật cười trước vẻ bức tức của

hắn.

“Ta đã bảo vệ sự trong trắng của em,” Duncan phản bác.

Madelyne thả mình xuống đồng da thú. Đó là một buổi đêm mát mẻ, dễ chịu. Những cơn gió khoan khoái và mặt trăng sáng tăng họ ánh sáng êm dịu.

“Cởi đồ ra, Madelyne,” Duncan bảo nàng. Hắn đã cởi áo dài và đôi ủng.

Madelyne muốn làm ngay, nhưng nàng e ngại những người lính khác. Nàng kéo nhẹ tay Duncan. Khi hắn nghiêng người về phía nàng, nàng thì thào với hắn, “Chúng ta không thể làm tình đêm nay được. Lính của anh sẽ thấy chúng ta.”

Duncan lắc đầu. “Không ai thấy đâu, vợ. Ta muốn em. Ngay bây giờ.” Hắn cho nàng thấy hắn thực sự có ý định thực hiện những gì mình nói bằng cách hôn nàng thật kêu. Madelyne thở dài trong miệng hắn khi nàng quấn đôi tay quanh cổ hắn. Nàng hé miệng ra, lưỡi nàng chạm vào lưỡi hắn, theo bản năng nàng con người áp sát vào hắn.

“Anh ồn quá,” Madelyne thì thầm khi Duncan kết thúc nụ hôn và bắt đầu nhấm nhấm dải tai nàng.

Nàng rung mình phản ứng với niềm vui sướng hắn mang lại cho nàng. Duncan cười khùng khục. “Em mới là người thét lên vì thỏa mãn, tình yêu,” Duncan bảo nàng. “Ta rất kỷ luật nên không ồn ào đâu.”

“Thật sao?” Madelyne hỏi. Bàn tay nàng từ từ trượt thành một đường xuống nơi bị khuấy động của hắn.

Duncan quên phắt họ đang nói gì. Hắn cướp lấy miệng nàng, thô bạo kéo mép váy nàng lên. Hắn muốn hơi nóng của nàng, và khi

ngón tay hắn thăm dò những nếp gấp mịn màng như sa tanh che chắn nơi rất nữ tính của nàng, hắn biết nàng muốn hắn. Nàng đã ẩm ướt với hơi nóng, và cong người lên cho hắn khi hắn trượt ngón tay vào trong.

Quần áo của họ được cởi bỏ trong sự buông thả cuồng nhiệt. Duncan không muốn làm dịu ngọn lửa đang thiêu cháy hắn. Hắn cần Madelyne ngay, và từ sự hưởng ứng nồng nhiệt của nàng hắn biết nàng không muốn dịu dàng. Phải, nàng cần hắn đến mức quên hết tất cả chừng mực.

Duncan bắt lấy tiếng rên của nàng bằng miệng hắn. Hắn đẩy mình vào giữa hai đùi nàng, xâm nhập vào trong nàng. Nàng kéo hắn tới bờ vực của sự mãn nguyện với tiếng rên vui sướng gọi tình của nàng, thúc giục hắn tiến tới và đưa hạt giống vào trong nàng với lời khẩn nài của nàng và móng tay nàng bấm sâu vào vai hắn. Khi Duncan không thể kiềm chế được nữa, hắn trượt tay vào giữa hai thân thể nóng rực và mon trón nàng lên tới đỉnh.

Duncan muốn hét to cùng sự giải phóng của hắn. Hắn không thể, tất nhiên, và ngậm lấy miệng Madelyne lần nữa, khóa chặt tiếng thét của nàng.

“Anh yêu em, vợ à,” sau đó hắn thì thầm khi nàng cuộn người bên cạnh hắn.

“Em cũng yêu anh, Duncan,” Madelyne nói. Nàng hài lòng nghỉ ngơi thêm vài phút. Rồi nàng hỏi, “Em có làm anh ngượng ở triều đình khi em nói em đã quyến rũ anh không?”

Duncan mỉm cười trên đỉnh đầu nàng. Madelyne trở mình, đập đầu vào cằm hắn.

“Ta không ngượng,” hắn tuyên bố. Giọng hắn đầy kiêu ngạo. “Phụ nữ mới bị ngượng.”

Madelyne mỉm cười. “Vây những chiến binh sẽ thế nào?”

“Mệt,” hắn trả lời. “Họ trở nên kiệt sức sau khi làm tình với vợ họ.”

“Anh đang đề nghị em đi ngủ bây giờ phải không?”

“Phải.”

“Vây thì em sẽ ngủ, dĩ nhiên là tuân theo đề nghị của anh sau một câu hỏi nữa thôi.” Nàng nghe hắn thở dài nhưng lờ tịt đi. “Những người nói dối vì anh trai em là ai vây? Họ là các Nam tước à?”

“Họ không phải là Nam tước, chỉ có một Nam tước cùng anh trai em chống lại ta,” Duncan trả lời.

“Thế thì họ không có gì theo sau ư? Không có quân đội riêng của họ à?”

Duncan ngần ngừ một hồi lâu. “Họ không có quân đội, Madelyne. Tuy nhiên sẽ có nhiều kẻ vô liêm sỉ gia nhập với họ nếu có đủ động cơ thúc đẩy. Hiện tại Louddon không có đủ vàng để gây ra mối đe dọa.”

Madelyne hài lòng với câu trả lời của hắn. Nàng đặt mối lo Louddon qua một bên. “Duncan? Anh sẽ có thể gặp chị họ của em, Edwythe, khi chúng ta tới Scotland. Em định sống với chị ấy. Đó là kế hoạch em đã dự tính trước khi em gặp anh.”

“Em sẽ gặp chị gái Catherine của ta,” Duncan nói giọng buồn ngủ.

“Chị gái anh kết hôn với một người Scot ư?” Madelyne hỏi giọng hoài nghi.

“Ừ.”

“Chồng chị ấy có...”

“Không, anh ấy không có mái tóc đỏ,” Duncan ngắt lời.

“Em không định hỏi thế,” Madelyne phản đối. “Em chỉ tự hỏi liệu Catherine và chồng chị ấy có thể biết Edwythe không.”

Nhịp thở sâu, đều đặn của Duncan cho nàng biết hắn đã ngủ mất rồi. Khi hắn bắt đầu ngáy, nàng chắc chắn. Madelyne rúc sát vào người hắn.

Nàng có những giấc mơ tuyệt vời nhất đêm đó. Chúng là những giấc mơ trong sáng.

Chương Hai Mươi Bốn

Tình yêu và danh dự, những kho báu vượt trên tất cả...

Tháng sau đó là thời kỳ để Duncan tĩnh tâm, là khoảng thời gian hạnh phúc tuyệt diệu cho Madelyne.

Madelyne bị bỏ bùa mê bởi những người Scot. Nàng nghĩ họ là những chiến binh tuyệt vời nhất trên thế giới, ngoại trừ chồng nàng, tất nhiên rồi. Những người Scot gợi nhắc Madelyne về những người Sparta cổ đại bởi điều kiện sống khắc nghiệt và lòng trung thành mãnh liệt của họ.

Họ đối xử với Duncan như thể hắn là một người trong số họ. Catherine rất hạnh phúc được đón chào Madelyne vào nhà mình. Chị gái Duncan cực kỳ xinh đẹp và rất yêu chồng.

Madelyne không thể gặp Edwythe, dù Catherine đã hứa gửi tin nhắn đến chị ấy thay cho Madelyne. Edwythe sống ở cao nguyên, một quãng đường đáng kể từ nhà Catherine, rất xa, thật ra, để đến thăm.

Họ sống với họ hàng của Duncan tròn 30 ngày.

Duncan nhớ lời hứa của mình sẽ dạy cô vợ điệu dàng của mình cách tự vệ. Hắn kiên nhẫn với nàng cho đến lúc nàng động vào cung tên. Rồi hắn bỏ nàng lại tự tập luyện, vì e sợ rằng hắn sẽ mất hết kiểm soát nếu hắn cứ phải trông thấy nàng phạm lỗi y như nhau suốt lần này đến lần khác. Nàng luôn trượt mục tiêu. Anthony đã cảnh báo hắn về khiếm khuyết đó. Madelyne luôn vượt ba bước chân, có lẽ ít hơn một chút, bên trên chỗ nàng nhắm tới.

Duncan và Madelyne trở về pháo đài Wexton vào ngày cuối của tháng Tám. Chính lúc đó họ được biết cái chết của Đức vua William II. Những thông tin đều mơ hồ, nhưng tất cả những ai chứng kiến bị kịch đều thề đó thật sự là một tai nạn. William, cùng với anh em trai và bạn ông, đi săn trong rừng. Một người lính bắn mũi tên về phía con hươu đực, người ta nói thế, nhưng cổ Đức vua lại nằm trong đường bay. Đức vua chết trước khi chạm đất.

Và thông tin được chấp nhận nhiều nhất và ít đáng tin nhất đến từ một nhân chứng khẳng định mình đã chứng kiến từ đầu đến cuối. Anh ta tuyên bố người chươ hươu trung thành đã thực sự ngắ bắn con hươu, nhưng khi mũi tên đang bay về phía con vật, bàn tay của quý đồ đột ngột vươn ra. Mũi tên bị bàn tay quý bắt lấy và chuyển về phía Đức vua.

Nhà thờ chấp nhận thông tin đó là chính xác. Phải, nó được viết lại ngay lập tức. Satan đã kết thúc cuộc đời ngắn ngủi của Đức vua, và chắc chắn không ai trong số những người chứng kiến phải chịu trách nhiệm.

Henry lập tức tóm lấy thời cơ và lên ngôi vua.

Madelyne lấy làm mừng là nàng và Duncan đã rời khỏi triều đình trước khi tấn thảm kịch xảy ra. Chồng nàng rất giận dữ vì hắ không có mặt ở đó. Hắ nghĩ hắ đã có thể cứu được người lãnh đạo của mình.

Không ai trong số họ tin vào câu chuyện bàn tay của quý và không ai muốn thừa nhận Henry đã có thể làm gì đó với tai nạn của anh trai ông.

Dù Madelyne không hiểu biết nhiều như Duncan trong vấn đề chính quyền, nàng nhớ Henry đã đề nghị Đức vua William cho Duncan sống một tháng với người Scot. Nàng tin ông muốn Duncan tránh xa Luân Đôn, cũng tin rằng Henry có thể giữ mạng sống của

Duncan bằng cách gửi hấn đi xa. Tuy nhiên, nàng không bao giờ nói những suy nghĩ như thế với chồng nàng.

Gerald và Adela kết hôn vào ngày Chủ nhật đầu tiên của tháng Mười. Cha Berton vừa đến cùng với hành lý của ông để nhận nhiệm vụ chăm sóc những linh hồn nhà Wexton. Bá tước Grinsteade đã qua đời chỉ 5 ngày sau buổi lễ kết hôn của Madelyne.

Duncan cho người đi khắp nước Anh, tìm kiếm Louddon. Từ khi Henry làm vua, Louddon thành kẻ vô gia cư. Henry không che giấu sự ghét bỏ đối với Louddon.

Madelyne tin Louddon đã rời khỏi Anh. Duncan không tranh cãi với nàng, nhưng hấn tin chắc Louddon đang ẩn nấp, chờ cơ hội để trả thù.

Lệnh triệu tập đến yêu cầu Duncan quỳ trước Đức vua mới của hấn và trao cho ông lời cam kết của lòng trung thành của hấn. Duncan không thể từ chối mệnh lệnh, nhưng hấn không dễ dàng rời khỏi Madelyne.

Hấn ngồi trong đại sảnh, công văn của Henry vẫn còn trong tay hấn, khi Madelyne cuối cùng cũng đi xuống để dùng bữa sáng. Duncan đã ăn xong bữa trưa.

Vợ hấn trông đã được nghỉ ngơi, nhưng hấn biết chỉ một vài giờ nữa nàng sẽ cần một giấc ngủ ngắn. Nàng dễ dàng mệt mỏi những ngày này. Madelyne cố giấu Duncan, nhưng hấn biết nàng bị nôn vào mỗi buổi sáng.

Hấn chẳng có lấy chút lo lắng trước cơn bệnh của nàng. Không, hấn chờ nàng nhận ra nàng đang mang thai đứa con của hấn.

Madelyne mỉm cười khi nàng trông thấy chồng mình ngồi trong ghế của hấn gần lò sưởi. Trời đã chuyển lạnh và ngọn lửa vẫy tay mời gọi nàng. Duncan kéo nàng ngồi trong lòng hấn.

“Duncan, em phải nói với anh. Trời đã gần trưa và em thì chỉ vừa rời khỏi giường. Em tin là em đang bệnh, dù em không muốn làm anh lo. Em đã hỏi Maude một liều thuốc ngày hôm qua.”

“Và cô ấy có đưa nó cho em không?” Duncan hỏi. Hắn cố gắng không cười, vì vẻ mặt vợ hắn quá ảm đạm.

Madelyne lắc đầu. Nàng đẩy tóc ra khỏi vai, đập vào ngực Duncan trong sự hấp tấp. “Không, chị ấy không đưa,” nàng nói. “Chị ấy chỉ cười với em rồi bỏ đi. Em nghĩ gì mà lại hỏi anh cơ chứ?”

Duncan thở dài. Hắn sẽ phải nói với nàng. “Em có thất vọng không nếu con trai chúng ta có mái tóc đỏ?”

Madelyne tròn xoe mắt và bàn tay nàng tự động chuyển xuống bụng nàng. Giọng nàng run run khi cuối cùng nàng cũng trả lời câu hỏi của hắn. “Con bé sẽ có mái tóc nâu giống mẹ nó vậy. Và em sẽ là bà mẹ tuyệt vời nhất, Duncan.”

Duncan bật cười rồi hôn Madelyne. “Em đã lấy tính kiêu ngạo của ta rồi, vợ à. Em sẽ cho ta một đứa con trai và đó là điều cuối của cuộc thảo luận này.”

Madelyne gật đầu, vờ đồng ý trong khi nàng đang vẽ ra hình ảnh một bé gái xinh đẹp nàng ôm trong tay.

Nàng quá sung sướng, nàng nghĩ mình có thể khóc.

“Em không thể tiếp tế cho con thú hoang của em nữa. Ta không muốn em ra khỏi pháo đài.”

“Nó là sói của em,” Madelyne trêu. Nàng vẫn không thừa nhận với Duncan nàng thật sự nghĩ nó là một chú chó hoang. “Hôm nay sẽ là lần cuối em mang thức ăn cho nó,” nàng hứa. “Có được không?”

“Tại sao là hôm nay?” Duncan hỏi.

“Vì hôm nay là đúng 1 năm em đến đây. Anh có thể đi cùng em và Anthony nếu anh muốn.” Nàng vờ thờ dài. “Em sẽ nhớ sói của em.”

Duncan thấy những đốm sáng lấp lánh trong mắt nàng.

“Em sẽ ngừng cho nó ăn vì bởi vì anh ra lệnh thôi đấy, chồng.”

“Ta chẳng tin lấy phút nào đâu,” Duncan quật lại. “Em tuân lệnh ta vì em thích thế.”

Rốt cuộc Duncan cũng hứa sẽ đi cùng Madelyne. Nàng chờ hẩn nhưng khi nàng kết thúc buổi tập luyện, mặt trời bắt đầu nhạt dần, và Duncan vẫn chưa xong các nhiệm vụ của hẩn.

Madelyne thu nhặt các mũi tên của mình, đút chúng vào cái giỏ đựng tên mà Ned đã thiết kế cho nàng, và rồi đeo lên lưng.

Anthony mang theo thức ăn cho nàng trong cái túi nàng luôn dùng cho nhiệm vụ đó. Nàng cầm theo cung, kêu ngạo tuyên bố nàng có thể săn ít nhất một con thỏ cho bữa tối của họ.

Anthony nghĩ điều đó là không thể.

Khi họ lên đến đỉnh đồi, Madelyne lấy thức ăn ra. Nàng trải tấm vải xuống đất, quỳ xuống, và cắt thức ăn thành đồng. Một khúc xương lớn, đầy thịt, nằm trên chóp kim tự tháp của nàng. Từ lúc Madelyne biết nàng sẽ không tiếp tế đồ ăn cho đám thú hoang nữa, nàng nghĩ sẽ để lại cho chúng một bữa ăn cuối cực kỳ thịnh soạn.

Anthony là người đầu tiên để ý đến tiếng động đằng sau anh. Anh quay lại, lướt mắt qua những cái cây phía sau Madelyne, cùng lúc một mũi tên xé gió găm thẳng vào vai anh. Người chur hầu quỳ xuống đất, anh cố giữ thẳng bằng và thấy kẻ địch nâng cung lên lần thứ hai.

Người canh gác trên đài cao hô vang báo động ngay khi Anthony ngã xuống. Những người lính xếp thành hàng dọc theo tường, tên lấp trong cung sẵn sàng. Họ chờ kẻ địch lộ diện. Duncan vừa lên ngựa. Hắn nghĩ sẽ làm nàng vui lòng bằng cách tham gia với nàng và sau đó đưa nàng về. Hắn nghe tiếng hét, rồi thúc ngựa phi nước đại. Tiếng gầm thình nộ của hắn vang vọng trong pháo đài. Những người đàn ông lên ngựa của mình để theo sau thủ lĩnh của họ. Madelyne biết nàng không có thời gian để chạy. Một nửa vòng tròn gần 20 người đàn ông từ từ tiến tới từ nơi ẩn nấp của chúng sau những cái cây. Nàng cũng biết, rằng người canh gác và các cung thủ không thể thấy chúng cho đến khi chúng lên đến đỉnh đồi.

Nàng không có sự lựa chọn nào. Madelyne vội lấy một mũi tên của mình, điều chỉnh cung, và nhắm kỹ mục tiêu.

Nàng nhận ra người đàn ông gần nàng nhất. Anh ta là một trong ba người làm chứng cho lời nói dối của Louddon. Nàng biết Louddon cũng ở gần đây.

Nhận thức đó khiến nàng giận dữ hơn sợ hãi. Nàng bắn tên và lấy một mũi tên khác trước khi người đó ngã xuống đất.

Duncan không trèo lên đồi. Hắn cưỡi ngựa vòng theo chân đồi, ra hiệu cho những người khác vòng ra phía đối diện. Hắn dự tính cắt đứt đường đi của kẻ địch bằng cách đứng giữa chúng và vợ hắn.

Trong vòng vài phút, lính của Duncan đã lao vào trận chiến với kẻ địch. Madelyne thả cung xuống và quay lại, định bụng giúp Anthony. Anh đã ngã lăn tròn xuống tới giữa đồi nhưng giờ đứng dậy và đang từ từ đi lên để hỗ trợ nàng.

“Madelyne, nằm xuống,” Anthony đột ngột hét lên.

Nàng nghe theo lời anh, định làm như anh ra lệnh thì nàng bị tóm lấy từ đằng sau. Madelyne thét lên khi nàng xoay lại, và mặt đối

mặt với Louddon.

Mắt gã hằn lên những tia nhìn điên cuồng. Cái siết chặt của gã hết sức đau đớn. Madelyne dậm mạnh lên chân gã, làm gã mất thăng bằng. Nhớ lại bài học tự vệ của Duncan, nàng thúc đầu gối vào háng gã. Louddon đổ sập xuống đất, kéo theo nàng.

Nàng lăn sang bên cùng lúc Louddon lao đảo đứng dậy. Gã vung tay đấm Madelyne, ngay dưới quai hàm của nàng. Con đau quá sức chịu đựng, Madelyne ngất xỉu.

Louddon nhảy căng lên khi Madelyne lịm đi. Gã nhìn xuống chân đôi, trông thấy người của mình chạy trốn. Chúng bỏ rơi gã, cố thoát khỏi con cuồng nô của Duncan.

Louddon biết mình lần này không thể tránh Duncan được nữa. “Mày sẽ nhìn tao giết nó,” gã hét vang.

Duncan đã xuống ngựa. Hắn bắt đầu chạy lên đồi. Louddon biết mình chỉ còn vài giây để bỏ đi. Gã điên cuồng tìm con dao của mình trên mặt đất. Gã sẽ đâm con dao vào tim Madelyne trước khi Duncan có thể ngừng gã lại.

Louddon bật cười ghê rợn khi gã phát hiện con dao nằm bên trên đồng thức ăn thừa. Gã quỳ xuống và vội lấy vũ khí của mình.

Gã đã phạm sai lầm khi chạm vào đồ ăn.

Bàn tay Louddon đặt lên con dao. Gã đang quay người thì một tiếng gầm gừ vang lên ngăn gã lại. Âm thanh đó tăng dần cho đến khi nó đủ gây chấn động.

Duncan cũng nghe thấy tiếng gầm gừ. Hắn trông thấy Louddon đưa tay lên che mặt. Và rồi một bóng màu nâu nhảy bổ vào cổ họng gã.

Louddon ngã ngửa, gãy chết trên vũng máu của chính mình.

Duncan ra hiệu cho người của hắn đứng yên tại chỗ. Hắn chăm chú nhìn con sói hoang trong khi từ từ lấy cung tên của mình ra. Con sói đứng trên thi thể Louddon. Hàm răng nhe ra và tiếng gầm gừ đe dọa tràn ngập trong cái im lặng rợn người.

Duncan cầu cho Madelyne không tỉnh lại. Hắn tiến tới trước để có tầm nhìn rõ bắn con quái vật.

Con sói đột nhiên đi đến cạnh Madelyne. Duncan ngừng thở.

Mùi hương của nàng ắt hẳn quen thuộc với con vật, Duncan quyết định, vì con sói nhanh chóng chấm dứt tính tò mò và quay lại với đồng thức ăn. Duncan trông theo con sói ngoạm lấy khúc xương giữa hai hàm răng, quay lại lần nữa, và biến mất xuống phía bên kia ngọn đồi.

Duncan ném cung tên đi và chạy đến với vợ hắn. Madelyne vừa mới tỉnh lại khi hắn quỳ xuống cạnh nàng. Hắn nhẹ nhàng bế nàng lên.

Nàng xoa xoa quai hàm, kiểm tra vết thương. Nàng có thể cử động nhưng nó đủ đau đến mức nàng nghĩ nó sắp vỡ ra tới nơi. Rồi nàng nhận ra Louddon không có ở đó.

“Chúng đi chưa?” nàng hỏi Duncan. Nàng bị siết quá chặt vào ngực hắn, nàng gần như là chỉ thì thầm câu hỏi.

“Louddon chết rồi.”

Madelyne nhắm mắt lại và cầu nguyện cho linh hồn của gã. Nàng không nghĩ nó có tác dụng với gã nhưng nàng vẫn làm.

“Anthony ổn không? Chúng ta phải xem xét vết thương của anh ấy, Duncan,” Madelyne nói, cố vùng vẫy thoát khỏi vòng tay quá chặt của chồng mình. “Anh ấy bị trúng tên vào vai.”

Duncan ngừng run. Madelyne đang cố tình nói liên tu bất tận. Nàng biết hẳn cần một vài phút để trấn tĩnh. Khi hẳn thả lỏng vòng tay, Madelyne mỉm cười với hẳn. “Bây giờ nó đã qua chưa?” nàng hỏi.

“Kết thúc rồi,” Duncan lên tiếng. “Sói của em đã cứu mạng em.”

“Em biết là anh mà, tình yêu, anh sẽ luôn bảo vệ em.”

“Madelyne, em hiểu nhầm rồi,” Duncan nói, cau mày. “Sói của em giết Louddon.”

Madelyne lắc đầu. Chồng nàng kỳ cục trong nỗi lo sợ vì nàng làm sao. Nàng biết hẳn trêu nàng chỉ để làm nhẹ nỗi lo của nàng.

“Em có đủ sức đứng không?” Duncan hỏi nàng. “Em có cảm thấy...”

“Em ổn. *Chúng em* ổn,” nàng sửa lại. Nàng vỗ nhẹ lên bụng để nhấn mạnh. “Em chưa thể cảm nhận con bé, Duncan, nhưng em biết con bé an toàn.”

Khi Duncan giúp nàng đứng xuống, nàng cố nhìn Louddon. Duncan di chuyển đến trước mặt nàng, ngăn chặn hoàn toàn tầm nhìn của nàng. “Em không cần phải nhìn gã, Madelyne, nó chỉ làm em khỗ sở thôi.” Cổ họng Louddon bị hàm răng sói xé toạc. Đó không phải là cảnh tượng Madelyne có thể sớm quên được nếu nàng trông thấy, Duncan quyết định.

Anthony đến đứng với họ. Trông anh hoài nghi hơn là đau đớn.

“Anthony, vai của anh...”

“Chỉ bị thương phần mềm thôi,” Anthony trả lời. “Nữ Nam tước, cô bắn ngay vào tim một tên đấy,” anh nói lấp.

Duncan không tin anh. “Đó là mũi tên của cô ấy?”

“Đúng vậy.”

Cả hai người đàn ông chăm chăm nhìn Madelyne. Trông họ khá kinh ngạc. Madelyne hơi cáu tiết vì họ thiếu niềm tin vào khả năng của nàng. Tạm thời nàng nghĩ nàng có thể giữ im lặng. Sự thật, tuy nhiên, lại chiến thắng. “Tôi nhắm vào bàn chân anh ta.”

Cả Duncan và Anthony đều hoàn toàn thích thú trước lời thú nhận của nàng. Duncan lại bế Madelyne lên và đi xuống đồi.

“Sói đã cứu sống em,” hắn nói lại lần nữa, nghĩ sẽ giải thích đầy đủ.

“Em biết, chồng yêu.”

Hắn từ bỏ. Hắn sẽ phải giải thích tất cả cho nàng sau vậy, khi tâm trí nàng không còn buống bình tin hắn là vị cứu tinh của nàng. “Em sẽ không bao giờ tiếp tế thức ăn cho con quái vật lần nữa, Madelyne. Ta sẽ làm thay em. Bây giờ con sói xứng đáng có một cuộc sống thoải mái. Nó đáng được có.”

“Anh có ngưng trêu em không, Duncan?” Madelyne tuyên bố, bực tức rõ ràng. “Em đã phải trải qua thử thách.”

Duncan mỉm cười. Nàng hống hách chưa kìa, và đáng yêu làm sao. Hắn chà cằm lên đỉnh đầu nàng trong khi lắng nghe nàng phàn nàn về vết bầm mới của nàng.

Nam tước Wexton nôn nóng đưa Madelyne về nhà, nôn nóng, hắn nghĩ, như Odysseus phải về nhà với vợ chàng.

Tương lai thuộc về họ. Madelyne thích gọi hắn là sói của nàng, nhưng hắn chỉ là một con người, nhưng là người đàn ông mạnh hơn Odysseus kỳ diệu.

Cho dù Duncan không bắt tử, cũng không hoàn hảo thì hẳn đã hoàn thành một kỳ công hiển hách. Đúng, hẳn đã bắt được một thiên thần. Và nàng thuộc về hẳn.

HẾT

[1] *Punic Wars*: là cuộc chiến diễn ra từ năm 264 BC - 146 BC giữa La Mã và Carthage.

[2] Carthage (tiếng Ả Rập): là một thành phố cổ xưa nay là Tuynidi. Nên văn minh này không những phát triển trong phạm vi thành phố mà còn ảnh hưởng rộng khắp, được gọi là Punic hay Carthaginian. Thành phố Carthage nằm về phía đông của hồ Tunis ngang qua phần trung tâm của Tunis. Theo truyền thuyết của Roma nó được thành lập trong năm 814 BC là thuộc địa của người Phoenician, dưới sự lãnh đạo của Elissa (nữ hoàng Dido). Nó đã trở thành một thành phố lớn và giàu có và quyền lực ở Địa Trung Hải.

[3] *Delenda est Carthago* (English: “Carthage must be destroyed”): Carthage phải bị tiêu diệt.

[4] Vua William I của nước Anh (cai trị từ năm 1066 đến năm 1087) - ND.

[5] Là một nhân vật trong Sách Sáng Thế Ký (Chương 19) và được đề cập đến trong Thánh Kinh Tân Ước, Luke, 17:32. Khi Chúa Trời quyết định trừng phạt Carthage dù Ông Lot đã van xin Ngài để cảnh báo cho họ nhưng không ai tin ông, họ vẫn sống tận cùng thác loạn và tội lỗi. Vì vậy Chúa dẫn ông đưa gia đình đi khỏi Carthage và không được ngoảnh lại dù phía sau lưng có xảy ra bất kỳ chuyện gì hoặc tiếng kêu gì. Gia đình ông ra đi vững tin vào lời Chúa, mặc những tiếng động kinh hoàng phía sau. Chỉ vợ Lot không vững tin nên quay lại nhìn và bị biến thành tượng muối.

[6] ‘innocent’: vô tội

[7] ‘innocent’: trong trắng. (Madelyne dùng từ ‘innocent’ với nghĩa ‘vô tội’ nhưng Adela lại dùng nó để nói ra sự thật cô ấy phải chịu đựng là cô ấy không còn ‘trong trắng’.)

[8] *Samson: dũng sĩ người Do Thái có một sức mạnh kinh hồn và vô địch trên thế gian do Thượng Đế trao tặng. Sức mạnh của Samson nằm trong mái tóc, nếu cắt tóc, Samson sẽ mất hết sức mạnh.*

[9] *Judas: theo Thánh Kinh Tân Ước, là một trong 12 sứ đồ đầu tiên của Chúa Jesus. Vì tiền, Judas đã kẻ phản bội Chúa Jesus, giao nộp Người cho các thầy tư tế, rồi sau đó treo cổ tự sát.*